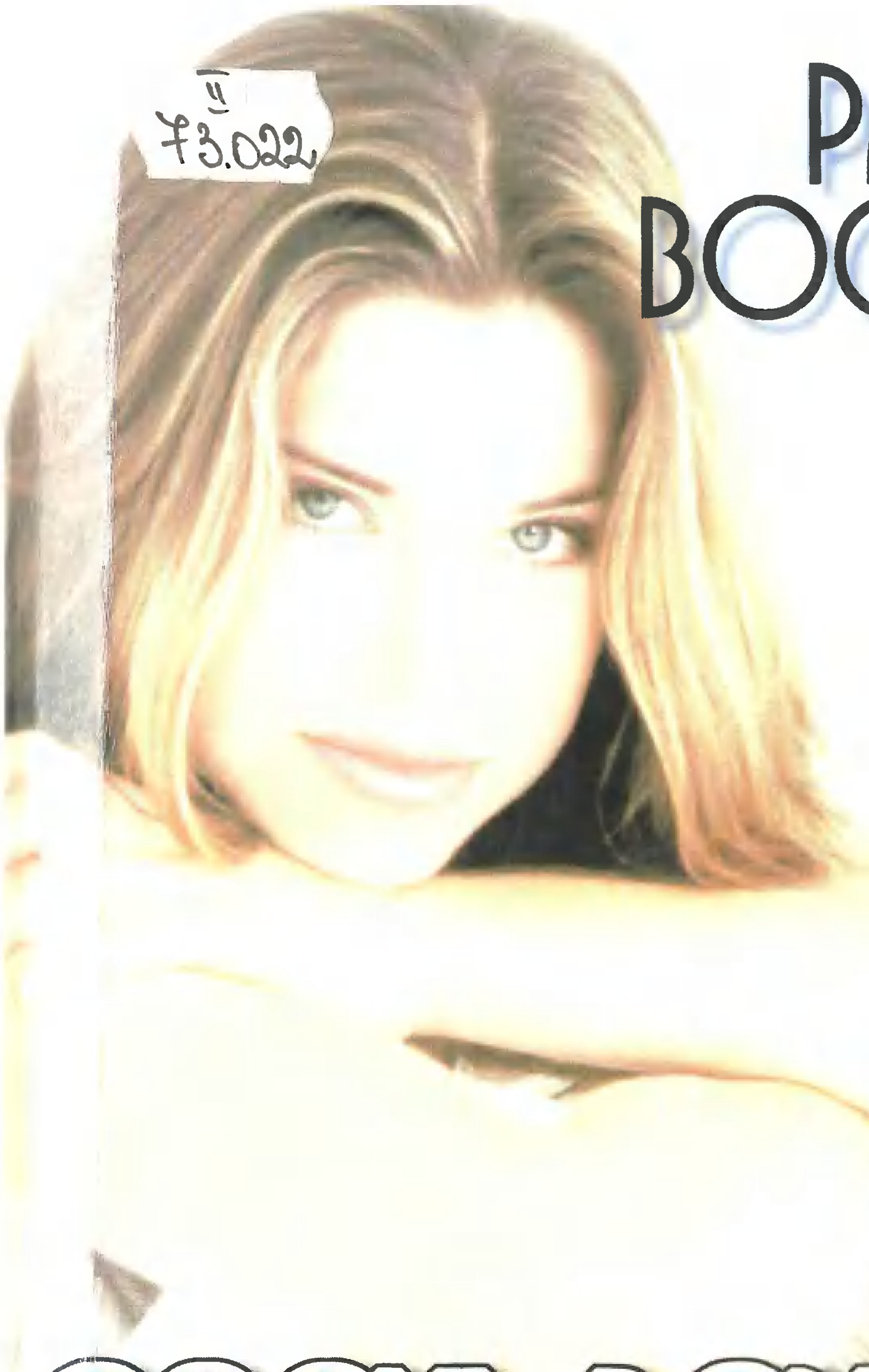

Lei
7 3.022

EDITURA
MIRON

TOTUL PENTRU DRAGOSTE

Tînăra studentă la medicină, Tari Jones, renunță la îmbîcseala orașului New York, mutîndu-se la Facultatea de psihiatrie din blînd-toridul și furtunosul Miami, într-o încercare de a găsi o atmosferă mai propice continuării studiilor, cît și, instinctiv, în căutarea propriei identități, căci Tari a fost un copil adoptat. În avion, îl cunoaște pe celebrul star de cinema Rickey Cage, un om care ascunde nu numai un singur secret...

Atracția irezistibilă și reciprocă pe care o simt amîndoi din primul moment trebuie să fie înfrînată pînă se vor rezolva alte presiuni mult mai periculoase și pline de mister...

Lei: 17900

ALL FOR LOVE

by Pat Booth

© copyright for romanian Language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.

Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi
reprodusă sau transmisă sub nici o formă
şi prin nici un fel de mijloc –electronic
sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere,
înregistrare magnetică sau prin alt sistem
de stocare şi redare a informaţiei,
fără permisiunea scrisă a Editorului.

PAT BOOTH

Totul pentru dragoste

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
Bucureşti

1

L-a cunoscut în avion. Tari l-a văzut prima. Cursa New York – Miami avea întîrziere, ea era obosită, dar o frămînta totuşi curiozitatea de a vedea cine urma să se aşeze alături. În secunda cînd îl văzu, ştiu că avea să fie un mare cîştig. Apoi, o văzu şi el. Ochii li se întîlniră, se despărţiră, se întîlniră din nou. Amîndoi se gîndeau la acelaşi lucru. Tari îşi coborî privirea; dar poala ei nu avea nimic interesant. Străinul se uită la tavanul de plastic, însă fără a părea nici el să descopere acolo cine ştie ce mari secrete. Înaintă, privindu-şi biletul cu locul. Avea să fie aproape, îşi spuse Tari. Atît de aproape şi totuşi atît de departe, poate, un seaun de unde să poată să se privească, dar nu şi să-şi vorbească. Ochii li se întîlniră din nou, în timp ce necunoscutul aştepta răbdător. Femeia din faţa lui întîrzia cu suportul pentru bagaje de deasupra.

Tari aruncă o privire spre cele două fotolii libere de lîngă ea. Pe unul dintre ele îşi pusese revista. O luă ca şi cum ar fi fost o coajă de banană căzută în drum şi o băgă în buzunarul din faţa ei. Şansa avea nevoie de toate ajutoarele posibile, chiar dacă ştia că repartizarea locurilor ţinea de domeniul trecutului. Sosise. Îşi privi

numărul. O privi pe ea.

– Salut, spuse el.

– Bună.

Tari vorbea intenționat pe un ton nepăsător. Nega ceea ce ştiau amîndoi. Dar surîse în timp ce vorbea.

– E locul meu, spuse el, lăsînd o geantă pe fotoliul din margine. Stătea cu un picior în fața scaunului şi cu celălalt pe culoar. Patru ochi priveau cu ură locul gol din mijloc, de parcă ar fi fost un accident care aştepta să se întîmple.

După ce-şi revendicase locul, începu să şi-l ocupe. Puse geanta în suportul de sus şi se aşează. Umerii i se răsuciră în geaca largă de piele. Tari îl privea cu coada ochiului. Era neguros ca un motociclist Brando, cu părul lins pe spate şi un chip colțuros, vag familiar, care forța cuvîntul „atrăgător" pînă la punctul de fractură. Avea nasul rupt – şi atît, alt mod mai potrivit de a-l descrie nu exista – şi ochi negri, mari şi iscoditori. Se mişcau rapid pentru mărimea lor, ca doi boxeri iuți în jurul unui ring prea mic. După cum arăta, ar fi fost de aşteptat să fie murdar, însă Tari observă că de fapt era scrupulos de curat. Degetele prelungi şi unghiile aproape că n-ar fi avut nevoie de mănuşi într-o sală de operație.

Întoarse capul spre ea.

– Sper ca fotoliul ăsta să rămînă liber, spuse el.

Şi ea spera, dar n-o spuse.

– E un zbor destul de aglomerat.

– Dar nu prea lung.

Reuşi să facă acest fapt să sune dezamăgitor. Redevoniră tăcuți. Se stabilise un contact, dar nu şi un angajament. Cînd îi putea despărți un comis-voiajor de pantofi din Nebraska, cu o sută de kile de sporovăială, negreala se puteau reduce la minimum. O privi, însă, atît cît putu. Fata era fascinantă. Nici o agenție de mo-

dele n-ar fi angajat-o, fiindcă într-un fel nu înfățișarea ei conta, deşi *era* frumoasă. Încercă să-i facă portretul. Avea părul şaten, tuns paj. Încadra o față acut inteligentă şi, totodată, eterică, emanînd o seninătate contrară senzualității unei guri imense, dar perfect formate. Trupul nu i se vedea decît parțial. Picioarele lungi se repezeau sub fotoliul din față, învăluite în nişte blugi strîmți. Partea de sus era ascunsă într- un pullover mult prea larg. În poală ținea o scurtă de doc albastru.

Privea pasagerii. Continuau să se îmbarce, dar lumea de pe culoar se rărea. Cine avea să fie nechemata umplutură a sandvişului? Unul cîte unul amenințau fotoliul gol, consultîndu-şi biletele, scrutînd neliniştiți numerele scaunelor. Unii jucau acelaşi joc pe care îl jucaseră Tari şi necunoscutul, speranța cedînd locul disperării cînd momentele promițătoare se apropiau şi treceau. Alții nu voiau decît să găsească un loc, oricare, în timp ce irațională teamă de a fi respinşi plutea pe la marginile paranoiei de călătorie.

Dintr-o dată, culoarul rămase gol. Se terminase. Erau singuri – în avionul plin de oameni.

– Am avut noroc, spuse el.

Glasul îi era profund, tonul încrezător. Nu-l preocupa deloc. Nu insinua nici un avans, dar evident că era vorba de aşa ceva. I se simțea din intonație, din limbajul trupului, din amîndouă. Unii bărbați pot vorbi cu femei pe care nu le cunosc. Alții nu pot. Era unul dintre numeroasele aspecte vitale ale vieții care nu se învață în şcoală.

– Mă numesc Tarleton, se prezentă Tari. Tarleton Jones. Prietenii îmi spun Tari, adăugă ea.

Îi întinse mîna, preluînd controlul asupra situației. Întotdeauna era egală cu ceilalți, uneori superioară, inferioară niciodată. Străinul i-o luă, surprins de reacția ei, dar deloc descumpănit. Avea o strînsoare de mînă fermă,

dar cuviincioasă.

– Frumos nume, comentă el.

– Singură mi l-am ales, replică Tari, strîngînd uşor din fălci. Am considerat că mi se permitea, fiindcă am fost adoptată.

Ochii bărbatului se dilatară. Nu intenționase să scormonească în viața ei. Iar acum, ştia lucrul cel mai important şi mai intim, poate, despre fata aceea. Dar îi convenea. Domeniul lui erau apele adînci. După cum, se părea, era şi al ei.

– Eu sînt Rickey...

Stewardesa îi întrerupse.

– O, domnule Cage, scuzați-mă... turui ea, apropiindu-se; îngenunche lîngă el, punîndu-şi mîna cafenie pe brațul fotoliului şi, nu prea departe, un sîn plin. Căpitanul va veni puțin mai încolo să-şi prezinte personal scuzele, dar între timp mi-a cerut mie să vă transmit cît de rău ne pare tuturor şi, firește, veți avea un bilet gratuit tur-retur, oriunde zburăm...

Îl privea cu ochii larg deschişi. Pe față i se citeau, în proporții egale, regretul simulat şi pofta abia ascunsă.

– Fii bună, fă-mi o favoare şi spune-i căpitanului să rămînă la cîrmă cît timp pilotează drăcia asta, afişă Rickey Cage un zîmbet leneş, deşi cuvintele îi erau tăioase. Mesajul era de neconfundat: *Nu mai haliți rahat. Paguba s-a produs deja.* Stewardesa îl descifră. Se ridică, netezindu-şi fusta, iar pe obraji i se ivi slaba roşeață a respingerii.

– Ei, oricum, dacă vă putem servi cu ceva, cu orice, anunțați-ne, domnule Cage. Vă admir mult, cu toții vă admirăm...

Cage ridică mîna pentru a o face să tacă, ceea ce obținu prompt.

Se întoarse spre Tari:

– Dorești ceva?

– Un caiet de autografe? rîse Tari.

Rickey Cage! Era aproapė de necrezut că nu-l recunoscuse. La fel ca ea, se născuse la New York. Apoi plecase la Hollywood şi dăduse lovitura în cinematografie. Tari îi urmărise meteorica ascensiune spre celebritate, fiind la curent şi cu activitățile lui extraprofesionale. Îi plăcea să ia *cover girls* de prima calitate în misiuni de căutare-şi-distrugere prin cluburile fierbinți de pe Strip, ca *Bar One* şi *Roxbury*. Îi plăcea să alerge cu motociclete *Harley* şi să lase knock-out fotografii la ceasuri tîrzii din noapte. Înainte de a devenit actor fusese boxer, ocazie cu care se alesese cu faimosul nas, şi circula printre mesele aurite ale înaltei societăți şi drojdiile bulevardelor cu o dezinvoltură cameleonică. Iar acum, Tari trăsese lozul lui, într-o loterie aviatică. Bună glumă din partea lui Dumnezeu. Tari zîmbi. Nu era genul de persoană care să se lase impresionată de vedetele filmului. Ba, chiar, considera că actoria nu prea era munca potrivită pentru un om în toată firea, dar Rickey Cage făcea excepție. Era un original, dintotdeauna fusese. Singura diferență era aceea că lumea înțelesese în sfîrşit acest fapt. Dar de ce naiba avea bilet la clasa a doua?

Stewardesa se retrase, în mijlocul confuziei provocate de subtila dojană a lui Cage.

– Te-au dat afară de la clasa întîi? întrebă Tari.

– Da, dar văd că am căzut pe moale, răspunse Rickey, tărăgănat. Se întoarse pe jumătate spre ea, astfel încît să-l vadă din față, sfredelind-o cu ochii. Gura i se îmblînzise la colțuri, dar în mijloc continua să fie dură ca oțelul. Dumnezeule, atrăgător mai era! Dumnezeule, şi ce bine o ştia şi el!

– M-aş fi aşteptat să găsească pe altcineva pe care să-l dea afară, spuse Tari, neluînd în seamă apropoul cu

„căderea pe moale". Zîmbi, pentru ca vorbele ei să nu pară prea descurajatoare.

– Nnț, se întîmplă tot timpul. Cîte un bou cu probleme de amor propriu are o iubită care nu ştie să deosebească iluzia de realitate şi mă rade ca să fim chit. Nu-i mare lucru. Nu m-am născut cu biletul de clasa întîi în mînă.

– Cred că e avantajos să primeşti un bilet tur-retur gratuit, spuse Tari.

– Din cîte aud, căcăcioasa asta de linie aeriană n-o să mai reziste destul ca să-l onoreze.

Se lăsă liniştea. De cealaltă parte a culoarului, o mamă şi o fiică intraseră în starea de „recunoaştere a celebrității". Se şuşotea, se chicotea, mîinile acopereau gurile.

Tari privi pe fereastră. Avionul rula spre pista de decolare. Îşi verifică o dată centura de siguranță şi, de două ori, emoțiile. Avea de petrecut două ore singură cu Rickey Cage. Străinul din avion era cel mai interesant, mai desfrînat şi mai spectaculos star de cinema din țară, şi începuse deja manevrele pe care ar fi fost de aşteptat să le facă.

– Echipaj, toată lumea la posturi pentru decolare.

Avionul stătea postat ca o rachetă falică, gata să se avînte în necunoscut. Tari simți podeaua vibrîndu-i sub picioare, în vuietul motoarelor. Fură o privire spre el. Rickey stătea întins, cu ochii închişi şi mîinile relaxate pe brațele fotoliului. Se părea că frica de zbor nu-i punea probleme lui Cage. Dar ce anume? Toate acele fețe-kamikaze? Încăierările despre care scria în *Enquirer?* Băutura, pastilele, altceva mai rău? Încă nu dăduse nici un semn de decădere. Cu ea fusese curtenitor şi îi făcuse complimentul suprem, punînd la punct o femeie atrăgătoare şi vizibil interesată, în prezența ei. Apoi, mai fusese şi momentul cînd ochii li se întîlniseră pentru prima oară,

cu mult timp înainte ca faima lui să fi complicat ecuația. Ideea îi veni lui Tari pe neașteptate. Era aproape ora zece. La un moment dat, înaintea aterizării în Miami, era foarte posibil ca ea şi Rickey Cage să doarmă la cîțiva centimetri unul de altul. În timp ce avionul se repezea înainte, iar trupul ei era zguduit de energia motoarelor, Tarleton Jones abia aştepta acel moment.

Avionul se înalță în văzduh. Vuietul maniacal al motoarelor scăzu.

– Cu ce treburi la Miami?

În timp ce vorbea, Rickey deschise ochii alene, aproape somnoros, ca şi cum ar fi fost în zorii zilei. Întoarse capul spre Tari, întinzîndu-se. Părea foarte relaxat, fără nici o grijă pe lume... decît, eventual, ea.

Tari trase aer în piept, ca pentru o „poveste lungă". Erau atîtea motive, iar pe unele dintre ele încă mai încerca să le înțeleagă. Mutarea la Miami, privind retrospectiv, avea să fie forțată să „aibă sens" la fel ca toate lucrurile din viață. În acel moment, era mai sigur s-o mențină simplă.

– Mă mut cu locuința. De vreo două luni, mă simt cam deprimată. Sînt sătulă de New York.

– Unde, la Miami?

– În South Beach. Mi-am luat un apartament pe Intracoastal. Ştii de South Beach?

– Mda, ştiu de South Beach. De fapt, tocmai am investit într-un club de-acolo. Pe Strada 14. Am închiriat o locuință pe South Pointe. Îți urmez exemplul.

Zîmbi. Îi făcuse un compliment subtil. El îi urma ei exemplul – nu invers.

– Dar cînd joci în filme, nu trebuie să fii la Hollywood?

– Nu mai este cazul. Am număr de telefon şi fax. Am chiar şi un agent, dar deocamdată nu-i răspund cînd

mă sună.

Era țanțoş, dar asta făcea parte din rol. Îşi lua în rîs propria încredere în el însuşi. Rezultatul era jucăuş şi fermecător. O fi avut el capul mare, dar numai unor oameni atent selecționați li se permitea să-l dea de-a dura ca pe-o minge de fotbal. Tari fu măgulită să simtă că făcea deja parte dintre aceştia.

Încercă să vizualizeze Strada 14. Îşi aminti vag o vitrină bătută în scînduri, lîngă spălătoria de haine. Oare acela să fi fost clubul lui Cage?

– Ce fel de club va fi?

Chiar în timp ce punea întrebarea, Tari îşi dădu seama că voia să ştie mai mult nu despre club, ci despre Rickey Cage. Dar un subiect ajuta la elucidarea celuilalt.

– Genul modest... un local nepretențios, unde mîncărurile nu primesc nici un premiu, dar nici nu-i fac pe clienți să ceară banii înapoi. Biliard, muzică zgomotoasă, un refugiu pentru motociclişti, bătrîni, beți, designeri miliardari şi genul de ratați despre care cîntă Lou Reed.

Tari rîse:

– Şi cu tine la bar? Asta ar trebui să țină localul plin.

– Cu mine sub bar.

– Încep să înțeleg cum îți faci presă.

Aceste cuvinte nu-l prea încîntară. Văzu un nor umbrindu-i chipul.

– Nu e vorba de *public relations*, se întoarse Rickey complet spre ea; ochii îi deveniseră serioşi. Vreau să-mi trăiesc puțin viața. Să mă distrez. Să mă destind.

– Ei, South Beach e locul cel mai potrivit. Uluitoare diferență de atitudine, față de New York. Oamenii sînt dezinvolți, politicoşi, fără prejudecăți. Nimeni nu mai dispera să-şi realizeze planurile. Se trăieşte momentul, nu grijile. Cred că e unul dintre motivele pentru care mă duc şi eu acolo – plus vremea şi strălucirea soarelui. M-am

săturat de frig şi nori!

– Cu ce te ocupi, de te poți duce cînd ai chef? Ai moştenit o avere sau ce?

Tari rîse:

– Aş vrea eu! Nu, mi-am luat diploma în administrația de afaceri la Universitatea New York şi am fost cu o jumătate de normă chelneriță într-un bar de pe Wall Street. Clienții îmi spuneau ce să cumpăr şi mi-am luat nişte acțiuni. Am cîştigat ceva bani, nu mulți, dar destui ca să-mi cumpăr un mic apartament. Mă transformam într-o mică şi drăguță capitalistă, apoi am observat ce se alegea de mine şi nu mi-a plăcut.

– O materialistă la Reagan în generoasa şi blînda Americă.

Surîsul lui nu era batjocoritor. O plăcea. Se vedea clar. Îl intriga modul cum gîndea, la lucruri mai profunde, lucruri care ar fi trebuit să însemne mult şi rareori însemnau ceva.

– Mda, într-un fel... ăsta era viitorul... acapararea, rapacitatea. Să te cațări la nesfîrşit pe scară, cu piciorul în mutra băiatului sau a tipei de dedesubt. Şi cu ce te alegi? Cu dușmănia lor? Cu răutatea ta? De fiecare dată cînd cîştigam ceva la bursă, mă tot gîndeam la faptul că altcineva pierduse... poate banii pentru studiile fiului, pentru operația soției, pentru maşina de care avea nevoie ca să meargă la lucru. Ce bine făceam eu? Ajutam piața să devină mai eficientă? Ungeam roțile capitalismului? Pedepseam ineficiența şi răsplăteam succesul? N-am reuşit să cred în toate astea. Mi-am cumpărat un apartament şi tocmai am pierdut treizeci de procente la revînzare, ceea ce mă oftică. Aşa că, sinceră să fiu, îl bag în mă-sa de capitalism.

– Şi-acum ce faci?

– Am găsit un loc la o facultate de medicină. Aveam

toate notele necesare la ştiinţe, m-am descurcat la fel de bine şi în programul de afaceri, aşa că m-am transferat.

– Dar cum te poţi muta la Miami?

– În vremurile noastre, poţi schimba şcoala la jumătatea cursului. Am fost creditată pentru rotirile pe care le-am făcut deja în New York. Pur şi simplu o voi lua de la început, la *Florida State Medical College*, iar în doi ani îmi iau doctoratul. M-am înţeles foarte bine cu decanul de la New York, iar el era prieten cu tipul de la facultatea de-aici. Aşa că, s-a rezolvat.

Un timp, Rickey tăcu, rumegînd informaţiile.

– Iisuse, spuse el într-un tîrziu, o expresie de fals dezgust aşternîndu-i-se peste zîmbet. Eu alerg o milă, cînd văd un om bolnav.

– Nu te-ai bucurat de anul disecţiei pe cadavre, rîse Tari, pentru a-i arăta că nu era şocată de atitudinea lui de faţadă la adresa bolnavilor. Cage avea de întreţinut imaginea omului dur. În banca lui erau bani. Dar remarca dădea de înţeles că voia s-o impresioneze.

Rickey îşi aruncă mîinile în sus, chipurile, cu groază.

– Cum puteţi *face* aşa ceva? Cum permit oamenii ca trupurile lor să fie folosite pentru asemenea chestii?

– A, şi le donează pentru studii medicale, gîndindu-se că vor fi folosite la descoperirea leacului contra cancerului sau altceva la fel. Şi, pe urmă, ajung ciopîrţiţi de studenţi care le fură degetele ca să-şi facă farse macabre la cămin.

– Faci mişto de mine.

Acum Rickey o privea altfel. Nu se lăsă intimidată. Continuă cu deplină naturaleţe:

– Ei bine, *eu* nu fac aşa ceva. Să ştii că nu sînt chiar cum ţi-ai imagina... nişte cadavre. Vreau să spun... sînt brun-conuşii şi impersonale. Pe masa de operaţie, cînd trăiesc, au culori mai vii, seamănă mai mult a oameni

adevărați. Partea cea mai neplăcută e formaldehida care se infiltrează în sistemul vascular pentru conservare. Îmi face ochii să lăcrimeze şi, cînd diseci, este foarte unsuroasă.

Rickey rîse. Era nostimă. Complet deschisă. Absolut reală. Nouăzeci şi nouă dintr-o sută de fete ar fi început direct cu cariera *lui*. „Mi-a plăcut la nebunie filmul ăla," sau „Nu l-am putut suferi." „Cum e *în realitate* Jodie Summerfield?" „Mamă, prietenei mele n-o să-i vină să *creadă* că am stat lîngă Rickey Cage în avion." În schimb, el trebuia atunci să *fie* „Rickey Cage". Cu fata asta, exista posibilitatea ispititoare, dar şi oarecum neliniştitoare, de a putea să fie el însuşi.

– Ce fel de medic plănuieşti să te faci?

– Pediatru sau psihiatru. Încă nu m-am hotărît. Oricum, sau de copii, sau de nebuni.

– Atunci ar fi trebuit să te duci la L,A., nu la Miami. Acolo, toți sînt şi nebuni, şi copii.

– De-asta te duci la Miami... ca să scapi de copiii tîmpiți?

– Mda, de toți acei oameni furioşi şi obsedați de ei înşişi. De boala „stelelor", rîse el disprețuitor. Nu ți se pare nesuferit cuvîntul *star?* continuă, plimbîndu-şi mîinile în sus şi în jos pe trup, cu un gest de dezgust. Adică asta... e o stea? Oamenii uită ce sînt adevăratele stele – nişte bolovani enormi de piatră, care se reped prin spațiu şi nu ajung nicăieri în viitorul previzibil. Cel mai bun lucru pe care-l poate spera o stea e să dispară în propria ei gaură neagră, într-un nor de căcat cosmic.

Îi zîmbi din colțurile ochilor, pentru a-şi atenua înversunarea tonului.

Tari rîse sonor:

– Ce nostim.

– A, mda, fac şi comedie.

Biblioteca Județeană

Acel „şi“ era o aluzie voalată la alte lucruri pe care le făcea Rickey Cage, cele pentru care era bine cunoscut. Întoarse pe jumătate capul pentru a-i urmări reacția.

Îl privi cum o privea. Era incredibil de relaxat. Acest lucru în sine era fermecător. Stătea rezemat în fotoliu ca şi cum ar fi fost făcut anume pentru el şi-i vorbea de parcă ar fi cunoscut-o de ani de zile, nu doar de cîteva minute. Pentru asta plăteau oamenii la casă? Sau poate imaginea de băiat rău era ingredientul vital al compoziției? Poate că amîndouă contau, umplutura de pericol strînsă între două straturi subțiri de farmec. Îl plăcea mult, cu acea simpatie instantanee care apărea mai mult în cărți decît în viață. Era un sentiment visceral, contopirea aurelor, conversația în limbajul trupului, armonia secretă a miilor de mesaje subterane pe care le schimbau între ei oamenii. Era extrem de uşor să-l placă, iar Tari ştia că n-ar fi fost deloc greu să-l iubească... o iubire care nu putea fi decît dulce durere. Zîmbi în sinea ei, cînd îşi dădu seama cît de departe mersese cu analiza domnului Rickey Cage, antistar, aventurier de scandal la miezul nopții şi comesean la şapte mii de metri altitudine deasupra celor două Caroline.

O secundă, două, tăcură. Era un moment gen „cine-continuă-primul“. Tari simțea că Rickey voia să treacă la etapa următoare, unde conversația generală se combină cu cunoaşterea mai serioasă. Mai trecuse pe-acolo cu bărbații, cu băieții mai bine zis. O parte din ea dorea s-o ia pe scurtătură spre intimitate, altă parte voia o explorare mai lentă şi mai precaută. Dar iuțeala era esențială. Două ore şi ceva se puteau consuma repede şi totuşi nu luă inițiativa, simțind că l-ar fi putut incomoda. Acestui bărbat trebuia să i se respecte masculinitatea. Era o parte a lui care-i plăcea. Şi, totuşi, ştia că exteriorul de om al cavernelor era, dacă nu o prefăcătorie, atunci cel

puţin o fundătură în înţelegerea lui Rickey Cage. Arăta a mondo macho, dar îi plăceau femeile, ba chiar le îndrăgea. I-o vedea strălucindu-i în ochi.

– Cum e să fii adoptată? întrebă el în cele din urmă. Vreau să zic... e ceva deosebit?

Gîndiseră în paralel. Adopţiunea presupunea un dialog emoţional de calibru greu. Trebuia să-şi scoată la lumină adîncurile sufletului. Rickey o dorea. Iar Tari se bucura de acest lucru.

– Este şi nu este, zise ea înclinîndu-şi capul într-o parte şi luptîndu-se cu milenara întrebare. Vreau să spun, uneori mă gîndesc că nu e doar o problemă intelectuală. Ştii, adevăraţii mei părinţi, cei pe care-i cunosc, sînt vii şi sănătoşi şi locuiesc în Queens. Dar, pe undeva, se află şi cei cu toată informaţia genetică, şi poate că ar trebui să fie găsiţi şi analizaţi ca să pot asimila informaţiile în creier şi să le folosesc pentru a-mi trăi viaţa. Vreau să zic, aveau diabet, erau înalţi, erau scunzi, graşi? Toate astea par să ţină de *ordine.* Înţelegi, e dezordonat să nu cunoşti asemenea lucruri. Apoi, alteori, simt că de fapt e o problemă emoţională, cu tot felul ce întrebări iraţionale şi înfricoşătoare, ca de pildă de ce eram atît de detestabilă, încît m-au abandonat, ce fel de schilozi emoţional s-ar descotorosi de copiii lor, şi dacă se transmit şi aceste trăsături. E vorba mai mult de mama mea, cred. Vreau s-o cunosc ca să-i pot face greutăţi şi să văd dacă *seamănă* cu mine, probabil că ăsta e lucrul cel mai prostesc şi pe care-l vreau cel mai mult. Cred că, în ansamblu, consider cumva că adopţiunea *ar trebui* să fie o problemă. Ar fi destul de straniu să nu mă intereseze deloc, sincer, găsirea „adevăraţilor" mei părinţi... nu? Poate că nu.

– Sună ca o „treabă neterminată".

– *Exact* asta şi este, rîse Tari. Aşa am spus? Tre-

buie. E o treabă neterminată, faptul că nu ştii cîtă importanță are. Probabil că ar fi mai bine să rămînă neterminată, dar partea obsesivă dinăuntru continuă să te roadă, pînă simți că soluția de minimă rezistență constă în a te da la o parte din drum. Poate că, dacă mi-aş găsi părinții adevărați, aş putea să-i uit, dar nu cred, într-un fel, ce părere ai?

– Să-ți uiți părinții, adevărați sau nu, e o ispravă de care nu mulți sînt în stare, răspunse Rickey, cu un hohot scurt de rîs. Şi eu m-am străduit destul de mult.

Era fereastra ocaziei de a discuta despre el. O deschisesę intenționat.

– O copilărie nefericită? se avîntă Tari încîntată în tenebre. Tocmai terminase cu adopțiuneá şi avea senzația de a fi cîştigat un milion de dolari, cînd chipul lui de tip dur se îmblînzise înțelegător. Se aplecase mai aproape de spațiul ei fizic privat, în timp ce-l cutreierase liber pe cel spiritual. Acum aveau să „exploreze“ copilăria lui, şi urma ca Tari să-l înțeleagă şi amîndoi să se atingă la niveluri mult mai profunde decît cel carnal. Oare lumina din ochii lui sugera că recunoştea şi acest lucru? Erau vreodată cuvintele ceea ce se declarau a fi?

– Nefericirea este a copiilor de clasă mijlocie, lăsați cu guvernanta şi îngropați sub jucării şi televizor prin cablu. A mea a fost mai mult... ca o tortură, îmbrînceli, pileală peste tot, nimic de mîncare, numa' porcării, şi mereu prea cald, prea frig, şi păduchi şi purici şi gîndaci care erau de-o mie de ori mai cumsecade decît oamenii.

Se foi în fotoliu, ca şi cum tîrîtoarele încă i-ar mai fi umblat pe piele, cînd de fapt mişunau pe dedesubt. Chipul i se schimonosi cu o stînjeneală care dădea de înțeles că-şi zugrăvise copilăria în culori trandafirii.

Tatăl tău bea şi te bătea?

Crod că cineva trebuia s-o facă şi pe asta, rîse

Rickey, găsindu-şi cu dificultate tonul dur. Apoi lăsă să-i scape: Da, mă bătea şi – ştii ceva? – în timpul ăla rîdea. Ca şi cum ar fi fost un soi de banc între oamenii mari. Asta mă durea cel mai mult. Şi-acum mai aud rîsul ăla. Vreau să spun, dacă s-ar fi înfuriat pe mine din cauza băuturii, sau n-ar fi fost decît rău, într-un fel ar fi contat mai puțin, dar... dar... mă bătea şi era ca... sucită treabă... adică... vreau să zic...

Tari îl atinse. Întinse mîna şi i-o atinse pe a lui. Rickey nu şi-o retrase, dar o încleştă strîns, iar degetele ei se opriră pe falangele sale încordate.

– E cel mai crud lucru pe care l-am auzit vreodată.

Apăsarea degetelor pe mîna lui spunea restul.

Rickey afişă zîmbetul său leneş de pistolar, dar în ochi îi luceau lacrimi. Indiferent ce se întîmpla la amiază, în liniştea nopții omul ăsta ştia cum să plîngă.

– Dar ştii, spuse el deodată, defectul glumelor e că pot ricoşa. Un lucru pe care l-am învățat de la bătrînul meu e că, uneori, cel mai urît sunet din lume poate fi rîsul. Un lucru pe care l-a învățat el de la mine e că lucrul cel mai greu din toate e să-ți înghiți dinții.

Nu-i răspunse, dar mintea îi era plină de răzbunarea lui Rickey Cage. Fusese boxer. Duhnea a pericol. Bătăile lui intraseră în folclor. Într-o după-amiază umedă, în timp ce un tată Cage beat se vărsa din *Tic Toc Saloon* pornind spre casă să rîdă pe cînd îşi tortura fiul, scăpa din vedere un lucru. Fiul lui devenise bărbat. Oare ce folosise Rickey? Pumnii? O bîtă de baseball? Un ciocan murdar din trusa de scule a tatălui său? Tari se cutremură la gîndul cumplitului act de dreptate şi al răutății care-l provocase.

– După aceea ai plecat de-acasă?

– Mda, am plecat. M-am dus la Hollywood. Agățat, aruncat şi uite- mă, alungat de la clasa-ntîi cu un premiu

de consolare care face mai mult decît să merite osteneala.

Se terminase scurta întîlnire a fiecăruia cu tenebrele celuilalt. Reveniseră în lumea reală a lăudăroşeniilor şi a vorbelor goale. Dar nu mai erau doi străini. Ca pentru a accentua schimbarea, în acel moment se produse o diversiune.

Stewardesa, fără cărucior, aştepta pe culoar. În cadrul tratamentului privilegiat, Rickey Cage urma să-şi primească băutura înaintea păguboşilor de la clasa turist. Dar în ochii ei încă fascinați se vedea o expresie prudentă. Fusese cenzurată o dată, pentru a-i acorda lui Cage un tratament preferențial pe lîngă acea „nimeni" arătoasă pe care părea a încerca s-o agațe. N- avea să repete greşeala.

– Vă pot servi cu ceva de băut? o întrebă ea rece pe Tari, în timp ce fura spre Rickey o privire gen „Nu m-am descurcat bine?"

– Un suc de roşii, vă rog.

– *Bloody Mary* cu *Absolut*, dacă aveți. Porție dublă.

Oare glasul lui era sfidător? O privi pe Tari ca şi cum s-ar fi aşteptat la un comentariu „medical" despre doza de alcool. Aşteptă degeaba.

– Mă ajută să dorm, spuse el într-un tîrziu, tărăgănat.

– Curios... cum avem ocazia în avion să ne culcăm cu oameni complet străini... comentă Tari pe neaşteptate.

Ochii lui Rickey se deschiseră larg. De la oricare alta, în oricare alt loc, ar fi fost o invitație. De la fața asta, în înaltul cerului, nu era. Nu putea fi... nu-i aşa? Oricît de mari făcuse ochii, nu vedea pe fața ei nici un răspuns.

2

– Sînt foarte puternică, spuse Tari, dar uneori nu sînt prea fericită.

Rîdea în timp ce vorbea. Apoi, deodată, se întrebă ce era de rîs. Îşi ţinea mîinile împreunate în poală. Printre degete îi ieşea un stetoscop. Era nefericită, dar rîdea. Puternică, dar cu limbajul trupului încorsetat complet. Întinse mîna după ceaşca de plastic şi sorbi din cafea. De jur împrejurul ei, enorma cantină zumzăia de murmurul nevrotic al conversaţiilor grăbite. Numai că nu se vedeau ulcerele mărindu-se, în timp ce tinerii medici ocupaţi încercau să mănînce şi să vorbească în jumătate din timpul necesar pentru a înghiţi şi digera. Studenţii se deosebeau de interni dintr-o ochire. Ei erau cei care îşi cruţau timpul între îmbucături. Zîmbeau. Rîdeau. Aveau expresiile lipsite de extenuarea chinuită care acoperea chipurile adevăraţilor medici. Şi erau bronzaţi, fiindcă aveau timp liber care chiar se putea folosi şi la altceva decît pentru somn. Prin contrast, medicii autentici străluceau ca moluştele în lumina de neon, cu feţele păstoase şi sclipitoare confundîndu-se greţos cu albul halatelor. Tari aruncă o privire scurtă spre doctorul bărbos de la masa alăturată. Avea pleoapele căzute de

nesomn, înroşite şi umflate. Cu o mînă turna în el cafea, de parcă ar fi făcut plinul unei maşini. Cu cealaltă, care-i tremura, ţinea în dreptul ochilor tulburi o imprimată de computer cu rezultate de la laborator. Cînd măsura conţinutul seringii, oare virgula zecimalelor avea să fie la locul potrivit? Tari spera că da.

– Doctorul Sassovitz e chemat. Doctorul Sassovitz e chemat, se auzi o voce liniştitoare din difuzorul cu circuit închis.

Mary Allard o privea. Tocmai zburase cu „Nefericirea e o slăbiciune" ca şi cum ar fi fost un balon de probă filosofic. Acum, auzi răspunsul celei mai bune prietene a ei.

– Nu te consider nefericită, spuse Mary.

– Ei, „fericirea" e un cuvînt cam prost ales, nu? replică Tari. Cam prăfuit. Cred că voiam să spun deconectată, ca şi cum viaţa n-ar fi ceea ce trebuie să fie. Ar trebui să fie mai mult...

Oftă. Nu era momentul pentru aşa ceva, înaintea prelegerii de psihologie. Rahat, cuvintele nu erau totuna cu sentimentele. De-asta se alegea praful de toate relaţiile.

– Mda, înţeleg ce vrei să zici. „Fericit" este copilul cînd vine Moş Crăciun cu jucăria. Conotaţii de simplitate, eventual de idioţenie. Dar asta vrea lumea. Asta căutăm cu toţii.

Tari puse ceaşca pe masă. Îşi rezemă bărbia în palmă. Era un moment gen „ce-vrei-cu-adevărat". Inspiră adînc. Subiectul avea nevoie de aer. Ochii ei căprui păreau să privească printr-ai lui Mary.

– Nu cred că oamenii vor să fie fericiţi. Nu în primul şi-n primul rînd, mai bine zis. Vor să fie bogaţi. E o nebunie; dar totuşi cred că ăsta-i adevărul. De fapt, vor să fie incredibil de bogaţi. Obscen de bogaţi.

– Vorbeşti prostii, Tari. Toată lumea ştie că banii nu mai contează. O fi fost aşa în anii '80, dar nici măcar atunci. Orice om cu un dram de inteligență ştie că nu despre bani este vorba. Întotdeauna găseşti singur răspunsul. Vreau să zic, tu ai fi putut ajunge afaceristă şi ai renunțat pentru asta. De ce, Dumnezeu ştie.

Gesticulă cu mîna în jur. Nu era un spațiu al banilor. Ei şi, peste tot se găseau risipiți posibili milionari. În acel moment, majoritatea medicilor recent licențiați păreau să aibă nevoie de o litră de sînge.

Tari clătină din cap:

– Nu, Mary, nu înțelegi ce vreau să spun. Okay, dacă ai pune oamenii să răspundă la întrebarea despre alegerile multiple, într-un examen pe tema a ceea ce vor, cu siguranță că n-ar număra pe degete banii şi avantajele materiale, fiindcă ştiu că ar fi „răspunsul greşit". Oricine cu jumătate de creier în cap ştie că „banii n-aduc fericirea...", ridică ea două degete, punînd expresia între ghilimele. Dar, de fapt, la nivel visceral, unde se încheie adevăratele tranzacții, oamenii vor sincer să fie bogați. Simt că prada e partea cea mai grea şi, cînd se rezolvă cu asta, vor urma şi celelalte... Înțelegi, a fi iubit, a fi respectat, a avea o părere bună despre tine însuți şi toate celelalte chestii *cu adevărat importante.*

– Asta spune-i-o unui copil din pavilionul cancerogilor.

– Mă refer la oamenii maturi, Mary, o dojeni Tari. Şi nu vorbesc despre ceea ce e drept sau nedrept, ci despre realitate. Totul face parte din marea futarisire a vieții, faptul că în cele din urmă toată energia se consumă încercînd să obții rezultatul nepotrivit.

– În locul rezultatului potrivit, care este... ta-tamm! îşi legănă Mary mîinile, ca o dirijoare purtînd orchestra în crescendo.

– Dragostea, spuse simplu Tari.

– Dragostea, dar nu în sensul de „sex“, zîmbi strengăreşte Mary. Dragostea, altfel decît cu sensul de „Rickey Cage“.

Tari roşi, dar nu se lăsă distrasă.

– Dragostea, în sensul de dragoste, insistă, cu seriozitate. E altă vorbă răsuflată, dar o simt, aici, se bătu ea peste inimă.

Avea ochii măriți de intensitatea efortului cu care comunica.

– Dacă ai parte de atîta dragoste, de ce eşti nemulțumită?

– Poate ar fi cazul să mergem la prelegerea de psiho. O să-ntîrziem.

Mary, însă, o aşteptă pe Tari să se ridice. O fi fost ea logiciana, dar nu lua niciodată inițiativa. O fi fost Tari nefericita, în pofida baniței sale de dragoste, dar era şi puternică.

– Mda, spuse Tari, pierdută în gînduri; ieşi încet la suprafață din marasmul metafizicii. Asta-i prelegerea despre I.Q.?

– Mhm. Doctorița Donovan. Natură/cultură, fără îndoială. Genele în comparație cu mediul ambiant şi nici o concluzie clară. Uneori, îmi spun că tot cursul ăsta e un exercițiu de „pe de o parte“ şi „pe de altă parte“.

Tari rîse. Se ridică, atrăgînd-o după ea pe Mary ca un magnet.

Porniră printre mese, ducîndu-şi tăvile spre coşul de gunoi. Medicii o priveau pe Tari în trecere, nici unul prea obosit sau prea ocupat ca să n-o observe. Le răspunse surîzătoare, privindu-i. Purtau tunici albe standard, dar rămînea loc şi pentru exprimarea individualității. Cei mai cocheți afişau stetoscoape viu colorate, roşii şi albastre, petrecute dezinvolt peste umeri, nu agățate la gît. Unii

mau de o simplitate spartană, cu buzunarele goale şi hainele călcate pedant. Buzunarele laterale ale altora explodau de instrumente medicale – otoscoape, manşoane pentru luarea tensiunii, manuale şi reviste de specialitate, ciocane pentru reflexe; aveau buzunarele de la piept înţepenite de palete pentru apăsarea limbii, lanterne, creioane, pixuri colorate, diapazoane şi alte dispozitive mai exotice ale examenelor neurologice. Existau medici ordonaţi şi medici neglijenţi, iar pantofii lor le prevesteau viitorul. Mocasinii lucioşi *Bass Weejuns* aveau să aducă averi fabuloase în medicina cluburilor de ţară. Pantofii *Hush Puppies* scîlciaţi, cu talpa groasă, aveau să-i vindece pe săraci, pentru trei lulele, în micile spitale ale marilor oraşe. Tari trecea pe lîngă doctori buni, doctori răi şi doctori intermediari, dar deocamdată cu toţii aveau un lucru în comun. Erau sclavi ai pagerelor şi ai reginei invizibile cu voce mătăsoasă care-i controla:

– Doctorul McBride este chemat. Repetăm, doctor McBride. Doctorul McBride e chemat, vă rog...

Aruncară resturile de pe tavă şi ieşiră pe uşile batante ale cantinei. În jurul lor, alţi studenţi, în rotaţie la psihiatrie, erau absorbiţi pe coridor de curentul nevăzut al programului de cursuri. Glumeau, boţănind pe culoarul aseptic, ale cărui culori pastelate nu reuşeau deloc să ascundă faptul că era un spital, unde oamenii sufereau şi mureau. Sala de seminar sacrificase şi ea confortul şi intimitatea, pentru eficienţa clinică. Era o încăpere fără ferestre, puternic luminată şi cu un aer condiţionat de-a dreptul agresiv. Scaunele bune pentru spate şi rele pentru fund stăteau aranjate într-un semicerc adîncit, în jurul catedrei. Acea echivalentă a tronului, înălţată pe un mic podium, era catedra doctoriţei Donovan. Sheila Donovan se aşezase deja, ascuţită ca un spărgător de gheaţă şi la fel de caldă, privind în lungul nasului spre

sala plină de studenții pe care catadicsea cu condescendență să-i „învețe".

Tari şi Mary se aşezară. Tari scoase din taşcă un caiet şi îl potrivi pe platforma care ieşea din brațul scaunului. Cîte pagini de notițe scrişese în ultimii cinci ani, cît un roman, două manuale, mai mult? Mîzgăli „Teste I.Q." în capul paginii, apoi se rezemă de spătar şi aşteptă. Murmurele conversațiilor se potoliră.

–Presupunînd că în această sală se găseşte o cantitate măsurabilă, începu Sheila Donovan cu o voce plictisită, propun să începem prin a testa arbitrar „inteligența" diverşilor studenți.

Liniştea dinainte se transformă în tăcere mormîntală.

– Evident, nu vă pot face fiecăruia testul complet, continuă Donovan, dar voi selecționa una sau mai multe întrebări, pentru a vedea cum încercați să le răspundeți.

Tari privi în jur. Încăperea se umplu se dintr-o dată de nelinişte. Studenții la medicină aveau un spirit competitiv notoriu. La nivel de clasă, se distingeau prin cîteva grupări care țineau mai mult la inteligența lor şi care-şi făceau probleme dacă egalii le-o recunoşteau sau nu. Acum, în public, aveau să şi-o pună la încercare. Lîngă ea, Mary trase adînc aer în piept.

– Domnul Dorkins, din rîndul întîi, să începem cu dumneata?

Dorkins se foi incomod pe scaun. Un zîmbet bolnăvicios i se aşternu pe buze.

– Pentru început, să procedăm simplu, de acord? propuse Sheila Donovan, conştientă că, reducînd exigența, îşi pregătea victima pentru o cădere mai dureroasă. Okay. Eşti în pădure şi te-ai rătăcit. Copacii au coroanele atît de dese, încît nu poți vedea cerul. Cum logi?

Aproape că se auzeau rotițele minților sfîrîind. Cei ce

nu se aflau în luminile rampei aveau o sută de răspunsuri geniale. Dorkins, însă, îşi pierduse capacitatea de a gîndi. Cuvintele i se rostogoleau prin creierul golit. Puteau foarte bine să fi fost rostite în limba swahili. O pădure. O ieşire. Scăpare. Căcat, nu voia decît să scape din sala de seminar. Băga-şi-ar picioarele-n ea de pădure. Okay. *Gîndeşte*. Ce-ar fi să cresteze copacii cu un briceag? Astfel, evita să se învîrtească în cerc, sau cel puțin, dacă ajungea s-o facă, observa.

– Am voie să folosesc un briceag? întrebă Dorkins, cu voce mică.

– Răspunde la întrebare, se răsti doctorița Donovan.

Tari simțea durerea băiatului. Îi sfîşia inima. Era atît a lui, cît şi a ei.

– Şi ce-ai face cu briceagul, Dorkins? întrebă un glumeț, într-o şoaptă impostată sonor. Ai tăia împuțiții ăia de copaci?

Un val de rîsete se răspîndi prin asistență. Doctorița Donovan îşi îngădui un zîmbet glacial. Chipul lui Dorkins arăta deja ca un asfințit pe mare.

Panica din sufletul lui ajungea pînă la Tari. Se umfla ca un balon în pieptul *ei*, iar Tari nu voia nimic mai mult decît să şi-o alunge: Deja se înfuriase pe sadica de profesoară. Nu toate lucrurile erau ceea ce păreau a fi. Aparentul mod interesant de a preda un subiect academic era de fapt o formă subtilă de tortură psihologică. Dorkins era legat pe masă şi totuşi îi era imposibil să se plîngă fără a părea un neghiob, un fătălău, sau şi una, şi alta.

– Cred, spuse el pierit, că aş putea căuta urmele pe care le-am lăsat intrînd, pentru a reveni pe acelaşi drum.

– Bravo, Tonto, aruncă cineva, în tăcerea care se lăsase.

Zîmbetul doctoriței Donovan dădu de înțeles că nu

fusese un răspuns prea inteligent.

– Cred, domnule Dorkins, că în general ar fi bine să eviți pădurile pe viitor, spuse ea, ca o înțepătură de viespe.

– Ceea ce cred eu, interveni Tari, cu voce tare, e că toată povestea asta cu întrebările şi răspunsurile e o violare a discreției, o impolitețe, şi ar trebui contramandată.

Capul doctoriței Donovan se răsuci scurt spre ea.

– Ei, nu *zău*... ei, nu zău, nu zău... domnişoară... o privi ea lung pe Tari prin ochelarii cu lentile groase.

– Jones. Tari Jones.

– Ce obiecții ai putea avea, domnişoară Jones, pentru a răspunde la genul de întrebări pe care va trebui să le pui viitorilor dumitale pacienți – *dacă* vei ajunge vreodată să ai aşa ceva – pentru a diagnostica boli atît de îndepărtate între ele ca sindromul Alzheimer şi schizofrenia, intoxicația cu plumb şi dezordinile de neîmplinire universitară? Vrei să spui că te-ai aştepta din partea lor să răspundă la întrebări cărora dumneata însăți nu eşti pregătită să le răspunzi?

– Aceste întrebări ar fi puse de pacientul meu, într-o situație privată, replică Tari, calmă. Inteligența mea, sau lipsa ei relativă, este o informație a mea proprie şi privilegiată. Am dreptul să nu mi-o dau la măsurat în fața colegilor şi a prietenilor. Este o intruziune, provocatoare de anxietate şi, cred, puțin cam crudă.

– Auzi ce suflet *sensibil* avem, domnişoară Jones.

Sarcasmul emana de pe buzele doctoriței Donovan.

– Faceți ca termenul „sensibil“ să pară peiorativ, comentă fără intonație Tari. Eu am considerat întotdeauna că de *in*sensibilitate trebuie să ne păzim, doamnă doctor Donovan, şi, mai cu seamă, poate, în domeniul psihologiei.

Donovan se înfuriase de-a binelea, dar tînăra Jones avea o anume calitate care pur şi simplu nu putea fi ignorată sau călcată în picioare.

– Bine, bine, „obiecţiile“ dumitale s-au reţinut. Vom lăsa neexplorat fascinantul mister al „inteligenţei“ *dumitale*, din respect faţă de inseçurităţile pe care nu le-ai exprimat, domnişoară Jones. Iăr acum, dacă binevoieşti să ne scuzi, pe noi, ceilalţi, vom continua cu micul nostru exerciţiu.

– Poate că noi nu vrem să continuăm cu micul exerciţiu, i-o întoarse Tari. Să supunem la vot.

Pe obrajii doctoriţei Donovăn începu să se întindă roşeaţa.

– A, deci acum avem aici şi o democraţie, nu?

– Unele dintre cele mai bune ţări au democraţii. Democraţii sensibile, adăugă Tari.

Doctorita Donovan ajunsese la capătul răbdării. Lividă la faţă, sări în picioare.

– Sau predau cursul ăsta aşa cum vreau eu, sau nu-l mai predau deloc, mîrîi ea. Şi voi vorbi cu profesoara Hodges despre acest act de insubordonare, domnişoară Jones. Nu ţi-o fi păsînd de studiile dumitale, dar sînt sigură că „prietenilor“ dumitale le pasă. Nu-ţi vor mulţumi, dacă la examen le pică subiectul ăsta.

Se răsuci şi ieşi nervoasă din sală.

Cu toţii întoarseră capetele spre Tari, impresionaţi, nu prea surprinşi, nesiguri ce simţeau faţă de lidera din mijlocul lor. Un glumeţ risipi tăcerea:

– Cum ieşim dintr-o sală de seminar dacă nu vedem cerul, Tari?

– Dacă ai un dram de inteligenţă, ia-te după mine, fraiere, rîse Tari, pornind spre ieşire.

Şi o urmară cu toţii.

3

Părea zdrobit. Chipul îi era palid. Se foia în scaun, iar ochii săi speriați îi tot evitau grăbiți pe ai ei. Bătea cu degetele în marginea mesei şi-şi lingea buzele uscate.

Tari stătea de cealaltă parte a mesei. Nimeni n-o învățase ce să spună. Îi spuseseră doar să intre şi să-l ajute, să fie bună cu el şi să obțină informațiile necesare. Cam atît. Niciodată nu-i fusese greu să-şi găsească vorbele potrivite. Acum îi era.

– Vă dați seama, nu-i aşa, spuse ea, că deşi sînteți seropozitiv şi aveți anticorpi față de virus în sînge, *nu* sînteți bolnav de SIDA.

Omul răspunse, bîlbîindu-se:

– Dar înseamnă că mă voi îmbolnăvi, nu? V... Vr... Vreau... Vreau să spun, e sigur, nu?

Adevărul. „Spune-i adevărul", o învățaseră. Era marele sistem american. Toată lumea avea dreptul să le ştie pe toate. Făcea parte din libertate, libertatea de a simți durerea, libertatea de a privi în botul căscat al morții, libertatea de a cunoaşte deznădejdea.

Privi prin cameră, căutîndu-şi inspirația. Nici urmă. Parcă ar fi fost o celulă de carceră. Prin fereastră se vedea petecul de albastru pe care deținuții îl numeau

cer, dar avea geam dublu şi nu se deschidea. Rolul acestuia era să ţină aerul adevărat afară şi pe cel fals înăuntru. Tabloul de pe perete era grafică pe computer. Masa cu tăblie de plastic avea picioarele fixate de podea. Ficusul de hîrtie era salvat numai prin contribuţia unui strat de praf veritabil. Cîte tragedii auziseră pereţii aceia albi? Cîte lacrimi şterseseră cîrpele de pe linoleumul verde, nealunecos, al duşumelei? Numai glasurile din mormintele singuratice puteau spune. Căci camera fusese secătuită de istoria ei şi spălată de senzaţia contaminării. Drama aceea cumplită se desfăşura într-un loc de nicăieri.

Tari trase adînc aer în piept.

– Pe moment, se presupune că aproape toţi pacienţii seropozitivi vor contracta SIDA... la un moment dat. Dar mai sînt pînă atunci ani de zile. Poate chiar foarte mulţi. Şi, în acel timp, e foarte posibil să se descopere tratamentul. S-au înregistrat tot felul de descoperiri ştiinţifice încurajatoare...

– Cîţi ani, în medie?

Omul scuipase cuvintele dintr-un gît ce părea sugrumat.

– Opt, răspunse Tari. Din momentul contaminării. Dar aceasta nu e decît o medie. Ar putea fi şi mai mult.

– Sau mai puţin.

Avea lacrimi în ochi. Era de vîrsta ei, poate chiar mai tînăr, şi, cu toate că nu comisese nici o crimă, fusese condamnat la moarte.

Tari ocoli răspunsul.

– Iar dacă vi se declanşează SIDA, atunci... atunci mai puteţi trăi ani de zile şi în continuare. Există tot felul de tratamente noi în curs de dezvoltare.

Tînărul îşi răsuci capul dintr-o parte în alta. Abia o mai asculta. Trecuse prea puţin timp. Era şocat.

– Nu e nici o şansă să fie o greşeală? întrebă el, rugător.

Tari privi rezultatele analizelor, rugîndu-se pentru un miracol pe care ştia că n-avea să-l găsească. Testul ELISA pozitiv fusese confirmat de Western Blot. Numerele limfocitelor CD 4 erau foarte coborîte. Nu încăpea nici o îndoială.

– Îmi pare rău, spuse ea. Nu.

Simți menghina care-i strîngea inima. De ce nu-i spusese nimeni cît de imposibil avea să-i fie? Consultanța SIDA era o componentă nouă a programei de psihologie, dar cîțiva dintre ceilalți studenți o făcuseră deja. Mary trecuse prin asta *în ajun*, pentru numele lui Dumnezeu, iar seara se uitaseră la un film. Nu- i spusese decît că fusese „greu". Dar asta nu era greu. Era imposibil. Mai rău decît în pavilionul canceroşilor, mai rău decît la oncologie, mai rău decît orice.

Bolnavul începu să plîngă mut, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.

– Nu ştiu cum am să-i spun maică-mii, şopti el. Nu ştie că sînt gay.

Tari trase adînc aer în piept. Şi în fața ochilor ei se aşternuse o ceață.

Ce anume făcea ca SIDA să fie o boală atît de îngrozitoare? De ce era mai hidoasă chiar şi decît leucemia infantilă şi lepra? Din cauza încetinelii. Sentința suspendată stătea ca o sabie a lui Damocles deasupra capetelor unor oameni tineri şi plini de speranță. Aceste victime erau formate. Nu mai erau copii şi trecuseră de vîrsta adolescenței. Ajunseseră pe rampa de lansare a vieții. Aveau pe masă propriile lor visuri personale. Erau plini de inocență şi optimism, iar apoi viitorul le fusese asasinat brutal şi rămîneau singuri printre ruine, pentru a exista, dar fără a mai trăi vreodată. Şi cum se în-

tîmplase? Prin dorința de intimitate, de căldură a altcuiva. Trupurile le ardeau de patima tinereții, iar singurele lor păcate erau nerăbdarea şi încrederea de a fi intangibili, sortiți numai unor lucruri mai mari şi unor vremuri mai fericite. Tari cunoştea acele sentimente. Făceau parte din drama vieții, din faptele de început, cînd guverna inima, nu mintea, iar acum piesa devenise tragedie, din cauza virusului pe care îl făurise Domnul. Se cutremură. Domnul crease virusul care să distrugă sistemul imunitar al acestui băiat. El îl visase. El îi concepuse programele viclene. El inventase mecanismele care îi permiteau să se strecoare în celulele organismului şi să le supună scopului său malefic. Bunul Dumnezeu stabilise limita de opt ani, pronunțase irevocabila condamnare la moarte şi inventase o-cît-de-originala cale de transmitere.

Lupta împotriva îndoielilor. Pe tot parcursul copilăriei sale catolice, învățase ce nesocotință era să pună sub semnul întrebării misterul scopurilor lui Dumnezeu. Răspunsul era credința oarbă. A, da, teologilor, dar ce-o să-i spună mamei sale băiatul care va muri? Asta era întrebarea. Era bun vreun preot să se ridice şi să răspundă? Un băiat care-şi iubea mama ce-l adusese pe lume nu suporta să-i spună că avea să moară. Lumea îl învățase ce era ruşine şi se temea de durerea din ochii mamei lui la fel de mult ca de frigul din mormînt. Unde era noblețea, în toate astea? Unde era înțelepciunea? Unde *naiba* se înscriau toate în forța şi gloria unui Dumnezeu Atotputernic?

– Nu e nevoie să-i spui, nu încă. Vreau să zic, eşti sănătos, eşti normal. Nu ai decît anticorpi față de virus. Uită-te la Magic Johnson. N-ai vrea să poți arunca la coş ca el? E seropozitiv, dar sănătos.

Aproape că n-o auzea. Se uita pe fereastră, spre un

palmier care se înălța spre cerul albastru, prăfos. Nori cirrus subțiri stăteau ca nişte batiste în buzunarele bolții senine. La marginea panoramei, clădirile, scînteind în lumina soarelui, erau mărginite de fondul acvamarin al mării. Într-o asemenea zi de paradis la Miami, acest băiat suferind sonda adîncurile iadului său personal.

În sfîrşit, vorbi, cu un glas îndepărtat:

– O iubesc atît de mult, şopti el. Atît de mult. Întotdeauna am iubit-o. Tatăl meu a plecat... cu ani în urmă... şi sîntem numai noi doi, împotriva lumii întregi.

Se opri, în timp ce lacrimile începeau din nou să-i curgă. Înghiți un nod, iar Tari îi văzu gîtul palpitînd în efortul de a- şi stăpîni tristețea.

– Adică... nu vreau s-o părăsesc. Şi nu vreau să afle despre mine. Nu vreau să cunoască partea asta. Nu mama mea...

Tari se ridică. Ocoli masa şi îl cuprinse în brațe pe băiatul care i-ar fi putut fi frate. Şi îl ținu strîns. Tînărul se dizolva lipit de ea. Toată umiditatea din trup îi curgea prin ochi, iar camera răsuna de suspinele lui, în timp ce Tari îl legăna ca pe un copil mic, cum redevenise.

– Nu-i nimic, nu-i nimic, îi şopti ea. Încerca să-i transmită puterea ei, dar ştia că prin durere nu exista nici o scurtătură. Trebuia doar să-i arate că nu era indiferentă. Altceva nu mai prea exista.

Încet, tînărul răspunse căldurii. Inspirațiile acute, cutremurate, scăzură. Se destinse în brațele ei.

– Îmi pare rău, spuse. Nu trebuie să-ți arunc în brațe toate astea.

– Pentru asta sînt aici.

Lui Tari îi reverberau în cap propriile ei cuvinte. La un anumit nivel, reprezentau o platitudine. La altul, o revelație. Avea sentimentul ciudat că spusese un lucru profund, nu atît băiatului, cît ei înseşi. Pentru *asta* se

afla acolo.

Îşi coborî privirea spre el. Umerii îi erau căzuți de deznădejde. Avea chipul şocat. Tristețea era în pericol de a dobîndi propria ei inerție. Tari o simțea cu putere. Era un moment pentru tristețe şi un altul pentru a o controla.

– Am să mor, spuse băiatul, cu lacrimile reîncepînd să-i curgă. Compasiunea ei fusese atît de plăcută. Mai voia, cît mai mult.

Tari simți lupta dinlăuntrul ei. Trebuia să-i transmită şi lui o parte.

– Într-adevăr. Dar ascultă, nu toți ne vom îmbolnăvi şi-o să murim într-o zi? Şi eu. Şi tu. Toți. Marianne Williamson a spus-o – toți vom pleca din gara asta nenorocită, numai că unii iau trenul de cinci şi jumătate, alții trenul de opt, iar alții trenuri de noapte.

Era terapie de şoc. Oare dragostea dură se putea numi dragoste? Da. I-o spunea inima.

Vocea îi devenise mai liniştită, mai blîndă, cînd continuă. Cuvintele nu-l mai loveau peste față ca nişte palme destinate să-i risipească defetismul.

– Ştii, Jim, ceea ce-am să-ți spun sună foarte straniu, dar e adevărat, îți dau cuvîntul meu. Ți s-a întîmplat un lucru îngrozitor. Cu siguranță. Dar, înțelegi, dacă iei atitudinea potrivită, îl poți face să acționeze în folosul tău. Poți. Ştiu că pare o nebunie. O poți considera o condamnare la moarte sau începutul vieții. Unii oameni, poate majoritatea, iau viața ca pe ceva garantat. Se poticnesc prin ea, bombănind şi făcîndu-şi griji, iar cînd totul se termină îşi dau seama că niciodată nu au *trăit* cu adevărat. N-ai auzit oameni care au trecut foarte aproape de moarte spunînd cum experiența asta i-a învățat adevărata valoare a vieții? După aceea, apreciază cu adevărat faptul că sînt vii, doar mirosind trandafirii, admirînd na-

tura şi bucurîndu-se de cei dragi. Petrec mai mult timp cu copiii lor, sînt mai puțin materialişti, mai spiritualizați, concentrîndu-se asupra lucrurilor importante şi valoroase din viața lor. Poate că mai ai înainte zece ani minunați, iar faptul că eşti seropozitiv te poate ajuta să cîştigi maximum din fiecare minut al fiecărei ore, al fiecărei zile din viață. In viață nu cantitatea contează, ci calitatea, la fel ca peste tot. Nu trebuie decît să-ți alegi atitudinea. Dacă alegi bine, cîştigi. Dacă nu, pierzi. Nimic nu e obligatoriu. Totul depinde de tine.

Fu răsplătită cu un zîmbet apos peste masă.

– Aruncă o lumină cu totul nouă asupra cîştigului la loterie, dacă îmbolnăvirea de SIDA e un noroc.

Tari surîse:

– Ții minte vorba aia – „cu cît muncesc mai mult, cu atît mai mult noroc am." Ei bine, dă-mi voie să-ți spun, e o gogoaşă. Omul cu adevărat norocos e cel care simte că are noroc. Provine din interior sentimentul ăsta, nu din afară. Ni se pot întîmpla lucruri rele, dar, dacă ne simțim norocoşi, sîntem. Ni se întîmplă şi lucruri bune, însă, dacă nu ne simțim norocoşi, nu sîntem. Problema e că ne consumăm tot timpul muncindu-ne pentru a face să nu se întîmple cele bune, iar cele rele să dispară, şi nu sacrificăm nici un moment pentru a ne pune în ordine atitudinile de bază. Ce înseamnă banii, puterea, succesul şi celebritatea, dacă nu ne fac să ne simțim bine? La fel, ce sînt sărăcia, boala, întunericul şi moartea, dacă nu ne simțim rău față de ele? Toate rămîn lipsite de sens. Numai atitudinea noastră contează.

– Şi eu cum să-mi pun atitudinea la punct?

O asculta atent.

– Îți tot împingi gîndurile în urmă spre avantajele pe care le ai, evitînd dezavantajele vizibile. Învață să-ți placă mîncarea pe care o ai, căldura soarelui pe umeri,

oraşul minunat şi incredibil în care locuieşti. Trebuie să te impui cu forţa spre fericire, să te pierzi în iubirea celorlalţi şi să te rogi lui Dumnezeu să te ajute. Mă voi ruga şi eu lui Dumnezeu să te ajute şi o va face. Îţi promit că o va face.

Se aplecă peste masă. În ochi îi scăpărau scîntei. De la Dumnezeu pornise totul şi cu Dumnezeu avea să se sfîrşească. Cum îi putea inculca acelui băiat trucul încrezător al credinţei? Avea pe birou lista organizaţiilor care-l puteau ajuta – Veriga Pozitivă, Anonima SIDA, numerele de hot line, telefoanele de ajutor, centrele de tratament. Dar, indiferent că o ştiau sau nu, toate erau mijlocitoare ale lui Dumnezeu.

Şi ea, de asemenea. Tari nu ezită. Reveni la birou şi-şi notă numărul de telefon pe o hîrtie. O rupse şi i-o dădu.

– Ascultă, Jim, ori de cîte ori îţi e prea greu şi ai nevoie de cineva cu care să vorbeşti, sună-mă, okay?

Contravenea tuturor regulilor, cu excepţia celei mai importante. Cea pe care Tari Jones o păstra în inima ei.

4

Tari nu se putea hotărî în legătură cu tonul. Se punea problema dacă da sau nu, din cauza delfinilor şi a sepiilor care se prindeau în plasele de pescari. Asta se rezolvase parţial, dar mai avea de ales între apă sau ulei; Star Kist sau Bumble Bee bucăţi albe, mari, sau pastă cafenie; şi, desigur, cît de mult să cumpere. Dura, era util oricînd, dar cîţi bani era avantajos să investeşti în proviziile de ton? Mîna îi ezita, nehotărîtă. Apoi, zîmbi. Ce-ar fi făcut Rickey Cage? Acesta devenise în ultima vreme jocul ei favorit, după extraordinara călătorie în doi cu avionul. Ei bine, în primul rînd, Rickey nu s-ar fi trambalat printre gondolele din *Washington Supermarket*, nu? Ar fi pus un valet să-i facă tîrguielile... fleici mari şi roşii, în sînge, fulgi de porumb Kellogg, sticle de alcool cu toarte. Amintirea lui îi accentuă surîsul. Vorbiseră, rîseseră şi, inconştient, îşi copiaseră unul celuilalt limbajul corporal, aşa cum fac oamenii care se plac cu adevărat. Fiecare se mirase cît de puţin conta celebritatea unuia şi anonimatul celuilalt. La sfîrşitul cinei, cînd unii dintre pasageri începuseră să aţipească, se opriseră din conversaţie, dar rămăseseră împreună, foarte conştienţi de revelaţia că aşa ceva se întîmpla doar o dată sau de

două ori într-o viață de om.

Rickey păruse să picotească, iar Tari răsfoise o revistă, incapabilă să se concentreze asupra *Muzak*-ului ilborar, şi îi urmărise respirația devenind mai adîncă, poziția mai destinsă, pe măsură ce adormea uşor. Chipul celebru se îmblînzise, iar ea îl devorase vizual în lumina slabă. Cine era? Ce voia? Avea atîta încredere în sine. Aproape că nu se putea să nu fie un rol. Oare machismo-ul la Rhett Butler se aşternuse peste tot felul de jivine tîrîtoare din zonele mai adînci ale psihicului său? Sau trebuia să fie mulțumită numai cu ceea ce vedea, cît de mult timp se putea? Apoi, sub privirea ei, capul i se rostogolise spre ea, urmat de trup, adormind peste fotoliul gol dintre ei. Mai de aproape, îi putuse simți chiar şi mirosul, izul slab de colonie cu lămîie amestecat cu aromele masculine care nu constau tocmai în sudoare, dar erau aţîţător de pămînteşti. Fără ruşine, îşi umpluse cu el nările şi inima, pînă cînd începuse s-o fure şi pe ea somnul. Nu se împotrivise, deşi o anume parte a ei voia să savureze fiecare secundă a situației. Dar somnul înseamna vise, iar realitatea avea obiceiul de a dezamăgi, aşa că se lăsă să adoarmă.

Se întîmplase la deşteptare. Ieşiseră la suprafață împreună, în lumina bisericoasă a avionului, şi aproape că se țineau în brațe. Capul ei căzuse pe umărul lui, acoperindu-i obrazul cu părul. Brațul stîng, amorțit, stătea strîns sub trup, iar cealaltă mînă, pe care în mod crud nu şi-o putea simți, ajunsese în poala lui. Piciorul lui drept stătea peste piciorul ei stîng. Mîna, pe coapsa ei. Nici unul nu vorbise, cînd trezirea îşi dezvăluise surpriza, şi fiecare dorise să se prefacă adormit în continuare, pentru a prelungi momentul. Apoi, Rickey se mişcase. Foarte simplu, îi luase capul în mîini şi, încet, ca şi cum ar fi luat cuminecătura în biserică, îi întorsese fața spre a lui şi

o sărutase.

– Ton, spuse Tari, încercînd să se trezească din amintire; nu reuşi decît parţial. Ton, repetă ea.

Înhăţă trei cutii la întîmplare şi le aruncă în căruciorul gol, cu un zăngănit. Porni pe lîngă supele dietetice, spre cele sărate. Dumnezeule, ce chin erau cumpărăturile, mai ales cînd trebuia să calculeze costul tuturor şi să-l compare cu suma limitată din buzunar. Rickey Cage nu avea grija banilor. În ziua liberă a valetului, se plimba prin magazin ca un culegător de mine, adunînd conserve – fasole coaptă, baxuri de *Bud*, supe condimentate, fără pretenţii. Tari chicoti în timp ce prin minte i se rostogoleau aceste idei, căci, desigur, de fapt se gîndea la gustul lui. Buzele lui le atinseseră pe ale ei, iar printre ele i se infiltrase respiraţia, scăldîndu-i faţa în intimitatea sa – plămînii lui către plămînii ei, împărtăşindu-şi moleculele. *Nu am nevoie decît de aerul pe care îl respiri.* Gentileţea lui o uimise aproape la fel de mult ca însuşi faptul sărutului. Mîinile îi cuprinseseră obrajii, puternice, dar într-un fel atingerea fusese uşoară, cu autoritate, dar fără forţă. Nu exista nici o zonă a făpturii ei care să n-o fi dorit, şi totuşi ştia că într-un fel nu şi-ar fi permis să reziste. Delicioasa silnicie se contopise minunat cu incredibila tărie a dorinţei ei, iar gura lui se deschisese peste acceptarea gurii ei, şi limba o invadase. Amintirea o făcu să se cutremure. Rezemîndu-se de cărucior, închise ochii pentru a o prelungi.

Trecu nostalgică pe lîngă cine ca la televizor şi specialităţi de friptură rece, pe la lactate, spre cereale. Cele trei cutii de ton o priveau acuzator de pe plasa argintie a căruciorului. *Sîntem la Miami, nu la Moscova,* păreau să spună. *Chiar dacă nu le doreşti, pentru Dumnezeu, cumpără-le.*

Se opri. Okay, raionul de cereale era foarte potrivit

pentru a se aproviziona. Nu se găteau, îți umpleau stomacul, nu spărgeau casa. O sută de sortimente o aşteptau ironice. Voia să-şi vindece cancerul pe care nu-l avea, să-şi arunce nivelul de zahăr prin tavan, sau să cîştige nişte jucării de plastic pe care le putea dărui în saloanele copiilor? Nu părea să fie vorba despre hrană sau mîncare. Problema se punea între distracție şi/sau supraviețuire. Unele făceau reclamă la faptul că erau zgomotoase, altele apelau țipător la simțul cromatic al cumpărătorului, cîteva adoptau ideea că în esență nu erau alimente, ci medicamente.

Ce-ar fi ales Rickey? A, ceva foarte clar, ca grîul pufos sau Special K – se conservă, nu cere complicații şi nici trucuri ieftine. Se încruntă. Gîndul la sărutarea lui se amestecase cu o altă amintire. La aeroport, cînd trecuse pe lîngă el prin poartă, îl aştepta Jodie Summerfield. Megamodelul se repezise direct la Rickey şi-i ştersese de pe buze sărutul simbolic al lui Tari cu roşeața pătimaşă a sărutării ei. Rickey făcuse prezentările, complet nedescumpănit de întîlnire ca şi de orice altceva, după care se retrăsese cu un pas, ca s-o vadă cum făcea față. Ochii dezinteresați ai lui Jodie Summerfield sfredeliseră creierul lui Tari ca nişte raze X, fără să vadă, fără să le pese. Tari murmurase un fel de „Bună", dar manechina îl atacase deja iarăşi pe Rickey. Motocicleta *Harley* era jos, după cîte se părea, terminaseră cu vopseaua nouă, ce mişto era că puteau merge la o plimbare deoarece compania de producție care se ocupa de filmările ei trimisese un tip cu o furgonetă care putea aduce bagajele, iar lui Rickey fără îndoială îi fusese dor de motocicletă în frigul din New York şi puteau prinde o cină tîrzie la *The Strand* şi pe urmă să se ducă acasă şi phii, căca-m-aş... ce nemaipomenit era că-l vedea din nou şi-avea să-i *arate* ea lui la fix ce nemaipomenit era.

Rickey îi permisese să-l tragă de-acolo, dar la plecare se uitase peste umăr, cu un zîmbet ciudat spre Tari, în timp ce articula mut „la revedere".

Îi văzuse de departe, în sala bagajelor, unde Rickey îşi luase sacul din pînză de cort pentru ca şoferul să i-l ducă la maşină, cu Summerfield drapată peste el ca steagul patriei. Făceau un cuplu bătător la ochi, provocînd destulă agitaţie, chiar şi în sala de bagaje a aeroportului din Miami, unde trebuia să fii Iglesias sau Estefan ca să atragi atenţia turiştilor sud- americani. Tari se deprinsese deja cu situaţia, la un nivel intelectual. Îl întîlnise pe ucigaşul de femei în noapte, poftise la el, respectivul păruse să-i răspundă asemenea, dar nu puteai pretinde prea mult de la zeiţa norocului. Aşa că stătuse pe loc, încercînd să fie detaşată în timp ce-i privea pe cei doi îndrăgostiţi, dar pe dinăuntru hormonii îi fierbeau în suc propriu, constînd deja în părţi egale de dorinţă şi gelozie.

Se întinse să ia fulgii de porumb. Mîna o apucă de cot din spate. O alta i se furişă pe după talie. Un cap se îngropă în părul ei. Căcat! Soneriile de alarmă începură să-i urle în creier. Era atacată. Deschise gura şi scoase un ţipăt ascuţit, în magazinul nu prea populat. În acelaşi timp, se lăsă în jos, după care se repezi în sus, lovind cu creştetul faţa agresorului. Împinse cu picioarele şi dintr-o dată zbura pe spate, doborîndu-şi şi atacantul necunoscut. Continuă să cadă, conştientă că mai avea doar cîţiva paşi pînă la cealaltă margine a culoarului şi, în confuzia şi timpul cîştigat, avea să primească ajutor. *Doamne sfinte, să n-aibă cuţit*, se rugă ea. Uniţi la şolduri ca doi gemeni siamezi, Tari şi prezumtivul violator se prăvăliră peste gondola din spatele lor. O piramidă de conserve pentru cîini nu reuşi să le oprească mişcarea. Ştiau că aveau să cadă şi căzură de-a binelea, peste o

fîntînă arteziană de tinichea, rostogolindu-se în tumbe, cu membrele învălmăşite în muntele prăbuşit de alimente pentru animale.

– Futu-i mama *mă-sii,* urlă agresorul, iar în acel moment Tari îşi dădu seama că nu era deloc ceea ce părea a fi.

Se răsuci, apărîndu-şi faţa cu mîna de o eventuală lovitură. Chipul uimit al lui Rickey Cage se holba la ea prin grămada de Gravy Train.

– Rickey!

– Căca-m-aş, Tari, m-ai făcut knock-down.

– Ce *faci* aici?

– Cumpărături pentru javra pe care n-o am.

– La naiba, iartă-mă. Am... am crezut...

Rickey, însă, începea deja să zîmbească.

– Eram un violator. Ascultă, cucoană, în *P.R.*-ul meu nu scrie aşa ceva.

Îi întinse o mînă şi se ridicară amîndoi.

Doi salariaţi hispanici şi un client curios apărură grăbiţi pe după capătul culoarului.

Rickey ridică o mînă:

– E okay. Nici o problemă. Am alunecat. A alunecat. Scuzele noastre.

Toţi trei ştiau cine era şi că avea dreptate. Era okay. Nici o problemă. Era marele star de cinema. Vînzătorul şef spuse:

– No problema. Se mai întîmpla. Vin sa fac curat mai tîrziu.

Şi cei trei se retraseră.

– Ce încercai să-mi *faci?* întrebă Tari, încă rîzînd, după ce spectatorii plecară.

Rickey făcu un pas mic înainte.

– Asta, spuse el.

O luă în braţe. Se înfăşurară în jurul ei ca două

frînghii. Trupul i se lipi de ea, tăindu-i respirația cu strînsoarea îmbrățișării.

– Hei, gîfîi Tari.

Dar buzele lui Rickey rămaseră lipite de ale ei, iar de astă dată nici nu se mai gîndi să i se împotrivească. Ei, şi ce dacă erau în public? În public se făceau asemenea lucruri. În avioane. În magazine. Oriunde. Nu era prima oară. Acum nu se mai simțea nici urmă de gingăşie. Era furia unei pasiuni zădărnicite. A lui. A ei. Trecuse o săptămînă de cînd pornise prin noaptea toridă din Miami, pe o *Harley* roşie, cu Jodie lipită de spatele lui ca o bandă scotch.

O săptămînă de visuri care nu se adeveriseră aşa cum doriseră în avion: Şapte zile de s-ar-fi-putut-să-uri şi ocazii pierdute, şi dar-dacă-uri care-i călcau pe nervi. Acum nu mai exista decît un singur motiv pentru ca sărutarea să se sfîrşească, şi anume, acela de a afla dacă Rickey Cage şi Tari Jones se întîlniseră la miezul nopții lîngă conservele pentru cîini întîmplător sau deliberat. Dar asta putea să mai aştepte.

Îl sărută şi ea şi se frecară unul de altul ca şi cum ar fi încercat să aprindă focul care ardea deja. Buzele lui o devorau, dar Tari îl înfrunta centimetru cu centimetru. Gurile le erau deschise, umede şi alunecoase de poftă, unse cu salivă. Pe fundalul *Muzak*-ului, se auzeau zgomotele neruşinate pe care le scoteau. Gemeau printre ciocnirile dinților. Mormăiau excitați, pe cînd limbile le alunecau una peste alta. Țepii bărbii îi zgîriau pielea, deja umedă de sudoarea lui. Îi simțea în blugi bărbăția apăsînd-o şi se împinse la rîndul ei, dorind-o, plăcîndu-i, frecîndu-se cu moliciunea sa caldă. Îşi împinse o coapsă între picioarele lui încordate, iar fusta mini i se ridică, dezvăluindu-i pielea bronzată.

Îşi încordă mușchii şi se îndesă cu bazinul în el, şi tot

timpul îi lingea gura care o iubea.

Ținea ochii larg deschişi, într-o emoție vecină cu patima şi frica. Din clipă-n clipă, aveau să fie descoperiți. Dar jena pălea pe lîngă cumplita teamă de a fi întrerupți. Un cumpărător aruncă o privire din gura culoarului, ezită, apoi se retrase. Tari îi puse mîinile pe piept, pentru a-l împinge. Nu aici. Nu acum. Altundeva. Curînd. Rickey, însă, îi ignoră rugămintea lipsită de convingere. O bea. Gura ei curgea ca un rîu într-a lui. Fu îmbibată pe loc de sudoare. Între picioare, unde nucleul ei catifelat era despărțit de tăria lui pulsîndă printr-un perete subțire de doc, era deja leoarcă de sucurile pasiunii. Îşi îndesă degetele în părul lui, trăgîndu-l mai aproape, iar mîna stîngă şi-o coborî şi îl frecă, minunîndu-se de contururile lui feroce şi dorind să atingă şi să iubească pielea fină.

Rickey se retrase, privind-o, cu o expresie tandră şi buzele umezite de ale ei.

– Ne vom iubi, şopti el.

5

Mulțimea se îmbulzea lîngă zidurile de marmură ale clădirii N.B.C., zumzăind ca un bondar prins între ferestre. Un cordon roşu ținea oamenii lipiți de cele două margini ale imensului salon de recepții aflat la ultimul etaj, unde aşteptau sorbind cafea şi muşcînd din gogoşi. În capătul şirului se găsea un pupitru. Un portar în uniformă, împestrițat cu fireturi aurii ca gălbenuşul de ou, stătea sever alături. Din cînd în cînd, ascensorul regurgita alți oameni care să se aşeze la coada şerpuitoare tot mai lungă. Printre aceştia era şi Marcus Douglas.

Nu arăta ca un om din mulțime. Era înalt, cu o înfățişare aproape costelivă, şi avea un chip de sfînt... calm, puternic, lipsit de riduri, în pofida celor vreo patruzeci şi ceva de ani în care tot formase expresii. Nu i se zărea nici un fir cărunt în păr, nici o urmă de slăbiciune în jurul gurii sensibile şi absolut nici un compromis în mersul hotărît. Numai ochii săi spuneau „pericol". Erau adînciți în orbite şi scînteiau din mers cu o inteligență feroce.

Nu se aşează la coadă. Porni de-a lungul ei, măsurîndu-i din priviri pe oamenii care aveau să-l asculte. O femeie îl recunoscu. Îşi înghionti prietena şi spuse destul de tare:

– El e.

Se întoarseră spre el, zîmbind.

– Ne-a plăcut mult cartea dumneavoastră, spuse prima femeie.

– Mulțumesc, răspunse Douglas.

Încetini, lăsîndu-i timp să spună mai mult. Nu se opri, în caz că nu mai avea nimic de spus.

Femeia îşi atinsese toate obiectivele. Mîngîiase celebritatea. Atrăsese atenția. Marele scriitor îi vorbise. Mai mult ar fi putut să fie riscant, în termenii dezvăluirii sărăciei intelectuale. Mulțimea din jurul ei remarcase rapid prezența starului. Şuşotelile şuierau de la o ureche la alta.

– Preot, murmură cineva.

– Psihiatru, şopti altcineva.

– Cam arătos ca să fie burlac, comentă *sotto voce* un al treilea.

Zîmbetul lui Marcus stărui, dar el, nu. Îşi continuă drumul spre capătul şirului, în pas cu valul de recunoaştere care străbătea mulțimea... uneori în urma lui, alteori puțin mai în față.

– Sînt doctorul Marcus Douglas, îi spuse el portarului. Am venit la spectacolul „Donahue".

Falsul militar luă poziția drepți.

– A, da, domnule, bine, spuse el şi ridică receptorul unui telefon. Domnişoară DiMaggio, a venit domnul doctor Douglas.

Închise telefonul.

– Domnişoara DiMaggio vine să vă ia, domnule.

Marcus aşteptă. Oamenii din fața cozii, la cîțiva metri de el, se bucurau de roadele punctualității.

– Succes, doctore, îi ură o femeie voinică de vreo cincizeci de ani, cu un rîs de fetiță.

Răspunsul politicos al lui Marcus fu înghițit de dra-

matismul apariției lui DiMaggio. Producătoarea adjunctă năvăli pe uşile batante păzite de portar. Începu să împroaşte cu cuvintele de parcă ar fi fost salivă:

– Slavă Domnului că n-ați ajuns prea devreme. Doamna profesoară Hodges e aici de *ore*-ntregi şi ne scoate din *minți* pe toți. Ați venit cu avionul din Florida? Doamne, ce *bronz* grozav! Au *voie* preoții să facă plajă? Ha-ha! Înțelegeți ce vreau să zic... Vreau să zic, nici nu ne-am putea gîndi la preoți distrîndu-se... stînd la soare...

Ochii înghețați ai lui Douglas îi încremeniră torentul de jenă nervoasă. Nu fu nevoie să vorbească.

– Mă scuzați. Prea multă cafea. Dumnezeule, ce mai zi... continuă să bolborosească fata, împingîndu-l pe Marcus înaintea ei, pe uşă. Ascultați, ieri, cînd cercetătorul a vorbit cu dumneavoastră, mi se pare că ați spus că majoritatea tratamentelor de dezalcoolizare sînt nişte „escrocherii". Mi se pare o afirmație destul de tare, din partea unui psihiatru. O veți declara şi în emisie? Noi am dori-o, dacă e părerea dumneavoastră.

– Desigur, nu voi spune nimic ce nu cred că e adevărul, răspunse posomorît Marcus.

– Sigur că nu. Numai că Phil consideră că tot spectacolul nostru e elitist, şi a fost ideea mea, iar eu nu cred că e. Phil este de părere că atacurile dintre psihiatri şi-au pierdut interesul. Iar eu îi dau dreptate, dar, din cînd în cînd, n-are ce să strice.

– Deci, cu cît poți fi mai scandalos, cu atît prinde mai bine pentru succesul lui Phil?

– Ei, totul e că doamna profesoară Hodges e cam încuiată. Nu numai că e femeie, dar nu-i nici tocmai Roseanne.

Marcus se întrebă dacă mai antipatizase pe cineva atît de intens, după un timp atît de scurt.

– Glumele vulgare nu prea sînt specialitatea psihiatrilor, spuse el cu tot dispreţul şi sarcasmul de care era capabil. Acum treceau prin scena goală, spre sala de protocol. În sfîrşit, Marcus simţea palpitaţiile binevenite din stomac. Era esenţial ca la televizor să fie puţin cam nervos. Ridica nivelul energiei, dilata pupilele şi producea o forţă vitală de „atac". Afară, pe răzoarele de cartofi, era necesar ca oamenii să fie ţinuţi treji.

– Nu, dar cel puţin cartea dumneavoastră e controversată. Am citit recenzia. Ce-aţi vrut să spuneţi, că e înţelept să consumi heroină dacă trăieşti într-un ghetou? Vreau să spun, aşa ceva e dinamită din partea unui psihiatru, şi preot pe deasupra. Dacă spuneţi una ca asta în faţa camerelor de luat vederi, Phil o să moară... Vreau să zic, de plăcere.

– Ceea ce am *spus* e că evitarea drogurilor e perfect logică dacă ai un prezent confortabil şi/sau perspective rezonabile de viitor. Cînd oamenii îşi pierd speranţa, iau plăcerea de unde o găsesc. Dacă am şti cu toţii că sfîrşitul lumii va veni săptămîna viitoare, lupta pentru fuga de realitate ar deveni debandadă. Ar fi absolut de înţeles să se încerce amplificarea la maximum a plăcerii, acum şi aici. Bolnavii în faza finală devin adesea dependenţi de analgezicele pe care li le recomandă medicii. Nimeni nu îi critică, fiindcă nu mai au nici un viitor. În termeni practici, mulţi nefericiţi ai societăţii nu mai au viitor. Nu prea cred că morala dumneavoastră e de acord cu ideile de acest gen.

– Veţi menţine totul *simplu*, da? întrebă domnişoara DiMaggio, trecînd cu bocancii peste subtilitatea sentimentelor lui Douglas.

Marcus zîmbi amar. Scria cărţi de timp suficient pentru a cunoaşte atmosfera. La fiecare trei-patru ani făcea cîte un turneu major de lansare. Televiziunea trata în

special cu declarații scurte şi se adresa unor game de atenție şi mai scurte. O discuție „în profunzime“ despre o carte rareori trecea de recitalul titlurilor de capitole mai suculente.

Uşa „camerei verzi“ unde erau îngrămădiți invitații programului nu era verde. Era gri. Domnişoara DiMaggio o deschise larg şi-l introduse pe Douglas înăuntru.

Era amenajată ca salonul de VIP-uri al unei linii aeriene de clasa a doua. Canapelele şi fotoliile erau acoperite cu tapiserii artizanale, țesute în model os-de-peşte. Peste tot erau împrăştiate perne în culori vii, neasortate. O mochetă de fibre sintetice, singura tuşă de verde, cică n-ar fi trebuit să se murdărească, dar reuşise totuşi. Tuburile de neon scăldau decorul într-o lumină agresivă. De-a lungul unui perete, o masă conținea un sortiment de pateuri sleite şi un filtru electric de cafea. Se vedeau maldăre de pahare din polistiren, un castron cu bomboane învelite în hîrtie, o farfurie cu „excitante“ de plastic, un pahar cu „aţîţătoare“ albe. Toate păreau destinate să exacerbeze anxietatea, inclusiv marele televizor cu sonorul închis dintr-un colț, unde se derula sfîrşitul de la Gumbel/Gouric, ca un memento că procesul pe calea undelor avea să înceapă în curînd.

Profesoara Hodges stătea aşezată pe marginea unui scaun din colț. Îşi ridică ochii dintr-un *American Journal of Psychiatry*. Un zîmbet rece de bun venit îi încreți trăsăturile rele ale feței. Se ridică fără tragere de inimă, lăsînd revista jos.

– Aha, spuše ea. Ați venit...

Cuvintele *în sfîrşit* rămaseră plutind prin aer.

– Vă cunoaşteți, cred, nu? ciripi domnişoara DiMaggio.

Profesoara Hodges nu părea deloc dornică s-o recunoască.

– Da, desigur, răspunse Marcus. Locuim în acelaşi orăşel. Ce mai faceţi, doamnă profesoară? înaintă el, întinzîndu-i mîna.

– Miami, orăşel?

Veronica Hodges îi strînse mîna de parcă tocmai ar fi aflat că avea lepră. Un rîs subţire îi învăluia cuvintele, ca zahărul de pe o aspirină. Misiunea ei în viaţă era aceea de a face momentele penibile să zgîrie şi mai rău nervii. Domeniul psihiatriei îi oferise nenumărate posibilităţi de a-şi realiza ambiţia.

Marcus îşi retrase mîna. Era suficient de profesionist pentru a şti că sala de protocol era terenul unde se cîştigau sau se pierdeau dezbaterile televizate. Supremaţia stabilită acolo se transmitea pînă în spectacol.

Se întoarse spre producătoarea adjunctă.

– Doamna profesoară Hodges a avut amabilitatea de a mă invita să contribui la programul pedagogic din departamentul dumneaei, spuse el. A fost chiar atît de generoasă, încît să-mi dea în folosinţă un birou.

– Aşa? întrebă profesoara, cu nepăsare. Da, colegii mei mai tineri, cei pasionaţi de modă, au dorit foarte mult să-l cheme pe domnul doctor Douglas, îi explică ea domnişoarei DiMaggio. Ştii cum este. Tinerii *mor* după ideile provocatoare.

– Într-adevăr, confirmă Douglas. Iar acum, că aţi făcut un „Donahue", probabil veţi vedea cîţiva tineri venind şi la prelegerile *dumneavoastră.*

– Ei, văd că aveţi multe de discutat. Păstraţi şi pentru emisiune, da? le spuse producătoarea adjunctă, satisfăcută că tensiunea din sala de protocol creştea spre niveluri dezirabile. Atunci, eu dau o fugă să-l conving pe Phil că am avut dreptate să aşteptăm cu profesorii transsexuali. Mă întorc cu vreo cinci minute înainte de intrarea în emisie, ca să vă duc în studiou. A, va veni şi

Phil să vă prelucreze, înainte de a începe. Într-un minut, două, veți fi chemat la machiaj, domnule doctor Douglas.

– N-am nevoie de nici un machiaj.

– Vă va luci pielea în reflectoare. E foarte cald.

– Eu nu strălucesc.

– Bine, cum doriți. Vă mai putem retuşa în pauze. Dar vă recomand machiajul. Ştiți... să nu vadă nimeni că vă trec sudorile! Ați părea nedemn de încredere.

Cînd vorbi, glasul lui Marcus Douglas era tăios ca un brici:

– Acum cîteva zile, secretara mi-a spus că asta va fi cea de-a două sute cincizeci şi şaptea emisiune de televiziune la care am participat în ultimii cinci ani. La nici una dintre ele nu m-am machiat.

Profesoara Hodges rîse aprobator.

Marcus le întoarse amîndurora spatele. Merse în capătul camerei şi-şi turnă o cafea.

Domnişoara DiMaggio fusese expediată prompt.

– Bine, atunci, ne vedem nu peste mult, spuse ea, retrăgîndu-se.

– Harnică fată, comentă profesoara Hodges.

– Dumnezeu o iubeşte, o contrazise Marcus. Să-ncercăm să ținem minte.

Se lăsă o tăcere penibilă. În colț, Katie Couric, cu un zîmbet larg, îi făcea o curte sfruntată unui senator, care se foia stingherit în fotoliu.

Douglas o privi pe Veronica Hodges peste buza ceştii cu cafea. Era dezavantajată vizibil, dar totuşi era femeie şi ocupa catedra de psihiatrie a uneia dintre cele mai importante facultăți de medicină din țară. Trebuia să fi făcut ceva cum trebuia. Oare ce anume? Ştia cîte ceva despre ea, aproape totul din surse indirecte. Era celebră pentru agresivitatea ei şireată, precum şi pentru timpul şi entuziasmul pe care le dedica politicii medicale şi acu-

mulărilor de fonduri. Poate că atîta fusese de ajuns. Cu siguranță, contribuția ei originală la studiul psihiatriei era ca şi inexistentă.

Douglas citise un articol pe care-l publicase cîndva în *Archives of General Psychiatry*, revistă care tipărea cele mai anoste şi mai puțin originale lucrări. Stabilise un nou standard al mediocrității însipide.

– Deduc, începu Hodges cu o voce subțiată, speculativă, că subiectul în discuție e statutul alcoolismului ca boală. Trebuie să mărturisesc că nu v-am citit cartea, dar mi s-a spus că sînteți de părere că nu este o boală.

Marcus zîmbi. N-avea să se lase atras în joc.

– Ştiu din experiență că e mai bine să păstrăm discuția pentru emisiune, spuse el.

Femeia comisese deja o greşeală gravă pentru sala de protocol. Recunoscuse că nu-i citise cartea. Fusese o încercare de a-l lua de sus, dar, în fața camerei, avea să-i folosească propria remarcă împotriva ei.

– Da, firește. Vă petreceți foarte mult timp la televiziune, nu-i aşa? Plus scrisul, şi toate celelalte. Mare minune că vă mai rămîne răgaz şi pentru pacienți.

– Într-adevăr. Sînt puțini psihiatrii care apucă să scrie cît de cît mai mult. Desigur, cîțiva dintre cei care şi-au adus o contribuție semnificativă au făcut-o... Freud, Jung, Adler. Cred că Sigmund ar fi făcut destul de multă televiziune la vremea lui, dacă s-ar fi inventat.

Ochii femeii se îngustară.

– O contribuție semnificativă...

Ea niciodată n-avea să fie capabilă de aşa ceva. Şi o înfuria. Puterea ei, hotărîrea îndîrjită de a proceda ca la carte, era şi fatala ei slăbiciune. Oamenii ca Douglas – inteligenți, netemători şi nedispuşi la nici un compromis – erau cei care-i scoteau în evidență neajunsurile. Pen-

tru asta, era nevoie să fie pedepsiți şi, pe cît posibil, ridiculizați, astfel ca Veronicile, mîinile sigure ale acestei lumi, să poată merge mai departe, la adăpostul respectabilei lor mediocrități.

Acum nu mai conta decît un singur lucru. Douglas trebuia să fie umilit în public şi în fața confraților, iar ea urma să fie instrumentul acestei umiliri. În Miami, universitatea, facultatea ei, se uita la televizoare. Şi studenții. Şi pacienții ei... toți oamenii din lume ale căror opinii contau pentru ea. Trebuia să cîştige, să învingă glorios şi să vie văzută triumfînd. Adrenalina i se activă în trup. *Avea* să învingă, fiindcă avea dreptatea de partea ei. În *Diagnostic and Statistical Manual* al Asociației Psihiatrilor Americani, unde erau codificate maladiile, scria că alcoolismul este o boală. Acest adevăr era repetat în toate manualele. La întrebările cu mai multe răspunsuri la alegere din examene, răspunsul corect al întrebării „Este alcoolismul o boală?“ era „da“. Prin urmare reieşea, negru pe alb, că *era* o boală. Profesioniştii nu se puteau înşela, după cum stăteau mărturie cămăşile de forță, lobotomiile şi electricitatea-pentru-toți.

Uşa se deschise brusc. Omul care stătea în prag era relativ familiar. Mai înalt decît televiziunea în care trăia, îşi agita degetul prin aer, pictînd fețele oamenilor cu microfonul său portativ.

Intră grăbit.

– Salut. Sînt Phil Donahue. Vă mulțumesc că ați venit.

Îşi strînseră mîinile, dar cel care vorbi fu numai prezentatorul:

– Ascultați, aş dori să lămuresc cîteva lucruri cu invitații acestei emisiuni, iar primul e următorul. Nu sînteți vedetele serii, corect? Vedetele serii sînt oamenii din asistență şi cei de-acasă. E spectacolul lor... nu al dum-

neavoastră, nici al meu. Vă aflați aici pentru a răspunde la întrebările şi preocupările lor.

Tăcu, în eventualitatea unei contraziceri, fiind clar că nu se aştepta la nici una. Torentul de cuvinte îndelung exersat semnala că era discursul său standard din sala de protocol, înaintea intrării în emisie. Marcus se întrebă dacă şi-l cenzura pentru Elizabeth Taylor şi alte stele de mare calibru invitate. Apoape sigur. Umilii psihiatri nu impuneau respect. Se situau undeva între comis-voiajorii de maşini uzate şi contabilii publici acreditați, în marea ierarhie americană a datului în cap, şi nici preoții nu se plasau mult mai sus. Ar mai fi ceva, îşi spuse Marcus. Pînă acum, cuvîntarea conținuse o măreață inexactitate terminologică. Era la fel de clar ca neonul din tavan că în realitate Donahue recunoştea doar o singură vedetă în milionul de kilometri al spațiului său de emisie... şi anume, pe el însuşi.

– Celălalt lucru pe care vreau să-l spun e următorul. Va trebui să luptați pentru fiecare cuvînt în emisie. Dacă vă abțineți, ați pierdut. Nu vă veți face auziți. Ceea ce înseamnă că nu veți mai vinde la fel de multe cărți.

În timp de vorbea, rîse, pentru a îmblînzi tonul acid al comentariilor.

– Deci, vă urez succes şi ne vedem pe platou.

Ieşi, cu misiunea pe jumătate îndeplinită. Veronica Hodges pălişe cu încă o diafragmă.

Cînd sosi momentul intrării în emisie, activitățile se accelerară. Înfiorătoarea DiMaggio îi alergă pe culoar şi-i împinse în decor. Se pomeniră față în față cu marele semicerc al asistenței. Nu se deosebea prea mult de arena din Roma antică, îşi spuse Marcus. Erau gladiatori pregătindu-se să-şi verse sîngele psihologic pentru distracția mulțimii, a împăratului cu păr cărunt şi a maselor electronice. *Cei ce vor muri te salută, Phil. Vom risca*

rănile ridiculizării şi ale umilirii intelectuale, şi vom juca zaruri cu moartea carierei, pentru succesul de televiziune şi şansa de a vinde mai multe cărți. Zîmbi în lumina pîrjolitoare a reflectoarelor. Căci ştia că fiecare bănuț din drepturile de autor avea să-i revină bisericii Dumnezeului său. Acelea nu erau cele cincisprezece minute ale lui Andy Warhol. Era munca lui pe acest pămînt. Era şansa de a-i hrăni pe cei flămînzi din țări îndepărtate şi de a-i apăra pe nevoiaşii de acasă. Dacă azi se achita bine, iar gospodinele din centrul țării se buluceau în librării să-i cumpere cartea, atunci copiii care altminteri ar fi murit aveau să rămînă în viață. Drepturile pe un singur volum cartonat hrăneau un copil timp de o săptămînă. Avea o misiune sacră, înveşmîntată în zdrențele publicității ieftine. Ştia acest lucru. Asistența, nu. Iar lui Douglas nu-i păsa. Întoarse capul să o privească pe Veronica Hodges, aşezată în fotoliul alăturat. Pentru ca micuții să trăiască, trebuia s-o sacrifice pe ea. Şi zîmbi, căci rareori în viață avea ocazia ca o îndatorire morală să fie însoțită şi de plăcere.

Beculețul roşu se aprinsese. Mai aveau cîteva secunde pînă la intrarea în emisie. Apoi îl înlocui cel verde, iar Donahue îşi dădu drumul. Ridică un exemplar al cărții lui Marcus, începînd să prezinte o imagine aproximativă, în trăsături groase, a mesajului acesteia.

– Am aici o carte, *În urmărirea fericirii*, în care un psihiatru – un psihiatru foarte bine cunoscut, celebru chiar, am putea spune – susține că alcoolismul nu este o boală... că alcoolicii nu sînt bolnavi, iar psihiatrii nu au absolut nimic ce să le ofere, în materie de tratament. Domnul doctor Marcus Douglas nu e numai psihiatru, ci şi preot romano-catolic. El susține că toți cei care abuzează de alcool o fac de bunăvoie. Afirmă că nu sînt împinşi cu forța spre acest comportament de nici un

proces maladiv, şi că sînt răspunzători de faptele lor. Ați auzit cu toții reclamele de la televiziune şi din alte locuri pentru centre terapeutice specializate în tratarea alcoolismului. Ei bine... ascultați aici... domnul doctor Douglas declară că aceste tratamente nu dau rezultate şi că oamenii care le oferă o fac fără temei. Auziți! Pe unii îi va apuca indigestia... urmează cîteva momente pentru Maalox, cu siguranță.... Aveți cuvîntul, domnule doctor Douglas. V-am rezumat corect poziția?

Marcus se aplecă înainte.

– Cu patruzeci de ani în urmă, alcoolismul nu era considerat o boală. Astăzi, este. Ce mare descoperire ştiințifică s-a produs, pentru a le schimba tuturor părerea? Răspunsul e foarte simplu: nici una. Nu s-a găsit nici o nouă dovadă ştiințifică. Singurul lucru care s-a schimbat e atitudinea oamenilor. Singura schimbare ține de domeniul modei. Peste tot, conceptul de boală se răspîndeşte fără urmă de remuşcare, în detrimentul conceptului de responsabilitate. Acum cu toții sîntem pacienți, în această îmbolnăvire a Americii. Există două motive fundamentale pentru respectiva extindere a categoriei bolilor. Mai întîi, permițîndu-ne să devenim pacienți, scăpăm de acuzațiile la adresa faptelor noastre inadecvate şi ne înscriem în abdicarea generală de la responsabilitate. În al doilea rînd, prefăcîndu-se capabilă să trateze toate aceste noi boli, breasla medicală devine complice la scuzele noastre maladive, devenind cu acelaşi prilej mai bogată şi mai puternică.

– Este vreun alcoolic prezent? întrebă Donahue.

Se ridică o pădure de mîini.

– Ați fi de acord să ne împărtăşiți experiențele dumneavoastră, domnule??

Microfonul dispăru în nările unui bărbat înalt şi gras, din spate.

– Vreau doar să spun că sînt alcoolic şi n-am mai pus picătură de alcool în gură de şase luni şi cinci zile. Dacă aş lua o singură înghiţitură, nu m-aş mai putea opri.

Pe chipul ca de bufniţă al lui Donahue se aşternu o expresie potrivit de înţelegătoare.

– Şi consideraţi că sînteţi bolnav?

– Da, consider. Aşa mi-a spus doctorul. Toată lumea ştie că e o boală.

– Cum v-a tratat-o medicul?

– M-a trimis la o clinică specializată în dezalcoolizare.

– Şi a dat rezultate?

– A dat. Singur, n-aş fi fost în stare.

Vocea subţire şi uscată a profesoarei Hodges se repezi să intervină:

– Sînt de acord cu acest om.

– Motivul pentru care e de acord este acela că e profesoară de psihiatrie la *Florida State Medical College*, replică Donahue, rîzînd. Okay, doamnă profesoară, vă ascultăm. Dacă îi daţi dreptate acestui domn, înseamnă că, după părerea dumneavoastră, domnul doctor Douglas vorbeşte prostii. Dumneavoastră spuneţi boală. Dumnealui spune că e o slăbiciune. Haideţi, domnilor psihiatri. Să cădem de acord.

– Da, este o boală, răspunse Hodges. Scrie în *Diagnostic and Statistical Manual* al Asociaţiei Psihiatrilor Americani. Este cartea oficială în care sînt categorisite bolile.

– E foarte trist, interveni Marcus, cu glasul plin de dispreţ, să aud un profesor de psihiatrie de la una dintre cele mai prestigioase şcoli ale noastre propunînd un asemenea motiv jalnic şi neoriginal pentru statutul de boală al alcoolismului. Argumentaţia doamnei profesoare

constituie un nefericit cerc vicios. E boală, fiindcă aşa scrie în carte. Aşa scrie în carte, fiindcă e boală. Daţi-mi voie să vă reamintesc că, în urmă cu cîţiva ani, homosexualitatea figura ca boală în D.S.M. Acum, nu mai e considerată boală. Ce s-a întîmplat pentru a schimba opinia presupus „ştiinţifică“ a psihiatrilor? Moda le-a schimbat-o. Nimic mai mult. Şi ce alte perle mai conţine această „biblie“? Ei bine, una la mînă, „dezordinea de întrebuinţare deturnată a tutunului“. Aceasta împinge o treime din populaţie în categoria de boli a doamnei profesoare. Şi cum rămîne cu „dezordinea neîmplinirii academice“, versiunea psihiatrică a dictonului „se poate mai mult şi mai bine“? Cîteva milioane de ore la o sută de dolari bucata, îndrăznesc să spun, pentru doamna profesoară şi vajnicii săi tovarăşi de drum pe tărîmul psihiatriei. Apoi, este faimoasa boală a „inhibiţiei muncii concrete“, „boala“ care înainte-vreme se numea lene. Vasăzică, proştii, leneşii şi fumătorii au acum cu toţii la dispoziţie boli pentru a-şi scuza faptele sau stările. Şi aţi auzit ce idee le-a mai venit? Care e următoarea boală nouă, proaspăt scoasă din cuptor? Violul. Dorinţa unui bărbat de a viola femei. Psihiatrii au încercat cu disperare s-o includă şi pe asta în cartea pe care buna doamnă profesoară aci de faţă pune atîta preţ. Din fericire, presiunile vigilentelor organizaţii de femei au pus-o deocamdată la păstrare. Savanţii s-au dat bătuţi din motive politice. Slavă Domnului. Cel puţin, argumentul „am fost bolnav“ nu se va putea folosi ca apărare în procesele de viol, încă un an, doi. Problema cu oamenii ca doamna profesoară e că-şi petrec tot timpul ascultîndu-şi colegii şi nu-şi acordă destul timp ca să mai gîndească şi singuri. Dacă doamna profesoară Hodges ar fi trăit înainte de Războiul Civil, mă tem că ar fi făcut parte din acea majoritate a medicilor care credeau în validitatea unei

„boli“ foarte larg răspîndite. Dorința sclavilor de a evada şi a fi liberi era considerată o formă de boală. Ştiu că doamna profesoară înțelege ridicolul acestei atitudini – acum. Dar nu pot să nu mă întreb ce părere ar fi avut atunci.

Pe ultima replică, se întorsese spre profesoara Hodges, azvîrlindu-i sarcasmul drept în față. Era complet nepregătită pentru atac. Lovitura i se înregistră mai întîi pe față. Două pete roşii gemene îi explodară în mijlocul obrajilor. Gura i se căscă, şocată. Mintea ei încerca să evalueze pagubele. Neoriginală. Avea un nod în stomac. Pe dinăuntru, gura i se uscase ca nisipul. Părțile feței care nu i se înroşiseră erau albe. Un nor confuz îi încețoşa creierul, dar gîndurile răzbăteau prin el. În jur, ascultau toți... studenții ei, colegii, inferiorii, chiar şi pacienții... toți auzeau oribilul adevăr că întreaga viață a Veronicăi Hodges fusese un exercițiu de negare. Omul acesta strălucit, celebru, care clătinase profesiunea cu ideile lui, o țintuise la zidul televiziunii naționale. O declarase o submediocră. Îi dezvăluise cel mai profund şi mai întunecat secret al ei. Cît mai avea de trăit, niciodată nu va putea să-şi mai revină după acest moment oribil.

În studiou se lăsase tăcerea. O aşteptau. Îi doreau riposta abilă. Femeile, în special, îi țineau partea. Trebuia să se apere. Mai bine, chiar, să contraatace. Dar mintea i se golise de orice gînd. Avea nevoie de cuvinte, însă cuvintele se pierduseră.

– Ei, ce aveți de spus? insistă Donahue. Măi frate, se pare că şi psihiatrii se ceartă între ei. Sînt la fel ca noi toți, la urma urmei.

În sală se stîrni rumoare, dar spectatorii continuau să aştepte.

– Cred, se bîlbîi ea, cred că tot ceea ce ați spus e

incredibil de nedelicat.

Bum! Bomba răspunsului ei buimăci auditoriul. Imediat, ştiu că făcuse o greşeală cumplită. Luase totul ca pe un atac la persoană. Vocea frîntă o trăda clar. Şi ceața din ochi. Nu mai era profesoara specialistă. Era o femeie pentru care bucătăria se înfierbîntase prea tare, şi încă în timp ce pregătea supa.

Marcus Douglas ştiu că învinsese. În restul emisiunii, adversara lui abia dacă mai avea să rostească o vorbă. Dar îi era deja milă de acea femeie agresivă, ale cărei brutalități îşi cunoscuseră propriul Waterloo.

– Îmi pare foarte rău dacă găsiți că am fost nedelicat, spuse el, pe un ton binevoitor. Dar aici discutăm chestiuni vitale. A fost creată o vastă industrie, pentru a profita de pe urma calvarului oamenilor slabi, care vor să fie scuzați de responsabilitatea slăbiciunilor lor. Miliarde de dolari se irosesc pe „tratamente“ al căror efect rămîne nedovedit. Aceste „leacuri“ se vînd ca şi cum ar avea valabilitate ştiințifică. Însă nu există nici o probă concludentă a validității lor. Este un abuz de încredere din partea unei profesiuni care nu ar trebui să se coboare la cîrdăşia cu oamenii al căror interes firesc constă în evitarea acuzațiilor. Dacă am vorbit aspru, a fost o asprime pentru o cauză pozitivă.

Veronica Hodges se rezumă să-l privească. Era secătuită. Nu-i mai rămăsese nici o putere de a lupta. Îi sfărîmase energia care o dusese pe culmile profesiunii. Dar încă mai era vie, înlăuntrul ei. Mai avea gînduri, de un anume fel, şi sentimente. Pe dinăuntru, Veronica Hodges clocotea de ură. Fierbea bolborosind într-un sos de o violență feroce. Eternitatea era prea scurtă pentru răzbunarea cu care avea să-l lovească pe doctorul Marcus Douglas. Într-un fel, avea s-o scoată pînă la capătul acelei ore. Avea să se bîlbîie, să se încurce şi să

tacă, în timp ce virtuozul televiziunii cîştiga argumentaţia pe care ea ar fi trebuit s-o cîştige. Iar atunci, totul urma să se sfîrşească şi începea viitorul. Nu-şi făcea planuri de răzbunare. Pentru moment, distila totul. Mai tîrziu, mult mai tîrziu, avea să găsească un folos pentru veninul care ţîşnea în ea ca dintr-o fîntînă. Iar Marcus Douglas avea să apuce ziua în care să regrete că o umilise.

6

– Nu e decît un tînăr ca oricare altul... încercă Tari, legănîndu-şi picioarele de pe marginea mesei unde stătea aşezată şi sorbind dintr-o ceaşcă de plastic cu cafea. Cele două surori de la psihiatrie şi rezidentul psihiatric schimbară zîmbete. Stăteau în jurul mesei pe care o decora Tari şi nu voiau să înghită faptul că Rickey Cage era un tip ca oricare altul.

– Doar că mai atrăgător, mai celebru, mai bogat... completă cu jind sora cea mai puțin drăguță. Nu-i venea să creadă că Tarleton Jones, o biată studentă la medicină, îl cunoscuse cu-adevărat pe Rickey Cage în avion, iar acum *umbla* cu el. De acord, era o fată îngrijită şi foarte drăgălaşă, dar un star de calibrul lui Cage, cu o *studentă*, în avion...!

– Ceea ce nu înțeleg e cum de l-au dat afară de la clasa întîi. Vreau să zic, orice linie aeriană ar trebui să fie nebună ca să facă aşa ceva. Pur şi simplu nu are sens.

Sora cea mai vîrstnică arătase bine la viața ei, înaltă şi zveltă, cu trup aerobicizat, dar avea gura rea şi ochii reci. Cumva, părea să insinueze că povestea lui Tari avea goluri, deşi nimeni nu putea contesta fotografia cu

Cage şi Tari din *Globe*.

– Rickey spune că aşa ceva se întîmplă tot timpul. Unora pur şi simplu le face plăcere să-i umilească pe oamenii celebri, mai ales pe cei ca Rickey, care sînt un fel de sex-simboluri.

Nu-şi putu stăpîni roşeaţa. Îi explodă în obraji ca doi sori gemeni la răsărit. Seagram, rezidentul, interveni:

– Probabil că tipul de la linia aeriană avea tot felul de probleme oedipiene nerezolvate, înţelegeţi, ură şi neîncredere faţă de bărbaţi, în război cu o homosexualitate latentă. Pentru un asemenea om, Cage ar fi o dinamită emoţională. Probabil a avut noroc că doar l-a dat afară şi nu l-a strîns de gît!

Seagram pusese ochii pe o practică psihoterapeutică lucrativă. Limba îi rostogolea termenii de argou psihiatric cu o uşurinţă îndelung exersată.

– Poate că nu era decît un nesimţit!

Explicaţia lui Tari avea atît virtutea simplităţii, cît şi pe cea a sinceităţii. Rickey era un om deosebit. În pofida machismo-ului său, avea nevoie de protecţie. Se uită la ceas. Era zece seara. Rickey îi promisese că va trece s-o ia la unsprezece. Avea să vină cu motocicleta *Harley*, iar Tari ardea deja de nerăbdare să-l vadă. Dar trebuia să iasă pe furiş şi să se întîlnească în parcare. Nu voia ca acel grupuleţ de mediciniste să-şi lase balele după el, alternativ disecîndu-l... şi nici el n-ar fi vrut. Mai avea o oră. Fusese o seară liniştită de gardă, la camera de urgenţă. Două „gesturi" sinucigaşe – una care înghiţise cincisprezece comprimate de cinci miligrame de valium, un sedativ care nu te putea ucide oricît te-ai fi străduit, şi alta care-şi crestase încheietura mîinii cu lama, făcîndu-şi o ciupitură atît de mică, încît aproape că nu se vedea cu ochiul liber. În rest, mai avuseseră un heroinoman în curs de dezintoxicare, borînd peste tot şi în-

cercînd să facă rost de o doză sau altceva asemănător; şi un vagabond care se întreba dacă putea schimba nişte „voci" nebuloase pe un pat moale pentru noaptea respectivă. Ultimul şi cel din urmă fusese un tînăr cinstit transplantat din anii '60, cu un pamflet despre nenorocirile psihiatriei şi rolul ei ca agent al „statului" represiv şi reactionar.

Tari fusese de gardă la urgență, ca studentă la psihiatrie, încă de la amiază, şi se săturase pînă peste cap. Luminile puternice din spital o apăsau, mirosul de antiseptic îi înțepa nările, iar rigiditatea neînduplecată a instituției îi bloca gîndurile. Avea să fie minunat cînd va ieşi pe Washington Avenue călare pe *Harley*, simțind vîntul în păr şi căldura spatelui lui Rickey pe piept. Şi avea să urmeze întunericul şi mirosul de alcool al unui club fierbinte, unde viața era imprevizibilă şi se întîmplau tot felul de ciudățenii. Zîmbi la gîndul acestui paradox. Aici, de gardă la urgența Spitalului South Beach, era tot atît de interesant ca la biserică într-o zi fără enoriaşi. În zona delimitată a VIP-urilor de la *Van Dome*, însă, se putea întîmpla orice. Nu pentru prima oară, Tari îşi dădu seama cît de mult se schimbase viața ei sigură şi rațională de cînd îl întîlnise pe Rickey. Acum existau contraste, alb şi negru, şi nuanțe de gri între ele, şi simțea fiorul de a fi vie străbătînd-o.

Telefonul îi spulberă reveria.

Doctorul răspunse.

Ascultă cîteva momente, apoi spuse:

– Okay, bine, mda, venim imediat.

Închise, cu o expresie mulțumită.

– Un schizofrenic catatonic. Copoii l-au cules de pe şosea. De veacuri n-am mai văzut unul. Destupați haldol-ul, fetelor şi băieți. E timpul să petrecem.

Tari se molipsi imediat de emoția celorlalți. Schizo-

freniciir se găseau pe toate gardurile, erau guturaiul comun al psihiatriei. Un om dintr-o sută avea o maladie schizofrenică, în şaptezeci şi cinci de ani de viaţă. Adevărata catatonie, însă, era rară ca dinţii găinilor. Sări de pe masă. Ceilalţi se ridicară şi ei.

– Okay, domnişoară Jones, spuse rezidentul. Avem examen. La ce ne putem aştepta?

Nu era profesor în sens tehnic, dar îi plăcea să joace rolul şi majoritatea studenţilor îi făceau pe plac, mai ales cei conştiincioşi ca Tari.

– Un om amuţit, probabil incapabil de mişcare, luînd poziţii stranii care pentru el au o semnificaţie incredibilă, dar în ochii tuturor celorlalţi par complet anormale.

– Dacă avem noroc, asta găsim. Cel mai probabil, e vreun mut căzut grămadă, iar dificultatea va fi de a-l deosebi de un consumator de droguri specializate sau de o depresie catatonică. Oricum, ne lămurim noi. Va fi mai distractiv decît tot ce-am avut pe ziua de azi.

Entuziasmul lui era contagios. Chiar şi cele două surori, călite în *déja vu*, păreau energizate de întîlnirea cu adevărata nebunie.

Coborîră cu liftul de la etajul întîi, unde era secţia psihiatrică, la camera de urgenţă de la parter. Cele două surori deschiseră uşile. Li se înfăţişă un spectacol remarcabil. Doi infirmieri încadrau un tînăr de vreo douăzeci şi cinci de ani, care părea nici mai mult, nici mai puţin decît o statuie sculptată în piatră. Era neîngrijit, bărbos, cu ochii privind fix în gol. Îşi ţinea mîna dreaptă întinsă deasupra capului, ca şi cum ar fi vrut să atingă tavanul. Degetul arătător era rigid, iar cel mare dat pe spate. Cele trei rămase se strîngeau într-un gest asemănător cu pistoalele imitate de copii. Braţul celălalt stătea întins cu cotul drept înainte şi pumnul strîns la piept. Îşi ţinea picioarele depărtate larg, parcă încercînd să-şi ţină

echilibrul pe puntea unei ambarcațiuni, în timpul furtunii. Nu clipea din ochi, dar respira greu, cu pieptul care i se înălța şi cobora fiind singurul semn că era în viață.

– Doamne fereşte, murmură Tari.

– Care-i treaba? îl întrebă Seagram pe medicul de la internări, care stătea la un birou, în colț.

– Poliția l-a găsit pe MacArthur Causeway. Nimeni nu ştie cine e sau de unde vine, dar după miros şi haine pare un schizofrenic fără casă.

– Okay, deci n-are trecut, comentă de unul singur Seagram; se apropie de bolnav. Îmi puteți spune cum vă numiți, domnule?

În ochii aparent orbi ai omului nu se văzu licărind nici o reacție. Nu părea să ştie că i se vorbea.

– Are flexibilitate ceroasă? întrebă Tari.

– Serveşte-te, o pofti doctorul, păşind înapoi.

Foarte încet, Tari se aplecă şi apucă pumnul stîng al omului. Trase. Pumnul se îndepărtă de trup. Îi dădu drumul. Rămase unde îl lăsase, la cîțiva centimetri de piept. În continuare, îi deschise un deget, apoi încă unul. Omul părea plămădit din ceară de flexibilitate medie. Oricum îi aranja membrele, rămîneau în noile poziții. Nu-i era dificil să le mişte, dar avea nevoie de o anumită forță.

Seagram încercă acelaşi lucru. Un zîmbet îi luminä fața.

– Absolut clasic, murmură el. Poți s-aştepți cîțiva ani pînă să mai vezi aşa ceva.

– Ce se întîmplă?

– Probabil e absolut îngrozit şi aude voci care îi spun să stea în poziția asta. Poate crede că, în cine ştie ce mod magic, această poziție îl va apăra de ororile sistemului său de iluzii personale. Ştii, nici C.I.A., nici Mafia şi nici marțienii nu-i pot face nimic, atîta vreme cît se menține aşa.

– O să-şi aducă aminte, cînd îşi va reveni? se interesă Tari.

– Da, dar va fi jenat. Nu va dori să discute. *Dacă* îşi va mai reveni. Faptul că nu are casă poate însemna că şansele de restabilire sînt slabe. Oricum, îl vom umple cu tranchilizante majore, să vedem cĕ se întîmplă. Cred că nu e nici o problemă cu diagnosticul.

– Fără consimţămînt? întrebă sora cea mai vîrstnică.

– Ń-are cine să ni-l dea, iar el nu poate. E-n regulă, acţionăm cu bună credinţă şi nu e genul care să ne dea în judecată. O fi arătînd el comic, dar în capul lui e un infern privat. De haloperidol are nevoie.

– N-are asigurare, încercă din nou sora, privind cu dispreţ hainele murdare. Ea trebuia să i le scoată.

– Un material didactic superb, contraatacă doctorul. Du-te şi ia- i semnalele vitale, vrei? Ei îi voi asculta pieptul şi-i fac examenul general, după care începem, cu... să zicem, o sută de miligrame. Haldol intramuscular şi ne orientăm din mers. Mai tîrziu, îi putem recolta puţin sînge pentru analiza de droguri.

– Mai aveţi nevoie de noi? întrebă unul dintre infirmieri.

– Nu, nici o problemă. Acum e al nostru. Vă mulţumim că v-aţi gîndit la noi.

Cei doi dispărură, bucuroşi că erau scutiţi de alte contacte cu nebunul. Medicul de la internări se ridică şi el. Greul trecuse. Psihiatrii preluaseră problema. Putea bea o cafea la bufet.

Doctorul Seagram se mai întoarse o dată spre pacient:

– Puteţi vă rog să lăsaţi mîna jos, domnule?

Spre surprinderea tuturor, mîna începu să coboare încet.

– Obedienţă automată, explică încet medicul. Se

mai întîlneşte.

I se adresă din nou pacientului:

– Vă rog, mergeți şi culcați-vă pe pat.

Pentru prima oară, ochii omului se mişcară, apoi şi capul, ca al unei şopîrle. Ochii i se îndreptară spre pat, spre noptieră, reveniră către medic. În adîncul ochilor holbați se zărea o lumină. Se încălzea, pregătindu-se să se supună instrucțiunii.

Tari făcu un pas înapoi. Dintr-o dată, pe şira spinării începuseră să i se tîrască nişte degete de gheață. Premoniția era totală. Totul se desfăşura normal, dar ştia cu deplină certitudine că avea să se întîmple ceva îngrozitor.

Şi se întîmplă. Bărbosul se animă într-o ceață a vitezei. În timp ce se mişca, deschise gura şi din piept îi explodă un cumplit urlet de furie şi surescitare. Dintr-un singur salt, sări spre noptieră şi înhăță o foarfecă aflată acolo. Se răsuci cu fața spre ei, cu nebunia emanîndu-i din ochi, iar mîna i se ridică din nou, ținînd foarfeca mare ca pe un pumnal.

– Nu mă torturați! Nu mă torturați, ticăloşilor, ticăloşilor! zbieră el.

Acum ei rămăseseră încremeniți pe loc. Stăteau cu gurile căscate şi ochii holbați, încercînd să înțeleagă ce se întîmplase.

– Lasă foarfeca jos, spuse medicul, cu voce mică.

Tari simți adrenalina țîşnindu-i prin organism. Buza i se îmbrobonă de sudoare. N-avea să se sfîrşească bine. Într-un fel, o ştia.

Şi aşa se întîmplă.

Omul se azvîrli ca o săgeată în direcția de unde auzise cuvintele medicului. Îl înşfăcă de gît, iar doctorul se clătină înapoi sub forța atacului.

– Futu-te-n cur de ticălos! urlă nebunul şi îi înfipse

foarfeca în ochi.

– Oooooooh! gemu Seagram.

Îşi ridică o mînă la ochiul străpuns, unde simți, fără să-i vină a crede, foarfeca împlîntată adînc în fosa orbitală. Cincisprezece centimetri de oțel rece îi alunecaseră pe lîngă globul ocular, alunecaseră prin canalul care conținea nervul optic şi tăiaseră stratul subțire de os din spate. Acum, vîrful era fixat adînc, în partea creierului unde i se formau emoțiile. Un şuvoi de sînge începu să i se prelingă printre degetele răsfirate. Rămase pe loc, încleştat în cumplita îmbrățişare a schizofrenicului. Cu excepția sîngelui, chipul său şi mîna pe care şi-o trîntise deasupra erau la fel de albe ca halatul pe care-l purta.

Din spatele lui Tari, țipetele celor două surori răsunau ca din două boxe în sistem Sensurround[1].

Dar nebunul nu terminase. A, nu, nici pe departe. O mînă i se fixase după ceafa doctorului. Cealaltă continua să țină foarfeca, iar cele două lame, strînse, erau îngropate în cortexul cerebral al medicului.

Ochii demenți oscilau dintr-o parte în alta, apoi se căscară larg, în timp ce şoptea:

– Omoară diavolul... omoară diavolul...

Avea degetul mare petrecut printr-un inel al foarfecii. Arătătorul intrase în celălalt. Deschise foarfeca, răsucind-o în acelaşi timp. În creierul medicului, lamele se deschiseră. În creierul medicului, se învîrtiră. Încoace şi încolo, prin materia cenuşie din țeasta medicului, oțelul se mişca.

Tari văzu cu ochii minții cartea de anatomie. Văzu

---

1. – Sistem audio electronic care îi produce ascultătorului senzația de vibrații mecanice, omologat în filmul artistic „Cutremurul" – 1974. (n.tr.)

grosolana leucotomie frontală în timp ce se efectua. Văzu în imaginație țesutul terciuit din centrul emoțional al omului care în urmă cu cîțeva momente fusese o ființă omenească, dar care acum, dacă scăpa cu viață, n-avea să mai simtă niciodată nimic. Iubirea urma să i se piardă în distrugerea celulelor care o percepeau. Ura avea să-i fie stinsă, compasiunea secată, stările de spirit nimicite de foarfeca maniacului, iar milisecundele treceau în timp ce ea stătea şi privea.

Atunci, însă, în sufletul lui Tarleton Jones se întîmplă ceva ciudat. În tot carnagiul, în plină teroare, în toiul pericolului, ea stătea nemişcată. Rămînea calmă pe o mare sticloasă a liniştii şi, de jur împrejurul ei, încăperea era plină de o emoție miraculoasă. Era un moment de o semnificație absolută. Îi dădea senzația că, în chiar acea clipă, se năştea. Se îmbogățea cu cunoştințe. Era imobilizată de credință. O voce vrăjită vorbea înlăuntrul ei, blîndă, dar fermă în certitudinea sa.

„Eşti fiica mea, spuse. Vei aduce iubire în lume."

Şi, atunci, vorbi, inconştientă de unde îi proveneau cuvintele, conştientă numai de puterea lor absolută.

– În numele lui Dumnezeu, opreşte-te. În numele tatălui meu, opreşte-te imediat.

7

Marcus alerga. Zgomotul picioarelor sale reverbera din pereți. Sora se ținea după el, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Tropăiră în jos pe scări. La capăt, pe coridor, Marcus se ciocni de un cărucior, răsturnîndu-l din drum. Tuburile de neon ale spitalului ardeau orbitoare în tavan. Prin haosul din minte, era vag conştient de vocea rizibil de calmă din intercom:

– Securitatea la Urgență imediat, vă rog. Echipa de intervenție la camera de urgență, vă rog...

Departe, în urma lui, auzea parțial sunetele disjuncte ale alarmei generale. În tăcerea rece a spitalului, vocea unei femei răsună puternică, dar controlată, în hotărîrea ei de a nu părea isterică:

– Ce se întîmplă? Marcus, eşti la intervenție? Ce naiba, avem evenimente la urgență?

La baza scării, Marcus îşi adună gîndurile. Tocmai se pregătea să plece din cabinetul său de la etajul întîi, îndesîndu-şi însemnările pentru lectură în servietă. Sora îngrozită îi deschisese uşa fără să bată. Bolborosise vestea printre rafalele panicii. Un nebun înfipsese o foarfecă în ochiul unui medic. Jos erau oameni. O studentă. Încă o soră. Aveau să fie măcelăriți. Era doctor? Trebuia

să facă neapărat ceva.

Uşile batante de la intrarea în secția de urgență erau închise. Lumina puternică şi tăcerea se infiltrau prin geamul mat. Ce-avea să găsească? Sînge? Peste tot? Măcelăria unui schizofrenic scăpat de sub control? Ideea de pericol nu exista. Nu-l îngrijora decît posibilitatea de a nu şti ce să facă, în oroarea care-l aştepta dincolo de uşi. Îşi încordă umărul pentru impact. Lovi uşa din dreapta. Năvăli peste prag. Ochii mari i se repeziră în toate părțile, să asimileze informațiile. De ambele părți se înşirau separeurile cu perdele. Sala era goală. Se opri. Auzi din spate scîncetul de spaimă al surorii. În jur domnea o nemişcare mormîntală. O tăcere păgînă. Dincolo de oricare dintre perdelele trase, pîndea foarfeca unui psihopat, deja încleiată de sînge. Îşi aminti de forța paranoicilor. Întreceau în putere un singur om. Ținea bine minte cum se luptau cu infirmierii, la începuturi, în Phipps Clinic din Johns Hopkins, unde îşi făcuse rezidențiatul în psihiatrie. Dar aici nu mai era nimeni pe lîngă el, doar sora îngrozită. Nu exista nici o seringă cu tranchilizante, nici cămaşă de forță, nimic decît iuțeala minții şi forța mîinilor lui goale.

Trăse aer adînc în plămînii însetați de oxigen, conştient de durerea pe care i-o provoca acidul lactic în picioarele tremurătoare. Întinse mîna spre cea mai apropiată perdea. O trase în lături. Nu apăru nimic privindu-l. Patul ordonat, manşonul pentru luarea tensiunii pe perete, scaunul de lîngă pat ar fi onorat orice inspecție la Corpul de Infanterie Marină. Merse mai departe, la încă o perdea, încă un spațiu gol, apoi auzi sunetul.

Se auzea din lungul coridorului cu boxe, dinspre capăt, unde camerele de discuții alternau cu oficiul surorilor, cabinetele medicale şi zona de recepție. Era un sunet slab, dar făcu sîngele din venele lui Marcus Douglas

să înghețe ca apa unui torent repede de munte.

Era mîrîitul unui animal turbat, gros şi gutural. Era sunetul scos de un cîine pe jumătate mort în drum, amenințînd mîna întinsă să-l ajute, înnebunit de furia durerii. Nu conținea nici o fărîmă de inteligență. Nu i se simțea decît puterea pură, teroarea totală.

Porni cu pas rapid, încercînd să nu facă zgomot, dorind cu disperare să se grăbească. Apoi văzu şi gura i se deschise, nu pentru a vorbi, ci ca reacție în fața şocului.

Vedea o natură moartă din iad. Omul cel bărbos stătea încleştat într-un imobil dans al morții cu doctorul. Lumina de neon lucea în inelele foarfecii. Sînge roşu-viu se prelingea de sub degetul albit care le strîngea. Alături stătea fata, calmă, liniştită şi, cu toată oroarea, Marcus fu frapat de extraordinara expresie a feței sale. Ochii îi ardeau într-o lumină incomparabil de strălucitoare. Avea o expresie extatică, absolut uluitoare prin discordanța ei. Stătea la un pas de moarte şi totuşi din ea se revărsa bucuria. Era de neevitat, bucurie, extaz şi... în lipsa unui cuvînt mai potrivit... iubire. Marcus îşi sili gîndurile să înainteze, uimit că-şi găsise măcar timp să observe bizara atitudine a fetei față de cumplitul pericol în care se afla. Evident, era în stare de şoc. Perfect. Nemişcarea prindea bine în prezența nebunilor. Marcus se opri. Îşi auzea bătăile inimii. Medicul era grav rănit, zăcînd fără cunoştință în îmbrățişarea bărbosului. Cealaltă soră, culcată pe podea, încerca să-şi revină din leşin, întinzînd pe dibuite mîinile spre picioarele unui scaun. Foarfeca era înfiptă adînc în creierul doctorului. Marcus îşi dădea seama după unghi şi după mărime. Cea mai mică mişcare putea fi fatală.

Ce-ar fi trebuit să spună? Ce cuvinte puteau avea efect asupra acelui om, căruia nu-i cunoştea mintea?

Toată înfățișarea lui spunea „schizo“, barba, ochii holbați, constituția slabă, murdăria de pe haine. Lui Marcus i se frînse inima. Cu schizofrenicii nu se putea discuta rațional. Nu li se putea vorbi. Medicamentele reprezentau singura cale de a-i influența, iar acestea aveau nevoie de timp. Dar de unde timp?

Dintr-o dată, deveni conştient de sonoritatea tăcerii. Era totală. Îngreunată de moarte. Iar Marcus Douglas nu ştia ce naiba să facă.

Tari încerca să înțeleagă extraordinarul simțământ care o cuprinsese. Camera era luminată orbitor, cu actorii dementei drame înlemniți, ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc. Părea că pământul încetase să se mai învîrtească. Afară, maşinile stăteau nemişcate, ceştile de ceai încremeniseră în dreptul gurilor deschise, gîndurile pluteau suspendate în aerul rarefiat, blocate în mijlocul neuronilor deveniti dintr-o dată inactivi. Doar ea mai putea să se mişte şi să gîndească. Într-o lume care murise pentru o secundă, două, ea singură mai trăia. Avea în ea o putere care o umplea cu uimire. În jurul ei radia gloria, învăluind-o într-un voal de măreție. Simțea iubirea izbucnindu-i în suflet în explozii stelare. Vocea îi era înceată cînd vorbi, dar irezistibil de poruncitoare.

– Culcă-l, şopti ea. Culcă-l încet şi dă drumul foarfecii.

Ridică o mînă ca o dirijoare de orchestră, iar nebunul se supuse, simultan cu coborîrea înceată a brațului ei. Nici măcar un tată cu un copil bolnav în brațe nu ar fi fost mai blînd. Medicul însîngerat fu întins pe duşumea, iar atacatorul său dădu drumul foarfececii, folosindu-şi mîna liberă pentru a depune capul rănitului pe linoleumul tare.

– Retrage-te, continuă Tari.

Se conformă, ca un leu devenit miel.

Marcus Douglas privea cu uimire. Fata cu expresia aceea extraordinară era complet stăpînă pe situație. O simțea în viscere. Nu era numai ceea ce văzuse. Încerca să înțeleagă. Fusese oare un exemplu de excitație catatonică, acea rară situație din manuale cînd schizofrenicul catatonic iese intempestiv din stupoare, trecînd într-o fază de acțiune frenetică şi imprevizibilă? Dacă da, atunci poate că acesta era un exemplu de obedienţă automată, comanda fetei fiind o lovitură la nimereală incredibil de norocoasă, nimerind în ținta din mintea vătămată. Oricum, pericolul era încă intens. Avea în sfîrşit libertatea de mişcare. Sentimentul de animație suspendată care-l cuprinsese părea să fi slăbit. Fu conştient că, în spatele lui, uşile camerei de urgență se trîntiră de perete. Apărură doi infirmieri şi un paznic voinic, în fruntea unei mase de halate albe. Era echipa de stop cardiac, cu targa. Marcus îi mulțumi lui Dumnezeu că sosiseră, în timp ce se ruga să nu fie nevoie de ei.

Cuvintele îi izbucniră pe gură:

– Țineți pacientul, imediat. *Toată lumea.*

Intră în acțiune, repezindu-se la nebunul aiurit şi imobilizîndu-i brațele într-o îmbrățişare de urs. Cei doi infirmieri şi paznicul alergară să-l ajute şi, în cîteva secunde, schizofrenicul fu înfăşurat într-o plasă de brațe.

– Aduceți careva o cămaşă de forță. Repede. Şi nişte clorpromazină – cel puțin o mie de miligrame. Injectați-i-o prin pantaloni, în cvadratul din afară-sus al fesei, fără nici o pregătire. Pentru numele lui Dumnezeu, unul să nu-i dea drumul.

Medicul din echipa de stopcardiac îngenunche lîngă medicul rănit. Îi luă pulsul, examinîndu-i în acelaşi timp pupila ochiului intact.

– Tahicardie acută. Să-i pună cineva un manşon. Rita, sună la terapie intensivă. Să pregătească sala, să-l

cheme pe neurochirurgul de gardă şi cine-o fi la oftalmologie. Ne trebuie o scanare cerebrală. Nimeni nu-l atinge, clar? Nu-l *atingeţi*. Foarfeca asta a intrat adînc. Dacă a atins trunchiul cerebral, s-a zis cu el.

Schizofrenicul continua să stea ca o statuie, în îmbrăţişarea musculoasă. Peste cîteva secunde, braţele îi fură introduse în cămaşa de forţă, un ac dispăru prin pantalonii plini de bacterii, iar fenotiazina intramusculară începu să-i circule prin sînge. Ameninţarea luase sfîrşit. Dar răul era făcut. Marcus se retrase cu un pas.

– Închideţi-l. Doi infirmieri în salon cu el, toată noaptea, okay? Asistenţă de specialitate douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pînă la noi dispoziţii. Şi sunaţi-l la telefon pe psihiatrul de gardă. Vorbesc eu cu el, dar trebuie să vină aici imediat. Dacă-i plecat, să-l cheme prin pager.

Apoi, Marcus îngenunche lîngă doctorul care conducea echipa de stop cardiac. Medicul rănit începea să se mişte, rîcîind pardoseala cu picioarele. Douglas şi internistul, cu o mişcare reflexă, se aplecară peste psihiatrul prăbuşit. Trebuia să fie ţinut fix. Foarfeca îi aluneca lateral prin creier. Dacă atingeau centrul respirator sau neuronii de control care coordonau bătăile inimii, nu mai putea fi salvat. Feţele li se apropiaseră la cîţiva centimetri peste pieptul omului ajuns la un pas de a deveni cadavru.

– Ce părere ai? scrîşni Douglas.

– Nu ştiu. Din unghiul ăsta, poate să-i fi străbătut cercul lui Willis. Dacă i s-a dus artera cerebrală, şi el s-a dus. Tensiunea sangvină ne va spune dacă i-a sărit presiunea intracraniană. Pupila bună nu e dilatată. În primul rînd trebuie să-l adormim; ca să-i oprim mişcările.

– Diamorph şi valium IV? întrebă Douglas.

Era o urgenţă medicală, mai exact spus chirurgicală.

Ținea de domeniul internistului.

– Diamorphul îi va coborî tensiunea, dacă are hemo ragie, şi va ajuta la tranchilizare. E important ca afurisit asta de foarfecă să rămînă nemişcată.

– De acord, spuse Marcus. În scenariul optim, îş pierde doar ochiul şi o felie din lobul frontal.

Vocea lui Tari era absolut convinsă.

– Va vedea, spuse ea.

În mod normal, într-un asemenea moment, comen tariile unei studente la medicină ar fi fost doar zgomot d fundal. Dar nu erau. Marcus îşi ridică privirea spre ea Stătea aplecată asupra lor, iar ochii ei parcă îl absorbiră Erau senini, la fel ca înainte, dar acum îşi aminti din no că vorbele *ei* îl opriseră pe maniac în loc. Era o coinci dență, desigur. Cel mai probabil. Probabil. Încercă s n-o ia în seamă şi să se concentreze asupra muncii d salvare a vieții, dar nu putu.

– Va vedea, repetă fata. Are ochiul nevătămat. Cor texul este intact.

– Să se ocupe cineva de fata asta, spuse internistul.

Se vedea clar că era în stare de şoc. O indica în tregul ei comportament.

– De unde ştii? o întrebă Marcus Douglas.

Aproape că-şi muşcă limba, văzînd expresia dintr- dată neîncrezătoare a medicului. Fata vorbea fără şi Globul ocular era distrus, retina şi nervul optic nu putea fi decît piftie, din lobul frontal al cortexului nu mai putus rămîne decît o pastă cenuşie. Era studentă la medicin clinică. Însemna că urma cursul de anatomie. Îndrug verzi şi uscate din cauza şocului, iar el, celebrul psihia tru, îi acredita nimicurile întrebînd-o de unde ştia. Da trebuia să întrebe. Îl îndemnase ceva misterios.

Fata privi drept spre el, prin ochii lui, dincolo de minte pînă în esența făpturii sale, şi zise:

– Mi-a spus tatăl meu.

Nici chiar Tari nu ştia ce însemna asta. Devenise două persoane, unite prin cîmpul de forță al unei fericiri incredibile. Una era Tari, cea uşor de recunoscut; curajoasa şi apriga Tari, care nu admitea aiurelile şi avea puține visuri. Acéa Tari ştia ceea ce ştiau şi medicii de pe pardoseală. Dar acum mai exista încă o Tari, plutind undeva sus, în jurul celeilalte şi dincolo de ea, iar această Tari deținea cunoaşterea şi puterea supremă. Lumea se întorsese pe dos. Nu mai era un loc al realității şi al iluziei; al faptului şi al ficțiunii; al adevărului şi al greşelii. Devenise un tărîm miraculos al posibilităților infinite, unde nu mai exista decît puritate, dincolo de durere şi simțire, dincolo de jalnica irelevanță a vieții şi a morții. Vechea Tari se retrăgea uimită de prezența celei noi, chiar în timp ce încerca s-o înțeleagă.

I se întîmpla ceva. Putea fi şocul celor văzute... un îndărătnic refuz al realității insuportabile şi zborul spre o fantezie a cărei iscusință consta în a părea mai reală decît lumea de carne şi oase pe care o părăsise. Dar nu se simțea astfel. Avea o senzație mistică. Religioasă. Era legată de Dumnezeu şi de toată iubirea din ea. Părea că toate firele vieții ei se împreunaseră în acel moment de magie şi nimic nu avea să mai fie la fel. Acum cunoştea sensul a tot şi a toate. Sensul era această experiență, această senzație pentru descrierea căreia nu se inventaseră cuvinte. Ardea ca focul, cu degetele vibrîndu-i de energie vitală. Era calmă, neclintită în adîncul ei, mai împăcată decît oricînd, iar locul care-i fusese mintea era acum o nemărginire de iubire gingaşă. Pe chipurile celor din jur se vedeau expresiile insignifiante de îngrijorare şi teamă. Putea să privească în mințile lor şi să le cunoască durerea, furia şi neputința, în timp ce se chinuiau să trăiască în lumea simulată a trecutului lui

Tari. Iar ea zbura deasupra lor iubindu-i şi nu voia decît să cunoască şi ei certitudinea pe care o ştia ea acum şi nesfîrşita, minunata bucurie care era a ei şi putea fi şi a lor.

– Să vadă cineva de fata asta, repetă grăbit internistul, mustrător la adresa celebrului psihiatru care nu era în stare să recunoască starea de şoc cea mai simplă cînd o vedea.

O soră o luă pe Tari de mînă, apucînd mîna vechii Tari. Tari se desprinse.

– Nu-i nimic, spuse ea. N-am nimic.

Membrii echipei de urgență erau în plină activitate, umblînd în jurul ei, şi se bucurară s-o lase să se îndepărteze. Fixară un cadru în jurul capului şi-al gîtului mediculuı, în timp ce-l tranchilizau. Cu supremă grijă, îl ridicară pe brancardă şi, curînd, era dus pe uşile batante prin care năvălise atît de recent Marcus.

Rămase pe loc. Tari, de asemenea. Schizofrenicul era dus de doi infirmieri spre secția specială.

– Vine domnul doctor Adams, spuse o soră, de la telefon. Examina un pacient din spital. Trebuie să ajungă aici în orice moment.

– El e psihiatrul de gardă? întrebă Douglas.

– Da.

Simți povara ridicîndu-i-se de pe umeri. Se făcuse totul. Maniacul nu mai reprezenta o amenințare, iar nefericitul doctor pe care-l atacase era în grija chirurgilor. Curînd, neurologul urma să se lămurească, odată ce internul îi arăta scanningul cerebral. Chirurgul oftalmolog avea să intervină şi el, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a face curat. Urmau să se practice perforații Burr în craniu, pentru pierderea de sînge, dacă punea probleme, iar bietul om probabil avea să scape cu viață... un soi de viață, undeva, într-o cameră, cu o mamă care

îl iubea, cu viitorul său cîndva strălucit tăiat în bucăți de o simplă foarfecă, în mîinile unui om cu creierul bolnav.

Se aşeză pe un scaun. Fruntea îi sclipea de sudoare. Avea gura uscată.

Ce naiba s-a întîmplat? întrebă el.

Vorbi cu Tari şi, din nou, privind-o, simți interesul acut care i se trezise. Probabil nu avea să-i poată spune. Era o întrebare prostească şi, din punct de vedere medical, nu prea rațională, avînd în vedere starea ei de spirit. Pentru a doua oară, îşi dori să-şi fi putut retracta întrebarea.

Răspunsul lui Tari fu răspicat:

– Era schizofrenic catatonic. A fost adus într-o stare de stupoare cu inflexibilitate ceroasă şi obedienţă automată... Apoi, dintr-o dată, a intrat în surescitare catatonică, înainte de a fi apucat să-i administrăm haldol... Se pregătea să se culce, urmînd să i se ia tensiunea, şi deodată a luat foarfeca şi l-a atacat pe doctorul Seagram. Nu a existat absolut nici un avertisment...

Încă o dată, îl luase prin surprindere. Vorbea perfect logic.

– A înfipt foarfecele în ochiul doctorului, dar apoi s-a oprit...

Marcus o privi întrebător. Avea o senzație stranie în stomac. Voia să-i mai pună o întrebare.

– Ce l-a făcut să se oprească?

– Eu.

Tari îl privi drept în ochi. Tonul ei nu avea nimic lăudăros. Nici falsă modestie. Declara un fapt.

– Dumneata?

– Dumnezeu.

– Dumnezeu, repetă încet Douglas.

Era preot, dar şi psihiatru. Cînd oamenii îi atribuiau anumite acțiuni lui Dumnezeu, remarca avea întotdea-

una nevoie de clarificări.

– Eşti foarte religioasă? Vezi prezența lui Dumnezeu în toate?

– Dumnezeu este în mine. I-a spus omului să se oprească. I-am spus să se oprească. Şi s-a oprit.

În timp ce vorbea, părea perplexă.

– la loc, îi indică el scaunul de alături. Dintr-o dată, îl cuprinsese îngrijorarea. Se putea să nu fie stare de şoc. Putea să nu fie o studentă religioasă care îl lua pe Dumnezeu în serios. Putea fi cu totul altceva.

– Te simți într-un fel... straniu? o întrebă el.

Tari dădu din cap. Era adevărat. Extazul era straniu. Împlinirea era stranie. Durerea surdă a vieții o părăsise, lăsînd-o cu o senzație bizară, minunat de ciudată, dar acum, odată cu aceste întrebări, vechea Tari revenea la locul ei. Nu mai era aceeaşi Tari. Era o Tari botezată de experiența altei lumi, care simultan nu avea nici un sens şi totuşi avea toate sensurile din univers.

– Ce i-ai spus, exact, schizofrenicului? o întrebă Marcus.

Pentru prima oară, o vedea ca femeie. Îi vedea ochii căprui, inteligenți şi focoşi; gura necompromițătoare, cu dinți albi şi regulați; bărbia autoritară, o idee prea proeminentă. Era înaltă, cu picioare foarte frumoase, sub fusta scurtă şi neagră... şi arăta deosebit de vulnerabilă şi absolut atotputernică în acelaşi timp.

O secundă, Tari tăcu. Încerca să-şi amintească? Se întreba dacă să-i spună sau nu adevărul?

– Am spus: „În numele tatălui meu, opreşte-te."

Făcu o scurtă pauză.

– Cred că aşa am spus, adăugă ea.

– „În numele Tatălui, opreşte-te," o încurajă Marcus.

– Nu. „În numele tatălui *meu,* opreşte-te."

– Al tatălui *dumitale?*

– Da.

– Aşa ai spus şi acum un minut, două. Ceva în sensul că tatăl dumitale ştie că ochiul se va face bine şi nu se va găsi nici o vătămare a creierului.

– Da.

În voce i se simțea sfidarea. Douglas avu senzația că şi ei i se părea la fel de straniu ca lui.

Marcus îşi înclină capul într-o parte. Luneca în rolul inchizitorului, dar cine punea întrebările? Psihiatrul? Sau preotul? Sau, mult mai tulburător... bărbatul?

– Unii dintre noi cred că Dumnezeu este în noi toți şi, desigur, în religiile creştine tindem să ne rugăm Tatălui nostru... Cred că asta vrei să spui.

– Nu sînt nici eu sigură ce vreau să spun. Mai sigură sînt de aceea ce am simțit.

Acum părea nedumerită de-a binelea. Înlăuntrul ei, aşa era. Tari cea nouă se îndepărta de ea, eterică, mai puțin tangibilă, tot mai inaccesibilă. Un fir de lumină, însă, îi unea vechea personalitate cu cea nouă. Era o legătură care se putea prelungi sau prescurta, dar n-avea să se rupă niciodată. Ştia atîta lucru.

– Cred că am avut un soi de experiență religioasă, spuse ea deodată. Marcus observă că îi tremura mîna.

Instinctiv, i-o atinse. Tari nu şi-o retrase. În acel moment, îl străbătu o furnicătură electrică, o descărcare statică făcîndu-l să se retragă.

– M-ai şocat, rîse el.

Tari zîmbi:

– Îmi pare rău.

– Nu face nimic.

Douglas înghiți un nod. Se foi pe scaun. Era tîrziu. Trecuseră cu toții printr-o experiență cumplită. Dar se simțea pus în încurcătură, el, Marcus Douglas, despre care la Vatican se glumea că era omul ce-l neliniştea şi

pe papă.

– Eşti o persoană foarte remarcabilă? o întrebă el pe neaşteptate.

Rîse deschis, cu fața destinzîndu-i-se. Era o privelişte minunată. Zîmbetul ei părea un răsărit de soare.

– Nu, sînt doar Tarleton Jones. Eu şi atît.

Simpla şi banala Tarleton Jones, studentă la medicină. Aşa se autodescria. Asta era. Şi, totuşi, era posibil să fi salvat viața unui om. O făcuse în numele unui tată care întîmplător purta numele de Dumnezeu şi, cînd îi atinsese mîna, Marcus Douglas fusese şocat. A, şi mai vorbise şi nişte prostii despre anatomie.

Marcus strigă spre mulțimea agitată de surori care se adunau în secția de urgență, chemate atît prin procedura spitalului, cît şi de vestea care circula din gură-n gură:

– Aş putea primi un ceai, credeți? Englezii jură pe el, adăugă, spre Tari.

– Mi-ar face plăcere.

Nu voia să-i pună următoarea întrebare, fiindcă nu dorea să audă răspunsul nepotrivit, dar psihiatrul din el trebuia să ştie.

– Cînd ai trecut prin acea... experiență religioasă, cum o numeşti, ai avut senzația că lumea se schimbase, vreau să spun, că lucrurile aveau o semnificație deosebită? Sentimentul că evenimentele erau încărcate, oarecum, cu un sens deosebit?

Tari dădu din cap.

– Iar apoi ai simțit că aveai o putere specială, că într-un fel erai aleasă pentru o anumită misiune?

– Mă întrebați dacă am avut o iluzie primară.

– Aha, făcu Douglas.

Acum, lui Tari i se aplica şi adjectivul *inteligentă*, pe lîngă *remarcabilă*, *religioasă*... *frumoasă*. Dar era posibil,

posibil doar, ca din punct de vedere psihologic să nu stea prea bine.

– Deci ştii totul despre iluziile autohtone?

– Da, ştiu. Din bun senin, cineva are o experienţă stranie, care prezintă un înţeles deosebit pentru el... pentru ea... şi... simte că experienţa respectivă reprezintă un soi de punct de răscruce în viaţa sa...

Lăsă fraza neterminată. Asta i se întîmplase şi ei.

– Şi are loc adesea în contextul unei stări de spirit ciudate, în care domneşte un sentiment de mister şi importanţă, care se numeşte atmosferă iluzorie... continuă ea.

Marcus o privea în adîncul ochilor.

– Asta ai simţit?

– Da, cam aşa ceva.

– Şi deodată ai crezut cu tărie în ceva?

Tari clătină din cap:

– Ştiu încotro bateţi. Dacă am avut o iluzie primară, e cel mai important simptom schneiderian de gradul întîi al schizofreniei. Dar nu sînt bolnavă. Nu sînt, serios.

Douglas avu brusc un zîmbet aproape deznădăjduit.

– Ce-ai crezut? Ce anume crezi, Tarleton?

Trebuia să ştie. Trebuia s-o întrebe.

Tăcerea ei dură o veşnicie. Avea s-o camufleze. Era stînjenită de ceea ce credea, fiindcă îşi dădea seama că avea s-o găsească ridicolă sau, mai rău, nebună. Pe Douglas îl străbătu uşurarea. Avea intuiţie. Schizofrenicii nu aveau niciodată aşa ceva. Credeau în iluziile lor, mai ales în cele primare, cu o insistenţă bizară şi iraţională. Iluzia schizofrenicului era prin definiţie o convingere complet falsă, susţinută cu o forţă extremă în faţa tuturor probelor contrarii. Era de nezdruncinat. Se impunea cu o credinţă extraordinară. Şi era complet străină de cultura şi baza intelectuală a individului. Această fată avusese

un soi de experiență specială şi se întreba dacă putea sau nu putea fi adevărat. Nu ştia cu siguranță, altminteri n-ar fi fost atît de reticentă să repete cele trăite.

– Sînteți preot, nu-i aşa...? Vreau să spun, pe deasupra.

– Ai auzit de mine.

– Cu toții am auzit. Vin... Urma să vin la cursul dumneavoastră, mîine...

– Ce ai crezut, Tarleton?

– Puteți crede total un lucru despre care o parte din dumneavoastră ştie că e ridicol?

– Sînt preot, Tarleton, zîmbi el cu blîndețe. Am o practică de-o viață întreagă.

Aceste cuvinte părură s-o hotărască.

– Am crezut...

Se opri. Trase adînc aer în piept.

– Cred că sînt fiica lui Dumnezeu.

Din nou, pe față i se aşternuse sfidarea.

– Te-a făcut s-o crezi ceva anume, un lucru mărunt?

– Ca în orice iluzie autohtonă, ca atunci cînd o percepție complet izolată duce la o convingere imuabilă?

– Cred că ştii că asta te întreb.

Douglas îşi ținea respirația. Nu voia ca fata să fie nebună. Dar juriul ieşise pentru deliberare. Iluzia primară era un simptom rar şi splendid în psihiatrie. Pe fundalul unei atmosfere iluzorii, se trage o concluzie nebunească. În seminarii, îi plăcea să folosească următorul exemplu: „Un om merge pe stradă. Dintr-o dată, simte că totul e ciudat. Apoi, o maşină în trecere claxonează şi, în aceeaşi clipă, omul nostru îşi dă seama că a fost trimis să fie stăpînul lumii." Pînă acum, din descrierea lui Tari lipsea un element-cheie. Elementul claxon era absent.

– N-a existat o percepție izolată, spuse ea.

Marcus reîncepu să respire. Nici un schizofrenic n-ar

fi dat acest răspuns măsurat şi bine gîndit.

– Are sens, desigur, să spunem că toți sîntem copiii lui Dumnezeu, zise el, oferindu-i un bilet de trecere sigură înapoi în lumea liniştitoarei normalități.

– Dar Iisus mai mult decît ceilalți, replică Tari. Nu-i acceptase mîna de ajutor metaforică.

– Mai mult, da.

Îşi simți îndoielile revenind. Ce voia să spună, de fapt? Că avea o relație specială cu Dumnezeu? Că putea folosi puterile lui în lume? Că putea să prezică viitorul, să facă minuni? Un lucru era deja sigur. Tari Jones părea să fie cea mai fascinantă persoană pe care o întîlnise vreodată, iar asta, încă înainte de a suna telefonul.

O soră răspunse.

– E pentru dumneavoastră, domnule doctor Douglas.

– Marcus Douglas, spuse el în receptor.

– Doctore Douglas, aici Arnott. Sînt profesorul de neurochirurgie şi tocmai am scos foarfeca din ochiul medicului acestuia.

Vorbea grăbit, insistent.

– Se va face bine.

Dar Marcus avu atîta minte să nu răspundă. Vestea cea bună fusese dată, dar adevărata veste, nici pe departe. O simțea în tonul surescitat al profesorului. O simțea în golul din stomac şi, da, privind-o cum stătea aşezată lîngă el, o vedea în ochii lui Tarleton Jones.

– Dar cel mai uimitor lucru este – zăpăcitor, de-a dreptul – că am făcut tomografia axială computerizată pe creierul pacientului şi un studiu de rezonanță nucleară electromagnetică foarte atent, şi avem probe zero – vreau să spun, literalmente probe zero – de vătămări cerebro-corticale în lobii frontali sau oriunde altundeva. Foarfeca a intrat, a ieşit şi, pur şi simplu, n-a lăsat nici o

gaură. Vreau să vă spun că în toți anii mei de... Niciodată n-am mai văzut așa ceva. Ascultă, Douglas, pe lamele foarfecii nu erau țesuturi cerebrale... Vreau să spun, ce înseamnă asta?

– Fragmente de os pe scanningul C.A.T.? întrebă Douglas, cu stomacul ca un lift coborînd rapid.

– Nici o vătămare la baza craniului. Complet intactă. Am pus trei băieți să se uite şi-i agăț pe toți medicii pe care pun mîna. Toți sînt de aceeaşi părere.

– Şi ochiul?

Marcus Douglas se înroşise la față. În viața lui nu mai trecuse prin aşa ceva.

– E conştient şi vede cu el, răspunse chirurgul, cu glasul îngroşat de uimire. Heidelberger vede o retină intactă. Nervul optic nu a avut de suferit. E ca şi cum foarfeca ar fi fost imaterială, şi, totuşi, tocmai am tăiat cu ea o bucată groasă de carton. Vreau să spun, uite-acum am tăiat-o.

– Vin sus, spuse Marcus, închizînd telefonul.

Mîna îi tremura.

– Cred că s-a întîmplat o minune, zise el.

8

– Doamne, Tari, nu ştiu cum mai poți *mînca* după aşa ceva. Vreau să zic, pe mine m-ar fi îngreţoşat de-a binelea, zău. Fir- ar să fie, nici nu te-ai *speriat* măcar...?

Tari îşi ţinea în echilibru felia de pizza în dreptul gurii, sperînd să nu cadă firimituri. Era tîrziu, dar nicidecum prea tîrziu pentru mîncare. O apucă cu gura, capturînd-o. Vorbi prin umplutura crocantă:

– Dar, Mary, a fost atît de ciudat. Parcă eram complet stăpînă pe toată situaţia. Nu mai conta nimic, fiindcă o puteam face să înceteze, şi puteam face să nu se întîmple tot ceea ce se întîmpla. Pare o nebunie, dar nu era decît un sentiment. O ştiam. Nu aveam nici o îndoială.

– Dar nu e normal, Tari, o privi Mary atentă, în timp ce-şi devora felia. Părea normală ca întotdeauna. Ba chiar mai mult. Nu era decît o fată la un bufet în aer liber, mîncînd o pizza ieftină şi vorbind cu gura plină.

– Ştiu că nu e normal, Mo, dar asta s-a întîmplat. Încerc doar să-ţi povestesc cum a fost. Vreau să zic, am încercat să-i explic doctorului Douglas, iar el a bănuit că sufăr de o iluzie primară, ceea ce este un diagnostic absolut sigur al schizofreniei. Dar nu sînt nebună. Sînt

incredibil de sănătoasă. Uită-te la mine.

Rîse, agitînd felia pentru a arăta cît era de normală. Mary rîse şi ea. Numai faptele erau ciudate. Sentimentele se prezentau în perfectă regulă.

– Douglas a considerat că eşti schizo?

– Era cam suspicios, înțelegi, şi mă verifica. Dar, bineînțeles, ştiam ce însemnau întrebările lui. Nu-l condamn. Dacă mi-ai spune ceea ce ți-am spus adineaori, şi eu aş fi îngrijorată. Însă aici nu e vorba decît de ochiul omului ăluia şi de creierul lui. Trebuie să se fi întîmplat un soi de miracol... şi eu l-am făcut să se întîmple. Ştiam că avea să se întîmple, la fel cum ştiu că pizza asta e cu ardei iute. La fel de clar am ştiut-o.

– Trebuie să existe o explicație. Poate că doar ați crezut că îi intrase foarfeca în ochi, înțelegi... din cauza emoției şi a şocului. Cred că era un haos total acolo.

– Neurochirurgul a radiografiat. Sala de operație era plină de surori şi interni cît se poate de calmi. I-au scos foarfeca din creier, Mo. Din creier, pentru numele lui Dumnezeu.

Mary clătină din cap. Trebuia să se găsească o explicație. Întotdeauna exista una. Încercă din nou.

– Okay, să presupunem că, prin cine ştie ce noroc incredibil, foarfeca a alunecat pe lîngă ochi, apoi şi-a continuat drumul *pe marginea* canalului optic, fără a vătăma nervul. După care, a despărțit oarecum creierul, la fel ca electrozii cînd se face o leucotomie din aia stereotactică... Cred că se poate să se fi întîmplat aşa.

– Perfect, cu excepția faptului că foarfeca trebuia să spargă osul pentru a ajunge în cutia craniană, şi are cel puțin şase milimetri grosime, spre deosebire de sondele cerebrale, care sînt subțiri ca acul. Pur şi simplu nu încape în canalul optic. Nervul ar fi fost cel puțin strivit, chiar dacă scăpa netăiat.

Înghiți o îmbucătură de pizza şi-şi şterse bărbia cu dosul mîinii. Era incredibil de flămîndă, şi însufleţită în acelaşi timp. Ceea ce se întîmplase era bine, nu rău. Nu încăpea nici o îndoială.

– Bine, bine, atunci ce *crezi* că s-a întîmplat? Nebună nu eşti şi nu există nici o explicaţie ştiinţifică posibilă. Atunci, care e concluzia?

Tari tăcu. Îşi privi prietena.

– Cred că a fost o minune, spuse ea după un timp. Una adevărată, vreau să spun, ca în *Biblie.*

– O minune ca *Învierea lui Lazăr.* Ca apa prefăcută în vin? Mary nu glumea.

– Da.

Tari puse felia de pizza la loc în farfurie. Încercase să se confrunte cu ipoteza de mai multe ori, de cînd doctorul Douglas o dusese cu maşina acasă. Acum, ajutată de cea mai bună prietenă a ei să se concentreze total, încercă din nou. Miracolele erau făcute de Dumnezeu. Educaţia ei romano-catolică o învăţase măcar atîta lucru, dacă nu şi altele, despre religie. Dar cînd minunile aveau loc prin intervenţia oamenilor, însemna că acei oameni erau într-adevăr cu totul deosebiţi. Erau nişte sfinţi. Ideea o făcu să clatine din cap. Dacă făcuse să se întîmple un miracol, însemna că era foarte, foarte aproape de Dumnezeu, dar aşa ceva ar fi fost ridicol. Ea nu era decît Tarleton Jones, studentă la medicină, fiică adoptivă a lui Tom şi Frances Bennett. În copilărie, Tari trecuse prin ritualurile religioase adecvate ca botezul, şcoala duminicală şi prima împărtăşanie, dar le parcursese ca o somnambulă. Din momentul cînd învăţase să gîndească singură, mintea ei raţională, ştiinţifică, fusese impresionată de obiecţiile faţă de religie – întrebarea de ce un Dumnezeu atotputernic îngăduia răul, bolile, uciderile de copii. Şi cum puteai cunoaşte un

Dumnezeu care prin definiție era imperceptibil? Credința era un uriaş salt în întuneric. Şi nu-l puteai deduce pe Dumnezeu din nimic, fiindcă o asemenea deducție ar fi fost oricînd aptă de interpretări diferite. În ultimă instanță, credința în Dumnezeu era o liberă alegere. Nu putea fi nici dovedită, nici contestată. Prin urmare, pentru Tari, remarcile despre „Dumnezeu“ fuseseră asemenea celor despre soartă sau destin, fără un sens suprem. „Dumnezeu ne iubeşte“, spuneau preoții. Cînd, însă, privea în jur, Tari vedea infim de puține dovezi ale iubirii Lui. Oare Dumnezeu îi iubise şi pe copiii pe care-i lăsase să fie băgați în camerele de gazare? În spiritul cărei iubiri şi afecțiuni concepuse virusul HIV, lepra, leucemia? Genocidul, armele nucleare, crizele economice, privațiunile bătrîneții, durerile facerii, toate erau produse ale nemărginitei iubiri divine. Cu asemenea prieteni, îşi spusese adesea Tari, nici nu mai aveai nevoie de dușmani.

Acum, era cu totul altceva. Îl cunoscuse pe Dumnezeu în mod direct. Dar oare chiar aşa să fi fost? Nu era mai potrivit să spună că avusese o experiență stranie? Doctorul Douglas, preot şi psihiatru, insinuase că avusese o iluzie. Mary, cea mai bună prietenă a ei, se întrebase dacă nu cumva senzația aceea stranie fusese rezultatul şocului. De ce nu puteau avea dreptate? Poate că era nebună sau hiperimpresionabilă. Ar fi fost o concluzie de bun simț, nu? Cîți oameni avuseseră o întîlnire veritabilă cu Dumnezeu? Pentru fiecare Sfînt Pavel, existau mii de sonați săriți de pe fix, răspîndiți pe tot întinsul alunecos al Americii. Ea, însă, *ştia*. *Ea* ştia. Nimic altceva nu conta. În spital, chiar în acea seară, îl auzise pe Dumnezeu vorbindu-i. Fusese glasul Lui. Nu fusese o părere de glas, ci un sunet real, profund, rezonant şi plin de cea mai mare iubire. Îi spusese: *Eşti fiica mea. Vei aduce iubire în lume*. După care, plină de iubirea Lui, îi

ordonase schizofrenicului să-şi oprească atacul ucigaş şi, fără nici un alt motiv, bolnavul se supusese. Tari pătrunsese în mintea lui deformată şi-i vorbise sufletului sănătos al omului torturat, iar acesta devenise liniştit şi împăcat. Apoi, mai tîrziu, se produsese un miracol, iar ea îl prezisese. Era o realitate. Nu exista nici o formă mai sigură şi mai certă de cunoaştere.

Tari întinse mîna spre felia de pizza, conştientă de inadvertență. Era trecut de miezul nopții, dar snack barul de pe malul oceanului era încă plin de oameni care nu se îndurau să meargă la culcare. Refugiați de pe tărîmul somnului, forfoteau în jur, neştiutori despre calvarul ei în căldura îmbălsămată a nopții. Însă, în mijlocul mulțimii insomniace, vocea lui Dumnezeu continua să reverbereze în mintea lui Tari.

– Ce-a spus glasul, exact? se interesă Mary.

Avea în voce un ton acuzator, căutînd ca un detectiv nepotrivirile din relatarea suspectului.

Pe Tari nu o nemulțumea. Şi ea dorea s-o reia la nesfîrşit. Era o problemă prea mare ca s-o rezolve singură. Într-un fel, ar fi putut să fie chiar mai simplu dacă era bolnavă. Atunci, un compus chimic putea foarte uşor să blocheze receptorii de dopamină din zona hiperactivă a cortexului, şi toată treaba trecea de la sine. Zîmbi cu amărăciune, căci era o idee ridicolă. Avea intuiție. Cerceta situația pe toate fațetele. Nebunii nu se îndoiau de iluziile lor, dar ea putea nutri îndoieli. Oare...? Ceea ce sé întîmplase se întîmplase. Credea efectiv iraționalul. Mingea de tenis a argumentației îi traversa dintr-o parte în alta fileul minții.

– A spus.. El a spus... „Eşti fiica mea. Vei aduce iubire în lume."

– Dacă Dumnezeu a spus asta, replică Mary cu convingere, înseamnă că eşti sora lui Iisus.

Era o tactică de şoc. Tari, cu gura plină, în blugi şi tricou gros en-coeur, nu arăta deloc ca o soră a lui Iisus.

– Sau ar fi putut să însemne... Ar fi putut însemna că sînt fiica lui în sensul în care toate fiinţele omeneşti sînt fiii şi fiicele lui Dumnezeu.

– Dar apoi a spus că vei aduce iubire în lume. Tu, nu altcineva.

– Putea să însemne că toţi oamenii au de dăruit iubire, răspunse Tari, pe un ton lipsit de convingere. Mary profită imediat:

– Ce crezi că a vrut să spună glasul... în adîncul sufletului tău?

Tari trase adînc aer în piept. Existau tot felul de moduri diferite de a pune prietenia la încercare. Acesta era unul dintre cele mai neobişnuite.

– Cred că voia să spună că sînt fiica lui, cu sensul de „unica fiică". Şi cred că a vrut să spună că voi aduce iubire în lume „numai eu".

Simţi roşeaţa întinzîndu-i-se pe obraji. Era adevărul. Asta simţea. Dar era acut conştientă de implicaţiile convingerii ei.

– Să îngenunchez? întrebă Mary. N-o intenţionase ca pe o remarcă răutăcioasă, dar tonul ei avea ceva tăios.

– Of, Mary, nu începe. Sînt la fel de derutată ca tine. Vreau să spun că asta e ceea ce simt. Nu te pot minţi, mai ales pe tine. Nu mint. N-am luat nici un drog. Ştii bine. Şi nu mă simt nici nebună. Sînt calmă, nu şocată. Nu am senzaţii de disociere, de nerealizare sau de depersonalizare. Nu simt decît că mă lupt cu un lucru mare şi miraculos pe care în momentul ăsta nu-l înţeleg. Dar ştiu că îl voi înţelege. Într-o bună zi, îl voi înţelege. Ai să vezi.

Mary întinse mîna să o atingă pe a prietenei sale.

– Of, Tari, ce încurcătură. Îmi fac griji pentru tine. Vreau să zic, pari perfect întreagă la cap, dar spui atîtea prostăţenii. Adică, nu mai ţii minte luna trecută cînd ai vomat după ce turnaseşi în tine vinul ăla ieftin pe care l-a adus fotograful după seara din mansardă? L-ai regulat de i-au ieşit ochii, îţi mai aminteşti, şi pe urmă ai leşinat într-o baltă de borîtură. Ce vreau să spun, Tari, eşti cea mai bună prietenă a mea, dar îmi furi tot timpul fardurile, şi umezitorul, şi laşi baia ca o cocină cînd întîrzii la cursuri. Nu te prea văd ca pe o fiică a lui Dumnezeu. Îţi plac Black Crowes şi Nirvana, mai tragi şi iarbă[1] uneori şi poţi fi o mare căţea, o căţea *adevărată* vreau să zic, deşi te iubesc...

– O căţea în numele Domnului, completă Tari.

Nu era tocmai o glumă.

– I-auzi! izbucni Mary în rîs.

Tari zîmbi:

– Probabil că de aşa ceva are nevoie Dumnezeu în anii '90. De o căţea care poate rezolva problemele, poate aduce iubirea în lume, chiar dacă trebuie să i-o bage lumii pe gît.

– Slavă Domnului că mai poţi să şi rîzi. Mă face să mă simt mai bine, o strînse Mary în braţe.

– Vorbesc serios, Mary, replică Tari calmă.

Aşa era, dar ce voia să spună? Era un lucru şerios, însă şi despre cele serioase se putea rîde. Uneori, era cea mai potrivită atitudine. Niciodată nu se simţise mai vie, dar se schimbase. Pur şi simplu nu mai era persoana care-i trăise trecutul. Într-un prezent făţarnic, se metamorfozase într-o fiinţă nouă, iar viitorul ei avea să

---

1. – Marijuana (n.tr.).

fie cu totul altul.

– Şi cu Rickey cum rămîne? întrebă Mary pe neaşteptate.

Tari simți impactul numelui său ca pe o palmă peste față. Rickey, a, da, Rickey. Era un fir care trecea de-a dreptul prin trecutul, prezentul şi viitorul ei. Aranjase să petreacă seara cu el, dar îi telefonase de la spital pentru a contramanda întîlnirea, fără explicații. Rickey era o încercare, într-adevăr. Cum urma să se integreze în glorioasa ei lume nouă? Era înnebunită după el, îndrăgostită cu patimă. Cînd se afla în brațele lui, era pe cît de departe de Dumnezeu, pe atît de aproape de paradis cu putință. Acum ce-avea să se întîmple? Ce putea să se întîmple?

– De Rickey nu ştiu ce să spun, răspunse Tari, căci într-adevăr nu ştia.

– Fiicele lui Dumnezeu pot avea amanți? întrebă cu viclenie Mary.

Tari tăcu.

– Iubito, cred că vei avea nevoie de ajutor, într-un fel sau altul. Indiferent ce se întîmplă, nu cred că te poți descurca de una singură.

Se mulțumi să dea din cap. Mary avea dreptate. Lucrurile care i se întîmplau erau atît de vaste, încît o înecau pur şi simplu. Se simțea imensă, dar singură, în echilibru pe pragul unei aventuri eterne.

– Doctorul Douglas a spus că ar dori mult să mai vorbim despre cele întîmplate. A fost foarte bun. Mi-a plăcut.

– Cum arată? vru să ştie Mary. La fel de bine ca la televizor?

– Şi mai bine, răspunse Tari Jones, cu o voce îndepărtată.

9

Dinspre ocean sufla o briză slabă şi înecăcioasă. Se învîrtea prin balconul înalt al apartamentului lui Tari şi se furişa spre ea dintr-o parte, şireată şi sexy ca însuşi oraşul. Tari îşi ridică privirea din manualul de psihiatrie, iar ochii îi alunecară peste calea acvamarină lăptoasă spre Star Island şi vasele de croazieră din strîmtoare. Stăteau în şir ca nişte uriaşe călugărițe albe la altar, pline de mister şi făgăduiala distracției cu străinii pe oceane îndepărtate. Dincolo se vedea centrul oraşului, o feerie de lumini noaptea, acum însă lucind ca monedele proaspăt bătute în lumina soarelui după-amiezei tîrzii. În Jacuzzi, cu zece etaje mai jos de micul ei apartament din mansardă, un băiat musculos făcea gimnastică. O manechină făcea plajă lîngă bazin, într-un costum bikini cu şireturi. O fată mai voinică şi mai dură, cu muşchii ca frînghiile, spăla o navă expres, în portul condominionului. De undeva, *Broken Arrow* a lui Rod Stewart trezea amintiri vizuale ale uluitorului videoclip – cu soția lui, Rachel Hunter, înotînd prin apa de lîngă copac, la un miliard de kilometri distanță de capitolul despre schizofrenie pe care-l citea Tari.

Mary strigă din casă, rîzînd:

– Rickey Cage la telefon. Să-i spun să se care?

– Mary! exclamă Tari, sărind în picioare şi jurînd pentru a suta oară să-şi cumpere un telefon fără cablu. Vin! strigă ea, fără rost.

Luă receptorul din mîna prietenei sale şi se trînti într-un fotoliu enorm.

– Alo?

– Salut, Tarleton Jones, sînt Rickey Cage. Tipul pe care l-ai tras în piept.

Rîdea răguşit, a miez de noapte.

– Ascultă, îmi pare rău, Rickey. S-a întîmplat la spital ceva foarte ciudat. Trebuie să-ţi povestesc.

– În ce mă priveşte pe mine, în spitale nu se pot întîmpla *decît* lucruri foarte ciudate. Nu-s sigur c-o să-mi cadă bine la stomac. Oricum, cînd te pot vedea?

– Exact, cînd?

– Ca diseară. Un păhărel la... să zicem *The Whiskey,* eventual cina la *Milano.* Apoi, putem prinde karaokele lui Tara Solomon, după plictiseala aia de cabaret de la *Lido.* Iar pe urmă, moartea prin dans, la *Van Dome.* Am nevoie să fac mişcare.

– A, sună excelent, Rickey. Dacă n-o lungim prea mult, ar trebui să pot ajunge la vizita de mîine dimineaţă la nouă.

– Eşti tînără numai o dată, iubito.

– Dacă insişti, te poţi simţi tînăr toată viaţa.

– Adînc grăit, dar eu sînt din L.A., unde se crede că intelectualii sînt oameni care văd viitorul în globuri de cristal.

– Iar eu, din New York, unde se crede că un intelectual e unul care îndrugă verzi şi uscate despre viitor după ce bea prea mult *Cristal.*

– Ascultă, iubito, în Florida, intelectual e oricine care o poate spune pe litere. Oricum, non-intelectualul ăsta o

va lua pe non- intelectuala aia diseară în jur de zece, pe *Harley*. Tu aduci aspectul şi creierii, iar eu casca în care să nu se risipească. Ne-am înțeles?

Tari avea răspunsul pregătit. Da. Da. Da. Apoi îşi aminti. *Căcat! Testul.* Era imediat după vizita de dimineață, iar noaptea plănuită de Rickey avea să şteargă de pe hărți ziua de mîine.

– Vai, Rickey, iartă-mă. Îmi pare enorm de rău, dar diseară nu pot ieşi. Mîine am un test important şi trebuie să învăț. Şi, mai ales, să dorm. Dacă îmi petrec toată noaptea bînd şi dansînd, mîine dimineață voi fi dărîmată.

Urmă o lungă pauză. Se simțea clar că Rickey Cage nu era obişnuit să fie refuzat, nici pentru un test... nici pentru altceva.

– Ei, spuse el în cele din urmă, cu un rîs trist. Cred că aşa-mi trebuie dacă m-am încurcat cu o fată care are lecții de făcut.

– Vin cu toată plăcerea, altă dată.

– Mda, bine, mai vedem.

Din nou se lăsă tăcerea. Îi dăduse şansa de a propune o altă seară. Dar el n-o făcuse.

Spuse doar atît:

– S-ar putea să mă îndrăgostesc de tine.

Şi închise telefonul, înainte ca Tari să găsească un răspuns.

Mary stătea alături, cu dorința de a auzi totul mot-a-mot întipărită pe toată fața.

– A zis, spuse Tari, trecînd direct la esențial, că s-ar putea să se îndrăgostească de mine.

– S-ar putea?

– S-ar putea.

Rîse încîntată. Rickey Cage avea chef de jocuri cu ea. Dar Tari nu se lăsă nici ea cu una, cu două şi avea să-i țină piept pînă la capăt. Era ciudat că-i trezise inte-

resul, ciudat şi măgulitor fiindcă avea la dispoziție cele mai grozave fete, în zboruri kamikaze pe deasupra lui. În minte îi răsuna enigmatica lui formulă de despărțire din supermarket, despre care Mary nu ştia. *Ne vom iubi* era un tractor interesant pentru remorca acestui *S-ar putea să mă îndrăgostesc de tine.* Aşa vorbea oare cu toate fetele, azvîrlind firimituri de preziceri romantice ca să le trezească apetitul pentru scenele de seducție a la Cage? Într-un fel, era infantil, sau poate copilăros, diferența conta. Spunea că era calm, că amorul lui avea să fie cel mai sportiv lucru, plin cu însemnări înfumurate despre progrese, precum carnetul de note de la şcoală. „Fata asta e promițătoare, dar trebuie să se străduiască mai mult dacă vrea A-urile pe toată linia de care ştiu că e capabilă." Îi folosea ca să-şi pună în ordine întîlnirile cînd stătea la masa de machiaj? Le împingea încă o jumătate de milă în procesul de selecție a hainelor din debara? Le încuraja să-şi aplice o picătură în plus din acel parfum *Miami* gen Pat Booth care în ultima vreme era sinonim cu dragostea embrionară?

– Ieşi cu el?

– *Whiskey. Milano. Di Lino. Van Dome.* Şi mîine dimineață am test. Nici nu mă gîndesc.

– Mda. După o noapte ca asta, ai nevoie de un pat la terapie intensivă, cu o perfuzie de pepto-bismol.

– Ei, măcar nu voi fi în pat cu Rickey Cage, rîse Tari.

– Nu cred că pe Cage îl inspiră paturile. Sînt prea banale. De-a-mpicioarelea într-o parcare, mai degrabă. Cu spectatori care aplaudă cînd îi vine.

– Mary, ce vulgară eşti! Nu-i deloc aşa. E un adevărat gentleman.

Tari zîmbi pentru a-i arăta că nu se supărase, stimulînd-o în secret să urce pe noi culmi. Pînă acum, relațiile ei sexuale cu Rickey se desfăşuraseră în avion

şi într-un supermarket. Poate că Mary avea dreptate.

– Nici nu mă îndoiesc. Probabil zice „vă rog" înainte şi „vă mulţumesc" după, şi te numeşte Tina cînd îţi dă numărul fals de telefon.

– Mary, să mă ierte Dumnezeu dacă presupun că ai avut prea multe experienţe nefericite cu sexul opus.

– Aiurea, scumpo. A, a propos, ştii numele flecuşteţului ăluia insensibil de carne care-i prins de ciocănel?

– Nu. E un banc?

– Da, dar unul adevărat. Se numeşte „bărbat".

– Îmi *plac* bărbaţii, Mary.

– Ei, ştiu că tu iubeşti pe toată lumea şi-aşa şi pe dincolo, dar bărbaţii... Adică, ciorăpeii ăia negri care put, şi ţepii din barbă, şi părul de pe omoplaţi. Şi felul cum rîd, şi lenjeria aia oribilă, hidoasă. Uneori, am impresia că un bărbat care-şi dă pantalonii jos e cel mai dezgustător spectacol din întreaga lume. Şi bucăţica aia sordidă de... cartilagiu!

– Mary, asta pare să fie o problemă, o mustră Tari, mai în glumă, mai în serios. Cred că avem nevoie de o mică terapie, ca să-ţi poţi reclama dreptul sexual din naştere. Nu mă aşteptam ca Frank să fi avut un efect atît de puternic... deşi n-a fost frumos din partea lui că n-a dat telefon.

– Nu are nici o legătură cu Frank, minţi Mary. El nu e decît un *exemplu* de masculinitate. Un exemplu concludent, nu-ţi fie cu supărare. Aproape o mostră tipică, dacă stau să mă gîndesc, dar nu el e motivul pentru care bărbaţii mă fac să-mi vină să borăsc. Ci naivitatea lor, previzibilitatea, frica lor de sensibilitate. De ce nu pot fi ei delicaţi, vreau să zic, să se *simtă* delicaţi şi să fie gingaşi şi frumos mirositori, rotunjiţi şi nu numai colţuri peste tot? Cred că vreau să spun de ce naiba nu poate un bărbat să semene mai mult cu o femeie?

– Ă-ăuu! exclamă Tari, cu un pas înapoi, ascunzîndu-şi sînii sub braţe, chipurile speriată.

– Stai, Tari, nu vreau să spun c-aş fi lesbi... doar că, în fine, de fapt, esenţialul e că *mai degrabă* m-aş fute cu Julia Roberts decît cu faimosul tău Rickey sau cu toate celelalte gorile pe care cică ar trebui să le dorim.

– Sigur, are un chicotit drăgălaş, comentă speculativ Tari. Dar nu-s sigură că-ţi va fi de vreun folos mîine la testul de psihiatrie.

– În fine, îmi pare rău că ai pierdut noaptea cu superarmăsarul, draga mea. Auzi, toţi Don Juan-ii ăştia n-ar trebui să fie gay? N-ar strica să-i vezi temele înainte de a-l răsturna, şi nu uita că mai ai o lună, două, pînă să termini cu bine testele. Nu-s decît realistă, Tari.

Mary adăugase ultima replică văzînd că faţa lui Tari se înnourase. Mersese prea departe.

– Mary, spuse ea, n-am nimic împotrivă să faci mişto de Rickey. Nu mă supăr. Eşti puţin cam răutăcioasă, da' nu-i nimic. Însă *te rog,* scuteşte-mă de atacurile astea mitocăneşti la adresa homosexualilor. Tu, mai ales, ar trebui să ştii că SIDA nu e o boală gay. Transmiterea ei se produse la fel de bine şi hetero. Du-te să-ţi faci analizele. Te-am auzit chirăind noaptea trecută, cu Frank. Lui i-ai văzut temele? Adică, zău aşa...

Mary ridică mîinile, într-un gest de capitulare. Ştia că mersese prea departe. O lovise pe Tari în preacinstita ei indignare, un punct deloc inspirat pentru a o atinge.

– Iartă-mă. Ai dreptate. SIDA nu e boală gay. Şi nici Rickey nu e gay. Îmi încălzeam doar tancul antibărbaţi. E plăcut să fac o plimbare cu el din cînd în cînd.

– E-n regulă, Mary. Şi eu sînt un pic cam sensibilizată. Alaltăieri am făcut consultanţă SIDA şi m-a afectat. Era un băiat cu aspect îngrijit, aşa de tînăr, şi complet distrus. Şi nu se putea gîndi decît la cum să-i spună

maică-sii. Vreau să zic, urmează să mori de o moarte cumplită şi te mai interesează ce *cred* oamenii? Şi s-ar putea să aibă dreptate. Poate că mama lui *ar fi* îngrozită. Poate ar fi la fel de îngrijorată de ce zic vecinii, ca şi că singurul fiu i se face bucăţi în faţa ei.

În ochii lui Tari se iviră două lacrimi mari. Una se prelinse şi se rostogoli pe obraz. Era rîndul lui Mary să se simtă ruşinată.

Tari nu se afla niciodată prea departe de momente ca acela. Ţinea cu pasiune atît la mulţimea în suferinţă, cît şi la prietenul la nevoie. Dintotdeauna fusese aşa, de pe vremea cînd o cunoscuse Mary la New York, în anul întîi de medicină. Împreună luaseră hotărîrea de a se transfera la Miami, iar Mary ţinea la Tari în acelaşi mod în care Tari iubea lumea întreagă. Era raza ei de acţiune. Nu era apucată de sfinţenie, ca o predicatoare plicticoasă declarînd război distracţiilor şi frivolităţilor. Era plină de viaţă şi pătimaşă, sexuală, chiar incredibil de mult, aşa că putea încheia o noapte şi începe o zi cu energia supremului animal de petrecere. Dar ceea ce o străbătea, precum frumosul leit-motiv muzical al unui film optimist, era marea ei bunătate. Era reală, foarte îndepărtată de teorie, şi se arăta în locuri remarcabile şi momente ciudate. Ca, de pildă, acum. Dintr-o dată, în mijlocul conversaţiei între fete despre băieţi, Tari fu cît pe ce să plîngă cu gîndul la tragedia unui străin şi lumea nesocotită care o îngăduise.

– Vrei puţin suc? o întrebă Mary, întrerupîndu-i subtil tristeţea.

– Mda, mulţumesc.

Mary trecu în bucătărie şi deschise frigiderul. O sticlă de lapte, din plastic, era plină cu suc proaspăt de grapefruit, de la magazinul de pe Washington. Umplu două pahare şi se aşezară la masa rotundă din colţ, sorbind

îngîndurate băutura răcoritoare.

– Pentru Florida, ridică Mary paharul. Fierbinte, luminoasă şi suculentă.

– E frumos aici, nu-i aşa? comentă Tari. Nu te bucuri că am venit?

– Mai mult ca sigur. Bani pe jumătate, viaţă de două ori pe- atîta. Toţi deschid ochii aici, nu numai mamele bogate. Parcă ai şterge tabla, pentru ca toată lumea să pornească de la zero. Aici, nici nu se simte recesiunea. Sînt numai tineri, chirii mici, mîncare ieftină. Nici măcar de haine nu ai nevoie. De maşină, abia-abia. Am auzit mai deunăzi că Barry Diller şi David Geffen îşi cumpără proprietăţi.

– Mda, şi Madonna, Stallone şi amicul său Gianni Versace, Matt Dillon, Costner, Mickey Rourke – toţi, fie au cumpărat, fie cumpără. Şi mai e şi Rickey... cel care s-ar putea să fie îndrăgostit de mine.

Rîse, cu rîsul acela tipic al lui Tari, contagios, ca o invitaţie la petrecere. Moralul i se ridicase.

– Nu era vorba că-i colat cu manechina aia din L.A. – Jodie Summerfield sau cam aşa ceva?

– Se întîlnesc, răspunse Tari.

– Crezi că poate se întîlnesc, dar nu se ating, replică Mary, strengăreşte.

Tari nu se lăsă urnită din voia bună.

– După cum îl cunosc pe Rickey, probabil că atinge, dar nu se uită.

– Ei bine, n-ar strica să fie cumsecade cu tine, că de nu, mă piş în rezervorul de benzină al motocicletei lui.

– Ţinteşti aşa de bine, Mary? Sînt impresionată. Ai exersat mult?

Cele două fete rîseră, tot concurente, tot partenere de antrenament, dar prietene bune cît încăpea.

Tari se ridică, terminîndu-şi sucul.

– Ascultă, eu mă duc la spital să-l vizitez pe Peter Seagram. Se simte mult mai bine. Cred că toți neurologii din sudul Floridei i-au făcut cîte un examen şi toți sînt de acord că s-a întîmplat ceva cu adevărat straniu.

– Tot miracolul tău?

– În lipsa unui termen mai potrivit.

Salonul era plin de flori. Doctorul Peter Seagram stătea în pat, rezemat, în capul oaselor, privind pe fereastră spre golf. Cînd Tari intră, se întoarse spre ea şi-i zîmbi.

– Cum vă simțiți?

– Încă mai sînt şocat. În rest, mai bine decît un milion de dolari.

Tari îi privi ochiul drept. Era puțin injectat. Altfel, totul părea perfect. După cum îşi ținea capul şi o privea, era clar că vedea cu el. Pe pat stătea un număr din *Miami Herald*.

– Nici măcar un pansament pe ochi? Vedere sută la sută?

– Nici măcar o durere de cap. Ce naiba s-a întîmplat, Tari?

Întrebarea lui ascundea mai mult decît se vedea la suprafața cuvintelor.

– Nu cred că vom şti vreodată.

– Dar l-ai făcut să se oprească, nu? Dacă mişca foarfeca, dacă o învîrtea doar puțin, de-atunci încoace aş fi rămas un zombi orb. Tu l-ai oprit. E posibil să fi intervenit obediența automată? La asta mă tot întorc. Cumva, ai găsit cuvintele care au dat rezultate. Mi-ai salvat viața... oricît o fi valorînd. Futu-i, îți mulțumesc, Tari.

Îi întinse mîna, iar ea i-o luă, odată cu recunoştința lui. Peste Government Cut, o şalupă vina în cerc larg. Un stol de pelicani zburau în formație strînsă pe deasupra.

Era pe înserat şi soarele coborît la orizont lumina pieziş apa. Dumnezeu îşi făcea de lucru cu acuarelele în golf.

– L-au dus la Robert E. Lee Memorial, spuse Tari. E inaccesibil, dar haldolul îl calmează. Nu-mi vine să cred cît de repede s-a întîmplat.

– A fost vina mea. Nu eram gata pentru surescitarea catatonică. Fusesem prea ocupat cu pedagogia...

Surîse spăşit. Apoi, redeveni serios.

– Azi-dimineaţă a trecut pe-aici Douglas, îl ştii, super-felcerul. Mi-a pus tot felul de întrebări despre tine – ce-ai spus, cum te-ai comportat. Nu eram tocmai sigur încotro bătea... ceva în sensul că i-ai ordonat schizofrenicului să se oprească, în numele lui Dumnezeu. Aşa ai spus? Eu nu mai ţin minte nimic, decît chestia aia înfiptă în ochi.

– Am spus doar ce mi-a trecut prin minte şi a mers. Asta-i tot ce ştiu.

– Ei bine, cred că ai fi o psihiatră extraordinară. Să ştii să spui ce trebuie este cel mai important lucru din toate.

– Şi altceva, ce-a mai spus Douglas? se interesă Tari: Din cine ştie ce motiv, voia ca discuţia să revină spre el.

Seagram rîse vag.

– Nu păream să-l prea interesez. Mai mult tu îl preocupai. Dacă eşti o studentă normală. Dacă nu pari introvertită. Dacă ai manifestat preocupări mistice. Era aproape ca şi cum m-ar fi întrebat dacă ai o personalitate schizoidă. I-am spus că eşti o psihopată marginală cu probleme grave de personalitate narcisistă şi că într-o bună zi vei ajunge o profesoară de psihiatrie formidabilă.

Tari rîse:

– Şi el ce-a avut de spus la asta?

– A zis că poate vom fi toți surprinşi de ceea ce o să mi asă că eşti.

– Ce comentariu ciudat.

– Ca să ți-o spun p-a dreaptă, dacă nu era preot, colibatar şi aşa mai departe, aş fi zis că-l interesai destul de mult... dacă înțelegi ce vreau să zic.

– Ei, prostii, replică Tari.

Prostii, dar atractive, continuă ea, în gînd.

10

La început, norul de pe radar nu păru mai mare decît o mînă de om, dar pe la sfîrşitul săptămînii furtuna avea un nume. Îi spuneau Andrew. Fusese linişte în Atlantic şi Caraibe, iar acum începuse acel mic val tropical care forma o depresiune, pentru a se transforma în furtună, urmînd să devină cel mai distrugător uragan care lovise vreodată America. Tari auzi prima oară despre el miercuri seară, după cursuri. Stătea cu picioarele pe canapea, iar meteorologul spunea că asistau la un sistem relativ neimpresionant, departe, pe ocean, deplasîndu-se dinspre est către Miami. Nu părea să fie mare lucru, dar joi dimineaţă continua să se apropie, iar vînturile luaseră cît de cît viteză, deşi încă nu era nici pe departe un uragan. Vineri, în sudul Floridei neliniştea crescuse, odată cu forţa furtunii. Vînturile atinseseră o sută patruzeci de kilometri pe oră şi suflau năprasnic peste oceanul cald, extrăgînd forţa din mare. Se vorbea despre o posibilă apropiere de ţărm, la un moment dat, marţea viitoare. Nici o problemă. Nici un motiv de panică. Părea o simplă rafală de furtună. Şi încă mai avea o tonă de timp ca s-o

în altă direcție. Putea să pornească în susul coastei, pentru a lovi Carolinele. Se putea abate la sud de Key West, încolăcindu-se în golf pentru a prăda Galveston, Corpus Christi sau coastele Louisianei. Vineri seară se institui o veghe, dar nimeni nu vorbea despre vreun avertisment de uragan şi evacuarea generală a zonelor litorale. Nimeni nu-şi făcea griji serioase, fiindcă nimeni nu era acordat pe lungimea de undă a centrului static de înaltă presiune aflat deasupra Floridei centrale, care avea să-l prăvale pe Andrew în sud, la Miami, fără a-şi devia cursul, fără a se abate cu un pas de la ruta înaintării sale dinspre est.

Sîmbătă dimineață, Tari privi traficul sporit de pe Intracoastal Waterway, căpitanii de nave mai nervoşi pornind spre nord, ca să-şi caute siguranța în Port St. Lucie River, printre manglieri.

Telefonă la Facultatea de medicină, iar cei de acolo o încurajară. Evacuarea părea o posibilitate foarte îndepărtată. Totuşi, îi spuseră să țină legătura. Dacă trebuia ca pacienții să fie transferați de la Robert E. Lee Memorial, de la South Beach şi din alte spitale de pe coastă, aveau să fie necesare toate ajutoarele posibile.

Tari închise telefonul.

– Mamă, Mary, s-ar putea să ne fi găsit naşul.

– N-n. Merge spre sud. Va trece dincolo de Keys.

– Oricum, de la decanat vor să stăm în apropiere de South Beach şi să participăm la evacuarea spitalului de acolo. Cred că la aeroport, sau pe-acolo, pe undeva.

– Pleci? o întrebă Mary.

– La plajă? Te cred. Tu nu vii?

– Ba s-ar putea.

Mary nu era prea încîntată. Afară strălucea soarele. Abia aşteptase un weekend pe plajă. Era totuşi o new-

yorkeză. Nimic nu le descuraja, decît lucrurile foarte *mărunte.*

– Ascultă, nouă din zece morți cauzate de uragane au loc prin înec. Locul ăsta e la altitudine zero deasupra nivelului mării. Un val de douăzeci de picioare[1] înălțime ar şterge South Beach de pe hartă.

– Dar toată lumea spune că nu-i decît un uragan mic, scînci Mary. Bronzul ei avea mare nevoie de ajutor.

Tari tăcu. Căută date despre furtună la televizor. Stătea strînsă în jurul ochiului ei central, pe Doppler, iar Eleuthera şi Bimini încă o mai despărțeau de coastă. Dar traseul nu i se deviase nici cu o cîtime. Vînturile se întețeau. Lua viteză. Lui Tari nu-i plăcea expresia din ochiul ciclonului.

Privi prin apartament. Oare pînă săptămîna viitoare avea să dispară? Vîntul n-avea să dărîme clădirea. În cel mai rău caz, putea să spargă ferestrele şi să-i sufle lucrurile afară. Singurele cărora avea să le ducă lipsa cu adevărat erau fotografiile ei. Dar, pe plajă, tot felul de oameni aveau să fie în pericol... bătrînii, alcoolicii, mexicanii cu maşini stricate, ale căror dificultăți de limbă îi excludeau din sistemul informațional.

Facultatea de medicină voia ca Tari să ajute la pacienți, dar asta aveau s-o facă o mulțime de oameni. Urma să fie o debandadă îngrozitoare. Inima începu să-i bată mai repede.

„Centrul de uragane din Coral Gables tocmai a anunțat o nouă întețire a lui Andrew, spuse meteorologul. Continuă pe aceeaşi direcție, de la est spre Miami, iar

---

1. – 7 m. (n.tr.)

vînturile au atins nouăzeci de mile[1] pe oră. Prin urmare, Andrew e o furtună de categoria a doua. Dar pare să adauge viteză. În prezent, îl urmărim la douăsprezece mile[2] pe oră, ceea ce ar putea duce la o posibilă atingere a coastei luni noaptea sau în zorii zilei de marți. Repetăm că s-a instituit o veghe de uragan din sud de Vero Beach pînă la Key West. Vă rugăm, nu părăsiți postul nostru. Vă vom ține la curent cu cele mai recente evoluții. Vă amintim cîteva elemente ale procedurii în caz de uragan. Aruncați mobila de curte în piscină. Asigurați-vă că aveți aparat de radio, baterii şi lanternă. Umpleți cada cu apă potabilă, în caz că aprovizionarea cu apă..."

Mary! Are să ne lovească. O simt. Mai bine zis, o știu, sări Tari în picioare. Se înroşise la față.

– Ei, căcat, mai lasă-mă cu premonițiile, se văicări Mary. Şi unde-o să lovească, meteoroloago? Îl poți face te rog să se ducă undeva cît mai departe de-aici?

– Aproape, foarte aproape. În sud. Trebuie să ieşim pe stradă şi să organizăm oamenii.

– Ascultă, încă nici nu s-a dat evacuarea măcar. Nu vei face decît să agiți oamenii, făcîndu-i să alerge şi să intre în panică fără rost. Vreau să zic, sîntem în America. Ne vor spune ce avem de făcut la momentul potrivit, nu înainte.

– Tu fă ce naiba vrei, se răsti Tari. Îți spun că o să se-ntîmple, şi încă mai devreme decît se-aşteaptă oricine.

---

1 – 140 km. (n.tr.)
2 – 20 km. (n.tr.)

„Uraganul Andrew şi-a mărit viteza. Ultimul raport meteorologic anunță că vînturile au depăşit o sută de mile[1] pe oră, spuse glasul de la televizor. Ni s-a spus să aşteptăm emiterea unui avertisment de uragan. Repet, am aflat că ordinul de evacuare e iminent. Încă nu s-a lansat, dar vă rugăm să nu părăsiți postul nostru..."

1. – 160 km. (n.tr.)

11

Mirosul urinei se amesteca nefericit cu dezinfectantul de lizină. În încăpere era întuneric şi cald, fiind în funcțiune doar ventilatorul, nu şi instalația de aer condiționat. Chipurile de lîngă pereți priveau bănuitoare către Tari.

Se întoarse spre femeia de lîngă ea.

– Cine va organiza evacuarea? Unde o vor face? Cum vor ajunge acolo?

– Nu ştiu. Nu ştiu nimic. Nu vor să-mi spună nimic. Încerc să le telefonez. Nu-mi răspund. În furgonul meu încăp şase oameni şi am douăzeci de pacienți. Unii dintre ei nu pot merge. Cîțiva sînt incontinenți. Nu înțeleg. Of, nu mai ştiu ce să fac. Pur şi simplu nu ştiu.

Femeia era în pragul lacrimilor.

– Nu vă faceți griji. O să fie bine. Voi ajuta şi eu. Oamenii aceştia vor fi în siguranță. Aveți încredere în mine.

Privind în jur, Tari îşi dădu seama cît de ieftine îi erau cuvintele. Decorul semăna suspect de mult cu un salon de geriatrie pe termen lung. Unele dintre chipuri erau deja scheletice. Ochi goi, înfundați în cap, îngălbeniți de hepatită sau ciroză prematură, priveau mohorîți în penumbră. Degete subțiri, artritice, piguleau fără rost

halatele de lînă mînjite cu resturi vechi de mîncare. Glezne groase, umflate de edemele congestiilor cardiace, se îndesau în papuci murdari. Sub cîteva scaune, mici bălţoace de urină se adunau pe linoleumul nespălat. Aceea era sala de aşteptare a paradisului. Arăta ca un *living room* al infernului.

– Cine e proprietarul aici? întrebă Tari.

– Nişte oameni care locuiesc în Cincinnati, răspunse femeia de lîngă ea.

Se potrivea. Înainte ca South Beach să fi devenit o staţiune la modă, acolo locuiseră cetăţeni vîrstnici şi traficanţi de heroină. Cîteva cămine de bătrîni supravieţuiseră. Acesta era unul dintre ele. Din moment în moment, cu voia lui Andrew, avea să fie vîndut ca restaurant sau nightclub investitorilor europeni de mizerie. Dar, în acel moment, era un dezastru care aştepta să se întîmple. Afară, dincolo de plajă, zidul de apă al lui Andrew creştea încontinuu. Nu erau necesari mai mult de cîţiva metri, pentru a-i îneca pe locatarii camerei. Era clar că pe proprietarii din nordul azilului de bătrîni îi durea-n cot.

Pe Tari, însă, nu. Aproape toată noaptea alergase din uşă-n uşă, încercînd să ajute. Convinsese cîteva persoane în vîrstă să se mute, pe alţii îi ajutase să-şi facă bagajele şi dăduse telefoane interminabile autorităţilor pentru a obţine îndrumări spre adăposturile din interiorul peninsulei. În sfîrşit, în zori, căzuse în pat, extenuată. Duminică dimineaţă, trezindu-se, descoperise că Andrew se metamorfozase într-un monstru. Uraganul, adunînd vînturi de două sute treizeci de kilometri pe oră, mugea prin Bahamas cu o viteză de aproape treizeci de kilometri pe oră, deplasîndu-se drept ca un glonţ tras din puşcă. De unde marţi? În aceeaşi seară, cine ştie la ce oră, o parte din Miami sau tot oraşul avea să

fie ras de un uragan de categoria a patra. Tari se umpluse cu cafea şi ieşise din nou pe străzi. În jurul orelor zece, prin haosul evacuării generale, găsise azilul. Supervizoarea, frîngîndu-şi mîinile şi vorbind singură, alerga pe verandă ca o găină decapitată. Cînd Tari se oprise să întrebe despre ce era vorba, dăduse drumul unei litanii de nemulţumiri. Femeia aceea distrusă răspundea de douăzeci de bătrîni şi n-avea idee ce putea face cu ei.

– Cine le rezolvă problemele medicale? întrebă Tari.

O privire rapidă fusese suficientă pentru a o lămuri că majoritatea acelor oameni ar fi trebuit să fie în spital.

– Doctorul Mendoza, vine de două ori pe săptămînă.

– Sînteţi soră calificată?

– Am lucrat cîndva într-un spital din Guatemala.

Excelent! îşi spuse Tari. Îşi lăsă ochii să se plimbe în voie, evaluînd situaţia. Locuitorii imobilizaţi în scaune ai acelei încăperi aveau probleme de sănătate grave şi faze avansate ale sindromului Alzheimer. Aceştia prezentau cele mai mari dificultăţi. Cei aşezaţi în linişte pe terasă erau mai uşor de manevrat. Ceilalţi, care umblau pe coridoare, zumzăind ca muştele pe un geam încins, păreau să fie cei mai întregi la minte. Erau predispuşi spre panică, ba chiar pe unii îi apucase deja. Cîţiva nu voiau să plece. Se împărţeau în trei grupuri: bolnavii, pasivii şi anxioşii.

– Aveţi fişele medicale ale oamenilor? întreabă Tari.

– Da, doctorul Mendoza le lasă medicamentele în frigider, iar eu le administrez după necesităţi.

– Unde sînt fişele?

Dar Tari le vedea deja. Erau puse teanc pe un cărucior din colţ. Se apropie şi luă o mapă. Doctorul Mendoza nu era un om vorbăreţ pe hîrtie. În general, nota o dată, un semn şi nimic mai mult. Aceste însemnări,

probabil, îi permiteau să încaseze o „taxă de examinare". În rest, informațiile erau sumare... CPC pentru cardiopatie congestivă, FA pentru fibrilație arterială, DS pentru demență senilă.

Majoritatea luau digoxin pentru aritmiile cardiace şi diuretice pentru retenția apei provocată de boala de inimă. Cîțiva erau tranchilizați cu amyal. Exista un astmatic convulsiv, trei pacienți cateterizați care-şi tîrau după ei ploştile cu urină şi o bătrînă cu perfuzie pentru, după cum i se părea lui Tari, deshidratare gravă. În capătul camerei, un bătrîn gemea încet, ținîndu-se de stomac cu ambele mîini.

– Cum se numeşte omul acela? întrebă Tari.

– Domnul Abrahams.

Tari porni spre bătrîn. Îngenunche la nivelul ochilor lui.

– Vă simțiți bine, domnule Abrahams?

– Ooooooooh, gemu el în loc de răspuns.

Se ridică, aplecîndu-se înainte:

– Îmi dați voie să vă examinez abdomenul, domnule? întrebă ea cu blîndețe.

Abrahams consimți printr-o mişcare a capului. Îi descheie pantalonii de pijama. Avea burta umflată. Îşi depuse palma deasupra şi ciocăni îndesat cu degetul. Mijlociul ei, lovind dosul celeilalte mîini, suna înfundat. Omul avea vezica plină. Era foarte posibil să sufere de retenție urinară.

– Îmi puteți aduce o sticlă? i se adresă grăbită Tari supraveghetoarei.

Întinse mîna spre cea a bătrînului. Sub degetele ei, ale lui aveau textura unui pergament. Omul întoarse capul spre ea. Avea ochii acoperiți cu cataracte lăptoase, umezi şi urduroşi. Pielea îi era acoperită cu pete hepatice. Capul său tremura uşor, în genul bolii Parkinson.

Vă supărați dacă vă întreb cîți ani aveți, domnule Abrahams?

Păru s-o audă. În ochii bătrîni se aprinse o luminiță.

Bătrînul deschise gura să vorbească, dar la prima încercare nu ieşi nici un sunet. Căută să-şi umezească buzele cu limba uscată.

Nouăzeci şi doi, horcăi el, cu capul căzîndu-i înapoi pe spătarul scaunului, epuizat de efort. Un zîmbet stins îi încreți trăsăturile. Vîrsta era singurul său motiv de mîndrie.

Minunat, îi zîmbi Tari, strîngîndu-i mîna. Ascultați, domnule, aş vrea să încercați să urinați într-o sticlă. S-ar putea să nu reuşiți, iar, dacă nu puteți, trebuie să vă introduc un tub în vezică. Vă va alunga durerea şi nu va fi prea neplăcut.

Cateter, murmură el.

Mai trecuse prin aşa ceva. Diagnosticul se confirma.

- Exact, răspunse Tari. Vă veți simți mai bine, fiindcă, ştiți, trebuie să facem o scurtă călătorie.

Aceste cuvinte părură să-l nedumerească, dar îi strînse mîna. Avea încredere în ea. Nu se purta ca medicul sau supraveghetoarea, numai ordine repezite şi nici urmă de respect. Era atentă şi politicoasă, iar pielea ei atît de lină îi dădea o senzație plăcută. Căci devenise un om de neatins. Era bătrîn şi dezgustător, bun de nimic, numai să stea în camera aceea întunecoasă, ascuns de lumea tinereții şi a mişcării, a gîndului şi a vorbirii. Cînd se simțise destul de bine ca să stea pe verandă, privind cum treceau grăbiți pe stradă oamenii, le văzuse fețele închise, într-un refuz față de soarta care într-o bună zi avea să fie şi a lor. Le văzuse ochii întorcîndu-se dinspre chipul său pustiit de vîrstă şi dinspre membrele lui descărnate, şi-şi amintise vremurile cînd fetele îl priviseră şi îl doriseră, în țara îndepărtată a tinereții lui.

– Ce bună sînteți, murmură el.

– Sînteți foarte curajos, răspunse Tari.

Avea nevoie de curaj, pentru a trece prin valea umbrelor. Era complet singur omul acela rămas doar o epavă. Amintirile care licăreau închise înăuntru îi batjocoreau neputința. Nu-i mai rămăsese nimic, numai marele mister care îl aştepta. Avea credința necesară pentru a-l ajuta în ultimele zile? Avea intelectul de a se întreba de ce îl condamnase Dumnezeu să îndure acel calvar?

Cînd sosi sticla, Tari o luă şi i-o ținu. Bătrînul încercă pe bîjbîite să găsească deschizătura pantalonilor de pijama. Îl ajută, complet fără jenă, o slujitoare a celor suferinzi.

Abrahams clătină din cap. Nu putea.

– Nu face nimic, spuse Tari. Vă rezolvăm imediat.

Procedă rapid, dar fără a face compromisuri în procedura sterilă. Trusa cateterului conținea un cearşaf chirurgical verde, dezinfectat, pe care îl aşternu peste partea inferioară din trupul pacientului. Îşi trase mănuşile de latex şi introduse gelul anestezic în uretră. Apoi, scoase capătul tubului de plastic din învelitoarea de celofan. Aşteptă cîteva secunde, pentru ca lignocaina să amorțească senzațiile fizice. După aceea, împinse înăuntru cateterul. Mai întîi îi ținu penisul drept în sus, dar apoi îl aplecă pentru a parcurge cotul uretrei de la trecerea pe sub osul pubis, pînă în vezică. În capătul trusei începu să curgă urină de culoare galben-intensă, concentrată, semn că ajunsese la țintă. Cu abilitate, Tari retează cu dibăcie furtunul şi îl prinse de punga receptoare, pe care o coborî la podea pentru a lăsa gravitația să acționeze. Cu o seringă de aer, suflă în sus balonul din capătul cateterului, care avea să țină tubul fix în vezică.

– Gata, spuse ea. Sînt sigură că vă simțiți mai bine.

Expresia bătrînului fu singura răsplată. Pe toată fața i așternuse uşurarea.

Îi apucă strîns mîna.

- Sînteți un înger, spuse el.

Tari se ridică:

Iar dumneavoastră sînteți un om foarte drăguț.

Apoi se aplecă şi îl sărută uşor pe obraz. Ochii lui Abrahams se înrourară de lacrimi, în timp ce întorcea capul în cealaltă parte.

Tari stătu o clipă, dar timpul trecea. Erau atîtea de făcut.

În furgon încăpeau şase oameni; cel mult opt. Pentru aceste locuri îi alese pe cei mai imobili – opt pacienți. Apoi, le adună medicamentele, punîndu-le în pungi de hîrtie, după scaunul fiecăruia. Găsi o valiză şi o umplu cu articolele necesare celor bătrîni şi bolnavi – elixiruri de thorazină pentru stări de agitație, truse de cateter, clistiruri de unică folosință, creme pentru ulcerațile produse de statul în pat.

Acum trebuia să-i organizeze pe ceilalți. Mînă grupul pasiv de pe verandă în camera cu televizorul, cu acel prilej înrolînd şi ajutorul contingentului mobil şi neliniştit.

Se opriră grupați în penumbră, răsucindu-se şi întorcîndu-se nesiguri. Bombăneau supărați între ei. Mîinile li se mişcau încontinuu. Ochii săgetau încoace şi încolo.

- Bună ziua la toată lumea, începu Tari.

Tonul ei îi făcu să tacă. Era plin de o încurajare vibrantă. Era „pozitiv". Era absolut încrezător.

- Ascultați-mă, numele meu este Tarleton Jones, sînt studentă la medicină aici, la Colegiul Medical de Stat, şi am venit să vă ajut. Unii dintre dumneavoastră știți că se apropie furtuna. Pentru siguranță, vă vom muta pe toți într-un adăpost din interiorul peninsulei, de-

parte de plajă. De cum trece furtuna, ne vom reîntoarce aici. Deci, va fi o mică aventură şi voi sta cu dumneavoastră tot timpul, pînă ne înapoiem nevătămaţi.

– Ne vom îneca, se văită o femeie scundă şi încordată.

– Cu fotografiile mele cum rămîne? întrebă un bătrîn înalt şi cocîrjat, din spate.

– Pe mine va veni să mă ia fiul meu, adăugă o doamnă tristă din primul rînd.

– În maşină sînt doar şase locuri, observă suspicioasă o femeie corpolentă.

– Ceea ce vreau să faceţi cu toţii, răspunse calmă Tari, este să aveţi încredere în mine. Am pus totul la punct. Vom fi sută la sută în siguranţă. Vă garantez.

Trase adînc aer în piept. Dumnezeu avea să se ocupe de toate. Ştia. Singura întrebare era: cum?

– Acum vreau să vă ajutaţi unii pe alţii la împachetatul cîtorva lucruri necesare pentru noapte; precum şi al oricăror obiecte personale mici, de care consideraţi că aveţi nevoie. Fotografiile dumneavoastră, domnule, şi altele asemenea.

Se întoarse spre supraveghetoare:

– Am de dat cîteva telefoane.

– Puteţi vorbi din biroul meu.

Tari acţionă cu repeziciune. Află că lîngă aeroport era un adăpost care avea dotări medicale de urgenţă. Putea fi soluţia căutată. Dar se afla totuşi în calea ipotetică a furtunii, deşi la douăzeci şi trei de kilometri distanţă de plajă. Poate că era mai bine să meargă spre nord, la amfiteatrul din West Palm Beach. Dar cum naiba să-i transporte pe toţi cale de o sută de kilometri, pe şoseaua I-95 aglomerată? Se uită la ceas. Evacuarea era în plină desfăşurare. Drumurile nu puteau fi decît blocate de trafic, iar şantierele rutiere făceau călătoriile

un coşmar chiar şi în cele mai fericite situații. Telefonă la ulova firme de taxiuri. Unde i se răspunse, oamenii numai că nu rîseră de ea. Să trambaleze douăzeci de moşi şi babe pînă la West Palm, în toiul unui avertisment de uragan de categoria a patra, nu putea fi decît o glumă. Poliția n-avea cum s-o ajute. Crucea Roşie o refuză şi ea. Probabil contravenea faimosului ei statut.

Aprinse televizorul de pe birou.

„Andrew e un uragan extrem de periculos, mai puternic decît Hugo, poate chiar cea mai puternică furtună care a atins coastele Americii... vreodată. Insistăm ca toată lumea să evacueze *imediat* zonele în care s-a lansat avertismentul. Nu amînați. De la Fort Lauderdale pînă la Key Largo, toate regiunile litorale trebuie să fie evacuate. Lîngă ochiul furtunii s-au înregistrat vînturi de o sută patruzeci şi cinci de mile[1] pe oră. Este imperativ ca..."

Tari încercă să-şi păstreze calmul. Trebuia să încerce la spital. Acolo, cel puțin, o cunoşteau. Fără îndoială, aveau spațiu în autobuze.

Nu putu lua legătura cu secretariatul facultății de medicină. În cele din urmă, reuşi s-o găsească pe secretara profesoarei din departamentul psihiatric. Îi explică în două vorbe problema.

– Doamna profesoară e lîngă mine, răspunse fata. O întreb ce e mai bine să faci.

Tari aşteptă. Perfect. Cel puțin, profesoara Hodges avea autoritatea de a lua o decizie. Oftă uşurată.

– Eşti studentă la rotația mea de psihiatrie? lătră profesoara Hodges în receptor.

---

1. – 230 km. (n.tr.)

– Da, mă găsesc într-un azil de bătrîni de pe plajă şi avem nevoie disperată de ajutor ca să-i scoatem de aici. Am pacienți imobilizați, bolnavi de inimă, şi...

– De ce dracu' nu eşti aici, să ajuți la transportul pacienților de la psihiatrie? o întrerupse Hodges.

– Păi, am presupus că acolo toată lumea e destul de bine organizată, pe cînd aici e haos şi oamenii ăştia au mare nevoie de ajutor, aşa că...

– Cum te numeşti?

– Tarleton Jones.

– Ascultă, domnişoară Jones. Îți propun, dacă nu vrei să intri rău la apă, să vii aici imediat şi să ajuți la evacuare. Nu ți s- a spus că trebuie să fii la spital?

– Ba da, dar...

– Nu mă interesează pe cine naiba încerci să ajuți. Vreau să vii la South Beach, unde ți-e locul. Înțelegi?

– Nu! răspunse Tari. *Dumneata* nu înțelegi? Am aici douăzeci de oameni, abandonați. N-au la dispoziție facilitățile unui spital. Sînt bolnavi, speriați, şi au nevoie de ajutorul meu şi de ajutorul vostru de-acolo. Şi vi-l cer.

Se lăsă o tăcere încărcată.

Cînd vorbi, vocea Veronicăi Hodges era înghețată de furie.

– Vrei să fii suspendată din Facultatea de medicină? întrebă ea, tremurînd de furie.

– Auzi, replică Tari, ce-ar fi să te duci matale-n zbor în pizda mă-tii?

Şi trînti telefonul.

Se simțea mai bine. Profesoara avea o reputație de pedantă irascibilă şi îngustă la minte, dar Tari nu-şi dăduse niciodată seama că un medic putea fi atît de cinic. O năucea. Totuşi, nu era momentul să se gîndească la Hodges, nici la prejudiciile pe care le adusese propriei sale cariere. Căcat! Cum naiba avea să-i ducă pe oa-

menii ăia la adăpost?

Alergă în stradă. Haos. Peste tot, oamenii îşi încărcau maşinile cu copii, bagaje, animale. Se gîndi să cerşească un loc ici, altul colo. Nu. Trebuia să ţină bătrînii la un loc. Avea nevoie de un autobuz, de un camion, de un Winnebago. Avea nevoie de un miracol.

– O, Doamne, rosti Tari cu voce tare. Ajută-mă să-i ajut pe aceşti oameni.

12

Jodie Summerfield stătea aşezată pe barul înalt, bălăbănindu-şi picioarele. Fusta mini abia îi ascundea desuurile. Cei din jurul mesei de biliard nu-şi mai puteau lua ochii de la ea. Rickey Cage, însă, în timp ce-şi freca tacul cu cretă, plănuia să introducă a opta bilă în buzunarul din stînga sus. La altceva nu se gîndea.

– Rickey, de ce futu-i mama mă-sii jucăm noi pool, cînd afară e uragan? se smiorcăi Jodie, aruncîndu-şi în jurul capului pletele care făceau să se vîndă balsam de păr şi-i aduceau o jumătate de milion pe an.

– Stînga sus, replică el, fără s-o privească. Se aplecă să alinieze bila albă cu cea neagră.

Nu arăta ca un star de cinema. Era neras de două zile, iar poalele tricoului alb, simplu, îi atîrnau peste blugii drepți ca burlanele. Fuma o țigară, sau mai degrabă şi-o lăsa să se bîțîie, în stil Belmondo, din colțul gurii. Un pahar de vodcă, fără gheață, fără mixer, fără alte căcaturi, stătea pe marginea mesei de biliard. Lumina crudă a lămpii de joc îi accentua paloarea. Dacă n-ar fi arătat ca un înger mahmur, putea trece drept contele Dracula în criză de sînge.

Grupul din jurul mesei, gaşca lui, tăcu în timp ce

Rickey îşi pregătea lovitura.

Bang! Lovi cu tacul în bila albă, care zbură ca o rachetă în partea dreaptă a celei negre. Era un unghi irezistibil. A opta bilă căzu în plasă fără a atinge măcar marginile buzunarului.

– Daaaaa! exclamă el, îndreptîndu-se de spate pentru a-şi arunca victorios pumnul în sus.

– Bine tras, Rickey, comentă cineva. Alţi cîţiva murmurară admirativ.

– Bine trass, Rickey, sîsîi Jodie, imitînd complimentul cu accent de fetiţă din California. Era morcovită. În toată America nu se găsea nici un tip, cu excepţia celui dorit de ea, care să nu se fi tîrît opt kilometri pe sticlă pisată ca să-i lingă picioarele. Şi, totuşi, uite-o acum, ratînd cine ştie ce roluri la Hollywood, ca să ardă gazul în ţara uraganelor cu anti-eroul care nici măcar nu-i lua în seamă existenţa.

– Ce ziceai, scumpo? întrebă el întorcîndu-se, parcă surprins de prezenţa ei.

– Ziceam că de ce naiba mai pierdem vremea pe-aici aşteptînd să ne ia pe sus?

În timp ce vorbea, îl privi sfidător. În ochii căprui-închişi i se citea nesiguranţa. Pornise într-o expediţie de poscuit despre care ştia că avea să iasă prost. Vulnerabilitatea din expresia ei îi scotea în evidenţă extraordinara frumuseţe.

– Din cîte ştiam, asta-i o ţară liberă, zîmbi cu blîndeţe Rickey, dîndu-i clar de înţeles să-l caute prin altă parte.

Jodie înghiţi găluşca, rozîndu-şi buza de jos. N-avea nevoie de ea. O regula, dar nu dădea pe ea nici o ceapă degerată. Bravo lui, căci numai el descoperise adevărul despre ea – şi anume că, pe sub frumuseţe, era o fiinţă destul de inferioară. Alţii se lăsaseră amăgiţi. Habar n-aveau de viermele din ambalajul lucitor. Rickey ştia şi,

totuşi, îi făcea felul, cîteodată de trei ori pe noapte, ceea ce însemna că măcar puțin o plăcea, nu?

– Vrei s-o şterg?

Ceața din ochii ei era produsă de lacrimi.

Rickey ridică din umeri, cu un rîs uimit:

– Nu vreau decît să faci ce vrei, scumpo. Eu fac ce vreau. Tu faci ce vrei. Nu-i greu.

Nimeni nu vorbi, în timp ce ascultau umilirea lui Jodie în public. Cum îi putea spune cineva asemenea lucruri unei fete care arăta ca ea? Întrebarea era în mințile tuturor, alături de admirația pentru armăsarul care şi-o permitea.

Rickey se duse la bar, luînd din drum vodca. Nu era agresiv. Limbajul trupului său spunea că o plăcea, o poftea, şi aşa mai departe. Numai că nu ținea cu adevărat la ea. Într-un fel sau altul. Nu-l atingea. Nu putea să-l atingă.

Jodie strînse pumnii. Dezinteresul lui n-o făcea decît să-l dorească şi mai mult. Doamne, numai dacă i-ar fi păsat de ea. Atunci l-ar fi învățat ce însemna cu adevărat suferința.

Rickey se săltă lîngă ea pe bar şi-şi întoarse şapca de baseball cu cozorocul în față, ca pentru a recunoaşte simbolic prezența unei „doamne".

– Ştii, spuse el, avem timp să terminăm partida şi să-i batem şi pe spanioli. Sir Francis Drake şi armada, adăugă.

– Hm? făcu Jodie.

– Mda, mă rog, în fine... Cred că jocul s-a terminat.

Zîmbi pe neaşteptate, renunțînd la ideea de a stabili un contact cu ea. Ce rost ar fi avut? Era un pachet seducător, extravagant, ambalat festiv, conținînd... absolut nimic. Pe sub fabulosul exterior, era o nimeni. Rîse sonor.

– Rămîi frumoasă şi atît, Jodie, spuse el. Nu-i tocmai rău.

Sări jos şi se opri între picioarele ei suspendate, privindu-i faţa. Nu era chiar de colo. Probabil că Maica Isereza ar fi sacrificat un lepros, doi, ca să arate ca Jodie Summerfield. Şi ce dacă avea în inimă furia tuturor femeilor acrite din L.A.? Învelişul lustruit compensa totul. Mesajul ei era mediul ambiant. Era formă, nu substanţă.

– Mă găseşti frumoasă, Rickey? Chiar aşa crezi?

Trosnea de nesiguranţă, cu vocea răguşită de dominaţă narcisistă. Care parte a ei îi plăcea mai mult? Ţîţele? Şi le împinse spre el. Gura? Îşi linse buzele bosumflate. Pubisul? Era al lui, la nivelul pieptului, oricînd îl dorea.

– Mhm, zîmbi Rickey, mîngîindu-i surîsul oblic, negligent.

Jodie se aplecă înainte. Acum ştia ce să spună. Era Platon, Churchill, Oliver Wendell Holmes.

– Vrei să mi-o tragi la budă? şopti.

Se excitase. Simţea căldura radiind din ea. Vorbea serios. Lăsă viziunea toridă să se joace cu gîndurile lui. Rickey îi vedea picioarele lungi, larg desfăcute, aşa cum avea să stea rezemată de peretele răpănos. Îi vedea fusta şi chiloţii bikini albi puri, lăsaţi pe glezne. Simţea mirosul de mosc, auzea murmurele uşoare în timp de manechina superstar îi ceda poftei în locul public/privat. Stătu cîteva secunde lungi, savurînd visul erotic. Apoi făcu un pas înapoi.

– Nnţ, spuse. Cred că e timpul s-o luăm la drum.

Din grup se înălţă un oftat de uşurare abia auzit. Rezervaseră două apartamente sigure la staţiunea P.G.A. din West Palm Beach, iar afară se întindea un şir de limuzine, lung aproape cît tot cvartalul. În ele se găsea pileală, gheaţă, televizor şi un aer condiţionat care-ar fi răbegit boaşele unui maimuţoi de alamă. Ideea de a sta

nas în nas cu un uragan părea cam extravagantă pentru un gest macho, în împrejurările existente.

Rickey se uită la ceas. Maşinile erau deja încărcate cu bagaje. Pe stradă, vîntul se întețea, cerul se întuneca şi începuse ploaia. Privi în jur, fotografiind în memorie strada. Cum avea să arate la întoarcere? Ca plaja la reflux? O întindere de rămăşițe sărate? Exact la fel ca acum? N-avea de unde şti. Natura trăgea sforile. Prietenii săi se îmbulziră veseli în maşini, rîzînd şi glumind. Jodie stătu mai la urmă, nesigură care era locul „cel mai bun", dar ştiind că avea să fie cel de lîngă Rickey. Rămase şi el pe trotuar, lîngă prima limuzină. Şoferul aştepta alături, aşteptînd instrucțiunile şi ceremonia de deschidere a portierei.

– Hai odată, Rickey, îl îndemnă Jodie.

Dar pe Rickey îl frămînta ceva. Se gîndea la cineva. La Tari. Unde era? Plecase demult, probabil. Pînă acum, retragerea ei din South Beach trebuia să fi fost bine plănuită şi executată. Nu se învîrtea pe-acolo pînă în ultimul moment, ca să dea cu tifla furtunii. Încercă să şi-o alunge din minte, însă nu voia să dispară. La naiba! În ce clădire spusese că locuia? Aia mare de pe Alton Road. Se întoarse spre şofer:

– Poți s-o iei pe Alton Road pînă la şosea?

13

Vîntul urla peste South Beach, îndoind palmierii. Ploaia stropea parbrizul maşinii lui Tari, în timp ce revenea spre azilul de bătrîni, aplecată peste volan, privind în întunecimea de-afară. Acum era îngrijorată de-a binelea. Poate ar mai fi reuşit să înghesuie patru persoane în maşină, dar tot mai rămîneau vreo zece, plus toate bagajele. Lăsase un bilet pentru Mary prins pe biroul părăsit al recepției, dîndu-i adresa din Collins Avenue şi *ordonîndu-i* să vină acolo cît de rapid posibil, cu maşina ei. Dar ştia că era degeaba. Mary trebuia să fi plecat deja. Un lucru era sigur. Se zisese cu vremea de plajă.

Coti la stînga pe Collins şi parcă în fața căminului, după furgonul supraveghetoarei. Cîteva chipuri speriate stăteau lipite de geamul mare al ferestrei cît peretele. Sări jos din maşină. Supervizoarea primise o listă cu persoane şi organizații cărora să le telefoneze în lipsa lui Tari.

Ieşi în fugă din clădire:

– N-are nici un rost. Nimeni nu ne poate ajuta. Zic că-s „prea ocupați".

Arăta înnebunită, dar şi uşurată că toată acțiunea de evacuare devenise, cumva, problema noii sosite.

– Ascultă, acum avem maşina mea. Şi furgonul. Poate reuşim să facem două drumuri.

Tari privi în jur. Vremea se înrăutățea cu fiecare minut. Cerul devenise din plumburiu negru, iar ploaia cădea tot mai insistent. Vîntul atinsese ca la vreo patruzeci de kilometri pe oră, poate chiar mai mult. Drumul înapoi putea fi dificil, iar poliția probabil nu mai permitea circulația dinspre interior către plajă. Tari încercă să-şi păstreze calmul. Varianta cu două drumuri nu stătea în picioare. Trebuia s-o trimită pe supraveghetoare cu cei mai grav bolnavi opt pacienți. Apoi, ea urma să rămînă cu ceilalți şi să-l înfrunte pe Andrew. La nivelul mării? Să facă față unui uragan de categoria a patra cu nişte bătrîni care nici măcar nu mai puteau să înoate? Dar ce altă soluție avea? Putea salva doisprezece, dacă plecau cu toții acum. Însă nici pe ceilalți nu putea să-i lase pe loc. Porni grăbită pe străzile bătute de ploaie. Trebuia să primească un ajutor de undeva. Şi de astă dată, se rugă:

– Tată, ajută-mă.

În acel moment, văzu limuzina. Apărea lent din penumbră ca o uriaşă navă albă de croazieră din ceață. De cum o zări, Tari ştiu cine era înăuntru. Era o presimțire, o senzație de certitudine viscerală însoțită de uşurare. Apropiindu-se, maşina încetini, iar Tari văzu acum că în urma ei venea încă o limuzină, la fel de mare şi de opulentă ca prima. Amîndouă erau strălucitoare ca alabastrul şi înțesate cu antene de radio care arătau de parcă ar fi putut conversa foarte uşor cu sateliții de pe orbită. Geamuri fumurii, groase, îi ascundeau vederii pe ocupanți.

Tari sări în stradă şi se opri în fața primei limuzine ca un student din Piața Tien An-men în calea unui tanc. Era Rickey, dar dacă nu era Rickey însemna că era altcineva, cine ştie ce mare ştab din *show-biz* cu agendă

liberală şi cont conservator în bancă.

Maşina se opri. Portiera din dreapta se deschise. Apăru capul lui Rickey.

– Bună, Tari, o salută el. Ți-am găsit biletul.

– Rickey, o, Doamne, Dumnezeule, Rickey. Slavă Domnului că eşti aici. Care bilet?

Alergă spre el, dînd să-l sărute. Apoi, în ultimul moment, se abținu. Se simțea atît ruşinată de bucuria că îl vodea, cît şi vinovată că o mare parte din aceasta se datora faptului că dorea ceva de la el.

– Am trecut pe la blocul tău de apartamente, Am văzut mesajul pentru Mary şi m-am gîndit să văd dacă ești bine. Părea cam urgent.

Rickey îşi coborî picioarele pe trotuar, cu un zîmbet pleziş, măsurînd-o din priviri şi reamintindu-şi cît de bine arăta. Acum era udă... nu leoarcă, dar destul de umedă pentru ca părul să-i fie delicios de încîlcit, cămaşa lipită de piept şi pielea sclipitoare de apă.

– O, Rickey, s-a întîmplat ceva îngrozitor. I-am găsit pe toți bătrînii ăştia, iar unii dintre ei sînt bolnavi şi trebuie să fie evacuați, şi nu avem destule mijloace de transport, şi trebuie să plece chiar acum. Începe să devină periculos.

Vîntul îi sufla cuvintele, accentîndu-le importanța. O rafală de ploaie năvăli între ei.

– De ce-am oprit? Cu cine naiba vorbeşti? întrebă o voce certăreață din măruntaiele limuzinei; capul lui Jodie Summerfield ieşi în ploaia orizontală. Te cunosc! spuse ea, pe un ton acuzator. Eşti fata din avion.

După felul cum vorbea, „ucigaşă în serie“ ar fi fost un calificativ mai puțin calomnios.

– O mai ții minte pe Jodie? întrebă Rickey.

– Da, răspunse Tari. Bună, Jodie.

– N-avem loc pentru ea, replică Jodie, cu venin.

– Rickey, vino să-i vezi, te rog. Vreau doar să vii şi să te uiți la ei.

Îi întinse mîna. Rickey i-o luă, cu acelaşi zîmbet ciudat. O lăsă să-l tragă în ploaie, apoi spre clădirea dărăpănată, departe de mîrîielile de protest ale lui Jodie.

Intrînd pe uşa din față, strîmbă din nas cînd simți mirosul, în timp ce ochii i se adaptau la întuneric. Niciodată nu-i plăcuseră spitalele. Locul acela nu era cu mult mai grozav. Bătrînii se fdiau în jur, bodogănind şi plîngîndu-se, într-o miasmă de îngrijorare şi angoasă. Ochi acuzatori îl urmăreau ca nişte proiectoare prin semiîntuneric; pasivi şi suspicioşi. Erau zombii „fără moarte", umblînd pe fața nesigurului Pămînt. Erau abandonați. Erau pierduți. Erau neiubiți în chip terminal, de o lume pe care aproape că o lăsaseră în urmă.

– Uită-te la ei, spuse Tari. Au nevoie de noi.

Rickey îi privi, aproape fără să-i vadă. În ochii ei ardeau flăcări. Ştia ce voia. Voia să-şi umple limuzinele cu acele carcase sparte de foşti oameni şi să-i ducă pe toți la adăpost. Urma să i-o ceară în următoarea milisecundă, dar ceea ce dorea *cu adevărat* era ca el s-o ajute.

Se gîndi la încărcătura limuzinelor... Jodie Summerfield, mirosind a milionul de dolari pe care-l cîştiga în fiecare an; managera lui de afaceri, taciturnă, dar văzînd totul prin ochelarii ei cu rame de baga; valetul; cei doi parteneri de antrenament; antrenorul personal; prietenii din gaşca *Harley;* şi admiratoarea căre-l distrase. Era loc în maşini, dar nu *atîta* loc, mai ales cînd puneai la socoteală *Louis Vuitton*-ul, vodca, mănuşile de box şi celelalte boarfe ale sejurului care se conturase ca supremul weekend pierdut.

– Unde se duc?

– La amfiteatrul din West Palm Beach? răspunse

întrebător, cu speranță, Tari.

– Poate reuşim ceva mai mult de-atît, continuă Rickey. Presupun că mergi şi tu cu ei?

– Da.

– Atunci, se pare că stațiunea P.G.A. are noroc, încheie el, rîzînd.

Tari îi sări cu brațele pe după gît, iar Rickey o prinse din zbor. Se legănă astfel un moment, cu capul îngropat lîngă al lui şi picioarele parte pe podea, parte în aer.

– O, îți *mulțumesc,* Rickey, îngăimă ea cu buzele lipite de pielea lui.

Apoi se dădu jos, aproape jenată, roşie la față de emoție. Îşi salvase bolnavii. Dumnezeu i-l adusese pe omul care-i promisese că aveau să se iubească. Era mai mult decît o rugăciune împlinită. Era o răsplată.

– Dar limuzinele astea nu-s pline? Cea din față părea cam plină.

– Sînt, acum, zîmbi Rickey. Hai, să mergem să le golim.

Ieşiră în ploaie. Rickey bătu în fereastra primei mașini şi le dădu vestea cea bună viitorilor tovarăşi de drum. Nu le convenea, dar o înghițiră. Zis şi făcut. Bombănind arțăgoşi, se decantară pe trotuarul ud, bătut de vînt. Confortul şi siguranța elegantei stațiuni P.G.A. urmau să fie schimbate cu farmecele incerte ale unui motel ieftin, cu acoperiş de țigle, undeva departe de mare. Apoi, se mai punea şi problema cum să ajungă acolo.

Jodie Summerfield urma să rămînă în maşină, dar încă nu avea idee cine, exact, aveau să-i fie însoțitori pe șoseaua I-95 plină de maşini, pînă la West Palm Beach.

A doua limuzină se goli curînd şi ea, după care urmă o oră de călcat pe nervi, în timp ce bătrînii erau aranjați cu grijă printre pernele somptuoase şi pielea imaculată a

maşinilor de lux.

– Fiul meu a trimis maşinile după noi, insistase femeia cea tristă.

– Îmi aminteşte de ziua nunții mele, adăugase alta.

Rickey stătuse privind-o pe Tari cum coordona totul, stăruind, forțînd unde era necesar, încurajînd, glumind, în timp ce-i făcea pe bătrîni să se simtă în largul lor. Niciodată nu mai văzuse aşa ceva, nicicînd nu mai cunoscuse o ființă ca ea. Era îngrijire competentă şi creativă pe o scară gigantică, un tur de forță al iubirii fără margini. Şi era contagioasă. Acele maşini nu aveau să mai fie niciodată aceleaşi. Nota de plată a companiei de limuzine urma să includă cel puțin retapițarea, dar puțin îi păsa. Era minunat să facă parte din acea caravană a generozității. Rîse zgomotos cînd văzu oroarea de pe chipurile celor doi şoferi. Apoi rîsul i se îngroşă, amintindu-şi şocul lichid care curînd avea că clefăie prin recepția spilcuitului hotel din West Palm Beach.

Tari se întoarse spre el, rîzînd de asemenea. Era un vînt vestitor... Din ghearele catastrofei, speranța putea scăpa liberă. Oare era voia lui Dumnezeu? Nu conta. Limuzinele erau pline de oamenii pe care îi salvase. Iar pe ea o aştepta o aventură pe care avea s-o împartă cu omul pe care deja, pe trei sferturi, îl iubea.

14

Tari era îmbrăcată. Aruncase hainele pe ea la grămadă, cam în aceeaşi ordine în care le luase din debara. Fusta mini neagră avea să-i scoată în evidenţă picioarele pe motocicletă, iar botinele cu toc ascuţit erau Rickey pur. Avea un cordon cu mărgele care trecea drept *Chanel* şi un tricou negru en-coeur decoltat pînă la mijloc, lăsînd să se vadă că nu purta sutien. Pe fiecare şold îi atîrna cîte o borsetă neagră, cu curelele de plastic petrecute în cruciş pe după gît ca bandulierele lui Zapata. Tricoul era *Jockey* vopsit. Fusta fusese luată de la solduri. Borsetele erau Toys „R" U-uri. Pantofii s-ar fi vîndut pe degeaba la o lichidare de stoc K mart. Una peste alta, costa vreo douăzeci de dolari, dar, răsucindu-se în faţa oglinzii, nu găsea nici o deosebire faţă de un milion.

Se întoarse spre Mary:

– Ce părere ai?

– Mai mult glanţ decît sfanţ.

– O, îţi *mulţumesc*, bună prietenă.

– Vorbeşte invidia.

– Ei, căcat, uită-te numai la asfinţitul ăsta.

Ieşiră pe verandă. Dramaticul centru al oraşului Miami

era mai frumos ca de obicei. Soarele apusese, dar lă-sase în amintirea lui un cer înroşit, de un roşu mai intens şi o nuanță de stacojiu mai rafinată decît văzuse Tari în viața ei. Oamenii îşi imaginau că la Miami nu existau decît peisaje marine, plaja, orizontul întins spre Caraibe. Dar, pentru localnici, acesta era marele spectacol... jocul de lumini al oraşului, mai superb decît cel din Manhat-tan, încadrat de poduri, apele acvamarine ale lui Intra-coastal Waterway, toate nuanțate unui cer înflăcărat.

Se trîntiră în şezlonguri.

– Nu-mi vine să cred ce noroc am avut, spuse Mary.

– Şi ce ghinion au avut ceilalți, răspunse încet Tari.

Distrugerile provocate de Andrew şocaseră lumea. Homestead-ul arăta ca Hiroshima. La doar şase kilo-metri spre sud de locul unde se aflau, din parcul marin de la Key Biscayne mai rămăsese doar o amestecătură de copaci ca bețele de chibrit împrăştiate dintr-o cutie. Totuşi, South Beach fusese cruțat. Da, se prăbuşiseră copaci şi intrase apă în cîteva cluburi de noapte. Lipsa curentului electric fusese iritantă o vreme, iar consemnul de seară se prelungise inutil. Dar, pe lîngă sudul oraşului Miami şi nordul Key Largo-ului, SoBe rămăsese practic neatins de furtună. Tari lăsase o plantă pe balconul apartamentului. Stătea la locul ei, supraviețuitoare a lui Andrew şi martoră a capriciilor naturii... şi ale lui Dum-nezeu.

– Te face să te simți cam vinovat că pe ei i-a prins, iar pe noi, nu.

– Mda, încuviință Tari. Toți au aceeaşi senzație. Vrei să ajuți, dar nu poți face nimic, dacă nu eşti întîmplător tîmplar, reparator de acoperişuri sau agent de asigurări. E pentru prima oară cînd mi-am dorit să fi avut un bul-dozer în loc de *Toyota*.

Rîse, deşi nu se simțea deloc bine. Trecuseră şase

săptămîni de la Andrew, dar moştenirea lui dăinuia. Vînturile sale suflînd cu trei sute şaizeci de kilometri pe oră spulberaseră lumi întregi. Case dărîmate, locuri de muncă pierdute, speranţe risipite. Existau familii care n-aveau să iasă cu bine din acea tensiune. Copii mici care priveau deznădăjduiţi cum părinţii pe care-i adorau erau distruşi de încordarea dezastrului financiar.

– Mi-aş dori să fi venit cu tine cînd te-ai dus acolo cu toate sticlele alea de apă, spuse Mary.

– N-au prea folosit. Într-un fel, erau mai mult pentru mine decît pentru ei. Adică, drumul era înţesat cu vilégiaturişti ca morţii ambulanţi, iar poliţia întorcea oamenii din drum. Okay, pe mine m-au lăsat să trec şi cîţiva copii au băut o înghiţitură de apă, dar armata o rezolvase destul de bine. Cu o cană de apă nu se face o viaţă nouă, cînd de asta ai nevoie.

– Totuşi, insistă Mary cu nostalgie, nu pot să nu-mi spun că uraganul tău a fost mai fericit decît al meu.

– Tu cel puţin nu i-ai spus profesoarei de psihiatrie să execute o imposibilitate anatomică.

– Căca-m-aş, Tari, nici acum nu-mi vine să cred că i-ai spus-o într-adevăr.

– Ştii, ciudat e că nici profesoara Hodges nu crede. M-a chemat şi am avut un fel de convorbire la rece, dar nu s-a îndurat să comenteze. O tot ţinea întruna că nu mi-am onorat responsabilităţile cutare şi cufare şi Dumnezeu mai ştie ce. Mi-a spus că sînt un gunoi şi un faliment moral şi nu am caracterul necesar pentru a fi medic, dar nu s-a referit nici c-un cuvînt la ce-i spusesem. Mă întreb dacă nu cumva şi-a blocat ideea... înţelegi, cum fac pacienţii cînd încerci să-i anunţi că nu mai au mult de trăit şi ar trebui să-ncerce să-şi rezolve toate problemele.

– Uneori, mă gîndesc că profesoara Hodges are o

dezordine de personalitate destul de gravă. Vreau să spun, ai făcut într- adevăr ceva cu bătrînii ăia, iar la South Beach erau cam zece salariați pentru fiecare pacient şi suficiente mijloace de transport ca să deplaseze o armată. Sigur, nu cu limuzinele...

– Să le fi văzut în ce hal erau cînd am ajuns la West Palm. S-o fi văzut pe Jodie Summerfield! Cred sincer că, pe lîngă toți bătrînii, *ea* avea cea mai mare nevoie de asistență medicală. Era isterizată, complet scoasă din minți. I-am făcut o doză de amytal care-ar fi calmat şi un cal, şi ea tot s-a mai zbuciumat vreo oră înainte să adoarmă.

– Tari, e ilegal să administrezi aşa medicamentele.

– Am acționat de bună credință, rîse Tari.

– Pe-asta spune-i-o avocatului lui Summerfield. De fapt, cred că ai procedat destul de abil, tranchilizînd opoziția.

– Nu eram tocmai la o petrecere, replică tăios Tari.

– Ştiu. Iartă-mă, se grăbi Mary să-şi prezinte scuzele.

Ştia ce se întîmplase. Şi Tari de asemenea. O năpădeau amintirile.

– Vă simțiți bine, domnule Begelman?

Bătrînul stătea țeapăn pe marginea patului. Respira cu greutate. Buzele, în lumina inconstantă a televizorului, îi păreau vinete. Tari se aplecă asupra lui. Omul întoarse capul spre ea.

– Mi-e greu să respir, spuse.

Îi luă mîna. Avea pulsul slab şi neregulat, cu volum scăzut. Ritmul era anormal de dezordonat. Se afla în fibrilație arterială. Tari gîndi cu repeziciune. F.A. era comună la persoanele în vîrstă, dar din lectura anterioară a notițelor părea să-şi aducă aminte că domnul Begelman

nu era dintre cei care luau digitalină. Se putea ca lipsa de coordonare a bătăilor atriale să fie nouă. În conjuncție cu respirația scurtă şi uşoara cianozare, concluziile erau sinistre. Ineficiența bătăilor inimii se arăta destul de gravă pentru a reduce capacitatea sîngelui de a prelua oxigenul din plămîni.

Cuprinzîndu-i capul, îl întoarse uşor spre dreapta. Vena jugulară era umflată de sînge, cu cinci centimetri mai sus decît nivelul normal. Însemna că avea inima congestionată. Pompa învechită nu mai putea circula adecvat fluidul. Presiunea rezultantă din marea venă se vedea cu ochiul liber. Tari se aplecă. Bătrînul avea picioarele umflate. Îi apăsă carnea cu degetul mare. Acesta se afundă în pielea ca aluatul. Cînd îl retrase, carnea nu-şi reveni elastic. Adîncitura albă, mare cît degetul, rămase exact aşa cum o lăsase. Edem acut. Fluidul nu mai urca înapoi la inimă din picioare, unde se aduna sub atracția gravitației. Fir-ar să fie!

Begelman tuşi deodată, adînc, horcăitor. Tari scoase stetoscopul din buzunar. Inima începu să-i alerge la galop.

– Aş vrea să vă ascult la piept, domnule Begelman.

Bătrînul dădu din cap. Oare albăstreala buzelor i se accentua?

Îi descheie nasturii bluzei şi căută bătaia din apex, locul unde vîrful inimii atinge cuşca toracică. Ar fi trebuit să fie la zece centimetri sub mamela stîngă. Nu era acolo. Se afla mult, mult mai jos, într-o parte. Deci, avea cordul mărit. Muşchiul se dilatase, încercînd să compenseze prin creşterea puterii lipsa de eficiență a pompatului provocată de pierderea de ritm. Ceea ce însemna că problema nu era nouă. Oricum, domnul Begelman respira tot mai dificil şi se învinețea.

Tari plasă tamburul stetoscopului pe bătaia din apex.

Auzi şuieratul unui murmur sistolic sonor, care acoperea aproape complet sunetul celor două bătăi de inimă. Aorta era complet înfundată. Dar adevărata problemă rămînea ritmul. Răsuna complet aiurea, ca tam-tam-ul unui toboşar de bongo care pierduse linia melodică. Se afla în pragul fibrilaţiei ventriculare şi, în lipsa unei intervenţii de înaltă tehnicitate, fibrilaţia ventriculară însemna moartea. Tari inspiră adînc. Domnul Begelman avea nevoie de lignocaină, ca să-i calmeze palpitaţiile. Fără ea, aritmia putea trece din camerele superioare ale inimii, relativ neimportante, în cele vitale de jos. În momentul cînd cele două ventricule îşi pierdeau puterea de pompare, totul se termina, dacă nu puteau fi readuse prin şocuri la un ritm normal. Dar nu exista nici o cale de a-i administra cardioversiunea D.C., nici măşti de oxigen, nici bicarbonat de sodiu. În luxosul apartament Jack Nicklaus de la P.G.A. National Resort aveau aproape de toate, numai echipamentul de prim ajutor nu figura în inventar.

– Rickey! strigă ea.

Veni grăbit din apartamentul de vis-a-vis. Lăsaseră uşile deschise, în eventualitatea unor asemenea urgenţe.

– Ascultă, Rickey, domnul Begelman nu se simte prea bine. Ajută- mă să-l duc în baie, vrei?

Vorbea cu calm, dar în expresie i se citea îngrijorarea.

– Îşi va reveni? întrebă Rickey.

– Sigur că da. Nu-i aşa, domnule Begelman?

Begelman nu răspunse; ochii săi bătrîni erau înspăimîntaţi.

Îl ridicară împreună din pat. De jur împrejurul camerei, ochii bătrînilor îi urmăreau. Stăteau risipiţi peste tot, pe paturi, pe mochetele pufoase, în fotolii, pe ca-

napele. Ferestrele cu geamuri duble erau asigurate împotriva furtunii, cu draperiile trase, dar afară vîntul urla cu furie, iar televizorul anunța puținele date cunoscute despre ravagiile lui Andrew. Furtuna ajunsese la sud de Miami, ochiul trecînd prin Homestead, Florida City şi Everglades. Aici, la o sută zece kilometri spre nord de uragan, erau în siguranță, dar după cum vuia vîntul se părea că intraseră pe poarta iadului.

În lumina din baie, Tari văzu că situația se agrava rapid. Chipul domnului Begelman devenea tot mai vînăt. Albastrul buzelor se intensifica. Acum se chinuia să respire, cu pieptul slab agitîndu-se în efortul de a-şi dilata plămînii. Tari întinse pe jos cîteva prosoape şi îl culcară deasupra.

– Rickey, poți aduce nişte perne de pe paturi?

Încerca să-şi păstreze calmul. Mîna pe care o ținea era umezită de o sudoare rece, circulația periferică oprindu-se în şoc chirurgical. Trupul domnului Begelman încerca disperat să-şi devieze sîngele dinspre extremități către organele interne vitale şi creier. Dacă intra în fibrilație ventriculară, îl aştepta moartea în cîteva minute. Iar Tari nu putea face absolut nimic. Sau, poate...? Pe perete era o priză pentru aparatul de ras. Lîngă paturi se aflau lămpi şi cabluri. Îşi putea meşteri un defibrilator rudimentar, pentru a-i readuce prin şocuri inima la ritmul sinusoidal cu cei 120 de volți din rețea? Nu ştia. Nu ştia decît că singura alternativă era aceea de a-l privi murind.

– Vreau... vreau... fotografiile, ceru domnul Begelman.

Efortul de a fi vorbit îl făcu să se prăbuşească în brațele lui Tari. Ştia. Auzea copitele cailor.

Fotografiile? Doamne, da, desigur! Domnul Begelman era cel care dorise să-şi aducă fotografiile. Şi le

adusese. În imensele limuzine fusese loc pentru orice, numai pentru chiuveta de la bucătărie nu. Tari gîndi cu repeziciune. Nu putea pleca de lîngă el. Dar, la naiba, de ce nu? Dacă tot îi era scris să moară, de ce n-ar fi murit alături de cei dragi? Îl culcă încet.

– Mă duc să vă aduc fotografiile, spuse ea. Nu vă faceți griji, totul va fi bine.

Erau puse teanc lîngă perete, în dreapta patului. Două mari şi una mică. Rickey aduna pernele.

– E okay? întrebă el.

Încerca să pară calm, dar Tari observă că făcea eforturi. Nu era obişnuit să fie scos din elementul lui, şi totuşi o îngăduise, spre binele unor străini. Dintre toate calitățile lui atractive, aceasta era cea mai neaşteptată şi mai valoroasă.

Tari îi răspunse la întrebare clătinînd din cap, indicîndu-i să nu vorbească. Gîturile bătrînilor se lungeau şi se răsuceau în semiîntuneric. Ploaia lovea geamurile de plexiglas.

„ ...atins coastele acum o jumătate de oră, ochiul furtunii trecînd printre Key Biscayne şi capătul de nord al Key Largo-ului..." se spunea la televizor.

Îi făcu semn să se apropie:

– Ascultă, Rickey, are aritmie cardiacă. Dacă nu facem nimic, va muri. Există o şansă infimă de a-i provoca şocuri pentru a-l readuce la ritmul normal.

– Ei fir-aş al dracu'! exclamă încet Rickey.

Toate erau mult în afara domeniului său. El era actór, boxer... putea fi aproape orice... dar nu era medic şi, mai mult ca sigur, nici infirmier. Dar, la o adică, era cu Tari. Iar faptul de a fi cu ea schimba totul. Parcă i s-ar fi aprins o lumină strălucitoare în viață, în noapte, în întuneric, în orice, oriunde. Înghiți un nod.

– Cum adică, să-i provoci şocuri? întrebă el.

În toiul urgenței, Tari nu putu să nu zîmbească la vederea expresiei îngrozite de pe chipul lui Rickey.

– Nu urmează să-i spun poveşti cu stafii, răspunse el. Ascultă, bagă lampa-n priză şi adu-o în baie. Putem smulge firele, ca să-i producem un scurtcircuit prin piept.

Reveni grăbită în baie. Domnul Begelman era negru de vînăt.

Tari îngenunche lîngă el.

– V-am adus fotografiile. Uitați, le pun pe marginea băii, să le vedeți.

Bătrînul îşi lungi gîtul spre ele, cu un zîmbet.

Încercă să-şi umezească buzele cu limba.

– Vă mulțumesc... mul...

Apoi închise ochii, iar respirația începu să-i hîrîie în gîtlej. Tari simți tonusul muscular al mîinii pe care i-o ținea dispărînd. Pieptul i se ridica şi se cobora. Mai trăia, dar la limită. Îşi pierduse cunoştința.

Îi aplică stetoscopul pe inimă. Tresălta ca o pungă cu viermi. Ventriculele se smuceau în toate direcțiile. Era ca şi mort.

– Repede, Rickey!

Rickey smulse cordonul lămpii.

– Ce să fac?

– Ne trebuie patru capete neizolate şi două bețe de chibrit ca să țină steckerul în priză. Ai un cuțit ca să tai izolația?

– Este unul pentru fripturi, pe căruciorul de la room-service.

– Perfect! Adu-l!

Tari căută pulsul. Abia se mai simțea. Atîta vreme cît inima nu se oprea, mai avea o minimă şansă s-o defibrileze.

Rickey reveni, tăind cablul cu cuțitul. Chibriturile nu erau o problemă într-o cameră de hotel. Rupse la ambele

capete două fire şi le fixă în priză cu bețe de chibrit. Celelalte două capete i le dădu lui Tari.

Tari nu ezită. Le apăsă simultan, la treizeci de centimetri distanță, de-o parte şi de alta a mamelei stîngi a domnului Begelman.

– Facă-se voia Ta, murmură ea.

Bătrînul se arcui convulsiv, iar mirosul de piele arsă umplu baia. Tari ridică firele şi-i luă pulsul. Nu era bine. N-avea ritm. Trebuia să mai încerce o dată. Se aplecă. În acel moment, luminile se stinseră. Baia se cufundă în beznă, televizorul se opri şi din apartament se înălță un vaiet alarmat. Totul dură vreo douăzeci de secunde, poate mai puțin, dar cînd luminile se aprinseră din nou, domnul Begelman era mort.

Tari încremeni, nevenindu-i să creadă. În întuneric, îl simțise murind. Se îndepărtase de ea, în timp ce într-o mînă ținea mîna lui, iar în cealaltă cablul scos de sub tensiune. Era o ironie a soartei de-a dreptul derutantă. Facă-se voia Ta, se rugase. Se făcuse voia lui Dumnezeu?

– A murit? întrebă Rickey, clipind din ochi în lumină.

Pieptul bătrînului nu se mai mişca. Nu mai avea puls. Trebuia să-i examineze reacția pupilelor la lumină, dar, da, era mort.

Ochii lui Tari se umplură de lacrimi.

– Nu-mi vine să cred ce s-a întîmplat. Vreau să zic, atunci de ce?

Dar ştia. Exista o vreme, un moment pentru fiecare scop de sub soare. Zăcea în fața ei şi era împăcat. Sufletul i se eliberase, nu mai era bătrîn, nu mai era prizonier în carnea descompusă. Undeva, departe, tînărul domn Begelman zbura pe aripi de îngeri. Ce i-ar fi putut oferi mai mult această lume? Ce sens avuseseră eforturile ei pretențioase de a-l ține în viață, împotriva

voinței naturii şi a dorinței lui Dumnezeu? Acum îşi găsise locul, dincolo de durere şi întristare. Puternica lui inimă nu se mai mişca. Se dusese la cei care-l iubiseră.

Prin ceața lacrimilor, Tari văzu pentru prima oară fotografiile domnului Begelman. Unde era acum băiatul acela slab cu cîinele, pe plajă, la marginea apei? Unde era femeia melancolică, ai cărei ochi trişti priveau spre orizontul coborît? Ce se întîmplase cu fetița, simplă şi țanțoşă în rochia ei de petrecere? Tari nu ştia, dar de un lucru era sigură. Domnul Begelman era acum mai aproape de ei decît fusese vreodată.

Îşi făcu cruce şi-şi coborî capul în piept.

– Cînd mori, vezi chipul lui Dumnezeu, spuse ea.

– La ce oră vine Rickey să te ia?

Întrebarea lui Mary îi tăbărî în memorie, sfărîmîndu-i-o.

– A, nu ştiu. Adică...

Se uită la ceas.

– Din clipă-n clipă, cred.

Mary se ridică.

– Ei, e timpul s-o iau spre sala de sport.

– Nu e nevoie, Mary. Nu vrei să-l cunoşti?

– Cînd oi fi mai în apele mele.

Tari rîse. Mary nu era în apele ei. Arăta complet haotic, ca de obicei. Iluzia că într-o bună zi avea să se cumințească era cea care o ajuta să continue.

– Crezi că în şase săptămîni s-a schimbat mult?

– La Hollywood? N-n, făcu Mary. Vreau să zic, ce loc e mai bun decît *Illusionville* ca să rămîi tu însuți?

– Sarcasmul e cea mai josnică formă a spiritului.

– Ba, cînd fac eu bancuri, nu e.

– Bine măcar că n-a luat-o pe Jodie cu el, reluă Tari. O tot văd făcînd Rollerblading pe ocean, arătînd ca în pragul morții.

– Superbe ambulacre, se hlizi libidinos Mary.

– Şi restul, completă Tari, cu jale.

– Şi a propos de bulane şi buci şi ţîţe şi foale... Mai bine cobor să m-apuc de treabă. Distracţie plăcută, scumpete, şi voi dori *cele mai mărunte* detalii... okay?

Şi plecă. Tari stătu cîteva momente nemişcată. Se întîmplau atîtea, şi atît de repede. Rickey se dusese la Hollywood a doua zi după ce reveniseră din West Palm Beach, pentru a discuta despre un film. Îi simţise lipsa, dar fusese şi îngrozitor de ocupată. Începuse să facă muncă voluntară pentru Veriga Pozitivă, organizaţia de caritate pentru SIDA, iar seara vizita căminul de bătrîni pe care ea şi Rickey îl evacuaseră în timpul furtunii. Acum, bătrînii erau prietenii ei, relaţia fiind pecetluită în forja dezastrului trăit împreună. Cînd intra pe uşă, toată casa erupea de animaţie şi de voie bună. Îi convinsese pe cîţiva studenţi să ajute la zugrăveală şi renovare şi îi găsise pe proprietarii din Cincinnati, forţîndu-i să cheltuiască mai mulţi bani cu casa. Pusese cu mîna ei fotografiile domnului Begelman într-un loc de onoare, pe perete. Cînd supervizoarea găsise şi una a domnului Begelman însuşi, Tari o dăduse la mărit. Acum, soţii Begelman priveau împreună de pe perete, ca o familie în sfîrşit reunită.

Tari oftă. Viaţa era plăcută, dar şi înspăimîntătoare. Din momentul cînd foarfeca se înfipsese în ochiul doctorului Seagram, lumea ei se schimbase. Abia dacă trecuse o oră, cînd încetase a mai încerca să înţeleagă cele întîmplate. Amintirea se estompase, dar realitatea rămînea aceeaşi. Auzise în urechi glasul lui Dumnezeu şi-i văzuse în suflet chipul. La un nivel, se simţea înălţată de cunoaştere şi apăsată de responsabilitate. La un altul, se simţea ridicol de normală. Putea să rîdă şi să glumească despre băieţi şi sex cu Mary, iar acum privea

asfințitul, așteptînd o seară distractivă, departe de Dumnezeu. Pe moment, nu se gîndea la o viață de muncă în slujba lui Dumnezeu. Își amintea trupul lui Rickey lipit de al ei, lîngă mîncărurile pentru cîini din magazinul *Washington*. Se puteau împăca aceste lucruri? Avusese o experiență religioasă. Dumnezeu păruse să-i vorbească. Dar mulți oameni trecuseră prin experiențe ale mîntuirii. Unii chiar se complăceau în ele cu regularitate, vagabondînd la nesfîrșit prin fața bisericilor în timp ce evanghelişti spilcuiți își făceau numărul într-o atmosferă densă de muzică, tămîie şi entuziasm colectiv. Ce fusese? Ce însemnase? Totul? Nimic? Ceva intermediar? Avea mare nevoie să discute cu cineva, dar cu cine? Numele care-i veni în minte o surprinse. Marcus Douglas. Marcus Douglas, care lucra în paralel ca preot şi ca psihiatru. Douglas, care îi fusese alături pe tot parcursul surescitării încordate a incidentului din spital. Îi spusese că era oricînd fericit să-i vorbească. Iar doctorul Seagram îi spusese că psihiatrul pusese întrebări despre ea. Da, asta era. Avea s-o ajute să-şi facă ordine în minte. Văzuse în ochii lui calmul şi liniştea apărute dintr-o viață de bunătate. Apoi își aminti. A doua zi începea cursul lui la Facultatea de medicină. Pe seama acestuia, circulau tot felul de bîrfe. Se zvonea că profesoara Hodges încercase să-l contramandeze, după umilirea ei publică din talk-show-ul „Donahue“, dar alți membri ai catedrei o siliseră să renunțe. Cu atît mai bine. Oricine intrase în dizgrația lui Hodges era pentru Tari un om de încredere. Avea să- l caute după prelegere.

Imediat se simți mai bine şi, parcă pentru a sărbători revenirea certitudinii, sună telefonul. Tari răspunse.

– Bine-ai venit, Rickey.

Rickey rîse:

– De unde-ai ştiut că-s eu?

– Pe toți iubiții mei îi cheamă Rickey. *Casablanca* e filmul meu favorit.

– Ei, mă bucur că toți au fost plecați, fii sigură.

– Eşti în clădire?

– Mda, oarecum. Sînt jos, pe motocicletă.

– Vrei să urci? E un apus de soare uluitor.

– Am venit.

Şi veni. Cînd îi deschise, stătea rezemat de tocul uşii.

– Drăguță costumație, comentă el.

Glasul îi era blînd, somnoros. Parcă tocmai se trezise dintr-un somn adînc şi avea să se îndrăgostească de prima persoană pe care o vedea.

Tari nu-şi putu stăpîni roşeața din obraji.

– Îți mulțumesc.

Arăta ca Marlon Brando în *Sălbaticul*. Pe geaca de motociclist scria *Harley* şi un cuvînt care putea fi *David-son*, dacă aveai ochi buni. Nu avea şapcă de piele cu cozoroc, dar îşi încinsese blugii cu un lanț. Cizmele arătau de parcă străbătuseră deşerturi şi escaladaseră munți. Mesajul era clar: Rickey nu era un motociclist de cafenea. Expresia lui spunea că dormise pe *Harley* trei ani la rînd, fără să se lăfăie nici măcar o dată într-o cameră de motel.

Tari făcu un pas înapoi, lăsîndu-l să intre. Se duse direct spre privelişte.

– Căca-m-aş, da' frumos mai e.

– Ştii, asta-i prima oară cînd sîntem singuri în particular, remarcă Tari.

Rickey se întoarse spre ea, abandonînd peisajul.

– Eu întotdeauna m-am simțit ca în particular, răspunse el.

Rîse uşor. Avea dreptate. Cînd erau împreună, lumea se ştergea din jurul lor.

– Mi-a fost dor de tine. Cum ai găsit Hollywood-ul?

– Hollyweird[1], ca întotdeauna. Şi mie mi-a fost dor de tine. M-am gîndit la tine tot timpul.

– Serios?

– Mda, şi mi-a fost dor şi de moşneguţii noştri. Ce zici de- *asta?*

– O duc minunat. Aproape zilnic trec pe la ei. Întreabă de tine. „Ce mai face starul tău de *film?*"

– Mamă, ce zici de bietul domn Begelman? Ai fost magnifică în seara aia.

Ochii îi deveniră serioşi. Făcu un pas spre ea. Nu mintea. O văzuse pe Tari Jones în acţiune, în lumea ei. Şi nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

– Cred că domnul Begelman e cel mai norocos dintre toţi, răspunse Tari, simţind că i se înrourau ochii. Cum ţi se pare apartamentul meu? întrebă ea, revenind pe un ton mai sigur.

Rickey privi în jur. Apartamentele oamenilor erau nişte eseuri despre ei, la fel ca hainele lor, ca limbajul trupului şi ca scrisul de mînă. De obicei, cuvintele erau cele false. Prin intermediul apartamentului, Tari îl privea la rîndul ei. Camera era prelungă şi îngustă, cu o platformă înălţată în mijloc, pentru a specula la maximum vederea prin fereastra înaltă. Pe o şină transversală, în mijlocul plafonului, era prins un şir de lămpi, toate îndreptate spre un perete zugrăvit în roşu lucios. Fotografii alb-negru împestriţau peretele ca nişte timbre poştale. O

---

1 *Weird* = sucit, bizar (n.tr.)

secundă, Rickey privi atent fotografiile. Reprezentau subiecte hidoase, alăturate altora, cît mai plăcute. Un bebeluş vesel stătea lîngă un deţinut scheletic de la Dachau sau din alt iad asemănător. Cîteva culturiste frumoase, goale, erau juxtapuse cu nişte babe descărnate de boli. Un avion arunca bombe la cîţiva centimetri de turla unei catedrale liniştite. Rickey se retrase să studieze un plan-ansamblu şi, cu acel prilej, observă altceva. Fotografiile în care binele şi răul coexistau atît de nervos nu erau poziţionate la întîmplare. Stăteau aranjate în anumite forme, şi anume, forme de cruci.

– Tu le-ai făcut? întrebă el.

Nu avea nici un motiv de a o şti, sau nici un motiv anume. Tari nu-i spusese că ar fi fost şi fotografă. Imaginile nu aveau nici un defect amatoricesc. Erau foarte reuşite şi, în acelaşi timp, extrem de tulburătoare.

– Da. Eu le-am făcut, pe majoritatea.

Rickey comentase mai întîi peisajul, apoi fotografiile. Ştia cum să treacă testele de personalitate.

– Întrebarea pe care o pui e cum poate permite Dumnezeu răul, dacă e un Dumnezeu al binelui, spuse el.

– Da, răspunse Tari, cu simplitate.

– Trăieşti zilnic cu problema asta. Pe pereţi. În inimă.

Din nou, era o declaraţie, nu o întrebare.

Şi, din nou, Tari răspunse doar atît:

– Da.

– Şi ai în fotografii un răspuns la întrebare?

– Nimeni nu cunoaşte răspunsul la problema răului. Numai Dumnezeu.

– Şi nu ni-l spune şi nouă?

– Dacă stai să te gîndeşti... să te gîndeşti bine... îi poţi găsi un sens.

Tari se trînti într-un fotoliu. Rickey se aşeză de asemenea. O aşteptă. Ştia să aştepte. Era una dintre numeroasele calităţi care-i plăceau la el.

– Un rău implică un anume soi de durere... o suferinţă fizică, mintală... şi, în ultimă instanţă, moartea. Dar dacă există un paradis, iar paradisul e pacea desăvîrşită, atunci moartea e cel mai bun lucru care ni se poate întîmpla vreodată. A muri înseamnă a ajunge la Dumnezeu. Domnul Begelman e acum cu El. *Viaţa* înseamnă despărţirea de El. Cînd un copil mic moare, pentru el nu se întîmplă nici o tragedie, numai noi, ceilalţi, suferim. Pentru copil, moartea e o bucurie, iar naşterea e un iad.

Tăcu. De ce-i era aşa de greu să creadă? Fiindcă atît de puţini oameni îmbrăţişau moartea. Fiindcă stătea în firea omului să lupte şi să ucidă pentru a supravieţui. Fiindcă moda dicta că dorinţa de a muri echivala cu un eşec. Fiindcă, în lume, exista atît de puţină credinţă.

– Şi durerea fizică? întrebă cu blîndeţe Rickey, privind-o atent în briza cu iz de flori de portocal.

– Durerea ne apără de răni. Un copil învaţă, prin durere, să nu- şi bage mîna în foc. Tăiem lemne, iar durerea din umăr ne anunţă să ne oprim înainte de a ne răni. Se întîmplă foarte rar, dar unii copii se nasc cu o incapacitate genetică de a simţi durerea. Şi permanent îşi lovesc. Durerea e un mecanism de protecţie. Cum ai şti că ai ulcer, dacă nu te-ar durea stomacul? Habar n-ai avea ce ţi se întîmplă în organism, decît cînd e prea tîrziu pentru intervenţia medicală sau chirurgicală.

– Dar durerea ne chinuieşte, replică Rickey. E neplăcută. De ce n-a putut un Dumnezeu atotputernic să ne facă pur şi simplu astfel încît, de fiecare dată cînd

sîntem în pericol de a ne răni, să ne răsune în cap o voce spunînd: „atenție, ai o problemă la spate, vezi ce faci cu inima“, sau cam aşa ceva.

– Fiindcă sîntem agenți liberi şi o mulțime de oameni necugetați n-ar face decît să ignore vocea, cînd e clar că n-ar trece cu vederea peste ceva atît de categoric ca durerea. Eu o găsesc o invenție destul de inspirată.

– Şi cum rămîne cu durerea mintală, toate acele chinuri de la moartea unui copil, plecarea unei ființe iubite, neobținerea rolului dorit? zîmbi el, pentru a nu părea prea prăpăstios.

– E o ocazie de a ne fortifica şi a ne mări respectul de sine, învingînd tragediile. Cum îți întăreşti brațul, fără gantere? Cum îți antrenezi mintea, fără probleme de rezolvat? Trebuie să ne folosim zestrea. Folosind-o, o punem la încercare. N-ar trebui să ne rugăm pentru uşurință, ci pentru curajul de a înfrunta greutățile. În lipsa dificultăților, a tristeților şi a durerilor, n-am avea cu ce să luptăm. N-am fi decît nişte legume cît toate zilele, în grădina de zarzavaturi a vieții. Şi, nu uita, timpul pe care-l petrecem acolo nu e decît un punct infim pe fața eternității. Tristețea noastră nu înseamnă nimic pe scara timpului cosmic. Numai îngîmfarea ne orbeşte față de scopul lui Dumnezeu.

Rickey o privea ciudat, cu capul înclinat într-o parte, întrebător, perplex.

– Unde-ai învățat să vorbeşti aşa?

– N-am învățat.

Tăcu. După un timp, spuse:

– Mă faci să mă întreb dacă vom petrece o seară care să merite.

Tari rîse:

– Nici o grijă. Nu stau tot timpul în amvon.

– Poate n-ar strica.

Arăta mai serios decît îl văzuse vreodată. Tari se ridică, nedorind ca seriozitatea să le strice distracția.

– Haide, starule de cinema, scoate-mă în oraş.

Se ridică şi Rickey, zîmbindu-i, şi privi încă o dată cerul înserării, fotografiile, uşa care ducea în dormitorul ei.

– Fii gata, spuse el.

15

– Eşti gata?

Tari stătea călare pe motocicleta *Harley*, ținîndu-se cu mîinile de şoldurile lui. Era o poziție surprinzător de comodă.

– Mai bine pune-ți asta, zise Rickey dîndu-i o cască mare cît o găleată pentru cărbuni. Tari şi-o aplică, simțind cum părul i se revărsa de o parte şi de alta. Rickey îşi puse o pereche de ochelari negri, răsuci cheia şi ambală motorul. Vibrațiile se repeziră prin picioarele lui Tari.

– Unde mergem? întrebă ea, dornică să-i audă glasul.

– Să ne plimbăm, o vreme.

Porni de lîngă trotuar pe o traiectorie arcuită, înclinat, ca o pasăre luîndu-şi zborul dintr-un copac înalt. La curbă, tălpica se aplecă spre asfalt pînă la cîțiva milimetri, dar Tari se simțea în tot atîta siguranță ca şi cum ar fi stat într-un fotoliu, în fața focului.

Se aplecă în sensul motocicletei, imitînd mişcările lui Rickey, lipite de spatele său. Îl strîngea de şolduri şi-i simțea mușchii întărindu-se sub mîinile ei, în timp ce-şi încorda fesierii. Făcea parte din procesul de călărie? Era o reacție față de apropierea ei? Coti la dreapta pe Alton

Road şi la stînga pe A1A, pe lîngă debarcaderul Miami Beach. În dreapta, ambarcațiunile viu luminate săltau pe apa lăptoasă a golfului. Pe schoonerele înalte se vedeau hippies bărboşi, reveniți din faliile temporale ale marijuanei în insule; vedetele brigăzii antidrog, suple, cu locatoare radar sexy, străluceau de culorile psihedelice ale vopselelor speciale care puteau hipnotiza fete din Lauderdale după a doua doză; mega-iahturi cu căzi de baie şi echipaje în uniformă erau pline de jucăriile scumpe ale băieților bogați – Jet-Ski-uri, scutere marine, hidrobiciclete şi skifuri cu vele pentru după-amiezele lungi de după siestă.

Simțea căldura motorului, precum şi căldura lui, radiind spre ea. Iar apoi, mai era şi căldura din Miami. Briza caldă din South Beach îi intra în nări şi, din zbor, culorile fierbinți ale SoBe- ului îi formau în minte modele de neon. Goneau pe lîngă magazine de surfing şi buticuri cu costume de baie, pe lîngă firma de închirieri *Harley* unde cowboys-ii de caf-bar puteau poza ca polițişti în weekend, pe motociclete albe ale poliției din anii '60. Se găseau magazine de închiriat Rollerblade-uri, de motociclete şi de mici scutere roz pentru oamenii care nu erau destul de sofisticați ca să circule cu o *Harley.*

Ici şi colo, se mai zăreau amintiri lăsate de Andrew... o copertină ruptă, un copac smuls din rădăcini, un panou de afişaj îndoit. La Ocean Drive, Rickey făcu dreapta, departe de agitația centrului, spre pustietatea relativă din South Poine, în zona localului *Joe's Stone Crab* unde giretul Barry Diller cumpăra resturile de stuc alb în cine ştie ce scopuri. Ajunseseră în vechiul South Beach, cu renovările Art Deco ezitante şi rare. Acolo erau mai mult bătrîni şi beți de stradă, înnegriți de soare, oscilînd între a cerşi mărunțiş şi a căuta un loc de dormit sub palmierii neirigați. Încetini la pas, iar motorul, ca sfîrşitul

unei răceli rebele, începu să duduie şi să horcăie în semn de simpatie, încercînd să se rotească încet. Deasupra, ca un tort roz copt de un cofetar hiperambiţios, se înălţa uriaşul bloc de apartamente în care locuiau cei inimaginabil de bogaţi. La stînga se întindea Penrod's, un complex de plaje şi baruri pe care-l salvase de apartenenţa la Fort Lauderdale poziţia pe nisip. Porni pe lîngă Penrod's şi-şi parcă monstrul stacojiu cu cromuri la marginea nisipului caramel.

– Vrei să ne plimbăm pe jos? întrebă el, oprind definitiv motorul.

Era o simplă întrebare. Se vedea clar că lui Rickey îi plăcea să fie stăpîn pe situaţie, dar misogin nu era. Tari ar fi putut spune nu, şi adio plimbare. El, însă, o făcea să sune amuzant, şi nu numai fiindcă plimbarea avea să se desfăşoare în compania lui. Tari îşi aruncă botinele din picioare, îndesîndu-le pe şaua motocicletei. Rickey o imită. La margine, oceanul era liniştit, cu toată briza. Se vălurea mărunt lîngă nisip, dar spuma nu avea putere. Marea, netedă ca apa dintr-o cadă, se întindea spre orizontul de unsprezece kilometri. Un vas mare de croazieră, cu luminile aprinse, se îndrepta spre nord pentru o noapte în Palm Beach.

Priviră înapoi către motocicleta rămasă în depărtare, apoi spre sud, la panglicile de neon verde şi trandafiriu de pe Ocean Drive.

– Sîntem doi refugiaţi, aşa-i? întrebă Tari. Tu din L.A. Eu din New York.

Începu să cînte melodia lui Mellencamp.

– Mdaaa, răspunse Rickey, tărăgănat. Haide la casele roz.

Cunoştea şi el versurile.

– Există două motive pentru mutări. Nemulţumirea şi speranţa. Al tău care a fost?

Rickey se aplecă să ia în căuşul palmei puțin nisip, lăsîndu-l să se prefire printre degete. De aceea voia să se plimbe cu ea, pentru a-i vorbi. Mai tîrziu, în cluburile zgomotoase, acțiunea avea să fie mult mai elocventă decît cuvintele.

– Nu se poate spune că atît... nemulțumirea, cît şi speranța că nemulțumirea va trece?

– Nu, răspunse categoric Tari. E o întrebare cu un răspuns din mai multe, nu un eseu. Toate cele de mai sus nu se acceptă.

Rîse în timp ce vorbea. Alb-negrul accelera procesul de „a ne cunoaşte mai bine“. Moartea prin mii de nuanțe îl încetinea ca melcul.

– Vrei să ştii de ce m-am mutat aici? De ce mă gîndesc să mă instalez aici permanent?

Tari dădu din cap.

Tăcu, parcă întrebîndu-se dacă să-şi dezvăluie sau nu secretele. Stătuse în Los Angeles prea mult, iar în Tinsel Town[1] pînă şi a spune ce oră era se considera a fi o indiscreție gravă. Cînd vorbeai, îndrugai fie platitudini, fie minciuni. Adevărul era pentru cei care nu voiau să fie luați în serios. O privi atent. Niciodată nu fusese în apropierea unui film în pregătire sau producție. Probabil nici de vreun om familiarizat cu aşa ceva nu se apropiase, cu excepția lui. Părea sigură ca orice persoană cunoscută de el vreodată, dar, de fapt, pînă şi mătuşa lui vînduse revistei *Globe* o poveste despre Rickey. Totuşi, din cine ştie ce motiv, Tari părea să dorească realitatea. Majoritatea oamenilor preferau iluzia. Rickey trase adînc aer în piept. Dumnezeule, gura ei era uluitoare.

---

1. – „Oraşul de Poleială“ – Los Angeles (n.tr.)

– Păi, atunci, să începem cu nemulțumirea. În L.A. ar fi aproape de neconceput ca tu şi cu mine să fim aici, pe plajă. Acolo, eşti ceea ce faci. Ai biografia ta, biografia *actualizată şi adaptată* şi, crede-mă, biografiile se actualizează săptămînal. Dacă ultimul meu film a avut succes, sau se zvoneşte că va avea, atunci sînt enorm de agreabil, glumele mele sînt deosebit de comice şi cînd borăsc în piscină mă înscriu în buna tradiție strengărească a bătrînului Errol Flynn. Săptămîna viitoare, însă, după dezamăgirea de la premieră, devin un mitocan care are nevoie de ajutor cu alcoolismul şi toți se roagă ca degradarea să se accelereze pentru ca lumea întreagă să stea la coadă şi să-mi scuipe pe mormînt. Dar cineva care nu e nici măcar celebru, celebru fie prin succes, fie prin lipsa de succes, cineva care nu are biografie – ca o studentă la medicină, să zicem – acel cineva nu există. Umblă pe pămînt în stare de animație suspendată, văzut vag, niciodată auzit. Calitățile atractive ale personalității, inteligenței, caracterului, etc., sînt nişte irelevanțe care induc în eroare. Ba chiar sînt subversive, fiindcă înceţoşează judecata şi îi fac pe oameni să-şi irosească timp prețios de conversație cu unii care nu le pot influența în nici un mod cariera.

Tari rîse încîntată de analiza lui acidă. Cu mîinile țepene pe lîngă trup, începu să umble ca un zombi, rigid şi stîngaci.

– Nu mă auzi, intonă ea, cu un glas ca al lui Frankenstein.

Rickey trecu în fața ei, oprind-o cu trupul lui:

– Dar pot să te sărut.

Făcînd un pas înapoi, Tari îi puse o mînă pe piept.

– Cred c-aş vrea să încerc puțin sărutat în particular, ca să mai schimbăm.

Avea fața luminată de un zîmbet minunat. Nu se

putea să existe un refuz mai plăcut. Pe Rickey, însă, îl mînca gura de pofta ei. Îi ținu mîna pe pieptul lui, ca să-i simtă bătăile accelerate ale inimii.

Își continuară drumul în tăcere. Două fete se apropiară, în marș forțat, legănîndu-și brațele cu mișcări exagerate. Vorbeau între ele în germană. Rickey le studie picioarele lungi, arse de soare, părul decolorat, fețele nordice, reci, iar cele două îi răspunseră cu aceeași atenție. Schimbară saluturi, dar fără nici un zîmbet. Nu se zărea nici urmă de avans ca în L.A., genul care-ar fi dus la un „beș de-aici" dacă încercai să-i dai curs și n-aveai biografie.

– Îmi place frumusețea, spuse Rickey pe neașteptate. O iubesc. Frumusețea fizică. Oamenii frumoși. Bărbați și femei.

Tăcu. Bărbați și femei. Cuvintele rămaseră plutind în aerul cald al serii.

Tari nu spuse nimic, dar gîndea intens. Încerca să-i spună ceva? Era invitată să se repeadă la titlurile ziarelor de scandal? Sau nu era decît o cursă pentru mintea spurcată și proastă care le lua pe toate în sens literal?

– Cu siguranță, ești în locul ideal pentru așa ceva. O mie cinci sute de manechine locuind în douăzeci de cvartaluri pe șase, fără să punem la socoteală megamodelele care vin în deplasare. Și nici pe Jodie Summerfield.

Dinte pentru dinte. În schimbul chestiei cu „bărbați și femei".

– Da. Jodie e frumoasă. Foarte frumoasă. Poate chiar incredibil de frumoasă, dar nu la fel de frumoasă ca tine.

– Asta spune-le-o lui Weber, Meisel și Ritts.

– Ți-o spun ție.

Se opri din nou. Întoarse capul spre ea. Pe chip i se citea dorința. Tari şi-o şterse pe cea de pe fața ei. Altă dată. Mai tîrziu. *Doamne, te rog, mai tîrziu; înainte mai avem de vorbit.*

– Deci, spuneai că îți plac... oamenii frumoşi, bărbați şi femei. Asta-i tot ce găseşti în Palm Beach?

– Ceea ce vreau să găsesc e distracția, libertatea, neseriozitatea. Vreau să stau şi să-ncerc să uit de viitorul ăsta împuțit.

– Dar nu e numai atît, aşa-i, Rickey? În viață există mai mult decît fiesta mobilă prin cluburi cu oamenii cei frumoşi. Trebuie să fie mai mult. Ce anume e?

– Mai e arta, răspunse el cu glas scăzut, ca şi cum l-ar fi putut auzi cineva peste întinsul plajei.

– Care artă?

– Pictura mea.

Îşi privi picioarele desculțe. Schimbarea era distrugătoare. Devenise un băiețel cu o vină secretă. Fusese silit să recunoască un lucru de care îi era ruşine. Evitarea contactului vizual era o încercare simbolică de a ocoli consecințele mărturisirii.

– În sensul de artă creată de tine, înțelese Tari.

– Creată, da. Nu colecționată.

Acum ridică ochii, cu un zîmbet spăşit pe buze. Se simțea mai bine, după ce o scosese la lumină.

– Deci, eşti şi pictor.

– Am pictat cîteva tablouri. Nu cred că asta face din mine un artist, nici din ele opere de artă, dacă stai să mă-ntrebi.

– Dar le consideri bune.

– Aşa e.

– Vasăzică, *asta* faci în South Beach.

– Plus clubul, şi toate celelalte, şi plimbările pe plajă cu tine.

Dar Tari auzise semnalul de trîmbiță al adevărului. Era uşor să glumească. Cine nu se întreba niciodată dacă n-ar putea să fie scriitor, artist plastic, creator? Cît de rar era pusă la încercare bănuiala şi, în acele cazuri, cît de puțin frecvent apucau rezultatele să vadă lumina zilei? Oare cartea din mintea ta se afla în locul ideal unde să rămînă? De asemenea pictura. Şi fotografia. Îl plăcea mai mult decît îndrăznea să recunoască, dar asta mărea oare probabilitatea de a vedea esența „artei" sale? Oricum, *trebuia* s-o vadă. Se cunoştea clar că era cea mai privată parte a lui.

Tari se răsuci în loc, continuîndu-şi drumul de-a-ndăratelea, cu fața spre el.

– O, Rickey, aş putea veni să le văd chiar acum? În clipa asta. Înainte să facem altceva?

– Te interesează pictura?

– Nu în mod deosebit. Dar mă interesezi tu, incredibil de mult.

– Pe vremuri, „hai să-ți arăt colecția mea de gravuri" era un anumit fel de glumă, îi aminti el.

– Ei bine, fii aşa de bun şi nu-i spune tocmai gluma asta lui Jodie Summerfield, spuse Tari, cu toată sinceritatea.

16

Era o stradă lăturalnică din South Beach, o alee murdară care cîndva fusese albă. Rickey îşi conducea motocicleta printre gunoaie ca pe un detector printr-un cîmp de mine. Peste tot zăceau sticle sparte, seringi aruncate şi o pisică strivită în drum, aplatizată, cafenie la mijloc şi ca marmelada pe margini. Muştele erau prea leneşe ca să mai dea tîrcoale şi prea bine hrănite ca să plece. Lîncezeau pe animalele în descompunere, aşteptînd ca stomacurile golite să le permită decolarea. Doi beţivi stăteau aşezaţi într-o uşă, mai păroşi decît Esau, cu o sticlă de alcool metilic între ei. Îi făcură cu mîna lui Rickey, arătîndu- şi dinţii ştirbi prin zîmbetele extravagante. Nu-l cunoşteau, dar era o fiinţă umană de pe planeta Pămînt şi puteau pica de la el dolari, dacă le trecea prin minte parola spre următorul rînd de băutură.

– Aici locuieşti?

Întrebarea lui Tari era retorică. Acolo n-ar fi putut trăi nimeni. Era un spaţiu condamnat, ţara şobolanilor şi a gîndacilor, un tărîm al jivinelor mişunînd sub soare şi al lighioanelor tîrîndu-se seara. Nici un poliţist pe motocicletă, dintre copoii prietenoşi cu consumatorii din SoBe, nu s-ar fi aventurat pe acea alee sordidă. Era un *no*

man's land al nomazilor şi al proscrişilor; o pişătoare în aer liber unde urina aburea pe trotuare cîteva minute şi se evapora; unde excrementele se întăreau de căldură înainte ca mirosul să le scape; unde borîtura era vopsea dizolvată de ploi.

Opri motocicleta, o rezemă pe cric şi-i făcu semn lui Tari să se dea jos. Beţivii rîdeau cu acele lătrături mult prea sonore care nu au nici o legătură cu umorul. Opri motorul. Se lăsă tăcerea.

– Beverly Hills East, zîmbi el, amar după părerea lui Tari, deşi nu exista nici un motiv de amărăciune.

Lîngă ei era o spărtură într-un perete. O uşă jegoasă arăta destul de solidă, după o grămadă de bețe boante. Lîngă perete stătea rezemat un teu cu o cîrpă murdară. O sticlă spartă servea drept pat unui prezervativ folosit. Rickey se căută în buzunarele blugilor după un inel de chei. Păşi cu grijă peste mizerii şi descuie uşa. Aceasta se deschise spre un spațiu de doi metri pătrați. Era curat, dar gol. Antreul nu conținea decît o altă uşă, în celălalt capăt. Rickey se retrase, lăsînd-o pe Tari să intre. Apoi, închise în urma lui uşa de la stradă şi o încuie de două ori. Se lăsă întunericul. În primul moment, fu o beznă totală, iar lui Tari i se opri respirația, pe cînd aştepta ca Rickey să aprindă vreo lumină. Dar nu se întîmplă nimic. Erau singuri în întuneric. Încremeniți, fără să se mişte. Văzu lumină pe sub uşa prin care intraseră. Apoi apăru lumină şi sub uşa pe unde urmau să treacă.

– Rickey?

Tăcere. Îi distingea forma la cîțiva centimetri de ea. Întinse mîna şi-i atinse umărul scurtei de piele.

– Rickey!

Acum vocea îi suna altfel. Tensiunea întindea marginile cuvîntului care era numele lui. Gîndurile i-o luară la

goană. Un val lichid de hormoni i se puse în mişcare prin trup.

– Da, Tari.

Îi cunoştea spaima, emoția bruscă a singurătății intense alături de un bărbat puternic într-un loc mic şi secret. Ştia că era slabă şi vulnerabilă, iar cuvintele lui îi indicau că ştia.

– Ce faci? îl întrebă.

Nu-i răspunse, lăsînd misterul să i se mărească în minte. Ce urmărea? Tari încercă să-şi controleze respirația. Ar fi vrut să inspire adînc, dar ştia că ar fi ieşit tremurînd, într-un geamăt de anxietate delicioasă. Era vorba de sex. Inconfundabil. Îi simțea mirosul în aerul fetid al spațiului ca un mormînt. Omul pe care-l dorea se afla la cîteva degete de ea, dorind-o. Dar existau bune maniere, convenții, lucruri care se făceau şi, o, Doamne, care nu se făceau, iar Tari se cutremură în întuneric, temîndu-se de ceea ce voia şi totuşi cu spaima că momentul acela înfricoşător avea să treacă.

Sus, în cine ştie ce mansardă, erau tablourile lui. Poate! Jos, acum şi aici, se afla arma trupului său, muşchii, puterea lui Rickey Cage, pentru care o încăierare era un desert, iar o femeie alt desert, dulce şi uşor, pufos şi spumos, pentru a fi înghițit şi digerat, eliminat şi uitat.

Mintea îi intră în marşarier. Îi furase sărutul tandru din avion în timp ce ea dormea, sau se afla pe interfața dintre somn şi trezie. Fusese delicios de neaşteptat, şi binevenit, dar nu avusese permisiunea nici unui limbaj al trupului sau al gurii. Tari nu i se opusese, nici n-o dorise, şi participase la el ca parteneră de bunăvoie, căci părea atît de firesc şi se simțea atît de normal. Apoi, Rickey ieşise din viața ei, purtat pe un nor de nepăsare în planul astral unde locuiau superfrumuseți şi se zbenguiau ve-

dole de cinema. În continuare, urmase magazinul universal şi cel de-al doilea sărut. Început, crezuse ea, ca un viol brutal. În primul moment se împotrivise, pînă aflase cine era, iar acum trupul o furnica de amintirea trupului său şi la gîndul lucrurilor pe care voia să i le facă, ea lui şi el ei, în timp ce stăteau cufundaţi pînă la genunchi în conservele cu mîncare pentru cîini şi vorbeau despre patimi. „Ne vom iubi," îi promisese el. Dar încă nu erau amanţi, aici, în întuneric, atît de aproape unul de altul.

Gîndurile lui Tari îşi croiau drum prin minte, căutînd pe dibuite direcţia într-o întunecime a spiritului care era în acelaşi timp înspăimîntătoare şi stimulativă. Începeau jocurile, dar ce fel de jocuri? Jocuri bune, jocuri rele, jocuri care oscilau între bine şi rău, unde se aplicau regulile supermenilor? Oare Rickey Cage se afla, în ultimă instanţă, dincolo de legea îndrăgostiţilor, exclus din rîndul oamenilor, o fiinţă atît de rarefiată, încît o fată putea să se sufoce cu aerul pe care îl respira el?

– Rickey! îi ordonă ea să vorbească, politicos, dar ferm, în beznă. Mirosul de urină se infiltra pe sub uşa din faţă. De pe aleea dosnică, rîsul beţivilor răsuna înfundat. Erau singuri.

Totuşi, nici acum nu-i răspunse. Încă un pas pe scara neliniştii. Încă o răsucire pe bizarul reostat al dorinţei. Îi simţea mirosul, sudoare bărbătească într-un spaţiu închis, dar nu putea să-l vadă. Lui Rickey îi plăcea sexul violent. Intelectul ei o ştia. I-o spunea memoria, a ziarelor de scandal, a propriilor ei experienţe. Dar i-o ştiau şi viscerele, iar întunecimea accentua cunoaşterea acestui lucru. Avea gura uscată, însă inima îi fredona o melodie. Voia să se reazeme de peretele murdar şi să fie strivită de trupul lui. Ţepii bărbii sale urmau să-i zgîrie pielea gingaşă, iar piciorul lui să i se frece sub pîntec, iscîndu-i

umiditatea ca ploaia de primăvară într-o vale seacă. Încercă să înghită, dar nu mai avea salivă, se pierduse cine ştie unde. Ştia că era umedă şi voia să-şi simtă propria umezeală în întuneric, să profite de ea, să amestece în fiertura sexului care-i clocotea deja în trup şi în minte. Se lipi cu spatele de zid, ca să se sprijine şi să fie mai în siguranță, şi tăcu fiindcă inițiativa îi revenea lui, acum ca şi întotdeauna. Totul se desfăşura cu lentoare. Nu era nici o grabă, însă teama fojgăia printre senzațiile fizice în timp ce Tari îşi punea întrebări la care-i era imposibil să răspundă. Cît de mult dorea? Cînd era momentul să se oprească? Avea să-l ştie? Avea să-l recunoască? Putea comunicarea să eşueze în relația dintre trupuri? Puteau ieşi la iveală furia şi regretul din tunelul dragostei şi al patimii?

Se mai sărutaseră şi înainte, dar acesta avea să fie mai mult decît un sărut. Putea s-o aibă oricînd, în picioare, într-un antreu mizer dintr-o stradelă de mahala. Putea doar să-şi descheie fermoarul, pe loc, să-i dea chiloții la o parte cu degetul şi să se afunde în ea. Avea să fie imobilizată de peretele jegos, sub forța lui, cu picioarele ridicate la cîțiva centimetri deasupra podelei, folosită ca mecanism pentru plăcerea lui. Într-un minut, se putea sfîrşi totul. Apoi, urma să se coboare la loc, plină de dorința lui. Avea să se prelingă din ea, pe picioarele tremurînde, în urma celui mai josnic contact sexual cu putință. Încercă să se retragă dinspre oroarea unei asemenea relații, neasigurată, cu sperma lui liberă în trupul ei, cu toate secretele, pericolele şi frenetica sa iresponsabilitate. Dar nu putea bate în retragere din fața fanteziei. În schimb, era atrasă spre flacăra viziunii cu o forță necugetată. Îngrozită, îşi dădu seama că asta dorea. Voia să devină un obiect. Voia insecuritatea zilei de mîine şi a săptămînilor viitoare. Dorea cu o disperare

luzînd demența cel mai nesigur sex posibil, cu Rickey Cage, pe înserat, în primele ore ale celei dintîi întîlniri aranjate a lor.

Încercă încă o dată rațiunea. Încă o dată, judecata se lopi în aburii dorinței. Nu mai era umedă, era leoarcă. Era lichidă. Transpira la subsuori, intoxicată de îngrijorare şi de teama de el, teama de propria ei complicitate cu senzațiile lipsite de gîndire. Bluza îi aluneca peste pielea năduşită a abdomenului. Sudoarea i se prelingea prin şanțul dintre sîni şi despărțitura şezutului. Încercă să nu-şi dea de gol focul lăuntric, ca să nu inflameze cine ştie ce conflagrație detunătoare din el. Dar buzele i se întredeschiseră lăsînd să-i scape un oftat scăzut, cu respirația tremurîndu-i printre dinții încleştați pe cînd se lupta să-şi păstreze mintea întreagă în momentul nebunesc al dorinței. Cu ochii minții, îi vedea forma neagră. Îi vedea jeanşii umflați, pulsînd, umpluți de gloria amenințării. Trupul lui avea să fie încordat ca un arc, gata s-o siluiască, iar Tari îşi scutură capul dintr-o parte în alta pentru a izgoni fantezia înainte de a se prăbuşi pe stîncile realității. Vocea din minte răsuna clar. *Vrei dragoste*, spunea. *Doreşti tandrețea acestui bărbat. Doreşti atingerea blîndă a unui om care ar putea învăța să te iubească. Nu fi dur cu mine, Rickey. Fii delicat. Nu te folosi de mine, cucereşte-mă. Fă clipa asta să devină o amintire pentru eternitate a primului nostru moment împreună.* Ohhhhh! Potopul de adrenalină izbucni prin ea în clipa cînd bomba ambivalenței explodă peste stăvilarul care o ținuse în loc. Nici o femeie nu voia să fie violată, violată la o întîlnire, violată în orice fel. Nici o femeie nu dorea să fie doar receptaculul poftei masculine în beznă, mizerie şi tăcere. Era o crimă contra naturii, aceea de a abuza de ea fără permisiune, de a fi penetrată şi umplută şi lepădată pe pardoseala murdară

ca o zdreanță a nimicniciei, mînjită pe dinăuntru şi pe dinafară cu sucul nevoii unui bărbat. Deştepte vorbe. Subtile gînduri. Pentru dimineață, mîine, pentru oricare alt moment, dar nu acum. Acum, nu mai exista decît focul de jos, dorul, furia toridă a cazanului dintre picioare. Nu exista decît o singură cale de a-şi ostoi nebunească sete de el. Nu voia să bea încet şi gingaş din fîntînă. Voia să se înece în cascadă, astfel ca delicioasa lui umezeală s-o poată penetra prin înşişi porii pielii. Şi o dorea acum, atît de repede, încît lumea prezentă avea să încremenească pentru veşnicie într-o singură fotogramă de timp. Asta însemna sex dur. O, Doamne, avea să însemne dur. Trebuia să-i smulgă hainele de pe trup, pentru ca sunetul sfîşierii lor s-o asigure că eliberarea era aproape. Atunci, urma să i se deschidă şi să se roage numai ca el să juiseze rapid, să se ajungă la prima cumplită încheiere, să treacă peste primul obstacol în războiul pătimaş pe care aveau să-l poarte prin eternitate. Mai tîrziu, puteau să urmeze şi orgasmele ei, mult mai tîrziu tandreţea, comunicarea şi dulcile foşnete de valuri ale îndrăgostiţilor la marginea mării de intimitate. Acum, însă, trebuia să nu fie decît puterea animalică a eliberării lui în închisoarea moale dinăuntrul ei. Trebuia să-şi lase semnul în ea, să şi-o revendice, să şi-o proclame ca fiind a lui. Altceva nu exista. Nu se găsea nici o posibilitate mai generoasă şi mai blîndă. Nu era decît jinduirea oarbă după orgasmul lui în ea.

Tari îşi coborî mîna pe coapsă, iar degetele îi alunecară prin zeama poftei. Se scurgea în pîrîiaşe pe partea interioară a piciorului, şi urmări revărsarea înapoi spre sursă, fără a se ruşina în întuneric. Chiloţii-i erau în ultimul hal. Umezeala infiltrată prin ei îi mînjea deja fusta, în faţă şi în spate. Dar n-o deranja, căci foarte curînd petele făcute de ea aveau să devină cele datorate lui. Îşi

strecură mîna înăuntru. Degetele îi alunecară în părul lucios, căutînd buzele locului intim, intrînd să mînuiască forbinţeala în care se prefăcuse. Îşi arcui spatele şi se împinse în propria ei mînă, rugîndu-se să vină mai repede momentul cînd urma s-o ia el în stăpînire. În adîncul gîtlejului, sunetul aparţinea unui animal ţinut în frîu, încordat pentru o întîlnire mai cumplită şi mai minunată decît cunoscuse în viaţa ei.

Sunetul îi săgetă mintea, despărţindu-i haosul gîndurilor. Nu era zgomot de haine rupte, scrîşnet de fermoar descheiat, muget de pornire la pradă. Era clănţănitul unei chei răsucite în broască.

Uşa de la stradă rămase închisă în spatele lor, dar cea din faţă se deschidea. Rickey o descuiase.

Lumina năvăli peste Tari. Adunată lîngă zidul jegos, era o epavă umană. Avea genunchii îndoiţi, fusta ridicată şi o dîră umedă prelinsă pe pielea dezvelită a coapsei. Cu cealaltă se ţinea de un sîn care-i pulsa.

Rickey se întoarse s-o privească în lumina de pe scară. Expresia lui era înfricoşătoare. Concentrată, pură şi unilaterală, ţintea cu o precizie de laser drept în sufletul lui Tari. În tăcere şi întuneric, reconstituise imaginea în care se transformase ea. Prin lipsa cuvintelor şi forţa prezenţei, prin charismă, prin aură, prin limbaj magic, generase acea tînjire, acea cascadă a patimii. Era pocată de lumină şi de conştiinţa a ceea ce dezvăluise, dar sexualitatea nu se risipea. Aceasta era partea cea mai extraordinară. Visase o fantezie atît de puternică, încît o topise. O preschimbase într-un mănunchi de poftă depravată. Stătea chircită lîngă perete, cu dorinţa picurînd în lacrimi peste pielea dezgolită, mulgîndu-şi-o din mijlocul fiinţei sale cu degete lipsite de vinovăţie. Se îmbiba în fusta de pe ea. Mirosul său de mosc umplea întregul plăcerii zădărnicite. Şi, totuşi, pe Tari n-o încerca

nici o ruşine. În lumina crudă a realității, iluzia persista. Nu o violase. Poate că nici nu avusese de gînd, dar ceea ce se întîmplase încă nu era gata. Nu se putea ca o stare trăită cu atîta putere să nu însemne nimic. Nici un vis atît de real, de complex, cu manifestări atît de devastatoare în lumea reală, n-ar fi putut să fie lipsit de cauză. Prin urmare, actele ei lascive nu provocau nici o stinghereală.

Rickey îi întinse mîna, iar expresia îndepărtată a ochilor lui cu pleoape căzute se contopi cu cea de transă dintr-ai ei. O trase spre el, de la perete, lăsînd urma de sudoare a trupului ei pe tencuiala uscată. Cu mîna stîngă, Tari se ținu de el. Dreapta îi căzu pe lîngă trup, cu degetul sclipindu-i de poftă. Poalele fustei căzură să acopere albeața chiloților umeziți.

Piciorul lui urcase pe prima treaptă, iar Tari privi pe lîngă el, spre scara din lemn gol de brad. Avea o singură balustradă. Pe pereți nu erau tablouri. Sus trebuia să se afle camera lui, apartament, garsonieră, ce-o fi fost. Dar Tari nu mai putea aştepta, trepte, polițe, nimic. Părea să ştie şi el acest lucru. Buza de sus, sub nasul frînt, i se îmbrobonase de sudoare. Umezeala îi lucea în firele de păr de pe piept, lîngă gulerul descheiat al cămăşii de doc. Tari încercă să-şi lingă buzele. Încercă să-i zîmbească. Dar era mult prea tîrziu. Nu mai rămăsese nici urmă de bună cuviință. Nu mai era decît nevoie dezgolită. O foame frenetică. A lui. A ei.

– Vino aici, îi şopti Rickey.

O trecu pe lîngă el şi-i puse mîinile pe umeri, apăsînd-o în jos. Tari se aşează pe a treia treaptă de jos. El rămase deasupra. Picioarele ei stăteau împreunate, într-o deşartă încercare de decență, dar Rickey i le despărți pînă se îndepărtară larg, cu triunghiul întunecat al dragostei văzîndu-se clar prin chiloții leoarcă.

– O, Rickey, şopti, întinzînd brațele să-l tragă spre ea.

Îi distingea conturul, enorm ca visurile ei, strîns sub ilocul întins. Era la acelaşi nivel cu fața ei, cu gura. Se aplecă, lipindu-şi obrazul de fierbințeala ce palpita, apăsîndu-şi pielea pe căldura sa, masînd-o, dezmierdînd acea parte a ființei lui care nu putea minți cu privire la ceea ce dorea. Dar Rickey era stăpîn pe sine. Se lăsă în genunchi; fără a-şi desprinde un moment ochii dintr-ai ei, pînă ajunse în poziția de a-i dărui plăcerea supremă. Îşi umezi gura cu limba uscată, iar Tari se cutremură de nerăbdare la gîndul miracolului ce urma. Mai avu atîta luciditate ca să se salte şi să-şi împingă în gol chiloții, dezvăluindu-se ochilor lui. Apucă să-şi ridice un picior, eliberîndu-l din material. Reuşi să lase articolul de lenjerie ud, făcut praf, înfăşurat larg pe cealaltă coapsă. Îşi coborî privirea, pentru a vedea ce avea să vadă el. Trandafirii precum cochilia unei scoici, buzele dragostei stăteau cuibărite în umezeală. Pline şi tumefiate de plăcere, se despărțiseră din calea lui, eliberîndu-i parfumul lor seducător. Tot timpul, aşteptă întrebîndu-se ce avea să facă. Secunde îndelungate, Rickey o privi, uimit de abandonul ei. Îngenunche în dreptul inimii sale tremurătoare, nucleul topit al făpturii. Acum, acela îi era centrul. Restul nu mai era decît un înveliş pentru acel loc privat, mistic. Tendoanele, oasele, muşchii, nervii erau neînsemnate. Tari trăia la cîțiva centimetri scurți şi ispititori de fața lui, de gura, de limba lui. Îşi depuse dosurile mîinilor pe pielea netedă dinăuntrul coapselor ei şi împinse uşor, în timp ce se apleca s-o guste. Tari îşi aruncă pe spate capul, gemînd a consimțire, şi-şi încordă muşchii abdomenului ca să se pregătească pentru delicioasa atingere. Buzele lui le întîlniră pe ale sale, fierbinți şi uscate în contact cu calda ei umiditate. Atinseră şi se

retraseră, iar atinseră, iar se retraseră, boțite în cele mai tandre sărutări pe simbolul dragostei ei. Inspiră, capturînd în adîncul plămînilor moleculele deliciului. Acum era stăpîn pe intimitatea lui Tari şi stăruia cu jind la intrare minunîndu-se de puterea acelui dar primit de la ea. Deschise gura şi limba i se mişcă în locul unde-i fuseseră buzele, explorîndu-i cu nemărginită gingăşie suprafața catifelată. Bînd din ea, îşi scăldă uscăciunea gurii în îmbelşugata umezeală a buzelor ei amoroase. Îşi mută limba deasupra intrării, unde întîlni sursa voluptății, lingînd şi înfundîndu-şi vîrful limbii în căuşul ei, apăsînd, retrăgînd, apăsînd din nou.

Tari îşi clătina capul dintr-o parte în alta, pe măsură ce valuri-valuri de extaz i se năpusteau prin trup. Se repezi spre el, dincolo de ruşine, încercînd să-şi străpungă adînc ființa cu limba lui. Împinse un braț şi-şi încovoie mîna pe după ceafa lui, poruncindu-i să se înece în ea. Cu mîna stîngă, se rezemă de lemnul tare al scării. Îşi ridică şezutul, încordînd muşchii pentru a se apropia şi mai mult, şi mai strîns. Chipul lui era îngropat în jungla dorinței sale. Alunecos de patimă, luneca magic peste suprafața învăluită a muntelui de dragoste. Lingea, sugea, o iscodea cu limba, şi tot timpul culmea senzațiilor creştea, spre piscul care trebuia să urmeze. Tari încercă să-i încetinească mişcările. Apoi, cînd mîna ei îi opri capul, căută doar să accelereze, căci deliciul devenea şi mai savuros, iar savoarea, şi mai minunată. Închise ochii pentru a se concentra asupra bucuriei şi, cu nările dilatate, îşi inspiră propria mireasmă într-un feedback pozitiv al dorinței. Muşchii pîntecului îi trepidau în efortul de a se ține rigidă înaintea lui. Se cutremura de încordare, dar puterea îi era nelimitată, pe tărîmul nepămîntean al extazului. Rickey îşi opri limba, lăsînd-o să se mişte numai ea. Tari i-o luă în ea, înțepenită,

tonsionată, apoi o expulză retrăgîndu-se să n-o mai poată atinge, şi iarăşi o prinse, la un deget înăuntrul tomniței sale atît de gingaşe. Ea conducea, el stătea supus. Încleştat între picioarele ei, cu obrajii strînşi de coapsele puternice. Tari îl învălui şi mai puternic, împreunîndu-şi gleznele şi apăsînd cu şi mai multă forță coapsele pe după capul lui. Ştia că n-avea să dureze o veşnicie. Dar acum, în ochiul furtunii de patimă, îl călărea. Fața lui îi era şaua. Hățurile picioarelor îi înconjurau capul. Îl simțea chinuindu-se să respire în baia lichidă a dorului ei. Respirația lui fierbinte inspira şi expira în jungla-i fetidă, iar lui Tari îi venea să rîdă şi să strige de voselia acelei puteri pe care o avea asupra celui puternic. Limba lui o pătrundea adînc. Îi simțea mîngîierile prelungi explorînd-o. Înăuntru, mai departe, tot mai sus, şi din nou înapoi s-o lingă pe dinafară, la sursă, la temelie, la fîşia de piele netedă şi subțire care despărțea o intrare de cealaltă. Fiorul excitației indecente o străpunse pe Tari cînd ştiu dintr-o dată ce avea să facă. Limba-i şovăia la marginea locului oprit. O parte din ea se abținu, dar restul tînjea după actul de dragoste nelegiuită. Gemu a încurajare, chiar în timp ce gura-i forma un *nu* fără sens. Se împinse şi mai sus, făcîndu-i loc. Rickey întoarse capul, strecurîndu-şi-l sub ea pînă ajunse cu fața in sus, spre despicătura feselor. Şi limba lui lunecă în intunecimea străină. Tari se zgudui sub şocul senzației necunoscute. Limba lui Rickey ajunsese la deschizătura încreștită, îndrăzneață în pragul intimității, după care, aşa cum îndrăznise să voiască, fu invadată. Rickey îşi împinse limba rigidă în strînsul inel. Apăsă printre stavilele exterioare pînă ajunse ferm în canalul atît de îngust, umplînd-o cu căldură şi umezeală. Tari se uni cu el, în comuniune totală. Acum nu mai puteau exista secrete. Penetrarea celei mai ascunse amulețe a dragostei sim-

boliza apropierea care avea să-i unească pe veci. Era un contact al amorului trupesc, un omagiu fascinant prin desăvîrşirea sa. Şi i se alătura o arteziană de dorință care nu putea sfîrşi decît în orgasm.

Tari se legănă în jurul limbii care o încînta. Coborî mîna şi se desfăcu, introducîndu-şi degetele înăuntru pentru a mîngîia jarul poftei, în timp ce limba lui îi cutreiera liberă tainele. Se prăvăli asupră-i, împingîndu-l şi mai adînc înăuntru. Încercă să- şi relaxeze muşchii, pe cînd se încorda să-i îngăduie şi mai mult acces, să-şi dăruiască sieşi o şi mai totală stăpînire asupra lui. Reciprocitatea se accelerase. Degetele ei şi limba lui făureau plăcerea, iar creierul ei o gusta şi o trimitea înapoi, amplificată, drept cărămizi de bucurie clădind gloriosul castel care se construia numai pentru a fi distrus. Nu ştia cînd sau dacă să-l prevină, dar înțelegea că acel orgasm trebuia să fie numai al ei. Mai tîrziu, avea să se găsească timp şi pentru el, pentru amîndoi, însă acesta urma a fi piscul pasiunii ei personale. Avea să-l înece murind, iar prin renaşterea ei Rickey urma să iasă la suprafață din adîncuri, complice şi martor al intensității cutremurătoare din experiența ei. Păru să-şi dea seama. Mişcările îi deveniră mai grăbite. Era mai tare înăuntrul ei, mai insistent, cu toată gura încleştată în juru-i. Limba, sfredelind-o, se lupta să se mişte în strînsoarea musculoasă.

– Oh, Rickey, gemu ea. O, te rog. Oh! O! Ohhhh!

Degetele îi bătură mărunt în epicentru. Bulgărele comprimat de extaz se repezi din limba lui înapoi, prin zidul lucitor, spre degetele ei, în față şi iarăşi înapoi. În sus şi-n jos se zbuciuma, apoi dintr-o parte în alta, într-un ritm frenetic, acumulînd energie. Respirația îi şuiera printre dinți. Sudoarea țîşnea din trup peste omul de dedesubt. Mintea o îmboldea înainte, înnebunită în

pragul eliberării. Şi trupul, dincolo de epuizare, dincolo de nereuşită, îşi găsea energia pentru ultimul salt spre dispariție. Tot mai sus se înălța. Tot mai jos se apăsa. Se deschidea şi se închidea. Se încorda şi se relaxa, bătînd toate recordurile extremelor şi ale exceselor cu fiecare mişcare cutremurată, şovăitoare. Şi ajunse. O secundă, cunoscu pacea desăvîrşită a nemişcării, liniştea dinaintea furtunii. Se opri. Jos, Rickey aştepta. Apoi îl strînse, strivind limba dinăuntrul ei, şi strigă sonor şi prelung lăsîndu-se pradă orgasmului. Ca pămîntul în cel mai puternic cutremur, se zgudui deasupra lui. Picioarele îi dansau prin aer, Se desfăcură larg, iar zăgazul care doar în parte stăvilise umezeala din ea cedă odată cu strigătul de bucurie.

– O, Rickey, juisez! Ooooooooo!

Cascada în care se transformase Tari se prăvăli peste el. Degetele mîinii ei erau sita prin care curgea. La nesfîrşit, tot mai mult, îşi revărsă dorința. O fîntînă mai plină decît cunoscuse vreodată juca, gonea, spumega din adîncurile ei. Membrele nestăpînite loveau în lemnul dezgolit. Dedesubt, Rickey o călărea ca pe un animal sălbatic şi cambrat ce era. Apoi, încet, de la margini, mulțimea se strecură în haosul splendorii. Spulberă momentul de strălucire, dezmembrîndu-l bucată cu bucată. Pînă ce nu se mai mişcă.

Rickey ieşi de sub ea. Culcîndu-şi fața udă pe burta ei goală şi brăzdată de sudoare, întoarse capul s-o privească în încheierea extazului.

Întinzînd mîna, Tari îi mîngîie părul sclipitor. În ochi îi străluceau dragostea şi recunoştința.

Niciodată n-a mai fost aşa, spuse, cu vocea zguduită.

Va fi şi mai bine, îți promit.

Rickey îi surîse, desenînd forme cu degetul în nă-

duşeala de pe coapsă.

– Nici n-am ajuns în capul scării, rîse el.

– Adineaori, a fost un moment cînd am crezut că nici la baza scării nu vom ajunge.

– N-a lipsit mult.

Se ridică, desprinzîndu-se de ea, pentru a se rezema de perete. Îi întinse o mînă s-o ajute. Înăuntrul blugilor, încă mai era tare ca diamantul. Tari trase de mîna lui, ca pentru a-l coborî peste ea. Nu terminaseră. Aveau o viață la dispoziție. Cu atît mai bine ca să înceapă. Dar Rickey clătină din cap, zîmbind. Era rîndul lui. Îl lăsă s-o ridice, clătinîndu-se uşor pe picioarele ca din cauciuc de India, precum un mînz nou-născut pe cîmp în zorii zilei. Rickey o cuprinse de talie cu brațele ca s-o sprijine şi, în acel moment, chiloții care-i rămăseseră lipiți pe coapsă în propria ei umiditate căzură pe gleznă. Îl privi şi surîse, cu ochii înceţoşați sub o peliculă de pasiune. Rickey se aplecă, iar Tari ridică piciorul ca la un semnal, lăsîndu-l să-i scoată complet chiloții cîndva albi. El îi duse la gură, simțindu-i, ştergîndu-şi drăgăstos pielea cu ei în timp ce-i inspira mirosul de mosc. Împreună, urcară scara, ținîndu-se de mînă. Cu cealaltă mînă, Tari se rezema de balustradă. Era atît de răvăşită, delicios de slăbită, fără rezistență şi irezistibilă. Cămaşa lui se udase leoarcă. Vedea limpede. Încercă să se gîndească la minutele care aveau să formeze viitorul. Exista oare un pat? La naiba, o podea măcar?

Ceea ce găsi fură tablourile lui Rickey Cage. Nu era un apartament, ci un studiou. O cameră murdară, ca aleea din față, dar acela era praf îmbelşugat. Soarele intra printr-un luminator din tavan. Cei patru pereți se pierdeau sub picturi. În colț stătea o chiuvetă veche. Tari îşi şterse transpirația din ochi cu dosurile mîinilor. Era un moment dificil pentru a fi critic de artă. Rickey făcu un

pas înapoi. Voia să ştie. Tari simți neliniştea plutind în aer, amestecată cu sexul într-un cocktail pe care deja dorea să-l guste. Tablourile. A, da, tablourile. Se apropie de cel pus pe şevalet. Întoarse capul spre Rickey. Acesta îi zîmbi încurajator. Tari îşi coborî privirea. Jos, nu se schimbase nimic. Îşi muşcă buzele, încercînd să-şi risipească din cap ceața aburindă. Ce vedea?

Un colaj fotografic. Imaginile reprezentau părți din trupul unei femei. Un cot armonios, în unsharff slab, sau imprimat pe film super-rapid, de două ori mai mare decît în realitate. La fel arăta şi vaginul spre care stătea îndreptat. Precum şi detaliul unei subsuori, cu tot cu un muşchi dorsal sculptural. Tema se regăsea şi în celelalte fotografii. Femei musculoase, foarte puternice, arătîndu-şi multe părți ale trupului, dar foarte puține ale feței. Chipurile înfățişate îi aparțineau mai mult lui Jodie Summerfield. Gros-planurile mărite fuseseră tăiate în forme geometrice precise. Toate acestea se asamblau într-un puzzle care ar fi putut să fie reunit de strănepoții primilor cubişti. Cerneluri acrilice, aplicate gros, umpleau golurile fotomontajului. Culorile erau în majoritate naziste. Stacojiu, negru, auriu şi alb. La un loc cu muşchii arieni, generau un efect vag neliniştitor, şi totuşi, în acelaşi timp, extrem de original. De asemenea, picturile inspirau o sexualitate intensă, autoerotică, de fapt, ca şi cum trupul respectiv şi-ar fi găsit satisfacția în activități narcisiste şi voyeuriste care făceau masturbarea inutilă, deşi ocazională. Ce însemnau? Picturile însemnau întotdeauna ceva, indiferent dacă artistul ştia sau nu, dacă o intenționa sau nu. Alternativ, picturile nu aveau nici o semnificație, ceea ce avea un sens cert în termenii dificultății de realizare.

Trupul lui Tari vibra ca o coardă în vînt. Încă mai era udă ca un rîu şi fundul o furnica de amintiri trupeşti. Dar

picturile, şi erecția lui Rickey, şi podeaua aceea prăfuită... Se sili să gîndească.

– Le găsesc minunate, Rickey. Jodie e în ele, nu? În toate?

– Mda, în aproape toate.

– Chiar dacă n-aş fi întîlnit-o niciodată, mă ajută s-o cunosc. Cam rece, distantă, puțin obsedată de sine. Nu vreau să fiu grosolană. Doar că...

Rickey expedie cu un gest comentariul, dar nu şi un sentiment de suprarealism care începea să se instaleze. Limba care intrase în posteriorul ei se pregătea să articuleze cîteva cuvinte. Oare aceeaşi limbă vizitase şi fundul lui Jodie? Iar după aceea discutaseră despre artă? Era un obicei curent?

– La un nivel, trupurile nu-s decît obiecte, nu-i aşa? Oricît de frumoase sau de urîte, tot obiecte rămîn. Bucăți şi fragmente care găzduiesc oameni. Uneori, adesea, ca în cazul trupului lui Jodie, sînt confundate cu realitatea dinăuntru. Numai că Jodie are o casă cam goală. Nici măcar bîntuită de duhul unei persoane adevărate.

Tari fu nevoită să rîdă de denigrarea rivalei sale. Auzea muzică în urechi, o muzică dulce, iar o rivală frumoasă era disecată verbal. Îşi stăpîni frisonul de vinovăție. Rickey chiar *ținea* la acele tablouri. Da, zău aşa. Cu un mic şoc, îşi dădu seama că voia să apară şi ea într-unul, sau mai degrabă să *fie* unul din ele. Şi o neliniştea să conştientizeze faptul că „bucățile şi fragmentele" ei nu se comparau cu cele ale lui Jodie Summerfield. Dar, de fapt, în casa ei locuia o ființă destul de interesantă.

– Astea-s lămpi cu tungsten?

– Mhm.

– Singur ai învățat arta fotografică?

– Nu-i chiar atît de greu. Pe lîngă înțelegerea corectă

a subiectului. Pe lîngă găsirea *adevărului* despre subiect.

– Sînt aici. M-ai putea înțelege corect?

– S-ar putea să sfîrşeşti undeva pe un perete, în public.

– Nu-i chiar aşa de rău, dacă pot şedea pe numele tău.

– La fel cum ai şezut pe mutra mea?

– Mmmmmmmm.

Răspunsul fusese în parte geamăt. Sexualitatea se activase din nou. Ea îi dăduse drumul. El o încheiase. Acum, aveau s-o ia de la capăt. Acolo. Curînd. Înainte de a fi fotografiată. Şi pe urmă. Mamăăă, *şi-n timpul?* Dar Tari îşi dădu seama, cu inima uşoară, că puțin îi păsa.

Rickey stătea pe loc, luminat de soare din sus şi dintr-o parte. Arăta periculos în stil James Dean, un star de cinema pur şi simplu, iar Tari nu-şi amintea să mai fi văzut ceva atît de frumos. Era flămîndă. Voia hrană, iar el era prînzul. Porni cu paşi repezi, ca spre o braserie, nu un restaurant de lux. Rickey o văzu venind. Ştiu ce voia. Rămase nemişcat, la fel cum stătuse şi ea nemişcată, în primele momente, pe scară. Tari se opri lîngă el, răsuflîndu-i cald în față. Îşi duse o mînă la fundul lui. Cu cealaltă, apucă tăria din față. O cuprinse cu uimire. Inima i se acceleră, pe cînd în cap îi începea muzica. Buzele le stăteau la cîțiva milimetri distanță, dar nu se sărutară. Trecuse vremea sărutărilor. Îi privi ochii, în timp ce-i găsea cheia fermoarului. Îi privi ochii în timp ce i-l deschidea. Se agăță o dată sau de două ori, dar Tari o răsuci şi coborî pînă la capăt, cu țiuitul tuturor fermoarelor din lume. Vîrî mîna înăuntru ca o hoață într-un sac, grăbită, apucînd enorma umflătură ca să nu-i scape. O cuprinse în palmă, simțindu-i prin bumbac

fiebinţeala pulsîndă. Rickey clipi din ochi şi expiră, pierzîndu-şi prin acel oftat vestitul calm. Atunci, Tari zîmbi drept în ochii lui, pentru a-i arăta că marcase punctul şi avea să mai cîştige şi altele. *la seama, eroule, amice macho. Vei urla la lună şi vei muri puţin pînă termin cu tine. Dacă mai termin vreodată.*

Îi coborî mîna între picioare, apoi înainte, pînă cînd degetul ei găsi mica deschizătură a chiloţilor. Nici pomeneală. Prea mică. Aşa că îi smuci doar în jos, nerăbdătoare, şi îl avu în mînă. Era mult mai mare decît ar fi avut oricine dreptul să fie, iar ochii ei îşi pierdură siguranţa, sub ai lui, iar ai lui şi-o regăsiră, în faţa alor ei, şi splendidul joc continuă. Tari îl scoase, încă fără a coborî privirea să-l vadă, dorind, dar şi temîndu-se. *Uită-te,* o îndemnară ochii lui surîzători, şi se supuse. Rickey se încordă în mîna ei, îndreptîndu-se, umplînd, pulsînd, iar ea îl strînse cu putere, înconjurîndu-l cu degetele, deşi abia reuşea. Îl ţinu cu amîndouă mîinile, de mîndrul capăt, de trunchi, de baza ce se dilata vizibil. Inima îi bubuia nedumerită. Nu se putea face nimic. Dar trebuia să se facă. Rickey continua să se umfle, în timp ce ea aştepta cu ochii minunîndu-se de ceea ce vedeau şi cu mîinile dezmierdîndu-i suprafaţa lucioasă. Jos, departe, trupul ei plin de speranţă şi neajutorare încerca să se pregătească pentru ceea ce-i era sortit. În ochi i se citea panica şi dorul. Tari încercase să-şi păstreze controlul. Acum, îl pierduse complet.

– Ajută-mă, Rickey, şopti ea cu buzele lîngă gura lui.

Rickey îi desprinse mîinile şi i le ridică pe umerii săi. Zîmbetul lui încet era cel mai încurajator lucru pe care-l văzuse Tari vreodată. Apoi, cu mîna dreaptă, o cuprinse pentru a o apuca de fesa dreaptă. Cu stînga, ridică materialul care trecea drept fustă. Se legănă înainte, lipindu-se de ea, iar Tari simţi copleşitorul organ dur şi

forbinte pe pîntecul ei. După care coborî, cînd Rickey îşi îndoi genunchii.

– N-o să... murmură ea, cu ochii mari.

Drept răspuns, se călăuzi spre intrarea ei, frecîndu-şi capul de umezeala lunecoasă. Tari se revărsă spre el, se smuci înapoi, jinduind după invazia de care se temea. O privi în ochii mari şi rotunzi, pentru a simți momentul cînd nevoia ei avea să învingă orice gînd de durere. Aşteptă cu răbdare, dar tot timpul continuă să se mişte în cascada de dorință, tatonare, apăsare, amenințare cu clipa împreunării. Tari încercă să se relaxeze, dar stătea în picioare. Şi, totuşi, aşa o dorea, cu pantalonii încă pe el, cu imensitatea repezită în afară, dispărînd sub fusta ei, complet gata s-o cucerească. Nici nu ştiu cînd sosise momentul, dar Rickey observă. Îl recunoscu cu precizie. Se lăsă în jos şi sări la loc, şi într-o clipă Tari mai fu o goliciune vidă, îndurerată, chinuită, iar în următoarea era cotropită, umplută cu el. Forța pătrunderii îi tăie respirația. Picioarele i se înălțară de pe podea şi, preț de-o ireală secundă, pluti în gol, ca un fluture în ac, fără nici o legătură cu lumea decît avea parte din trupul lui. Rămase suspendată. Avea mintea buimăcită de senzații. În adîncul ființei, în măruntaie, în pîntece, departe de spațiul nepotrivit unde avea dreptul să se afle, simți cutremurătoarea prezență a străinului.

– Oooooff! fu sunetul pe care îl scoase, parte fizic, parte mecanic, parte mintal. Era despicată larg. Simți o minunată întregire sfîşietoare pe care niciodată n-o mai cunoscuse. Devenise el, iar el, ea. Dar nu putea avea loc nici o mişcare. Nu putea să încapă decît pătrunderea. Intrare şi ieşire, numai o dată, nicicînd a se mai repeta. Avea să iasă, iar ea să se culce pe podea şi urmau să găsească un alt mod de a face dragoste. Nu era trist. Într-un fel, era chiar minunat. Un simplu fapt de

viață. Dar ce ştia ea?

Mîinile lui îi ajunseseră sub fese, susținîndu-i greutatea. Bicepşii îi erau încordați, genunchii se îndoiau, dar o ținea în fața lui, ridicînd-o şi mai sus cu cîțiva centimetri, retrăgîndu-se cu aceeaşi distanță. Apoi, o lăsă din nou jos. Tari se coborî pînă la baza lui şi în minte îi izbucniră stele cînd încă o dată enormul cap îi lovi ancorele uterului. Explozia de plăcere o înhăță în gheare. Era sfîşiată, dar cel puțin întreagă. Şi se putea face. Membrul acela putea să se mişte în interiorul ei.

Îşi coborî privirea, cu gura întredeschisă de patimă şi uimire. Amîndoi erau îmbrăcați. Nu se vedea nici urmă din locul magic unde li se întîlneau pieile goale. Parcă ar fi dansat. În schimb, făceau o dragoste extraordinară, iar Tari nu se mai simțise nicicînd mai vie sau mai neputincioasă, fiind penetrată mai complet decît ar fi crezut vreodată că era posibil. Din nou pluti în sus, alunecoasă pe trunchiul lui. În clipa dinaintea ieşirii, nu găsi decît groaza de a se goli. Şi încă o dată căzu, cobora delicios, lunecînd pe coloana dorinței. Jos o aştepta zenitul senzațiilor. În capăt era nadirul speranței. Rickey avea pe buză broboane de sudoare, în timp ce o purta, iar ea îl cuprinse strîns cu picioarele pe după şolduri, înfigîndu-şi gleznele în şalele lui pentru a sta bine sprijinită în dansul dragostei.

Şi apoi simți începutul celei de-a doua furtuni. Fluieră mut undeva în depărtare, iar Tari îşi azvîrli capul pe spate s-o întîmpine. In acelaşi timp văzu, pe fața lui, că gestul de abandon îi accelerase la rîndu-i apropierea. Acum ritmul era mai măsurat. Fiecare puternic impuls, plin de hotărîre, se încorda să ajungă la eliberarea amîndurora. Dădu o dată din cap, pentru a o înştiința că ştia şi că era în regulă. Printr-o complicitate secretă, începură să coopereze, amplificînd plăcerea într-un tot mai

larg ciclu al patimii. Tari se lărgise împrejurul lui, el se dilatase în ea, iar ea secreta unguentul amorului pentru pistonul în care se preschimbase el. Se concentră în jos, slăbită de-atîta dor. Închise ochii. Avea urechile pline de zumzetele pompei de vid ce era acum trupul ei. Nările îi palpitau să prindă mirosurile animalice ale dorinței. Şi tot timpul drama senzațiilor absolute o înghițea, pînă nu mai rămase decît simțirea, o emoție crudă suspendată în spațiu sau în lancea iubitului. Ridică mîinile pe obrajii lui şi se aplecă aproape de chipul încordat, capturîndu-i respirația frenetică.

– Te iubesc, Rickey, te iubesc, murmură, cu cuvintele punctate de şocurile ritmului neabătut. Nu-i putea răspunde, dar în ochi îi scăpără recunoaşterea sentimentelor ei şi reciprocitatea din partea lui. Mult dincolo de facultatea vorbirii, trăia din forțe de împrumut pentru sfîrşitul ce se anunța. Apoi, Tari îi văzu ochii mărindu-se şi se dilatară şi ai ei, pe cînd sfîrşitul eternității se apropia. Trupurile li se ciocneau, pielea spumega ca a cailor. Erau scoşi din realitate de poftă, retezați de existență, şi totuşi în sfîrşit aveau contact cu viața. Nici un alt moment nu mai putea însemna atît de mult. Nici o durere nu putea fi ştearsă de acea comuniune a cărnii. Pentru acel scurt răstimp, luă sfîrşit singurătatea sinelui şi în reîntregire se găsi simpla şi pura bucurie a împlinirii, a sfințeniei. Din străfundurile gîtlejului i se porni mîrîitul. Era un sunet gros şi scăzut de fiară a junglei, măreț şi totuşi înfricoşător, şi creştea ca un cor de glasuri ale unor oameni asupriți. Deschise gura să strige vestea, Tari o strigă şi ea, în timp ce trupul i se topea, moleculă cu moleculă, în fisiunea pasiunii. Acum era pentru el ulei şi apă, grăsime şi sudoare şi suc al dragostei. Se storcea pentru el. Esența ei acumulată era distilarea întregii ființe, aşteptnd numai momentul perfect pentru descă-

tuşare. Zbura spre cer, gata să coboare din nou, dar Rickey o ținu acolo cu ultimele puteri şi, în secunda penultimă, se lăsă o nemişcare absolută.

Capul lui, pulsînd ca o inimă, era în deschizătura ei. Stătea cuibărit acolo, fierbinte şi hămesit, iar Tari ştiu că acela era adevăratul moment. Încercă să şi-l imortalizeze în memorie. Amprenta senzației lui nu trebuia să se piardă niciodată. Era ca viața însăşi, un microcosm de frică şi bucurie. În fața ei se întindea posibilitatea, deplina probabilitate a extazului. Dar de acum şi pînă atunci, între incertitudinea prezentului şi făgăduiala viitorului, se aşternea ceața subțire a îndoielii. Se putea ca te miri ce perversitate să-l facă să se oprească tocmai acum? Era posibil s-o lase plutind într-un tărîm al nimănui de rîvnire suspendată, atît de aproape şi totuşi atît de departe de explozia fericirii pe care o dorea cu o nevoie atît de disperată? Oprirea lui îi întețise spaima, o accentuase, o amplificase, împotriva oricărei rațiuni şi anticipări.

Nemişcat, aştepta. Îl simțea zvîcnind între buzele dragostei sale, îi simțea palpitația în ea. Rickey făcu un pas înainte, apoi încă unul şi, deodată, Tari simți ceva tare la spate. Duse mîna înapoi. Degetele i se opriră pe marginea tare a unei scînduri. Stătea rezemată de o pictură. Mai mare decît modelul, se sprijinea în spatele ei. Privi într-o parte, cu toată făptura oprită în suspensie. Mîna lui Jodie Summerfield stătea pe şoldul ei gol, unde întîlnea fusta adunată şi boțită. Lîngă umăr se vedea sînul perfect al lui Jodie, sfîrcul conic, învăluit într-o mare de cerneală acrilică roşie. Tensionată în pragul orgasmului, Tari înțelese simbolul. Era imobilizată peste tablou. Era fluturele pe pagina insectarului, prizonieră a patimii. Trăsăturile rivalei sale, goală şi neruşinată, îi împungeau şi-i ciupeau trupul lipsit de apărare. În nebunia

sexului, îi plăcu. Avea în față iubitul, gata s-o umple şi s-o înece, cu darul lui cel mai de preț. În spate era Jodie Summerfield, cu trupul ei superb şi fără minte, redus la părțile componente, la elementele de bază, martor al acelui act, cel mai intim şi mai fundamental. Şi, în chip ciudat, acest lucru o aruncă pe Țari peste limită.

Pe piscul prăpastiei, gata să sară spre încîntare, nu degetele bărbatului o împinseră, ci, în mod pervers... senzația unei femei.

Deschise larg gura şi țipă sonor:

– Ohhhhhhhhh, acum îmi vine.

Rickey se avîntă în orgasmul ei, lovindu-i fundul de placajul rece. Se destrăma, se zbuciuma, cu picioarele trepidîndu-i, împleticindu-se. Se împinse în ea, propțind-o de tablou cu greutatea propriului său trup. Rămase prinsă acolo, fără a se mai ține, pe cînd enormul piston din ea devenea pompă. Simți şuvoaiele de dragoste dezlănțuite înăuntrul ei, le simți stropindu-i gura uterului, împroşcîndu-i miezul cu esența bărbatului. Şi tot așa, la nesfîrşit. Simțea căldura topită cum o inunda. Iar în jur răsunau zgomotele propriilor ei mişcări, puternice, magnifice, în pas cu ale lui. Se eliberă şi ea, întîmpinîndu-i lichidul cu zeama ei, înecîndu-l pe cel ce-o îneca, şi împreună se scurseră, pe coapse, prin jurul şezutului, picurînd, revărsîndu-se, într-o cascadă de dragoste amestecată. Amîndoi udară pictura uscată, montajul neted al fotografiilor, cu fundul ei glisînd dintr-o parte în alta pe marginea alunecoasă a tabloului şi picioarele dansînd în aer de împlinirea patimii. Orgasmul ei se rostogolea pe lîngă al lui. Apogeul lui se avînta peste al ei. Nu mai erau umani. Erau numai organisme, încleştate într-un atemporal dans al naturii, dincolo de control, dincolo de orice înțeles. După care, nespus de încet, începu sfîrşitul.

Rickey Cage se lăsă în genunchi, încă în ea, iar Tari coborî odată cu el. Întinse mîinile, lipicioase de sudoare, pentru a-şi stabiliza mişcarea, cu posteriorul ud alunecînd în josul tabloului. Lăsă pe suprafaţa acestuia o dîră, un siaj argintiu a tot ceea ce deveniseră... peste fundul obraznic al lui Jodie Summerfield, peste picioarele ei lungi, peste faimoasele buze bosumflate. Apoi ajunse cu fesele pe podea şi coapsele călare peste ale lui Rickey, şi cu părul pubian, sclipind de umiditate, încurcat lasciv printr-al lui. Stătură aşezaţi astfel timp îndelungat, în balta dorinţei reciproce. Rickey ridică mîna şi-i atinse obrazul, iar Tari îşi frecă nasul în palma lui, încă simţindu-i în trup ultimul spasm secătuit.

Îi surîse, cu zîmbetul pămîntesc şi lînced al amantei.

– Am stricat tabloul lui Jodie, şopti ea.

– Foarte curînd îl vom strica şi pe cel pe care-am să ţi-l fac ţie, şopti şi Rickey.

17

Rickey trase motocicleta la bordură şi propti cricul. De pe terasa hotelului *Marlin*, mesenii îi priveau. Un rocker şi o fată drăguță nu prea erau vrednici de atenție pe Collins în asfințit, dar vopseaua motocicletei făcea toți banii. Apoi, Rickey îşi scoase ochelarii de soare, iar avizații înțeleseră tòtul, recunoscînd vedeta. Interesul se activă, rămînînd însă un interes tipic SoBe. Populația sofisticată era mai sensibilă la lungimea de undă a modei şi a accesoriilor, decît la cea a celebrității.

Rickey o ajută pe Tari să descalece. Îl cuprinse cu brațul pe după gît, ridicîndu-şi piciorul peste şa. Acum era al ei. Şi ea era a lui. Limbajul trupurilor exprima posesiunèa. Tari zîmbi. Era atît de curtenitor, în costumația lui de piele roasă, dar se vedea clar că latura cealaltă a atitudinii lui cavalereşti era misoginismul. Pentru moment, lui Tari îi convenea de minune. De ce să nu fie un mascul bărbat pînă la capăt? O făcea să se simtă încălzită şi ocrotită. Sentimentul necunoscut era o noutate plăcută.

– Eşti gata pentru tocănița de capră şi servitul fără pretenții? Om fi noi pe peninsulă, dar *The Marlin* e o insulă de agrement.

– Sînt gata pentru orice.

Încă mai avea furnicături, zburînd ca un zmeu pe vîntul amintirilor trupeşti şi al patimilor pentru viitor. Îi luă mîna şi-l trase lîngă ea pe trotuarul încins, oftînd cu safistacție.

Trotuarul era pustiu, cu excepția unui bărbat singuratic care venea spre ei. Era înalt şi, apropiindu-se, creştea şi mai mult. Tari recunoscu imediat genul. Avea pantaloni murdari şi era gol de la mijloc în sus. Părul blond, murdar şi încîlcit, i se încurca într-o coadă de cal la spate. În picioare nu purta nici pantofi, nici ciorapi. Una peste alta, un alcoolic din South Beach. Resturile unor muşchi voluminoşi şi insolența țanțoşă a umbletului îl făceau să arate amenințător. Consumatorii de pe terasa localului *The Marlin* erau despărțiți de trotuar printr-o balustradă. Bețivul nu avea cum s-o treacă. Avea să se repeadă la prada cea mai uşoară. Tari şi Rickey urmau să fie acostați. Rickey îl privi apropiindu-se. Nu făcu nici o mişcare spre siguranța relativă a terasei populate, deşi ar fi avut timp să ajungă. Tari îl privi. Se îndreptase cît era de înalt. Dacă deasupra capului ar fi avut o inscripție de neon, aceasta ar fi spus: „Tipul care a spus că .Discreția e partea cea mai bună a virtuții a fost un fătălău cu caş la gură."

Vagabondul ajunsese. Afişă un rînjet cu ochii sticloşi şi se clătină spre Rickey:

– Dai ceva la un veteran fără noroc?

Rickey nu ezită.

– Mhm, sigur, răspunse, băgînd mîna în buzunar. Scoase o hîrtie de cinci şi i-o dădu individului.

Tari înțelese imediat. Un yuppie[1] ar fi întins-o spre

---

1. – Tînăr în ascensiune socio- profesională (n.tr.)

civilizație, ca să evite dilema. Avocații, dentiştii – şi aşa mai departe – aveau principii care le interziceau să-i „încurajeze“ pe dezmoştenții soartei să cerşească. Tot din principiu, nu acceptau să fie bătuți, scuipați sau insultați verbal, mai ales în fața unor spectatori. Retrăgîndu-se, evitau conflictul. Rickey, însă, putea să se apere. În acelaşi timp, era suficient de cunoscător într-ale lumii şi înțelegător pentru a-şi da seama că unii oameni nu mai aveau puterea de a se ajuta singuri.

Omul se uită la bani, la motocicletă, la Rickey, la Tari. Şi înțelese pe dos. Resturile creierului său interpretară darul lui Rickey drept slăbiciune. Ostilitatea băuşului se inflamă înapoia ochilor tulburi.

– Numa' atîta-ți dă mîna să-i dai la un om care-a luptat pentru țara lui? întrebă el, bălmăjit.

Tari strînse mai tare brațul lui Rickey, încercînd să-l tragă spre terasa hotelului. Clienților li se trezise interesul. Gîturile li se lungeau spre stradă ca trase de aceeaşi sfoară. Rezolvarea problemelor cu cerşetorii era tipică pentru anii '90. Nimeni încă nu scrisese cartea de etichetă pe această temă. Trebuia să se improvizeze din mers. Cum avea să procedeze starul? Bețivul era masiv, acoperit cu tatuaje. Se anunța un moment apetisant.

Rickey nu răspunse. Zîmbi satisfăcut. Tari nu-l clintise din loc. Acum, eliberă mîna lui Tari.

Tari nu era obişnuită să fie spectatoare. Fie singură, fie în compania unei prietene, o asemenea experiență ar fi fost înspăimîntătoare. Dar nu avea nici o teamă. În schimb, simțea emoție şi un interes intens.

– Bă, să nu te rîzi de mine ici-şa-n morții mă-tii, mîrîi bețivul. Băi, căca-m-aş în tine de lăbar, s-ar cădea să respect' mai mult un om care şi-a riscat în mă-sa viața pentru țara asta.

Individul se aplecă spre ei. Saliva îi țîşnea printre

dinții stricați. Muşchii pieptului i se flexau. Bicepşii mari, cărnoşi, se pregăteau să intre în acțiune. Apoi, omul duse mîna la spate. Scoase din buzunar un cuțit mic şi murdar.

Tari abia distinse mişcarea neclară. Imaginația ei fu nevoită să umple golurile din imagine. Rickey abia dacă-şi retrăsese pumnul. Pistonă înainte şi în sus, dintr-o parte, iar sandvişul degetelor sale deveni mîncare pentru gura încă deschisă a agresorului. Se auzi un zgomot scrîşnit, cu elemente de plesnet şi bufnitură. Un nor de sînge şi salivă se învolbură în aer, din chipul individului, ca spray-ul dintr-un pulverizator, într-o cameră bine lumi-nată. Cerşetorul căzu pe spate. Nu se îndoi. Inerția loviturii îl menținea drept. Reflexele căderii erau abolite de leşinul brusc şi total. Capul său lovi asfaltul. Piciorul stîng îi tresări. Şi rămase nemişcat.

– Futu-te-n cur pe mă-ta, şuieră Rickey.

Tari se întoarse spre el şocată, încercînd să înțeleagă ce se întîmplase. Era transformat. Nu se mai vedea nici urmă din calmul dinainte. Avea chipul flămînd, cu buzele întinse peste dinți, într-o grimasă crudă. Într-o clipă, Tari văzu un Rickey Cage secret. Era acel Rickey aflat în acord cu hainele lui, cu toată înfățişarea, cu imaginea macho pe care comportamentul său dinainte o contrazisese întotdeauna. Devenise rigid de agresivitate. I-o simțea pulsînd din toată ființa şi ştia de unde provenea. Tatăl lui rîsese în timp ce-l bătea, pînă într-o zi cînd rîsul îi murise în gît. Acela era copilul dinăuntrul bărbatului. Aceea era ura de sub suprafață, pentru o lume care îl maltratase. Era numai ură şi furie, şi cumplitul pericol pe care-l generau acele stări emotive. Rickey fusese boxer. Şi ce mai fusese? Portar de cîrciumă? Bodyguard? Gorilă pentru oamenii cu probleme?

Privi spre bețivul doborît. Îşi ridică ochii spre spec-

lutorii de pe terasă. Nici un fund nu-şi părăsise scaunul. Ajutorul nu figura în menu. Tari alergă spre nenorocitul întins pe jos. Îi luă mîna, căutîndu-i pulsul. În acelaşi timp, îl manevră în poziția Trendelenburg. Nu exista pericolul nici unei vătămări spinale. Totul era să-l potrivoască într-o poziție în care să nu-şi poată inhala propria vomă. Se răsuci. Rickey îngenunchease lîngă ea. Pe chip i se citea îngrijorarea. Îşi revenise. Demonii fuseseră alungați încă o dată.

– Îi bate inima, spuse Tari. Dar trebuie să fie dus la spital. În cel mai bun caz, s-a ales cu o comoție, în cel mai rău, cu hemoragie cerebrală. Să cheme cineva o ambulanță.

Rickey se ridică. Îi strigă unui chelner:

– Auzi, dom'le, sună după o salvare, vrei?

Intervenția de urgență se desfăşură cu elanul american tipic. Sirena ambulanței se auzi aproape imediat, urmată îndeaproape de vaietele electronice ale cîtorva maşini de poliție. Într-un răstimp ce păru de cîteva secunde, traficul fu abătut din drum, în luciri de girofaruri, iar alcoolicul rănit fu legat pe o brancardă. Deferenți, slugarnici chiar, polițiştii consemnară declarații. Exista o terasă întreagă de martori ai tentativei de tîlhărie. Starul de cinema făcuse figura lui John Wayne. Bețivul era un turbulent cu cazier.

După ce momentului i se mulse ultima fărîmă de dramatism, spectacolul din stradă se risipi, lăsîndu-i pe Rickey şi pe Tari singuri pe trotuar.

– Mai ai poftă de mîncare? întrebă el.

– Sînt obişnuită cu sîngele, răspunse Tari, cu un zîmbet răutăcios. După cum se pare, eşti şi tu, adăugă ea.

– Uneori, mă pierd, zise Rickey, fără să zîmbească.

– Ai un uppercut ca toți dracii, comentă Tari. Gîn-

durile i se învolburau, în timp ce încerca să-şi facă suma sentimentelor. Modul în care acceptase Rickey lupta avea un sens. Ar fi putut-o evita, dacă bătea în retragere. Dar ştiința retragerii le aparținea oamenilor de categorie medie. Făcea parte din bunul simț, iar a avea bun simț era ceea ce se cuvenea să faci. Însă, la colțurile bulevardului murdar, întorsul spatelui avea alte consecințe. Însemna că erai laş, vină pentru care aveai să fii torturat într-un mod mult mai oribil decît a-ți fi frînte oasele. Era vorba de imagine. În țara claselor mijlocii, ceea ce conta era succesul, studiile, poziția socială şi bunurile materiale care stabileau scorul. În ghetou, contau coaiele. Cu ele, într-o bună zi, puteai scăpa. Fără, erai condamnat. Prin urmare, Rickey le dăduse mînă liberă *cojones*[1]-urilor lui. Ce însemna asta pentru Tari? Ce altceva ar fi putut face? Să-ți țină bețivanului o predică despre flagelul alcoolului şi binefacerile abstinenței? Să fi turuit liric despre meritele studiilor superioare sau să laude avantajele lui Betty Ford[2] față de metoda Minnesota? Zîmbi, gîndindu-se la ridicolul întregii situații. Care era realitatea? Omul ei o apărase de un individ înarmat cu un cuțit, la un colț de stradă, în amurg. Cum îndrăznea să fie altfel decît recunoscătoare?

– Haide, eroul străzilor, să mîncăm. Sau, cel puțin, să bem. Cred că de asta avem cea mai mare nevoie.

Zîmbi uşurat. Era din nou Rickey cel fermecător, de lume veche.

Străbătură terasa, în aplauzele cîtorva oameni. Rickey

---

1. – (Sp.) coaie (n.tr.)
2. – Soția preşedintelui Gerald Ford, celebră pentru problemele sale alcoolice – vezi Nigel Cawthorne, „Viața sexuală a preşedinților Statelor Unite", Editura MIRON, 1998 (n.tr.)

nu-i luă în seamă. Intrară pe uşă, în hotelul *The Marlin*. Înăuntru, îi aştepta o lume stranie. Părea, îşi spuse Tari, cam ca şi cum ar fi fost sub mare, o țară a Micii Sirene, în tonuri albastre şi acvamarine, cu lămpi şi lampadare din cochilii de scoici. Pereții erau zugrăviți „degradat", un vechi efect salvat de uniformitate prin pete galbene şi portocalii care imitau rugina, infiltrarea apei prin tapet şi alte semne de descompunere. În dreapta se afla recepția. În stînga, o tejghea unde se vindeau de toate, de la brățări Rastafarian şi CD-uri cu muzică veche pînă la cărți despre Jamaica şi mirodenii din insule. Mobila era în stil deco modificat. Canapelele şi fotoliile se unduiau ca nişte valuri. Cîteva trepte coborau la un bar cu un pîlc de măsuțe, ale căror scaune păreau să nu aibă nici o linie dreaptă, accentuînd impresia de scufundare într-un Atlantis de basm.

Rickey se îndreptă spre bar. Îi trase lui Tari un taburet. În apropiere stăteau aşezate două modele. Barmanul, slab, musculos şi seducător, se apropie imediat.

– Bună seara, domnule Cage. Cu ce să vă servesc?

Comandară punch de rom, sub influența muzicii reggae tăioase care plutea din sistemul de sunet.

– Christ Blackwell, patronul localului, a fondat Island Records şi l-a descoperit pe Bob Marley. Un englez de la nu ştiu ce şcoală bogată.

– E destul de original. Îmi place.

– Mda, tocmai a cîştigat un premiu pentru arhitectură.

Tari îşi privi iubitul. Redevenise bărbatul din avion, încrezător în sine, fermecător, un om care ştie multe. Dar acum Tari ştia că avea mai multe straturi. Despachetarea darului în care consta el avea să fie un proces lung şi sfîrşit. Şi nu toate surprizele aveau să fie plăcute. Nu conta. Ba chiar, îi sporea interesul, dacă era posibil.

Sorbi din băutură.

– Ai avut succes ca boxer? îl întrebă.

– Nnț, nu prea. Am cîştigat, am mai şi pierdut... Am avut din ce trăi cîțiva ani şi în acelaşi timp mi-am făcut creierii praf.

– Actoria e mai avantajoasă.

Nu era o întrebare, dar, în timp ce vorbea, Tari se întrebă de ce auzise, despre munca lui de actor, atît de puțin de la el şi atît de mult de la alții. Jucase în cinci filme. Reputația îi crescuse cu fiecare, dar *Dublă provocare* era primul său film de o sută de milioane de dolari.

– E tot aia, răspunse el. Îmi cîştig existența şi-mi bulesc creierii.

– Nu-ți place? zîmbi Tari, neîncrezătoare. Replica standard era: „Ce noroc am să fiu actor. Primesc bani pentru că fac ce-mi place."

– Mă incita, înainte de a fi început să cîştig bani... înainte de a deveni o meserie. Dar acum, asta e. Vreau să zic, unui muncitor în construcții nu-i pretinzi să fie îndrăgostit de meseria lui. E ceva forțat. O treabă pe care o faci tot timpul. Şi puțin cam nedemn, nu? Oameni în toată firea care se joacă de-a ceva. Care se prefac.

Tari adăugă noile informații. Rickey era un băiat dur de ghetou într-o lume meritocratică de clasă mijlocie. Se vindea pentru mega-dolari fiindcă era soluția cea mai deşteaptă, dar plătea prețul în termenii scăderii respectului de sine. Puştii din cartierul lui erau acum în puşcărie, eliberați pe cuvînt de onoare, sau la cimitir, împingînd în sus margaretele. Supraviețuitorii ajunseseră instalatori, şoferi de camion sau măturători ai străzilor pe care le terorizaseră cîndva. Dacă găseau pe cineva care să-i asculte, se lăudau cu zilele cînd îl bătuseră pe marele actor de film şi povesteau cum nu putea s-o tragă – era curist – şi de şi-ar fi pus şi ei mintea,

normal că ajungeau tot la Hollywood.

Bău cu sete din pahar, ca şi cum şi-ar fi înghiţit amintirile. Inima lui Tari începu să bată mai repede. Pentru el, era un străin, un marţian. De-asta era atît de fenomenal de atrăgător. Într-un anumit sens, trăise de două ori mai mult ca ea, în pofida faptului că aveau aproximativ aceeaşi vîrstă. Începuse să trăiască imediat după ce ieşise din pîntecul mamei, poate chiar *dinăuntrul* acestuia. Ea începuse în adolescenţă. Avusese o copilărie „fericită". El supravieţuise printr-a lui. Fusese un război, iar acum era un veteran care ştia cum să trişeze, să lupte şi să se ascundă rănit, ţinînd totul înăuntru. În timp ce Tari frînge inimi la balul de absolvire a liceului, el era ocupat să frîngă degete şi-şi aranja nasul pentru bani, în săli de sport pline de aburi şi de oameni care considerau femeile ambalaje pentru ciocănitorile lor. O făcea să se simtă frivolă şi neînsemnată, ca şi cum n-ar fi avut nici un drept la îngrijorare sau la nelinişte. Şi, totuşi, într-un anumit sens, era vătămat. Îi acorda emoţia pericolului, dar îl făcea şi vulnerabil. Existau lucruri pe care nicio dată n-avea să le înţeleagă, din cauza nesiguranţelor lui. Degetul său avea să şovăie întotdeauna pe butonul de autodistrugere, exact în momentul cînd tupeul îi deschidea cîte o uşă a gloriei. Oare asta se întîmplase cu cariera lui? Era cumva neplăcerea sa de a juca o explicare raţională a neplăcerii actoriei faţă de el? Pe hîrtie, era o stea de box-office în cîrca superproducţiei. Dar cîte pene zburlise pe coridoarele puterii din Hollywood? În pofida convingerii populare, oamenii de afaceri *erau* dispuşi să-şi lovească propriile interese numai din ambiţie. Ea n-avea de unde şti, dar lista întrebărilor se tot lungea. Cum era şi cazul, la începutul dragostei.

– De ce am senzaţia că trecutul ţi-a creat o problemă cu figurile de autoritate masculine? îl întrebă.

Rickey o privi, zîmbind, apoi îşi mută ochii.

– O parte din înțelegere e ca, la cină, să te despuiem pe tine complet.

– La masă! făcu Țari ochii mari, chipurile surprinsă de dublul înteles.

– Mda, îşi lăsă el privirea să lunece peste ea. Haide, să mîncăm pînă nu ne mai întrerupe cineva, propuse, ridicîndu-se.

În jamaicană, cuvîntul *shabeen* are două sensuri – „birt" şi „pierzanie" – iar restaurantul *Shabeen* din hotelul *The Marlin* adoptase ca temă cele două concepte fără a-l interpreta literal pe nici unul. Era o încăpere prelungă şi cu plafonul jos, întunecată şi totuşi plină de culori vii. Pereții constau într-un colaj de bețe, frînturi de lemn şi rame rupte de tablòuri, unele vopsite, altele nu. Mesele se înşirau de-o parte şi de alta a sălii înguste şi fiecare părea să fi fost pictată manual de un copil precoce, petele de culoare amestecîndu-se cu grafica arbitrară a unui buchet de flori de cîmp. Sub tavan erau agățate tuburi mari de metal vopsit – sistemul de aer condiționat al birtului – iar de-a lungul pereților, glastre cu flori-ale-soarelui de hîrtie sporeau senzația de viață insulară uşoară. Cine are nevoie de bani şi de şic, părea să spună camera, cînd aveți soarele, nisipul şi cerul? Pe fiecare masă se afla cîte un grup de sosuri în sticle, dar nu erau Heinz, H.P. şi French's. Se găsea sosul Pukka, şi pasta de roşii condimentată Busha Browne's, şi toate arătau ca şi cum l-ar fi putut băga pe un gastronom yuppie la perfuzie pentru o săptămînă. Chelnerii, printre care şi o femeie incredibil de atrăgătoare, cu păr roşu-viu tuns perie şi un trup de să mori şi mai multe – nu, erau negri. La fel era şi şefa de sală, care arăta ca un model de pe coperta revistei *Ebony* şi coordòna activitățile cu o expresie care pretindea un respect absolut.

Rickey zăbovi la intrarea restaurantului, în stilul modest care le place jamaicanilor, şi curînd se aşezară şi începură să mestece bananele prăjite aduse la masă în acelaşi timp cu ei.

– Vrei să rămînem pe rom? o întrebă Rickey.

Părea soluția cea mai potrivită, cu puțin St. Croix pentru a reface echilibrul. Tari se rezemă de spătar, lăsîndu-se purtată pe visurile reggae. Lista era amuzantă. Comandară pateuri jamaicane, cu care să poată mînca sosurile; aripi de pui cu condimente şi creveți prăjiți cu piper. Se spunea că friptura de capră avea un gust asemănător cu cea de miel, aşa că luară amîndoi, cu pilaf de nucă de cocos, cartofi dulci copți şi bammy, cunoscute şi ca prăjituri de manioc.

– Crezi că nefericitul ăla e tratat bine? întrebă Tari deodată.

– Cu siguranță. Una la bărbie, un cucui în cap şi totul sub anestezie generală. O noapte sau două într-un pat curat, cu mîncare bună şi şansa de a se dezintoxica, e exact ceea ce-i trebuie.

– Cred că ai dreptate.

Tari tăcu o clipă.

– Cum poate decădea un om într-atît?

– Începînd cu treapta de jos. N-a căzut de la o înălțime prea mare. Acolo l-a dus norocul. Rahat, nici nu-i o viață chiar atît de rea. N-are responsabilități. Nici ipoteci. Nici nevastă pisăloagă. Şi nici copii cărora să le fie rușine cu el.

Nu pari prea încîntat de bucuriile vieții conjugale, îl tachină Tari.

Într-un fel, nu era un rîs sincer. Rickey tăcu o secundă, gîndindu-se, fără să-l ia cu nepăsare.

Aşa cred, spuse el. E un compromis. Pentru ca mariajul să iasă bine, trebuie să te potriveşti cu ceilalți,

cu femeia, cu copiii. Nu poți face tot ce te taie capul. Nu poți fi tu însuți fără ca alții să sufere. Genul ăsta de compromis nu se potriveşte cu onoarea mea. Cu demnitatea mea. Dacă nu sînt cinstit cu mine însumi, nu mai sînt nimic. Sînt doar... ca un Muzak de conversație, cine ştie ce manechin care simulează viața, dar de fapt nu trăieşte cu adevărat. Aş juca rolul vieții cu textul altora, mi-ar ieşi unele scene, poate chiar şi nişte cronici bune, dar în esență n-aş fi eu. Asta înseamnă pentru mine căsnicia, doar dacă nu vrei să fii un tiran care-şi terorizează familia, ca bătrînul meu... şi, căcat, cu asta am şi pus punct.

– Deci asta e, da? Vezi în tine părticele din tatăl tău, te îngrozesc, şi totuşi în acelaşi timp eşti atras spre ele. În copilărie, te fascina puterea lui şi totuşi detestai modul în care şi-o folosea. Ca şi cum ai purta un pistol încărcat, cu coşmarul că într-o bună zi ai să-l foloseşti, nimicindu-i pe toți.

– Sună ca la Secția 101 Psihiatrie. Ne-am întors de unde am plecat.

Mustrarea era blîndă, dar avertismentul de a nu se apropia prea mult se vedea clar. Trupurile puteau să se apropie. Pentru Rickey Cage, mințile erau mai periculoase.

– Nu e nevoie să ne întoarcem „de unde am plecat". Putem ajunge „acolo încotro ne îndreptăm". Totul e că purtăm cu noi *bagajul* luat de unde am pornit.

– Şi încotro te îndrepți tu, Tarleton Jones, cu numele tău inventat şi cartierul Queens în valiză?

– Aha, surîse Tari. Eu.

– Mda. Tari. Domnişoara Misterioasa. Domnişoara Adoptata. Fosta capitalistă. Viitoarea Doamnă Doctor. Salvatoarea copiilor sau a nebunilor de mîine.

– Credeam că ştiam.

Rickey zîmbi indulgent. *Vezi, nu-i chiar aşa dă uşor, să dai din gură despre tine*, spunea expresia lui. *Planurile de joc de schimbă. Se mai întîmplă şi altele. Mîine vei fi tot aici, dar visurile tale poate că nu.*

– Credeam că ştiam, pînă acum cîteva săptămîni. Pînă astă seară.

– Şi ce s-a întîmplat acum cîteva săptămîni?

Tari îşi coborî privirea în farfurie. O ridică spre tavan. Tocăniță de capră într-un birt. Shabba Ranks cîntînd reggae. Nu conțineau răspunsurile. Îl privi pe Rickey, care făcea parte din problemă şi din soluție totodată. Apoi, privi înlăuntrul ei.

Era o harababură. Imposibil de ştiut de unde să înceapă cu ordonarea haosului în care se transformase. Şi, totuşi, trebuia s-o facă. Nu mai putea continua mult timp aşa. I se întîmplaseră două lucruri importante. Auzise glasul lui Dumnezeu şi se îndrăgostise pentru prima oară în viața ei. Forța irezistibilă a uneia întîlnise muntele de neclintit al celeilalte, iar ea era încremenită într-o nemişcare stupefiată de magnitudinea întîlnirii. Iar acum, se pierduse. Ce voia? O viață împreună cu Rickey? Sau una alături de Dumnezeu? Parcă ar fi fost supusă ispitei supreme. Fiindcă nu le putea avea pe amîndouă. Nu? Viața ei era atît ruinată, cît şi, în acelaşi timp, situată la începutul unei aventuri care putea să zguduie istoria. Şi ce era cu gîndurile astea grandioase? Se putea să fie în etapa preliminară a unui colaps schizofrenic? Cu siguranță, era conştientă de propria ei fragmentare, de destrămarea personalității în secțiuni care păreau aflate în război unele cu celelalte. Dar, pe de altă parte, era un conflict coerent. Iubirea de Dumnezeu față în față cu dragostea pentru un bărbat. Acestea nu erau elucubrațiile unui maniac. Erau argumentele interne ale unei persoane alese de Dumnezeu într-un scop special.

Asemenea oameni existaseră pe tot parcursul istoriei. Poate că erau rari din punct de vedere numeric şi statistic, dar existau. Cineva trebuia să fie sfînt.

Faţa lui Tari se lumină într-un zîmbet larg, cînd îi veni acest gînd. Era o muncă grea, dar trebuia s-o facă neapărat cineva şi pe asta. Trebuia să curețe cineva mizeria de pe planetă. In anii '90, nici un sfînt nu putea duce o viaţă prea sfîntă. Să aducă iubire în lume. Oare scara mansardei lui Rickey fusese un început? Era un sacrilegiu să nutrească măcar această idee?

– *Acum cîteva săptămîni,* începu Tari, stînd mai dreaptă şi apucînd taurul de coarne, Dumnezeu mi-a spus că eram fiica lui şi că urmează să aduc iubire în lume. *Acum cîteva săptămîni,* un nebun furios m-a ascultat, iar eu am participat la înfăptuirea unui miracol medical. *Astă seară,* pe de altă parte, tu m-ai futut de mi-au ieşit ochii, peste tabloul lui Jodie Summerfield. Mi-e puţin cam greu să reconciliez scenariile astea două.

După expresia de pe chipul său, la fel de greu îi era şi lui Rickey.

Cînd vorbi, pronunţă rar cuvintele:

– Cu „seara asta", mi-e destul de clar. Însă mi-al putea descrie încă o dată treaba de „acum cîteva săptămîni"?

Tari se conformă. Încercă să-i explice totul cît putea de limpede, inclusiv speculaţiile psihiatrice şi atitudinea lui Marcus Douglas.

Rickey încercă s-o urmărească, dar Tari, în timp ce vorbea, observa că nu ţinea pasul cu ea. Oamenii aveau limitele lor. Pe-ale lui, le depăşea. Avea atît de multe trăsături magice, dar nu ajunsese niciodată să fie metafizic. Poate că de-asta îl plăcea, pentru că era un om de acţiune mărturisit, care prefera mai degrabă să facă decît să discute. Străzile insalubre şi lăcaşurile acade-

mice erau la kilometri întregi distanță și amîndoi preferau asta. „Străzile“ socoteau că prea multă gîndire însemna blogeală. „Academicii“ găseau că excesul de mușchi echivala cu un cap-de-lemn. Bărbații adevărați nu citeau cărți. Existau cai pentru curse și, cînd goana devenea dură, aveai nevoie de animalul potrivit. Tari ezită, înfiorîndu-se de răspunsul lui. Genericul îi apăruse pe față și era un film pe care Tari nu voia să-l vadă.

- Hm. Toate astea sună puțin cam... aiurea, Tari.

- Aiurea?

Tăcerea se adînci. Rickey împingea o bucată de carne prin farfurie. În viața lui nu apăruse niciodată Dumnezeu. Dumnezeu se remarcase prin absență, în cea mai păcătoasă parte din New York. Și nu se arătase nici la Hollywood. De acord, existau sinagogi, preoți, *Coranul* și toate atitudinile care le însoțeau, dar pentru el erau o limbă mandarină a stărilor emotive. Nu întîlnise niciodată pe nimeni care să fi afirmat că avusese o experiență religioasă, pînă acum, iar impresia pe care i-o dădea era de aiurea. În același timp, putea înțelege că răspunsul nu-l acoperise de glorie. „Aiurea“ nu prea ajuta. Mai încearcă o dată.

Vreau să zic... poate ar fi mai bine să uiți și să mergi înainte cu viața ta.

Să uit că Dumnezeu mi-a vorbit?

Nu ți-a *vorbit*, Tari.

În glasul lui Rickey se simțea exasperarea. Își ridică ochii spre tavan, clătinînd din cap.

Dumnezeu nu le vorbește oamenilor. Nu face decît să stea acolo sus și să lase tot căcatul să ne cadă-n cap.

A, înțeleg.

Ce vrei să spui că „înțelegi“?

Înțeleg ceea ce nu înțelegi tu.

– Adică?

– Adică exact ce-am spus. Că n-ai idee despre ce vorbesc. Adică îmi pare rău că am atins subiectul. Adică sînt de părere că Dumnezeu e cam în afara experienţelor tale de viaţă.

În aer scăpărau scîntei.

– Nu asta spun toţi sonaţii religioşi?

Tari trase adînc aer în piept. Încerca să rămînă raţională. Rickey avea dreptate. *Era* aiurea. De fapt, *aiurea* era cel mai potrivit cuvînt, curăţat de prefăcătorii şi palavre psihologice. Şi nici epitetul „sonat" nu nimerise prea departe de ţintă. Nu-şi pusese chiar ea întrebări despre normalitatea ei mintală? Nu se îndoise şi Marcus Douglas? O fi fost Rickey vedetă de cinema, dar înaintea realităţii faimei sale existase realitatea anonimatului. Nu demult, fusese Nea Cutare cel cu pumnii iuţi, nasul rupt şi o atitudine cît toate zilele. Ar fi fost o naivitate să-şi imagineze că dobîndise peste noapte înţelepciunea lui Solomon. Aceasta era greşeala moderatorului de *talk-show*, a intervievatorului de celebrităţi pentru revistele de lux. Admiratorilor le plăcea să decupeze stele din hîrtie, după care se aşteptau să strălucească în toate direcţiile. Cale sigură spre o dezamăgire de categorie majoră.

– Nu vreau să ne certăm, Rickey, spuse ea.

– Nu vrei decît să ne futem.

În glas i se simţea înverşunarea. Era furios. Se înfuriase, fiindcă, într-adevăr, nu se pricepea la vorbe. Se înfuriase că înţelegea şi ea acest lucru şi îl interpreta ca pe o slăbiciune. Îl credea tare de cap. Simţi vechea mînie crescîndu-i în suflet. N-avea ce face. Clocotea din temelia fiinţei lui, aburind şi sfîrîind, înveninată. Felul cum îl luase Tari de sus deschisese cutia Pandorei, iar

demonii se dezlănțuiseră. Dintr-o dată, ea devenise tatăl lui, iar el era din nou micul Rickey Cage, fără altă apărare decît furia. Încerca să-i spună că era greu de cap, mult mai greu decît ea şi decît toți medicinştii ei cu aerele lor de clasă mijlocie şi fututele de grații. Căcat, vocea lui Dumnezeu! Cu cine credea că avea de-a face? Cel puțin, Jodie Summerfield ştiuse scorul. O fi stat Jodie în bălegar, dar avea ambele picioare pe pămînt. Jodie visa să fie o zeiță a ecranului, însă niciodată nu afirmase că ar fi auzit glasul lui Dumnezeu. Asta de-aici era o bombă scăpată de sub control. Era instabilă, în pofida vibrațiilor ei pămîntene de suprafață. Însă una era să fie nebună, şi alta să-şi bată joc de el. Nici o fată nu ajungea să facă una ca asta.

Chelnerița se învîrtea pe lîngă masă – picioare negre, lungi, față larg deschisă, ochi scînteind de inteligență.

– Poți să-mi aduci un punch cu rom mare de tot, scumpo? îi ceru el, cu glasul numai zahăr. Voia să se desprindă.

– Îmi pare rău, Rickey, spuse Tari, atingîndu-i genunchiul.

– Mie nu-mi pare rău niciodată.

Îşi înfrînase mînia. Zîmbi, îndepărtat de ea, dus undeva în adîncurile minții lui. Acum era nonşalant. Îl luase de sus. A doua oară n-avea s-o mai facă.

Tari înghiți tăcerea cu care o trata. Ştia ce făcuse fără voie şi-i părea rău, dar mai mult nu putea spune. Privi în jur. Sala era plină, iar ea fusese prea ocupată ca să observe cum se umplea. Cine era omul acela slab, de lîngă bar? Tresări. Era Marcus Douglas. Şi o privea.

Îi surprinse privirea. Zîmbi în semn de recunoaştere,

dar Douglas nu-i răspunse la fel. Încercă să se uite în altă parte, însă nu putu. Şi imediat începură un joc ca al bobocilor în autobuz. Cine avea să clipească primul? Cine îşi muta primul ochii? Cînd urma să se instaleze jena? În care punct aveau să treacă de limita bunei cuviințe? Dintr-o dată, Tari fu cuprinsă de confuzie, deşi nu avea nici un motiv, ceea ce făcea confuzia să crească şi mai mult.

Lîngă ea, îl simți pe Rickey mistuindu-se încet.

Marcus Douglas îi urmărea de cîteva minute. Din cînd în cînd, trecea pe la *Shabeen*, fiindcă îl relaxa după cîte o zi grea cu pacienții bolnavi şi absorbiți de ei înşişi. De obicei, bea un rînd la bar, apoi mînca repede la o masă, singur. În seara aceea, însă, localul era plin. Băuse încet o bere, aşteptînd să se mai golească, după care, în fundul salonului, la o masă de lîngă barul cu sucuri, o zărise pe Tari. Şi, imediat, şi pe Rickey Cage. Stăteau aplecați unul spre altul, iar Marcus dedusese, din expresii şi limbajul trupului, că erau deja amanți sau aveau să fie foarte curînd. Apoi, părea să fi început o ceartă. Vibrațiile negative continuau să dăinuiască.

La început, se hotărîse să păstreze distanța. Intimitatea lor avea ceva aparte şi îi declanşa în suflet o stare pe care îi era greu să şi-o controleze. Totuşi, n-o analizase pînă la capăt. Tocmai hotărîse că un sandviş luat undeva în grabă putea fi cea mai bună soluție înainte de a reveni la articolul pe care îl scria. Dar imediat surprinsese privirea lui Tari şi luase altă hotărîre. Atras de o forță care-i părea străină de el însuşi, Marcus Douglas coborî treptele în restaurant. În acel timp, mintea i-o luă la goană în galop. Studenta la medicină îl fascina. Prin multe. Prea multe. Mai întîi, dar nu în primul rînd, dato-

rită uimitoarelor evenimente din camera de urgență a spitalului South Beach. Trecuse printr-un soi de experiență religioasă – acesta era verdictul preotului – care fusese suficient de puternică pentru a i se transmite unui nebun, preîntîmpinînd un dezastru. Aşa ceva era departe de-a fi un fenomen ieşit din comun. Momentul convertirii avea o putere cutremurătoare pentru omul credincios. Cei care auzeau chemarea la întrunirile evanghelice ajungeau la o infuzie de seninătate şi certitudine pe care ceilalți aproape că o puteau simți ca pe o stare palpabilă. Dar păruse să urmeze şi un miracol medical, iar fata păruse să-l prezică, sau cel puțin fusese într-un fel conştientă de el. Pentru preotul din Douglas, aşa ceva deschidea nişte posibilități extraordinare. Biserica lui credea în minuni şi în raritatea lor. Le investiga în profunzime. Ocazional şi în conjuncție cu alte miracole şi fapte bune, rezultatul final al investigațiilor consta în canonizare. Era posibil; la limită, ca într-o sută de ani sau chiar mai puțin această fată să fie declarată o sfîntă?

În timp ce mergea spre ea, psihiatrul rîdea de omul lui Dumnezeu. Fata nu era o sfîntă. Era bolnavă. Avusese o halucinație auditivă. Auzise efectiv un glas, pe care i-l atribuise lui Dumnezeu. Şi, din cîte se părea, glasul îi spusese că era fiica lui şi avea să aducă iubire în lume. Fata o credea cu sinceritate. Aceasta era o iluzie, definită ca o falsă convingere de o fermitate aparte în fața tuturor probelor contrare, o credință nepotrivită cu statutul cultural, intelectual şi social al persoanei. Mai mult, era o iluzie grandilocventă. Doctorul Douglas spunea că avea nevoie de clorpromazină. Părintele Douglas susținea că de investigații avea nevoie. Dar, pe măsură ce se apropia de ea, Marcus Douglas trebuia să ia în

calcul şi o altă parte din el însuşi. Bărbatul. Celibatarul. Omul a cărui poftă de carne fusese legată pentru totdeauna prin jurămîntul preoției. Exista, în lanțuri, dar vie. Aşa că se apropie de ea, ca preot, dornic să omagieze o fată care putea fi sfîntă; ca medic, pentru a trata o tînără bolnavă; şi, ca bărbat, pentru a rîvni la femeia pe care n-o putea avea niciodată. Pericolele pîndeau de peste tot. Pericolul pentru el, pentru ea, pentru toți cei care puteau fi atinşi de descoperirea adevărului ce aştepta să fie descoperit. Maniacă, sfîntă sau simplă femeie? Care dintre acestea era Tarleton Jones? Aici se afla misterul. Avea să-l rezolve vreodată? Dar ea? Puteau exista două răspunsuri corecte sau mai multe?

Veni drept spre masa lor.

– Bună, Tari, o salută.

– Bună seara, răspunse ea.

Îi întinse mîna, iar Marcus i-o strînse formal, dar ținîndu-i-o puțin mai mult şi alăturîndu-şi şi cealaltă mînă, într-un gest de sinceritate.

– Crezusem că urma să ne întîlnim în sala de seminar, spuse el. South Beach e plin de surprize.

Rickey se frămînta, ca un leu trezit din somn. Cineva sărea de la o masă la alta. Un om pe care el nu-l *cunoştea*. Un *bărbat!* Unul arătos. Pe chip i se aşternu o expresie descurajatoare. Tensiunea dintre el şi Tari nu se risipise. N- avea nevoie de spectatori. Sau...? Cine era intrusul?

Douglas îl privi pe Rickey, cu o expresie neutră. Tari ştia că sosise momentul prezentărilor şi că nu puteau avea succes. Dar n- o deranja. Douglas venise la masă. Rickey era ocupat să-şi facă numărul. Nu le rămînea decît s-o rezolve între ei.

– Rickey, dumnealui este domnul doctor Douglas. Predă la Facultatea de medicină, catedra de psihiatrie. Mai este şi preot şi scrie bestseller-uri. Domnule doctor Douglas, el e Rickey Cage.

– N-am şi eu o biografie? replică Rickey, lăsînd să-i răzbată din glas un mîrîit. Îi întinse profesorului o mînă lipsită de entuziasm. Nu-şi săltă fundul de pe scaun nici cu un centimetru.

Marcus zîmbi fără chef.

– Tari îşi dă seama, nu mă îndoiesc, că oricine îl recunoaşte pe Rickey Cage, spuse el – fie ca un compliment, fie ca să-l încuie; la alegere.

– Domnul doctor Douglas era în camera de urgenţă cînd s-a întîmplat treaba aia „aiurită", explică Tari.

Din cine ştie ce motiv, avea chef să sfideze pericolul. Rickey era amantul ei. Douglas, într-un fel, era campionul ei. De unde naiba-i mai venise şi ideea asta?

– Aha, comentă Rickey. O relaţie gen profesor-student.

Reuşise să exprime mult mai mult, cu o simplă inflexiune a glasului.

Douglas îi strînse mîna. Ochii celor doi se ciocniră. Ştiau amîndoi ce erau. În rest, nu mai rămîneau decît palavre. Deja, în inimă, în suflet şi în viscere, ştiau. Erau adversari. Tari îi privea, conştientă de rivalitatea lor.

– Acum locuiţi aici? întrebă Marcus, dînd drumul mîinii lui Rickey.

– Da.

Începea să-l apuce din nou răutatea. Tari îşi făcuse efectul asupra lui, dar răzbunarea permisă asupra unei femei era limitată. Cu bărbaţii era altceva. La ei, sezonul era deschis în permanenţă. Şi nu existau limite. Într-o

luptă cu ăsta, el deținea toate cărțile. Mai întîi, era posesorul. Încă mai simțea mirosul lui Tari pe propriul lui trup. Stătea la masă cu ea, Rickey Cage, spaima bărbaților şi visul femeilor. Era celebru şi bogat, şi interesant ca toți dracii, din cauza periculoaselor vibrații „mă-doare-n-cot" care-i făceau pe oameni să se teamă de la un litoral la altul. Avea cu vreo cincisprezece ani mai puțin decît popa-felcerul, chiar dacă tipul *arăta* bine, într-un stil a la Iisus. Şi, la urma urmei, oare călugărițul ăsta avea şi bagaje? Unul ca el, nici laba n-avea voie s-o facă, fără să se simtă vinovat. Nu putea să dea un pumn, un bairam, să-i vină dracii, fără să li se trimită scrisori unor tipi în fustanele, care aveau boaşele legate cu sîrma conştiinței. Gîndul îl făcu să zîmbească. Futu-i mama mă-sii de tolomac, nici să stea jos nu putea. Se fîțîia pe lîngă masă ca un agent de la Hollywood umblînd să încheie o afacere la *Morton's*, gata să fie pus să „dea cu sasu'" pentru eforturile lui.

– Întotdeauna am crezut că locul actorilor e la Hollywood, spuse Marcus, cu sensul de „la şterge-o-napoi acolo."

– Nu ştiu ce să zic de actori, răspunse tărăgănat Rickey, rezemîndu-se de spătar. Pe *mine* nu mă obligă nimeni să stau sau nu undeva.

Se întoarse spre Tari, pentru a vedea cum reacționa. Părea enervată. Perfect. Cățeaua! Ce distractie. Mintosul picase-n bot de la primul obstacol. Avea să meargă ca pe apă. Probabil nici nu era obişnuit să fie plesnit cu vorbele. Nimeni nu îndrăznea. Toți erau prea politicoşi ca să-l pună la punct pe frățînele lui Dumnezeu. Ei bine, țin-te tare, puişor. Era vremea să curgă sînge.

– Mănînci aici? îl întrebă. Eşti singur?

Marcus se activase. Era în mintea starului de film, citindu-i gîndurile pe măsură ce lunecau ca jucăriile de pe banda rulantă, cu ştampiluțe pe care scria „Fabricat într-o Copilărie Rănită".

– Aşa voiam, dar nu e nici o masă liberă... zise el privind prin restaurantul aglomerat.

– De ce nu stai cu noi? îl invită Rickey. Tari şi cu mine vorbeam despre treaba aia de la spital. Probabil că eşti expert în chestii de-astea. Haide, stai jos.

Douglas o privi pe Tari. Îl privi pe Rickey. Atracția şi interdicția îi trăgeau inima în direcții opuse.

– Da, te rog, insistă şi ea.

Fură o privire spre el, în timp ce se aşeza în fața ei. Nu arăta a preot, nici a medic. A nimeni, de fapt. Era un original, un cîştigător al oricărui joc de societate cu tema „ghiceşte ocupația". Purta o pereche de pantaloni marinăreşti verzi-oliv, comozi, dar nu lăbărțați, încinşi pe şoldurile zvelte cu o curea albastră cu dungi albe de părea marca *Brooks Brothers*. Cămaşa de doc albastră, decolorată, fusese spălată în draci, nu tratată cu acid în cine ştie ce spălătorie la mare modă din SoBe. În picioare avea mocasini *Gucci* care nu mai întîlniseră crema de vreo lună, două. Pe lîngă „sălbaticul" lui Rickey, Marcus Douglas venise la restaurant în ținută confortabilă. Comparația era irezistibilă. Avea în față două extreme ale atracției masculine. Rickey echivala cu emoția, imprevizibilitatea, primejdia, tăişul atracției sexuale pentru acele zile cînd vrei să iei viața de gît şi s-o zgîlțîi pînă urlă. Douglas era siguranța, plasa care te prinde cînd cazi, oracolul cu răspunsul la orice întrebare ce-ai putea-o pune vreodată. Rickey te putea iubi şi părăsi, dar nu-l uitai niciodată. Marcus însemna o viață de devo-

tament şi plăceri blînde sub protecția stejarului, iar sexul ar fi fost lent şi uşor, comod ca moliciunea catifelată a cămăşii lui albastre. Tari se opri la jumătatea ideii. Sex cu Marcus Douglas? Era preot. N-avea voie. Era un teritoriu interzis. Femeile erau în afara limitelor. *Celibat!* Şi apoi, dintr-o dată, ideea relației sexuale cu Marcus Douglas dobîndi o specificitate proprie, iar Tari îşi simți obrajii înroşindu-se de necuviința propriilor ei gînduri.

– Deci, eşti felcer, începu Rickey.

– Psihiatru.

– Mai e şi preot romano-catolic, adăugă Tari.

Aproape imediat, regretă să-şi asumase rolul de expertă în doctorul Douglas.

– Probabil că ți-e greu să ştii ce pălărie să-ți pui, continuă Rickey. Sau să-ți amințeşti pe care o ai.

Işi schimbă poziția, cu un picior întins şi brațele încrucişate pe piept. Semnalele exprimau agresivitate.

– Dumneata te confunzi cu personajele pe care le joci?

Marcus îl privea drept în ochi. Presa îl critica adesea pe Rickey pentru acest lucru. În primele filme, fusese înduioşător de vulnerabil, uneori comic, dur, însă amestecat; James Dean dînd cu piciorul într-o piatră şi vrînd să fie înțeles prin stratul protector de rahat întărit. Recent, devenise un fel de caricatură a greilor ecranului. Asta dusese la *box office*-ul filmului *Dublă provocare*, fără nici un efort. Îi stimulase respectul de sine, întotdeauna precar, dar în acelaşi timp Rickey îşi dădea seama că, într-un anumit sens, fusese o făcătură. Tipul ăsta căpos nu putea să cunoască nuanțele alegerii carierei lui şi presa care li se făcuse. Abia dacă putea fi un cunoscător al interviurilor date de Cage în ziarele de

senzație la mare modă, singurele cărora Rickey catadicsea să le vorbească în ultima vreme.

– Actoria de metodă s-a vărsat, se răsti Rickey. Nu li se mai întîmplă decît amatorilor.

Căzuse în capcană.

– Exact ceea ce voiam să spun şi eu, i-o întoarse Marcus Douglas.

Of, căca-m-aş, îşi spuse Tari. Ştia că se certau pentru ea şi, în acelaşi timp, că era incredibil de încrezută dacă gîndea astfel. Ceea ce n-o făcea să aibă mai puţină dreptate. Cel mai interesant lucru era că ţinea cu fiecare dintre ei.

– De unde o cunoşti pe Tari? întrebă Rickey.

Ochii îi licăreau cu o veselie veninoasă. Înăuntru, ardeau flăcările.

Întotdeauna existaseră oameni ca Douglas. Duceau o viaţă de marţieni, mereu gîndind, mereu făcîndu-şi griji, răsucind la nesfîrşit un cuţit în sufletul lor nemuritor. Erau stîngaci, şi serioşi, şi deţineau poziţii de autoritate, şi exista un gen de oameni pe care-i urau de moarte. Oamenii ca Rickey Cage. Rickey era dur, macho şi masculin. Rîdea şi glumea, şi se distra. Cîştiga bani cu grămada, avea succes şi era celebru... şi cucerea fetele. Mureau după el fetele astea. Le plăcea dezinvoltura lui şi lipsa de complicaţii, şi modul cum le dădea de furcă, şi întotdeauna făceau ceea ce voia el. Odată ştia unde stătea, cu un tip ca Rickey... în culise, doar dacă nu era invitată special la o apariţie în lumina reflectoarelor. Nici o decizie. Nici o responsabilitate. Nici o vină. Cei ca Douglas nu priveau cu ochi buni aşa ceva. Erau stîngaci cu femeile, mereu bîjbîind, mereu dînd din gură de una şi de alta, zăpăcindu-le, gîndind prea mult. Ori de cîte ori

aveau ocazia, îi împungeau pe cei gen Rickey Cage cu singurele arme pe care le aveau – cuvintele, I.Q.-urile şi poziţiile de putere pe care le obţinuseră cu ajutorul acestora. Dar exista un gen de femei la care tipii deştepţi aveau succes. Femeile ca Tari. Pe ea o atrăgeau metodele lui Douglas. Avea ce s-o înveţe. Iar cînd o apucau aiurelile, o apucau în preajma lui Douglas. Se potrivea.

– N-o cunosc cu adevărat pe Tari, spuse Marcus.

Era adevărat. N-o cunoştea. Nu, dar dorea... ca preot, ca medic, ca bărbat.

– Ţi-am vorbit despre domnul doctor Douglas, zise Tari, dintr-o dată stînjenită. Ştii, la spital. A fost incredibil de bun cu mine.

Îl privi pe Marcus. Ochii acestuia o sfredeleau.

– Ei bine, cred că trebuie să-ţi mulţumesc că te-ai ocupat de fetiţa mea, spuse Rickey.

Tari întoarse capul, privindu-l cu oroare. „Fetiţa lui"? Fetiţă? A lui? Unde dispăruse Rickey Cage? Unde era omul calm şi liniştit din avion? Apoi, se îmblînzi. Okay. Douglas îi activase motorul. Era o stare masculină. Nu existau prea mulţi oameni în lume care să aţîţe insecuritatea lui Rickey, iar Douglas trebuia să fie unul dintre ei. În minte îi reapăru scena din mansardă. Se cutremură de amintiri delicioase. Brusc, faptul de a fi fetiţa lui nu mai părea un preţ prea mare în schimbul bucuriei adevărate.

– Cred că Tari îşi poate purta singură de grijă. În seara aceea, ne-a purtat de grijă tuturor. S-ar putea... – făcu Marcus o pauză, pentru a-şi accentua cuvintele – ...ca la a avea grijă de oameni să se priceapă mai bine ca oricine.

În timp ce vorbea, simţi un fior înlăuntrul lui. Se sur-

prinsese pe el însuşi. Cuvintele îi ieşiseră de la sine. De obicei, îşi pregătea discursurile dinainte. De data asta, n o făcuse.

Cuvintele lui o străpunseră pe Tari ca nişte săgeți. Arăta lovită, derutată.

– Mîine vii la facultate? o întrebă Marcus pe neaşteptate. Părea o întrebare simplă. Nu era. Conținea intensitatea unei lumi întregi.

– Încă nu s-a hotărît, răspunse Rickey. Noaptea abia a început.

– Da, confirmă Tari.

– Ne-am putea întîlni după curs?

– Asta sună a şustă, comentă Rickey, cu buza răsfrîntă peste dinți.

– Poți? insistă Marcus, neluîndu-l în seamă.

– Da, răspunse Tari.

– În cabinetul meu. Oricînd.

– Da, repetă ea.

– Ei, da' *ce*-i asta?

Glasul lui Rickey răbufni atît de sonor, încît oamenii din jur întoarseră capetele. Văzînd cine vorbea, continuară să se uite.

– Ce futu-i mama mă-sii se-ntîmplă aici? îşi desfăcu ol mîinile, rugător, pentru a arăta ca nu înțelegea – sau, dimpotrivă, că înțelegea prea bine.

– Sînt probleme de medicină, se grăbi Tari să-l liniş-tească. E profesor, eu sînt student. Nu-i mare lucru.

– Nu-mi ocupați mie timpul cu problemele voastre imputite.

Ochii i se îngustaseră de gelozie şi orgoliu. Nu dorise s o spună, dar îi scăpase oricum.

– Timpul dumitale? întrebă simplu Marcus.

Se ridică. Îi fusese de-ajuns. Realizase ceva. A doua zi, aveau să se întîlnească. Tari îi promisese şi urma să se țină de cuvînt. Indiferent ce se întîmpla, părea să simtă că era implicată pînă peste cap şi că el era singurul calificat pentru a o ajuta în orice mod potrivit. Îl îngrijora şi îl fascina în acelaşi timp. Dar cine era femeia care-l atrăgea cu atîta disperare? Era oare Tari o pacientă, o sfîntă, sau nici una-nici alta, doar o fată cu tulburări?

– Trebuie să plec, spuse el.

– Mhm, făcu Rickey.

Tari nu-l opri. Aveau să se vadă a doua zi. Între timp, exista prezentul şi, cum spusese Rickey, noaptea abia începuse.

– Îmi poți comanda un punch mare cu rom, te rog? întrebă ea.

18

Intrau în şir la *The Whiskey*, pe lîngă cei ce aşteptau cu speranță pe trotuar. Portarii se dădură la o parte cu respect, în timp ce mulțimea clienților de pe terasă de chiombeau la ei. Muntele de muşchi din poartă se spălă pe mîini cu cel-mai mare respect. Nu mai erau doar Rickey şi Tari. Erau Rickey, Tari şi „prietenii". Proasta dispoziție a lui Rickey rămăsese la *Shabeen*, dizolvîndu-se treptat în rom, spre a deveni o nepăsare gen mă-doare-n-cot. Revenise vechea lui nonşalanță, dar într-un stil nou, care călca pe nervi, iar Tari, prin începuturile propriei sale euforii provocate de rom, era prudentă. Rickey dăduse două telefoane de la restaurant, pentru a-şi convoca statul major, şi mai stătuseră o jumătate de oră, în timp ce masa de patru persoane devenea masă de opt şi chiar mai mult.

Printre ei se afla nu individ enorm, cu eşarfă, care arăta ca Willie Nelson pe supliment de testosteron. O fată drăguță, cu ochelari şi caiet; era managera de afaceri. Doi tipi se declarau frați vitregi şi erau pe jumătate afumați încă de la venire. Mai erau doi parteneri din viitorul bar al lui Cage, *Dreems*, şi o pereche de indivizi de la Fifth Street Gym care erau ceea ce arătau a fi –

parteneri de antrenament. Ultima, dar nu cea de pe urmă era o antrenoare de gimnastică, fostă manechină. Avea o înfățișare vag polineziană şi un trup imbatabil, cu muşchi ca de culturistă. Îi dezvălui destul de curînd lui Tari faptul că ea şi Rickey lucrau împreună. Îşi punea mănuşile şi încerca să-l lovească, timp de o jumătate de oră. În cea mai mare parte a timpului, se ferea de pumnii lui, dar Rickey o lăsa ocazional să- l atingă, ca să fie jocul mai interesant. la te uită! Tari asimila totul. Era un anturaj... curtea regală a unei vedete... şi avea un comportament colectiv caracteristic, cu totul diferit de al fiecărui individ component al grupului.

Rickey îi conduse în barul elitist. Tari privise în jur. Nu mai fusese niciodată la *The Whiskey*. Arăta ca un bordel parizian cu buget mic. Mobilierul de catifea roşie se răspîndea răzleț pe o pardoseală simplă de piatră. În stînga erau două mese de pool, luminate cu lămpi care făceau reclamă la berea *Budweiser*. Chelneriţele se agitau şi agățau clienții veseli, în ținuta unor tîrfe de înaltă clasă, cu blugi tăiați şi păr vopsit blond. Toată lumea se distra, sugînd din sticle de *Miller Lite*, fără a-şi pierde vremea cu paharele. Cel mai bătrîn om din sală era la sistemul de sunet. Bietul Mick cînta din toată inima lui între două vîrste, neofilit de vreme, netocit de rutină. *Zahăr brun, într-adevăr*, meditä Tari. *Mai degrabă pepto-bismol şi papuci, şi vezi de asigurare, dragă, înainte de Alhzeimer-ul anilor tomnatici*.

– Salut, fato, o cuprinse Rickey cu un braț, trăgînd-o lîngă el.

Era înmuiat de alcool, iar pe Tari n-o deranja. Se destindea şi ea. Ghemuindu-se în îmbrățişarea lui puternică, rămase tăcută. Scutierii stăteau strînşi în jur ca pentru a izola căldura starului, lăfăindu-se în aura stelară.

– Vrei puțin *Mount Gay*, Rick? îl întrebă cowboy-ul cu cizme.

– Mda, ce-o fi, acceptă Rickey.

Se legănă înapoi pe picioare, scrutînd mulțimea. Se simțea bine. Amintirile despre mintosul dinainte se şterseseau. Aici, făcea surfing pe teren propriu. Gaşca din jur o dovedea. Erau oamenii lui. Îi plătea. Le era dator. Îi erau datori şi ei. Atît de simplă era viața. Risipeai parale şi cumpărai lipsa de griji. Glumele erau întîmpinate meteu cu rîsete. Vorbele atrăgeau respect. Faptele primeau aplauze. Cunoscuse mulți oameni celebri la vremea lui şi toți o duceau la fel, de la preşedinte şi Eddie Murphy în jos. Lunecai pe grăsimea oamenilor care-ți aparțineau. Era modul cel mai lin de a străbate drumul aspru al vieții.

– Te simți bine, Rickey? îl întrebă ea.

– Cate-*goric*.

Tari se întreba dacă ar fi fost sau nu cazul să se simtă şi ea la fel de bine, cînd o voce din afară răzbătu în grup.

– Salut, popor! exclamă Jodie Summerfield.

Stătea la margine, mult mai înaltă decît toți. Era bronzată în culoarea alunei, de la plajă, iar trupul ei aerobicizat arăta mortal. Pe buze îi apăruse un surîs dur ca diamantul. Vîrfurile degetelor, care păreau înmuiate în sîngele rivalelor, se rezemau pe şoldurile înalte, iar trupul i se arcuia şi se unduia ca un rîu năvalnic, de la părul ucigător pînă la picioarele de să-ți dai duhul la vederea lor. Se aplecă înainte în semn de salut, iar capetele celor din gaşcă se răsuciră spre ea ca plantele către soare, într-un film proiectat cu acceleratorul. În South Beach, Jodie continua să fie fata numărul unu, precum şi la New York, Paris, Milano şi în oricare alt loc îți putea trece prin minte. O spunea tot trupul ei, de la modul în care şi-l ținea pînă la felul cum arăta. Nu era

doar atrăgătoare, era o Coca-Cola Classic, Elvis într-o maşină cu aripioare, cutia de supă Andy's; o icoană eminamente americană a frumuseții care tăia respirația. Indiferent ce se întîmpla (sau nu se întîmpla) în mintea lui Jodie Summerfield, exteriorul făcea ca nimic să nu mai conteze.

– Salut, puişor, răspunse Rickey.

Întinse o mînă, iar Jodie se gudură torcînd de plăcerea neaşteptatului bun-venit. Veni spre el ca o floare deschizîndu- se. Buzele i se relaxară peste visele stomatologice care-i alcătuiau dantura.

Moralul lui Tari se prăbuşi la pămînt. În viață, momentul însemna totul, dar aşa ceva era de-a dreptul ridicol. Pentru prima oară în scurta ei relație cu Rickey, de peste tot se adunau nori de furtună, iar acum apăruse şi rivala, „10"-le. Purta un costum mulat pe trup, cu aprobarea chirurgului plastic, o chestie neagră terminată cu pantaloni scurți la un milimetru de părul pubian. Deasupra, materialul Lycra cuprindea sînii ca două scobitori metalice repezite drept înainte. Insectele aveau talii mai dolofane decît a lui Jodie Summerfield. Un trup atît de perfect nu putea fi decît o glumă. O glumă pe seama celorlalți. Nu exista decît o singură speranță. Să vorbească. Şi, ca la un semnal, o făcu.

– Îmi poate comanda şi mie cineva o şampanie? *Dom Pérignon,* adăugă ea, ca să nu încapă nici o îndoială la ce soi de şampanie se referea.

Se cocoță pe bar, lîngă Rickey. Tari stătea de cealaltă parte a lui. Sosi şampania, cu oarecare ceremonie.

– Eu iau un *Mount Gay* cu sifon, spuse Rickey. Chestia asta îmi face gaze.

Jodie nu răspunse nimic, dar pe față i se citi efectul reproşului. Ochii i se abătură în jur, pînă o găsiră pe Tari. Instinctiv, localizase inamicul. Jodie o mai întîlnise

de două ori. Prima dată, la aeroport, Tari nu-i făcuse nici o impresie. A doua oară se întîmplase în weekend-ul de coşmar cu uraganul. Pentru Jodie, totul trecuse printr-o ceaţă de amytal, dar îşi amintea vag acţiunea gen Florence Nightingale la care participase Rickey. Şi nu cumva unul dintre boşorogii ăia scîrboşi o dăduse în primire la baie? Cam aşa ceva. Jodie o tulise în clipa cînd se oprise vîntul, iar efectul drogului trecuse îndeajuns ca s-o lase să umble pe picioare. Rickey rămăsese pentru a o ajuta pe Tari să ducă înapoi la Miami cadavrele ambulante, dar nici chiar în acel punct Jodie nu văzuse în Tari o rivală. Acum, însă, bîrfele de pe plajă nu mai aveau nici un echivoc. Tari şi Rickey se cuplaseră.

Jodie îşi privi concurenta, ca şi cum ar fi văzut-o pe Tari pentru prima oară. Indiferent ce era, cu siguranţă nu era model. Pe lîngă Jodie, nu era înaltă, dar ceva o făcea să pară mai mare decît statura ei, şi avea o piele albă, translucidă. Pe mîini i se vedeau vinişoare albăstrii, iar părul şaten, lucios şi tuns paj încadra o faţă strălucind de personalitate.

Jodie încercă s-o analizeze, treabă la care nu era o novice. Învinsese o sută de rivale, dintr-o sută de încercări, eclipsîndu-le înfăţişarea dacă arătau bine, evitîndu-le greşelile, rămînînd în avans faţă de concurenţă. Cea mai mare parte a interesului strălucea în ochii fetei. Erau mari, rotunzi, în stil italian, luminoşi şi jucăuşi ca nestematele unei coroane. Avea bărbia mare şi definită clar, iar gura largă i se mişca expresiv peste dinţii regulaţi, în timp ce vorbea. Vocea-i era înceată, dar însufleţită, iar mîinile prelungi ajutau la transmiterea mesajului, accentuînd, atenuînd, bătînd un ritm capabil să hipnotizeze. Vorbea cu unul dintre fraţii vitregi ai lui Cage, lucru deloc uşor de făcut, iar Jodie nu-l văzuse niciodată

pe căposul ăla beţiv atît de captivat. Ce mare căcat îl atrăgea? Trupul ei? Nu arăta mult mai grozav decît al oricărei femei puţin peste medie. Era constituţia unei tinere bine proporţionate, care nu prea făcea condiţie fizică. Avea sîni fermi, picioare lungi pe lîngă trunchi, şezut înalt, şolduri o idee prea largi. Dar nu părţile componente contau, ci întregul. Mmmmm. Jodie, care nu era niciodată introvertită, îşi analiză scurt propriile sentimente. Se simţea puţin atrasă, ceea ce era o oarecare premieră. Atrasă de o fată? De o rivală? Îşi trînti uşa peste simţăminţele lăuntrice. Dă-le-n mă-sa. Nu făceau două parale. Se aplecă spre Rickey, pe bar.

– Şi zi aşa, băi mîrlă, începu ea, cu o voce de fetiţă bosumflată. Pe unde mi-ai umblat? Aud că ai pus de-o trampă cu căţeaua asta vagaboandă.

Rickey se aplecă pe spate; pentru a urmări spectacolul. N-o iertase complet pe Tari pentru confruntarea cu Douglas de la *Shabeen*. Acum, n-avea să intervină pentru a o apăra decît dacă începea cu-adevărat să curgă sînge. O fi fost Jodie doar puţin mai mult decît o păpuşă Barbie ambalată festiv, dar rămînea o femeie din L.A. Ceea ce însemna că ştia să-i facă oricui zile fripte.

– O mai ţii minte pe Tari Jones? zîmbi el, făcînd din nou prezentările.

– Ar ţine-o minte *cineva* pe Tari Jones?

– Bună, o salută Tari, dîndu-i o ultimă şansă.

– Cum îţi place stilul de viaţă al celor bogaţi şi celebri? întrebă Jodie.

– Stilul, sau stiletul? replică Tari, calmă.

– Îţi poţi permite un textier? ripostă Jodie, cu buza răsfrîngîndu-i-se ca un bici.

– Unii dintre noi purtăm conversaţii fără aşa ceva, de-o vreme- ncoace, răspunse Tari. Toată şmecheria e să înveţi meşteşugul gîndirii.

Jodie Summerfield trase adînc aer în piept.

– Hop-paaa! exclamă un frate vitreg.

Sosia cherchelită a lui Willie Nelson chiçoti.

Jodie mai inspiră o dată, cu efectul de a-şi arunca înainte spre duşman pieptul superb, ca un păun. Avea nevoie de o replică absolut distrugătoare, dar o părăsiseră toate gîndurile. I-ar fi fost mult mai simplu şi mai satisfăcător s-o atace direct pe neavenita aia. O putea sfîşia cu ghearele ei roşii pe care i le înveleau într-un material din epoca spaţială, la salon. Îl privi pe Rickey, regulatorul ei de-odinioară. Rahat, nici nu putea fi vorba de confruntări fizice. Trebuia să se rezume la cele verbale. Ce-ar fi spus Mae West? În ce filme văzuse recent replici deştepte? Iisuse, mare belea era cînd oamenii nu se lăsau descurajaţi de celebritate.

– Cum ziceai că te cheamă? îngăimă ea, trăgînd de timp. Era un nume pe care nu-l mai auzise nimeni. Reieşea că repetarea lui cu voce tare ar fi creat o situaţie penibilă.

– Rickey a spus că mă numésc Tari Jones. A avut perfectă dreptate.

– Ei bine, Tari, te sfătuiesc să ai mare grijă ce spui şi cum spui cînd vorbeşti cu oameni ca mine.

În timp ce vorbea, Jodie încercă să arate incredibil de faimoasă, pentru a-şi acoperi slăbiciunile repertoriului.

– Cu siguranţă, zîmbi obraznic Tari. Am să pronunţ foarte rar şi voi folosi numai cuvinte de-o singură silabă.

Rickey rîse sonor.

– Băi... căţea! explodă Jodie.

– Cum preferi, răspunse Tari, cu un zîmbet larg. E singurul subiect în care eşti fără-ndoială expertă.

Lui Jodie nu-i mai rămăsese nimic de spus. Se întoarse spre Rickey:

– Îi permiți să-mi vorbească așa?

Halal întrebare. Rickey își desfăcu larg mîinile, într-un gest de neputință.

– Mhm.

Zîmbea și el.

– Ei, să te *fut!* se răsti Jodie.

Și plecă, îndepărtîndu-se cu pași mari prin mulțime, în retragerea din fața insultei.

Rickey întoarse capul spre Tari. Respectul i se citea pe toată fața.

– Afurisită gură mai ai, spuse el.

– Și tu la fel, răspunse Tari, cu ochi scînteietori.

19

Cu ochii strîns închişi şi mintea arzîndu-i ca într-un cuptor fierbinte, Tari era încă trează. Zăcea în penumbra cleioasă a zorilor, iar aerul umed intra pe uşa balconului, lingînd-o ca un cîine. Încercă să deschidă gura, dar avea buzele pecetluite cu cleiul mahmurelii, aşa că renunţă şi se întoarse pe partea cealaltă. Mişcarea era o greşeală. Şi, de asemenea, gîndirea. Dar caleidoscopul amintirilor începea să se reconstituie.

Tari se aplecă spre Rickey, acoperind cu umărul o manechină cu ochi disperaţi şi fundul atît de mic, încît şi-ar fi putut cîştiga existenţa ca fiinţă diformă, la bîlci.

– Te iubesc, malacule, şopti ea.

– Reciproca.

– Adică îmi trimiţi dragostea înapoi.

– Ba nu ţi-o trimit. O păstrez. E a mea. Şi tu eşti a mea.

Tari se rezemă de spătar, întinzîndu-şi mîinile deasupra capului, cu un zîmbet de plăcere. Îşi simţea ochii strălucind de-a binelea.

Aşa se întîmplă? Cînd te îndrăgosteşti? N-am mai făcut-o niciodată.

– Nici eu nu prea sînt expert, rîse el.

Rîse şi Tari. Se simţea minunat... aiurea, vorba lui. Parcă ar fi fost hiper-vie. Nu mai respira doar pentru ea însăşi. În parte, o făcea şi pentru el. Voia să arate superb pentru el, să fie inteligentă pentru el, să-l facă s-o dorească pînă-l dureau sentimentele. Era o emoţie scăpată de sub control, ca o croazieră pe valuri, cînd simţi un gol în stomac. Nu era de mirare că se spunea „falling" in love[1]. Încerca să şi-o explice, dar era o nebunie, iar sminteala constituia o componentă puternică a vrăjii.

– Hai să dansăm, propuse ea.

– Nu mă pricep la dans.

– Atunci stai pe ring şi lasă-mă să mă frec de tine.

Tari era şocată de ea însăşi. Vorbea romul? Cuvintele îi ieşiseră de capul lor. Dar asta voia să facă, să se frece de el. Dorea fricţiunea. Dacă nu putea avea carnea, dorea pielea, şi mirosul lui, senzaţia, atingerea.

Rickey păru surprins, dar pe buze i se ivi încet un zîmbet şi ochii îi săgetară spre locul dansului la care el nu se „pricepea". Surîsul i se intensifică.

– Asta vrei?

Tari dădu din cap, iar el luă gestul drept răspuns. Se ridică, în continuare cu degetele înlănţuite printre ale ei, iar Tari se ridică odată cu el.

Ringul de dans din Van Dome era o ploaie de lumini multicolore. Efectele stroboscopice izbucneau de sus în jos, scăldînd oamenii în strălucire, iar dansatorii se legănau ca valurile unei mări, azvîrlind în sus pumni în-

---

1. – (Lit.) a „cădea" în dragoste; a te îndrăgosti (n.tr.)

tregi de asprime şi mîini de linişte.

– Aici, alese ea locul. Li se eliberase un spațiu. Rickey se opri, aşteptînd-o să preia inițiativa. Tari se apropie, încălzită de senzualitate. Doamne, încinsă mai era. Parcă luase foc. Degetele i se îngropară în muşchii încordați ai feselor lui. Îşi îndoi cealaltă mînă peste abdomenul său, masîndu-l. Avea fața ridicată spre el, cu gura întredeschisă într-un zîmbet de patimă.

– Ai vorbit serios, şopti Rickey.

– Am să te fac să juisezi, şopti şi ea.

El rîse. Mîna coborî mai jos. Cu cealaltă, îl trase şi mai aproape. Nu trebuia decît să coopereze cu ea. Un singur gest de consimțire şi avea să fie pierdut. Îl privi cum înghițea un nod. Mărul lui Adam îi săltă în gît ca un om înecîndu-se pe un ocean agitat. Tari ajunsese foarte aproape de a-şi face pofta. Apoi, Rickey se împinse spre ea. Era permisiunea de care avea nevoie.

Mîna îi stătea între ei, despărțindu-i. Îl atinse prin materialul pantalonilor. În acelaşi timp, se atinse şi pe sine. Împreună, începură să conspire. Rickey îşi ridică mîinile pe lîngă trupul ei, simțindu-i căldura. Urcă, pînă la pielea dezgolită, la subsuorile umezite de sudoare. Îşi cufundă degetele în transpirația fierbinte, începînd s-o maseze, aproape ridicînd-o, trăgînd-o spre el. Parcă s-ar fi poziționat s-o pătrundă, dar nu putea avea loc nici o penetrare. Pistonă înainte, făcînd-o să se zguduie de forța impulsului. Şi, totuşi, Tari se ținea sigură pe picioare, îndesată în el, zîmbind de patimă şi împingîndu-şi şoldul şi piciorul între coapsele lui.

– Îți place? murmură ea.

Rickey confirmă cu un mormăit, aruncîndu-şi capul pe spate. Îşi pierdea controlul. Avea să se întîmple,

întocmai cum spusese ea. Tari se legăna dintr-o parte în alta, înainte şi înapoi, încleştată de el. Îi conducea muzica. Îi scălda complet, contopindu-i într-unul singur, ca valurile peste nisip. Fusta lui Tari se ridicase foarte sus, expunîndu-i chiloţii, în timp ce Rickey se împingea în ea. Se străduia să rămînă aproape, să se muleze după trupul lui. Era încinsă şi maleabilă ca o plastilină, umplîndu-i curbele şi strecurîndu-se în toate adîncitu-rile. Nu trebuia să mai rămînă nici un spaţiu gol. Nu puteau exista decît două trupuri, furişîndu-se unul în fisurile celuilalt, arzînd în pîrjolul minunatei fricţiuni, răcorite numai de sucul învolburat al poftei. Pe docul albastru catifelat al pantalonilor se vedeau urme din umezeala ei. Pe dinăuntru apăreau lacrimile dorinţei lui. Trebuia să se întîlnească. Trebuia să fugă împreună în eliberarea finală, învingînd hainele şi contopindu-se în uniunea simbolică. Îl văzu strîmbîndu-se de durerea dansului amoros. Zări ţelul în ochii lui îndepărtaţi.

– Da, şopti ea, repetînd apoi mult mai tare: Da.

Cuvintele i se pierdură în sunetul muzicii, dar Rickey îi văzu buzele mişcîndu-se cînd îi dădea încuviinţarea care era şi o poruncă. Sînii i se îmbrobonaseră de transpiraţie. Sclipea pe pielea strălucitoare, în lumina stroboscopică. Dinţii i se dezgoliseră într-un mîrîit pătimaş. Năduşeala îi scînteia pe fruntea bombată. Sub nări avea stropi umezi. Aşa o dorea. Avea să cunoască extazul. Urma să fie stăpînă. Îl privi alergînd spre capăt, ca un atlet pe linia dreaptă. Era atît de aproape. Îşi îndoi genunchii, în timp ce Tari se potrivea să-i primească impulsul final. Apoi se îndreptă în sus ca o săgeată, strîngînd, frecîndu-se de trupul ei. Îi cuprinse fesele în mîini şi o trase spre el cu toate puterile care-i mai rămă-

seseră. Dintr-o dată, trupul începu să i se dezintegreze. Se destrăma peste ea, iar Tari îi simți şiroind pasiunea acumulată. Şi continuă astfel, prelung, năvalnic, ca o ploaie de patimă. Gemu încet. Sunetul îi bolborosi din gîtlej. Capul îi căzusè pe spate, într-un abandon total. Ținea ochii închişi, pentru a păstra înăuntru furtuna de senzații.

Tari îl ținu strîns, în tot timpul orgasmului vibrant, convulsiv. Accentuă presiunea, lipindu-şi pubisul de el, pentru a-i simți şi conduce juisarea. Umezi amîndoi, cu hainele îmbibate de dorința reciprocă, se simțeau în sfîrşit unul pe celălalt. Pieile nu li se atingeau, dar esențele li se contopiseră. Acolo, pe ringul de dans, printre atîția oameni, se uneau cu adevărat în dansul dragostei.

Tari îşi îndesă fața în capul său. Gura i se lipi caldă peste urechea lui, în timp ce Rickey se cutremura în urma extazului.

– Ai ştiut tot timpul cum să dansezi, îi şopti.

Se rezemă de ea, epuizat. Îşi îngropă fața în gîtul ei şi, cînd vorbi, glasul îi sună răguşit.

– Vreau să fii una din picturile mele, murmură el.

Tari deschise ochii, privind în tavan. Îşi trecu dosul mîinii peste fruntea umedă, încercînd să-şi adune puterile pentru a merge pînă la baie. Acolo erau lucrurile de care avea nevoie... tylenolul, apa, pepto-bismolul pentru greața care-i clefăia prin stomac. Ce naiba se întîmplase în noaptea trecută? Dar cunoştea răspunsul. În esență, se întîmplase romul. Toate celelalte decurseseră de acolo. Toate? Da, trebuia să recunoască adevărul.

La *Shabeen* se simțise bine, iar în *The Whiskey* clo-

cotise pe aragaz, mai ales după întîlnirea victorioasă cu Jodie Summerfield. În *Van Dome* sărise peste limită, dar în esență rămăsese lucidă. Apoi, totul începuse să se destrame, pe măsură ce efectul romului dobîndea o energie proprie. După cearta cu Rickey de la începutul serii, împăcarea fusese spectaculos de dulce. Pierdută în iubire, își suspendase judecata, lăsîndu-se guvernată de inimă. Într-un fel, sexul nebunesc de pe ringul de dans fusese o descărcare. Subliniase ceea ce se întîmpla între ea și Rickey. Erau două animale în primele etape ale celei mai intense atracții. Mai tîrziu, relația lor putea deveni o iubire blîndă, dar acum era cea mai hămesită poftă. Fiecare moment amenința cu glorioasa izbucnire de flăcări care nu putea fi stinsă decît de cascadele și furtunile orgasmului și ale extazului. În nightclub, Tari nu mai putuse aștepta locuri firești ca paturile sau măcar podelele. Nu existase decît o nevoie atît de dezgolită, încît n-o mai deranja prezența hainelor. Pe ringul de dans, Rickey murmurase ceva despre tabloul pe care dorea să i-l picteze; apoi, la masă, înconjurați de gardienii lui, băuseră aproape o sticlă întreagă de *Mount Gay.* Tari îl privise tot timpul prin cețurile învolburate și vibrațiile undelor sonore din club, iubindu-l eliberată de orice inhibiție. Băutura îi înlăturase orice cenzură, evaporîndu-i conștiința și lăsînd numai jinduirea după omul pe care-l doreau atît ea, cît și trupul ei. Mult mai tîrziu, Rickey pomenise din nou despre pictură. Îi reveneau în minte frînturi de conversație.

– Numai la două lucruri țin... la tine și la arta mea... așa de frumoasă, la față și în spirit... tînjesc să vă combin, pe tine și arta mea... numai lucruri care contează... atît de importante... sigure... te voi iubi întotdeauna... vor trăi veșnic, arta mea, iubirea noastră...

Dorise s-o fotografieze pentru unul dintre colajele lui,

şi fusese o senzaţie atît de profund firească, o simplă consacrare a extraordinarei pasiuni pe care o împărtăşeau şi aveau s-o împărtăşească şi în continuare. Avea o încredere totală în el. Să facă parte din arta lui, să *fie* arta lui, păruse calea logică de a-i fi fereca inima. Aşa că acceptase. Cam prin acea perioadă, romul începuse să muşte cu-adevărat, fragmentîndu-i pas cu pas judecata. Îşi amintea vag că ieşiseră din club, dar despre drumul cu motocicleta, nimic. Merseseră pe jos pînă la studioul lui? Se împleticiseră pe trei cărări? Sau îi dusese cu maşina fata aceea tăcută, cu ochelari şi agendă? Fusese prezentă managera de afaceri, în studiou, cu ocazia imortalizării fotografiilor? A, da, fusese. Tari trase adînc aer în piept, pe cînd reconstituia crîmpeiele de amintire.

Sub lămpile de tungsten era o căldură infernală. Tari stătea culcată pe spate, scăldîndu-se în lumină, pe cînd obturatorul automat sfîrîia în întuneric. Se întorcea alene, ca şi cum s-ar fi prăjit la foc scăzut, iar părţile trupului ei intrau una cîte una în sharff-ul ceţos, atît pentru cameră cît şi pentru propria ei minte aburită de rom. Niciodată nu se simţise mai frumoasă, complet singură, în splendoarea luminată de proiectoare, pe podeaua jegoasă. Trupul ei îi era atît familiar, cît şi străin. Îl vedea pentru prima oară ca pe un obiect, separat de ea. Era un peisaj personal de curbe şi colţuri. Umbrele deveau pe neaşteptate la cîmpii pătate cu strălucire. Avea fundături şi spaţii largi. Îşi vedea luciul sudorii pe piele. Şi pe dinăuntru era încălzită de încîntare. Se înfăşura ca o operă de artă pe o masă. Trupul ei nu mai avea alt înţeles, decît carnea sa şi formele pe care le adăpostuia. Era materie pură. Complet fizic. Nu mai avea o minte, nici vreun punct de vedere. Se cufundase în sen-

zații. Căldura, lumina și țăcănitul obturatorului delimitau lumea ei. Şi, totuşi, chiar în acea detaşare, exista un autoerotism incredibil. Aşa că se întinse şi mai mult, desfăcîndu-şi larg picioarele în fața camerei de luat vederi, cu mîinile sprijinite la spate. În acel moment, scoase un geamăt de abandon, fără ruşine în extazul ei solitar. Oricine putea da puțin pentru artă. Ea putea dărui totul.

În timp ce zîmbea admirativ față de inteligența propriilor ei gînduri, se întîmplă. Din spate apăru fata. Fusese singură în fantezia ei, întinsă pe masa de tortură a tensiunii sexuale. În clipa următoare, i se alăturase. La început, o simți doar. Părul ei lung se revărsă pe umărul lui Tari. Şocul atingerii se contopi instantaneu cu o emoție necunoscută. Tari fusese sensibilizată. Devenise o reacție antigenică aşteptînd să se întîmple. Acum, laserul dorinței nefocalizate din ea primise, dintr-o dată, o țintă. Fata întoarse capul spre fața lui Tari. Apoi, îi introduse limba în ureche.

Era umedă, caldă şi moale ca o catifea. O sonda cu o tandrețe pe care nici un bărbat n-ar fi putut-o imita. Tari nu se opuse. Rămase nemişcată, cu inima bătîndu-i, în timp ce părul castaniu şi lung al străinei îi cădea ca o cascadă peste sînul drept. Respirația i se opri în gît. Avea gura uscată de dorință. Mintea-i era un amestec de confuzii. Zgomotul din ureche o zgîlțîi. Era un sunet umed, de natură lichidă, născut din respirația fierbințe şi dulce care-i scălda pielea. Nu avu timp să se întrebe cine, de ce, nici să se gîndească la camera care imortaliza momentul în cea mai puternică lumină. Fiindcă limba se retrăsese şi fața fetei, înceţoşată şi zîmbitoare, se afla la un deget de-a ei. Acum era o gură care o dorea, o gură pe care o dorea şi ea. Şi apoi, o sărută. Deodată, Tari ştiu cine era. Era fata cea tăcută, care

spunea atît de puțin şi citea atît de mult. Era managera de afaceri, care zîmbise atît de politicos, iar acum zîmbea cu o dorință atît de neruşinată. Era o sărutare înceată, blîndă, mult mai delicată şi mai sensibilă decît întîlnise Tari vreodată. Buzele fetei le mîngîiau pe ale ei cu o mişcare uşoară ca atingerea părului de cămilă. Cuprinse capul lui Tari în ambele mîini şi, o secundă, îl ținu cu o infinită gingăşie. Apoi, apăsat, îi deschise gura cu limba.

20

– Ştii, au să-i facă lobotomie lui Sarah Perkins, spuse Mary.

– *Ce-au* să-i facă? întrebă Tari, oprindu-se în mijlocul coridorului. Mary se opri şi ea.

– Ei, leucotomie prefrontală stereotactică modificată, mai exact, însă tot o ciopîrţire a creierului va fi.

– Dar Sarah e pacienta mea. Cînd s-a luat hotărîrea asta? De ce n-am fost anunţată?

– Nu eşti decît o studentă oarecare, Tari. Surorile au aflat ieri. Hodges a luat hotărîrea. Sarah e rasă-n cap şi gata să treacă pe masă. Parc-ar fi Yul Brynner.

– Operaţia asta n-o să meargă!

– Nu ţipa la mine, Tari. Sînt de acord. Şi Rivers, psihiatrul rezident. Dar Hodges e fanatică. Ştii articolul ăla plicticos pe care l-a scris odată despre metoda asta şi de care e aşa de mîndră. Au intrat şi neurochirurgii în priză. Într-o oră încep să-i perforeze craniul. Vrei să vii şi tu? N-am mai asistat niciodată şi n-am lipsit decît de la cursul de statistică, al lui Peterson, care oricum trebuie evitat cu orice preţ. Ei, ce faci, ţi-e bine? Eşti cam palidă.

– Mda, sînt mahmură.

Tari inspiră adînc. Toată dimineaţa încercase să se

împace cu cele întîmplate în timpul nopții. Acum, propriile ei probleme se risipeau în fața celei a lui Sarah Perkins. Pacienta era maniaco-obsesivă, iar boala îi distrusese viața. Coafeză de meserie, avea mania de a-şi spăla foarfecile şi pieptenii ceasuri în şir. Îşi dădea seama că mania ei era complet ridicolă, iar obsesia cu microbii, absolut irațională, chiar nebunească. Dar nu conta cu nimic. O apuca o tensiune aproape insuportabilă, pe care numai ritualul spălatului i-o putea alunga. Începuse treptat, cu o pedanterie „obsesivă" pe seama căreia se făceau glume la salonul de coafură. Apoi, începuse să-i afecteze munca. Se simțea obligată să spele foarfeca neapărat cu dezinfectant de cîte trei ori după fiecare folosire. Apoi, ajunsese la de trei ori trei. Şi, după un timp, trei ori trei plus două. Nu peste mult, îşi pierdea toată ziua spălînd şi nu-i mai rămînea timp ca să tundă. Fusese concediată, dar acasă situația se agravase şi mai mult. Începuse să se spele încontinuu pe mîini şi păr, iar teama de microbi o silea să facă permanent curățenie în locuință. Situația evoluase pînă în stadiul de a umbla încălțată cu cutii de Kleenex, refuzînd să iasă din casă pentru a nu intra în contact cu „mizeria". Devenise depresivă, apoi suicidară, şi în cele din urmă fusese internată în spital. Tratamentul standard, constînd în medicație antidepresivă şi terapie comportamentală, realizase foarte puțin. Profesoara Hodges, căreia îi era pacientă, îi făcuse un program de terapie electroconvulsivă, împotriva obiecțiilor tuturor. Totuşi, comportamentul maniacal persistase. Cîțiva psihiatri din zona biologică a profesiunii, printre care şi Hodges, susțineau că distrugerea celulelor cerebrale din anumite regiuni concrete ale lobilor frontali putea atenua simptomele bolii. Majoritatea psihiatrilor de orientare generală erau de altă părere. Prin urmare, era aproape o loterie, dacă

să se intervină sau nu chirurgical cînd toate celelalte metode eşuau.

– A semnat consimțământul? întrebă Țari.

– Cred că da. Altfel, niméni nu i-ar face găuri în dovleac.

– Ei bine, îl poate contramanda, conchise Tari şi o luă din loc, grăbită.

– Ai să-i spui să-şi retracteze consimțământul? Nu se poate. O să te omoare Hodges. Oricum, nu poți alarma aşa pacienta înainte de operație. Ce naiba, Tari. Şi-aşa e destul de deprimată.

– O să fie şi mai deprimată-n mă-sa dacă lasă un măcelar să-i ardă bucăti din creier ca să satisfacă dorința hidoasă a unora fără imaginație de a „face ceva".

Aproape alerga. Mary abia putea ține pasul cu ea.

– Cum a fost cu Rickey aseară?

– Dă-l în mă-sa pe Rickey, zise Tarî luînd-o la fugă şi lăsîndu-şi prietena în urmă.

Năvăli în salon. În jurul patului lui Sarah Perkins era trasă perdeaua.

Anestezistul îşi ridică privirea în momentul cînd Tari dădu perdeaua la o parte. Sora o privi şi ea. Sarah Perkins zăcea cu capul pe pernă. Era cheală. Țeasta îi strălucea sub neon, rasă la piele. Un semn albastru cu dermatograful indica locul unde urma să i se introducă electrodul prin craniu.

– Sînt Tarleton Jones, îi spuse ea anestezistului nedumerit. Sarah mi-e repartizată ca pacientă. Bună, Sarah..

– Perfect. Vii cu noi? o întrebă anestezistul, referindu-se la sala de operație.

– A primit premedicația? se interesă repezit Tari.

– Tocmai i-am administrat-o, răspunse medicul, nemulțumit de tonul ei.

Căcat! Tari începu să judece cu repeziciune. Premedicația includea un sedativ puternic. Aveau să-i facă anestezie profundă. În chirurgia cerebrală, nu era indicat ca pacienții să se foiască pe masă. Sarah era deja sub influența tranchilizantelor. Pur şi simplu nu mergea s-o facă acum să se răzgîndească în privința consimțămîntului. Lucrurile ajunseseră prea departe. Consimțămîntul anterior ar fi avut cîştig de cauză. Orice încercare din partea pacientei de a-l anula putea fi trecută cu vederea ca fiind o decizie provocată de medicamente, irațională. O singură persoană mai putea opri totul. Profesoara Hodges.

Fără îndoială, profesoara avea să participe la operație. Leucotomiile erau rare, iar ea era şi mai rara lor partizană. Pentru nimic în lume n-ar fi ratat ocazia de a se juca de-a marea preoteasă la ceremonia exorcismului chirurgical al demonilor sărmanei Sarah Perkins. Dar pînă la operație mai era o oră. Tari o putea găsi pe profesoară în cabinet. Se aplecă, strîngînd mîna pacientei:

– Nu-ți face nici o grijă, Sarah. Voi fi alături de tine tot timpul.

Sarah îi adresă un zîmbet gol, iar Tari ieşi.

Secretara din antecamera profesoarei o întîmpină:

– Ai audiență? Doamna profesoară...

Tari trecu pe lîngă ea, intrînd în cabinet. Nu bătu la uşă.

Profesoara Hodges îşi ridică privirea, nemulțumită. Avea pe birou un exemplar din *Anatomia lui Gray*. Tari distinse un creier întors cu susul în jos. Profesoara recapitula. Psihiatrii aveau rareori ocazia să vadă pe dinăuntru trupurile. Voia să se fălească în fața chirurgilor cu cunoştințele ei anatomice.

– Ce e? Nu te-am auzit bătînd.

– Este imoral, începu Tari, să efectuați o operație

discreditată şi nocivă pe creierul lui Sarah Perkins.

– E *cum?*

„Cum"-ul îi explodă din gură profesoarei ca o lovitură de bici. Capul i se ridică brusc, şocat. O recunoscu imediat pe Tari. Era o turbulentă, o renegată încrezută şi cu gura mare, şi deşteaptă-brici pe plan academic... cel mai rău gen de studentă. Doctorul Donovan se plînsese de ea în repetate rînduri. Doctorii Boniface şi Schwartz, dimpotrivă, aveau impresia că-i lumina soarele din posterior. Veronica Hodges, singura a cărei opinie conta, abia se îndura să-şi amintească şocanta conversaţie telefonică din timpul uraganului. Atunci, fata păruse să-i spună un lucru care ar fi fost imposibil să-i fie spus... Bizara amintire o făcu să se înroşească în obraji.

– Îndrăzneşti să-mi pui la îndoială judecata şi judecata departamentului de neurochirurgie... dumneata, o simplă... studentă? Nu sînt sigură că-mi vine să cred ce aud.

– Încercaţi, replică Tari. Există dovezi concludente că pînă şi leucotomiile modificate îi produc vătămări considerabile pacientului, atît pe plan psihic, cît şi fizic. Iar dovezile că au vreun rezultat pozitiv sînt egale cu zero.

Profesoara Hodges nu putu rezista ispitei. Cel mai înţelept ar fi fost s-o dea afară pe nesimţită din cabinet, după care să pună în mişcare cerul şi pămîntul pentru a o exmatricula din facultate. Dar Tari rostise cuvîntul magic: „dovezi".

Veronica Hodges era angajată într-o dezbatere intelectuală, fie şi de o inferioară neînsemnată. Era o provocare pe care n-o putea refuza, mai ales întrucît cercetările la care urma să se refere îi aparţineau.

– Presupunînd că ştii să citeşti, şi că ai descoperit unde este biblioteca, îţi pot recomanda un articol al meu propriu pe această temă. *American Journal of Psychiatry.*

lunie, 1978. Cred că am demonstrat definitiv efectele benefice semnificative din punct de vedere statistic ale acestei operații.

– Ați avut un eşantion de fix cinci pacienți, ripostă Tari. Şi sufereau de depresie cronică, nu de nevroze maniaco-obsesive. În *plus*, articolul nu investighează sechelele operației, ci doar efectele ei asupra stării de spirit care, din cîte-mi amintesc, au fost în cel mai bun caz marginale. Lewin şi alții, de la *Columbia*, au cercetat procedura, folosind un eşantion de o sută nouăzeci şi patru de pacienți, şi nu au descoperit nici uñ efect benefic. Mathers de la U.C.L.A., într-un studiu prospectiv, nu a găsit nici el vreun efect pozitiv însemnat. Durlacher de la *Vanderbilt* a descoperit probleme psihice post-operatorii semnificative ținînd de chirurgia cerebrală pentru simptome psihopatologice. Iar apoi, mai există riscul de unu la sută al anesteziei generale, ca să nu mai menționăm pericolul apneei prelungite ca rezultat al depresiunii electrice asupra centrului respirator. A, şi – adăugă acid Tari, ca şi cum abia i-ar fi venit ideea – centrul respirator îl veți găsi acolo, la nord de medulla oblongata, părticica aceea prelungă din mijloc, se aplecă ea, înfigîndu-şi degetul arătător în centrul secțiunii cerebrale din atlasul lui Gray deschis pe biroul profesoarei.

Profesoara Hodges se ridică. Era roşie la față de furie şi începuse deja să tremure.

– Cum îndrăzneşti să *încerci* măcar să intervii în tratamentul pe care-l aplic pacientului?! Eşti un element turbulent, domnişoară Jones. Am mai avut de-a face cu studenți ca dumneata. Să nu crezi că nu-i voi vorbi decanului despre asta. Nu-ți văd nici un viitor în medicină şi cu atît mai puțin în psihiatrie. Nu ai nici o cădere să judeci. Îți permiți că te implici emoțional alături de pacienți. De fapt, am îndoieli serioase, îndoieli profesionale

foarte serioase, cu privire la personalitatea dumitale. Pare să sufere de dezordini. Da, ai o personalitate dezordonată. Dezordonată!

Vocea îi dobîndise o stridență stranie. Aproape că țipa. Simțea cum ardea de mînie. În fața ei, fata era calmă ca marea vara. Profesoara Hodges nu se prea pricepea la psihiatrie, dar o cunoştea îndeajuns ca să ştie că ea îşi pierduse calmul, nu „personalitatea dezordonată" din fața ei.

– Dezordonată, răspunse Tari, este o judecată de valoare. În judecățile de valoare, valorile şi judecata judecătorului sînt cel puțin la fel de semnificative ca ale celui judecat. Da, îmi permit să mă apropii emoțional de pacienți. Mă implic îndeosebi cînd trebuie să-i apăr de operațiile periculoase, dăunătoare şi inutile, inventate în epoca de piatră a psihiatriei. S-ar putea să am o personalitate „dezordonată". A dumneavoastră, însă, este psiho-toxică, ceea ce nu e niciodată un motiv de laudă pentru personalitatea unui psihiatru.

– Ieşi afară! Ieşi afară! zbieră Veronica Hodges.

– Veți opri operația? întrebă Tari, cu vocea rece ca gheața.

– Fii sigură că nu. Ai înnebunit? Ieşi afară de-aici!

Veronica Hodges îşi agita mîna ca pe o baghetă nefolositoare, parcă sperînd ca prin gestul ei s-o facă pe Tari să dispară. În spate, pe perete, avea afişate diplomele. Zeci şi zeci, comemorînd fiecare pas mărunt din dureroasa călătorie a profesoarei spre înaltul scaun al psihiatriei. Dar puterea i se pierduse. O simțea. Nu-l putea face față nulității din fața ei.

– Atunci, ne vedem în sala de operație, mai spuse Tari.

– Nici nu te gîndi. Îți interzic să asişti.

– Sarah Perkins e pacienta mea repartizată. Am nu

numai dreptul, ci şi obligaţia de a fi prezentă. Decànul insistă asupra acestui lucru. Şi nu e operaţia dumneavoastră. E a neurochirurgului.

– Am să vorbesc cu decanul. Am să... se bîlbîi Veronica Hodges.

– Va trebui să aşteptaţi pînă se întoarce din Jamaica, încheie Tari şi ieşi.

Sarah Perkins zăcea pe masa de operaţie, arătînd ca o imagine de film horror. Capul ei ras, lucind sub lămpile chirurgicale, era cuprins în scheletul monstruoasă a căştii metalice. Părea a fi un instrument exotic de tortură medievală, o mască diabolică, purtată de un prizonier chinuit în cine ştie ce hrubă adîncă şi neagră. Fusese înşurubat strîns pe craniu şi, în locurile unde penetra pielea, se vedea sînge. Tot capul fusese uns cu antiseptic savlon, dar semnele făcute cu dermatograful rămăseseră vizibile, mici puncte care să-i amintească marelui preot al procedurii locurile exacte ale întîlnirii dintre metal şi minte. Eşafodajul din jurul capului lui Sarah era atît un instrument de măsură, cît şi o ancoră. În conjuncţie cu radiografiile multiple care aveau să fie prinse pe cutii luminoase în perete, îl ajuta pe chirug să ştie, cel puţin teoretic, cît de adînci erau sondele din masa neuronică şi în ce unghi stăteau.

Internul neurolog principal stabilea geografia locurilor. Chirurgul, ca un mic rege, îşi amînase intrarea pînă când valetul său pregătea decorul. Spectatorii – Tari, Mary, patru studenţi la medicină şi profesoara Hodges – se aflau la cîţiva metri distanţă de masa de operaţie.

Dacă ştie ce face, de ce naiba îl trec sudorile? şopti Mary.

Tari se gîndea la acelaşi lucru. Internul nu părea deloc încîntat. Cuşca lui, instrumentul care avea să-i

conducă sondele în locurile precise din creierul pacientei, arăta cam la fel de stabilă ca o macara într-un ciclon. Transpirația îi îmbroboṇa fruntea, deasupra măştii chirurgicale verzi, în timp ce deşuruba o piesă şi strîngea alta.

Tari simțea cum îi creştea furia. Era tipic pentru operațiile de acel gen. Nici unul dintre ei nu ştia ce naiba făcea. Aveau să înfigă un ac electric într-o parte sau alta a creierului lui Sarah, pentru ca apoi să cauterizeze găuri, într-o încercare zadarnică de a-i distruge impulsurile iraționale.

Teoria spunea că trebuia să defineşti o circumvoluțiune la doi centimetri şi jumătate, trei, distanță de latura exterioară a lobului frontal, şi să plasezi şase arsuri în şir de-a lungul ei, ca o jumătate de duzină de soldați la paradă. Dar, după tremurul mîinii internului şi mişcările alunecoase ale coliviei de ghidare, pînă şi-un nătîng ar fi putut observa că n-avea să nimerească deloc exact. Era o lovitură la nimereală, cînd ar fi trebuit să fie un foc de precizie. O scamatorie cu fum şi oglinzi chirurgicală, iar oamenii aceia ar fi trebuit să aibă atîta minte ca să-şi dea seama.

Uşile se deschiseră. Sosise chirurgul. În contrast cu halatele verzi-oliv ale celorlalți, al lui era brun-roşcat – un capriciu pentru care era notoriu.

– Îi zicem Baronul Roşu, îi şopti lui Tari unul dintre studenții la medicină.

– Bună dimineața la toată lumea. Doamnă profesoară Hodges, se înclină el vag, ca starul minor al unui număr de music hall.

Apoi înaintă spre masă, privind poziționarea cuştii craniene.

– E-n regulă, Steven? întrebă, cu glasul lunecos ca mătasea.

– Am o mică problemă cu fixarea unghiului, bombăni internul.

– Nici o grijă, replică Baronul Roşu.

– De ce să nu-şi facă griji? întrebă cu voce puternică Tari.

Din ochii profesoarei Hodges țîşniră săgeți.

Sub masca maro, Baronul Roşu zîmbi superior:

– Fiindcă, domnişoară... fiindcă, atunci cînd vom fi cu electrodul în vecinătatea țintei, vom trece prin el un curent slab. Dacă ne aflăm în locul corect, pacienta va înceta să mai respire. Curentul va inhiba centrul respirator şi se va produce o scurtă perioadă de apnee. Apăsăm pe buton şi ne uităm la piept. Ah, miracolele ştiinței.

Chicoti. Era nespus de mulțumit de el însuşi. Se juca de-a Dumnezeu şi-i plăcea la nebunie. Nu era de mirare că se numea „teatru de operație".[1]

– Ascultă. Nu vorbi, îi şuieră profesoara Hodges lui Tari.

– Nu, nu, doamnă profesoară. Trebuie să învețe. Să învețe. Întrebați, oameni buni. Întrebați.

– Va începe să respire în momentul cînd opriți curentul, domnule? se interesă unul dintre studenți.

– Într-adevăr, răspunse Baronul Roşu, dînd ocol mesei ca un indian în jurul unui convoi de căruțe. Să continuăm, Steven.

– Eu tot nu-s foarte mulțumit de unghi, insistă internul.

– Prostii.

– Okay, domnule. Burghiul, vă rog.

Tari încremeni.

---

1. – (În orig.) *„operation theater"* = „sală de operație" (n.tr.)

– Aşa. În locul marcat cu X, indică Baronul Roşu, pe un ton voios.

Deasupra măştii, Tari văzu pe fața profesoarei un zîmbet sumbru. Care să fi fost cauza? Satisfacția că Tari trebuia să asiste la o operație pe care o considera o monstruozitate contra naturii? Plăcerea sadică la gîndul celulelor cerebrale arse? Triumful savantei biologice față de optimiştii ăia nenorociți care îndrăzneau să creadă că minții le puteau fi cumva mai mari şi mai grandioase decît materia din care erau alcătuite?

Era un burghiu ca de tîmplărie, deşi purta mîndra denumire de „instrument chirurgical internațional". Scotea acelaşi zgomot ca unul de tîmplărie, în timp ce străpungea pielea şi craniul lui Sarah Perkins. Şi arunca acelaşi rumeguş colorat ca al unui sfredel de tîmplărie care pătrunde printr-un centimetru de placaj vopsit în roşu.

– Acum avem o gaură Burr. În continuare, plasăm sonda. Ar trebui să spun, pentru cei pe care asemenea lucruri îi îngrijorează, că sonda noastră produce vătămări minime celulelor la intrare. Le împinge în lături. Numai cînd îi imprimăm căldură cauzează leziunile dorite.

Transpirat, internul introduse sonda în gaura făcută. Instrumentul luneca pe şinele canalului de ghidare din colivie. Se opri exact la trei centimetri.

– Să facem o radiografie ca să vedem cum stăm, propuse Baronul Roşu.

Tari privi pieptul lui Sarah. Se ridica şi cobora. Punga care conținea gazele anestezice şi oxigenul se contracta şi se dilata. Simți panica. Crescuse încet. Acum, ajunsese la punctul de fierbere. Insistase să asiste la operație fiindcă, într-un fel, crezuse că avea s-o poată opri. Dar cum naiba s-o oprească? O ieşire isterică n-ar fi

rezolvat nimic. În sala aceea, stăpîn era Baronul Roşu. Era o autocrație totalitară şi misoginã. Sonda intrase în creierul lui Sarah. Cutia electrică de care era ataşatã stătea lîngă masa de operație, pe un cărucior. Consta, în esență, în cîteva cadrane şi un comutator mare. Cînd începea să circule curentul arzător, creierul lui Sarah Perkins n-avea să mai fie niciodată acelaşi dinainte.

Aparatul de radiografiat fu adus lîngă masă. Radiologul luă imagini din cîteva unghiuri.

– Nu durează mult, spuse el.

Într-adevăr, reveni în cîteva minute, cu clişeele developate. Le aplică pe cutiile luminoase.

– Poftim, arătă Baronul Roşu. Sonda e la locul ei.

Tari închise ochii.

Doamne sfinte, fă ceva.

– Să încercăm o mică apnee, da? spuse chirurgul, ca şi cum ar fi ales un aperitiv la un dineu.

Apăsă pe comutator. Tari deschise ochii. Sarah continua să respire.

– Aha, făcu Baronul Roşu, readucînd comutatorul la poziția *off*.

– Căcat, adăugă internul.

– Mai dă-i doi milimetri, Steven.

Internul apăsă sonda şi mai mult, citind adîncimea pe scala cuştii craniene.

– Doi milimetri.

Chirurgul întoarse din nou comutatorul. Mîna i se ridică în sus, ca a unui dirijor dînd semnalul alămurilor. Ca prin farmec, Sarah Perkins încetă să mai respire.

Poftim! declară el, pe un ton de autofelicitare. Nu chiar atît de simplu pe cît pare, adăugă, ca şi cum manipularea comutatorului ar fi fost în vreun fel esența procesului.

Se întoarse spre studenți.

– Acum, cînd ştim că sîntem în locul potrivit, putem arde, spuse, încîntat. Reducem curentul şi începem respirația, apoi pocnim prima leziune.

Răsuci un şalter:

– Iată! Gata cu curentul. Priviți, începe respirația.

Tari privi atentă pieptul lui Sarah. Nimic. Stătea nemişcat. Îşi ținu şi ea respirația, din simpatie.

– Uneori, este nevoie de o secundă, două... începu Baronul Roşu; din glas îi dispăruse teribilismul obişnuit.

Tăcerea din încăpere era totală. Toți ochii o țintuiau pe pacientă. În capul mesei, anestezistul părea nervos.

– Nu respiră, spuse internul.

– Văd şi eu că nu respiră, se răsti Baronul Roşu.

– Credeam că trebuia... încercă studentul la medicină care vorbise mai înainte.

– Taci dracu' din gură, îl repezi chirurgul, cu ultimele vestigii de calm risipite. De ce nu respiră?

I se adresase anestezistului. Acesta răspundea de respirație. Problema respirației se termina la el.

Tari privea cu groază. *Dumnezeule, te rog, ajut-o.*

– Mai stau un moment, apoi trec la ventilație cu presiune, spuse anestezistul.

Secundele treceau.

– Aşa ceva nu s-a mai întîmplat, mormăi Baronul Roşu, mutîndu-şi greutatea de pe un picior pe celălalt şi înapoi. Scoate naibii sonda aia, Steven.

– E cianozată, observă anestezistul. O intubez şi trec pe ventilație.

– Asta a fost, replică Baronul Roşu. Nu mă mai bag. Regret, doamnă profesoară Hodges, dar cred că trebuie s-o luăm de pe masă şi s-o ducem imediat la terapie intensivă.

– Respiră, spuse Tari, cu voce sonoră.

Anestezistul introducea tubul printre dinții lui Sarah, cînd pacienta inspiră masiv, o dată, apoi încă o dată şi încă o dată.

– Poftim, spuse Baronul Roşu. N-a fost decît o chestiune de timp.

Se opri. Discreția era partea cea mai bună a virtuții.

– Dar, avînd în vedere reacția de idiosincrazie, nu cred că ar fi înțelept să continuăm cu operația.

21

Marcus Douglas stătea tăcut la pupitru. Privea sever prin amfiteatrul plin, observînd excelenta prezență la prima lui prelegere. Cînd urcase ultima oară în amvon, pentru a vedea o biserică plină? Demult. Aceşti studenți la medicină nu doreau cunoştințe spirituale. Voiau fapte pe care să le poată transforma în teze de doctorat, paşapoarte băneşti pentru țara lui Lexus et Infiniti. Vasta majoritate a chipurilor curioase de jos aparțineau viitorilor milionari şi patronilor de corporații a căror practică medicală n-avea să fie nimic mai mult decît un circuit de bani pentru afacerile cu proprietăți, petrol şi carburanți. Urmau să trateze cîte un pacient bolnav dacă n-aveau încotro, dar mai mult aveau să se ocupe de testele complicate pe care le comandau pentru a preîntîmpina posibilele acuzații de practică deficitară, ca unghii încarnate metamorfozate în operații abdominale majore şi indigestii amplificate pînă la operații de circumscriere coronariană.

Nu mulți dintre ei aveau să ajungă psihiatri. Numai geriatria era o carieră mai puțin populară printre preferințele medicilor din America. Cei din fața lui erau oamenii cu cuțitul. Îl bagi, îl scoți, îl ştergi şi fugi iepureşte pînă la

bancă. Şi oamenii burții, cu tuburile lor slinoase şi argoul scabros. Şi băieții inimii, profitînd de dorința bătrînilor de a trăi veşnic, cu instalațiile lor lustruite şi victorioasele dispozitive electrice, garantate să-ți mai asigure cîteva luni de iad pe pămînt în schimbul economiilor de-o viață. Totuşi, cu toții trebuia să deosebească un schizofrenic de un psihopat. Altfel, nu puteau trece proba. La revedere, club country. Adio, şcoală medicală pentru juniori şi pentru Jock Stetoscopul III. *Au revoir,* respect țanțoş, recunoştință umilă şi admirație necondiționată din partea celor care nu se lămuriseră că medicina americană se transforma într-o uriaşă operațiune de acaparare a banilor prin abuz de încredere.

– Cel mai important lucru de ştiut despre schizofrenie e că este foarte răspîndită. În această sală se află aproximativ o sută de oameni. Dacă fiecare dintre noi trăieşte pînă la şaptezeci şi cinci de ani, există probabilitatea statistică ca măcar unul să sufere de o maladie schizofrenică în timpul vieții.

Se opri. Privi prin amfiteatru. Se crease impresia ireală că îl căuta pe acel unic schizofrenic. Cea pe care reuşi s-o găsească era Tari.

Stătea la jumătatea sălii, în mijloc, lîngă Mary, cu mahmureala în curs de trecere. Se aplecă uşor în scaun, ca orice student curios, cu caietul rezemat pe genunchi. Dar nu scria. Îl privea pe Marcus Douglas şi acum, dintr-o dată, începuse s-o privească şi el pe ea. O mai fixaseră şi înainte. Tari îi zîmbi uşor. Surîse şi el. Apoi, îşi desprinse ochii dinspre ea.

– Celălalt lucru de reținut e că schizofrenia este o boală gravă şi e foarte prost înțeleasă de majoritatea populației. Oamenii ştiu despre atacuri de cord, diabet şi SIDA. Cunoştințele despre schizofrenie sînt asediate de mituri. Mitul numărul unu e că schizofrenicul ar avea o

personalitate dedublată. „Sînt cam schizofrenic în privința asta," spune omul, cu sensul că „am păreri împărțite". Pur şi simplu, în schizofrenie nu despre aşa ceva e vorba. Dezordinea dedublării de personalitate e o boală isterică. Şi este rară. Schizofrenicul nu are părerile împărțite în nici o privință. Suferă de o tulburare gravă a proceselor de gîndire, care-i afectează întreaga personalitate. Nu are două sau mai multe personalități separate, diferite şi totuşi coerente. Are o *unică* personalitate, complet fragmentată şi dezorganizată. Doctorul Jekyll era agreabil şi organizat. Domnul Hyde era rău şi haotic. Amîndoi aveau o anumită logică. Schizofrenicul nu are nici un fel de logică. Vorbeşte absurdități şi le crede. E o distincție importantă. Chiar dacă nu rămîneți cu nimic altceva din această lectură, vreau să rețineți măcar atîta lucru. Cel puțin, vă va ajuta să salvați fața la cocktailurile pe care presupun că mulți dintre dumneavoastră veți fi condamnați să le suportați foarte frecvent.

Tari zîmbi larg. Era atît de sec, de pedant şi de... furios, practic. Vorbea cu glas crispat, răspicat. Fiecare cuvînt era ales cu mare grijă. Nu existau *ăă*-uri şi *îî*-uri, nici pauze, doar sentimente exacte, exprimate precis. Gramatica lui, însă, era agresivă. Disprețuitoare oarecum, ca şi cum ar fi provocat mințile deformate de televiziune ale ascultătorilor să-l urmărească dacă nu făcea bine acordul timpurilor, pe cînd îşi încolăcea limba pe după circumlocuțiuni churchilliene şi înfumurări colocviale. Pe nici unul dintre voi nu-l interesează problemele astea, părea să spună. Schizofrenicii nu vor avea bani să achite notele voastre de plată umflate, nici pe cele ale companiei de asigurări. Oamenii ca mine va trebui să le adune cioburile personalităților frînte, în timp ce voi vă preocupați de bursa acțiunilor, *CD-player*-uri pentru mașini *Porsche* şi dacă să vă dați sau nu la recepționera

drăgălaşă care se preface a fi soră medicală.

– E destul de atractiv, îi şopti Mary la ureche.

Tari dădu din cap. Aşa era. Părea profund inabordabil, zidit într-o grădină privată cu fructe oprite. Iar inteligenţa era excitantă. Atît de feroce. Absolut neiertătoare. Cînd un I.Q. înalt se combina cu o convingere morală totală şi întregul era împachetat într-un ambalaj atît de atrăgător ca trupul lui Marcus Douglas, trebuia să iasă scîntei. Tari simţi fiorul. Omul acela o plăcea şi era clar ca bună ziua că nu plăcea pe fiştecine.

– Dar nu cred că-l dă rîsul afară din casă.

Comentariul lui Mary suna de parcă ar fi cugetat adînc înainte.

– E dulce, minţi Tari.

Era un cuvînt ridicol aplicat lui Marcus Douglas.

– Gogoşi, replică Mary.

– Celălalt mare mit cu privire la schizofrenie este acela că ar fi o stare intratabilă. Aşa ceva e o prostie. Desigur, tratarea schizofreniei constă în mare măsură în tratamentul aplicat simptomelor. Vindecarea ne depăşeşte. Dar, în fond, cea mai mare parte a medicinei se referă la tratamente simptomatice. În cele din urmă, cu toţii vom muri. Putem controla diabetul, dar nu-l putem eradica. Putem extirpa cancerele, dar nu putem fi siguri că nu vor recidiva. Nu putem nici încetini, nici opri procesul de îmbătrînire, dar putem ameliora problemele pe care le provoacă. Schizofrenia reacţionează bine la medicaţia antipsihotică. De obicei, clorpromazina face ca vocile să înceteze, sau le reduce. Inventarea ei, în anii '50, a golit sanatoriile de schizofrenici. Prin urmare, psihiatrii pot ajuta, şi ajută. Schizofrenia e o boală moştenită, a cărei cale comună finală constă într-o anomalie biochimică a creierului. Dacă blocăm cu thorazină receptorii de dopamină din sistemul limbic, atunci se poate ca

pacientul să nu se mai simtă controlat de unde radio din spațiul cosmic, sau trimis să salveze lumea...

Tari se îndreptă de spate. O făcuse intenționat? Cu siguranță, nu.

– Hopa! exclamă Mary.

Tari înghiți în sec. Trimis să salveze lumea. Se referea la ea? Nu. Schizofrenicii se credeau adesea oameni deosebiți, aleşi pentru scopuri speciale, cum ar fi fost acela de a salva lumea. Era o iluzie schizofrenică extraordinar de răspîndită. Ar fi fost absolut firesc ca Douglas să folosească un asemenea exemplu în cadrul unei prelegeri despre schizofrenie. Dar o văzuse în auditoriu. Aproape că schimbaseră între ei zîmbete. Nu putea fi atît de insensibil încît să facă o asemenea referire. Sau putea? De ce ar fi făcut-o? Ca s-o alarmeze? Ca să-i sădească în minte sămînța îndoielii? Ca să se asigure că-l căuta ca să-i ceară sfatul? Da. Făcuse referirea gîndindu-se la ea. I se adresase ei, vorbise despre ea. Se referise la ea. Poftim! Gîndul o izbi pe Tari cu putere. Îi venise ideea că despre ea era vorba? Încă un simptom comun al schizofreniei. Pacientul îşi făcea iluzii şi începea să creadă că evenimentele aveau o legătură aparte cu el, cu ea, cînd nu exista nici un motiv întemeiat pentru aşa ceva. Un pacient putea crede că melodia de la radio era cîntată *anume* pentru el şi că avea o legătură concretă cu el şi cu viața lui. Douglas prezentase un exemplu de iluzie schizofrenică banală, iar Tari crezuse că se referea la ea.

O cuprinse panica. O iluzie primară, plus una grandilocventă, plus o voce, plus ideea de referire personală. Aveau nevoie şi receptorii de dopamină din sistemul *ei* limbic de blocarea cu thorazină? Ajunsese pe muchia îngustă de cuțit care avea să se revele ca fiind schizofrenie? Încă o dată, întinse mîna spre colacul de salvare.

Nu. Ea judeca. Schizofrenicii nu puteau raționa astfel în legătură cu boala lor. Maladia consta într-o suspendare a rațiunii. Procesul de raționare însuși era vătămat. Gîndirea de încurca total, și totuși ea gîndea limpede, rațional. Era capabilă să cîntărească argumentele. Pe de o parte asta... pe de altă parte aia... Și, într-o anumită măsură, nici ea nu-și credea complet „iluziile". Sau și le credea? Nu existau totuși? Erau cumva vii și nevătămate, doar camuflate sub uraganul sentimentelor pe care le dezlănțuise nebunească ei aventură cu Rickey?

Minutele treceau, pe cînd Tari stătea pierdută într-o ceață de nehotărîre și anxietate. Îi pierduse șirul discursului, cu atenția îndreptată spre propriile ei gînduri. *Ești fiica mea. Vei aduce iubire în lume.* Era atît de real. Atît de inevitabil. Atît de profund... ciudat.

– Una dintre cele mai dificile probleme din psihiatrie, spunea Marcus Douglas, constă în a face deosebirea între o experiență religioasă autentică și un episod psihopatic.

Se opri și privi în amfiteatru, surprinzînd privirea lui Tari. Stătea nemișcată, abia îndrăznind să se întrebe dacă i se adresa ei sau nu.

– Eu, ca preot, cred profund în Dumnezeu. Alți psihiatri sînt agnostici sau atei, dar cu toții credem că unele persoane, cu rare ocazii, au experiențe care provin din credința într-o ființă superioară. Indiferent dacă psihiatrul însuși crede sau nu în acea ființă superioară, cu toții recunoaștem, cum s-ar spune, dreptul altor oameni de a crede. Nu am nici o îndoială că unor oameni deosebiți, sfinți dacă vreți, li se permite să se apropie de Dumnezeu mai mult decît în mod normal. Cînd se întîmplă așa ceva, regulile gîndirii și ale comportamentului firesc sînt de obicei suspendate. Se pot întîmpla lucruri stranii. Au loc miracole. Prezența Atotputernicului se poate simți

aici pe Pămînt şi, pentru a cita din *Biblie,* asemenea păstorilor de pe colină, „amarnic ne temem".

Oamenii nu se prea pricep să trateze cu lucrurile pe care nu le înţeleg. Spunem că cineva e nebun, dacă vorbeşte ciudăţenii sau se comportă într-un mod bizar. Romanii l-au răstignit pe Iisus pe cruce fiindcă s-a declarat Fiul lui Dumnezeu. Azi, unii psihiatri susţin că suferea de schizofrenie. Oare Ioana d'Arc a avut nevoie de clorpromazină pentru „vocile" ei? Pavel, pe drumul spre Tarsus, a suferit o rară halucinaţie vizuală cînd l-a „văzut" pe Iisus? Răspunsul depinde în oarecare măsură de credinţă sau de lipsa ei. Dar aspirăm spre a fi oameni de ştiinţă, doctori în medicină, iar definiţia pe care o dăm unei boli nu trebuie să depindă de un factor atît de subiectiv ca propriul nostru statut religios aparte.

Ceea ce ne trebuie e o măsură obiectivă a bolii, o analiză sangvină, o radiografie, ceva palpabil. Din păcate, pentru diagnosticarea schizofreniei nu există nici o asemenea măsură. Nu ne rămîn decît propriile noastre opinii, experienţe şi, uneori, îndoieli. În nouă cazuri din zece, poate în nouăzeci şi nouă dintr-o sută, studiile noastre ne vor ajuta să facem distincţia între persoana profund spiritualizată şi cea profund tulburată. Dar acea unică persoană, acea persoană aparte, poate fi atinsă de sfinţenie. Mă rog fierbinte ca atunci cînd îl voi întîlni pe acel om... sau pe acea femeie... să nu fiu nedemn. Mă rog creatorului meu să nu fiu orb faţă de amprenta degetului lui Dumnezeu...

În ochii lui Marcus Douglas se aprinsese o lumină ciudată. Degetele i se albiseră pe marginea pupitrului. Glasul îi devenise mai profund. Se ruga efectiv.

În amfiteatru se lăsase tăcerea. Şi nemişcarea. Cuvintele lui reverberau prin sală, de o convingere şocantă. Marcus Douglas stătea absolut drept, cu ochii învăpăiaţi

de intensitatea rugăciunii sale fierbinți. Nu mai era o sală de curs. Era o biserică. Studenții îl auzeau la un nivel fundamental. Se uitau unii la alții. Foşnetele hîrtiilor încetaseră. Pixurile se opriseră. Era o impresie de neocolit. Psihiatrul vorbea despre o persoană pe care o întîlnise sau urma să o întîlnească, o persoană care avea să fie atinsă de mîna Atotputernicului.

Tari începu să tremure. Se uita drept la ea. Ceilalți îi urmăreau privirea. Unul cîte unul, apoi cîte doi şi cîte trei, studenții întoarseră capetele spre ea. Ochii celor din spate îi sfredeleau ceafa.

– Despre tine vorbeşte, spuse Mary.

– Ştiu, răspunse Tari.

22

– Aţi vorbit despre mine, spuse Tari.

Marcus Douglas scoase maşina din parcare, înscriindu-se în trafic. Privea drept înainte.

– Vorbeam despre o problemă a mea. Tu erai cauza problemei.

Tari stătea pe locul din dreapta, calmă. Aveau multe de discutat. Ştiau amîndoi. Întrebarea era de unde să înceapă.

– Problema e că nu ştiţi dacă sînt nebună sau sfîntă.

Marcus nu rîse de modul direct în care vorbise. Trase adînc aer în piept.

– *Ştii* ce eşti? Crezi că ştii?

– Uneori. Alteori, nu. Sînt derutată.

Acum întoarse capul spre ea, desprinzîndu-şi privirea de la trafic.

– Vreau să te ajut, Tari. Vreau foarte mult. Mă vei lăsa?

– De ce vreţi să mă ajutaţi?

Ştia de ce îl întreba.

– Sînt preot. Şi psihiatru. Am fost de faţă, în spital.

– Şi sînteţi bărbat.

– Da, şi asta sînt.

Rămase cu privirea drept înainte, ocupat să şofeze. Îl descifrase perfect. Din tonul lui reieşea că recunoscuse.

– Mă placeţi, continuă Tari.

În primul moment, nu-i răspunse. Tari lăsă tăcerea să se prelungească, pedepsindu-l pentru lipsa de sinceritate.

– Da... e adevărat... Îmi placi.

Cuvintele lui păreau să tremure. Nu-i convenea deloc. Era în maşina lui, dar într-un anumit sens parcă s-ar fi aflat în confesional.

– Aşa cum îi place o femeie unui bărbat, nu se lăsă Tari.

– Da... Mă atragi. Îţi este mai uşor dacă o spun şi eu?

În glas i se simţea exasperarea. Merita asta? De ce o recunoştea? Nu se vedea chiar atît de clar, nu? Ar fi putut-o nega. Ar fi putut s-o ridiculizeze pentru a fi sugerat măcar că un preot şi un profesor, un medic şi un psihiatru... Gîndurile îi rămaseră neterminate. Minciuna nu era o soluţie. Tari îi citea în suflet. Era deosebită. Îi ora mult mai mult decît egal.

– Mi-e mai uşor dacă ştiu că sînteţi sincer, întoarse Tari capul spre el, zîmbind. Nu flirta. Îi vorbea cuviincios. Comunica, răzbătînd în profunzime.

– Nu ăsta e subiectul discuţiei.

– Ştiu că nu e, îşi coborî ea privirea în poală. Vreau să spun, n-ar trebui să fie, dar face parte din nedumerirea mea. Bărbaţii... Rickey... şi aparenţa că Dumnezeu mi-a vorbit.

– Eşti îndrăgostită de Rickey Cage?

– Abia îl cunosc. Mă obsedează. Un soi de obsesie sexuală. Înseamnă că nu pot fi... deosebită, nu? Înseamnă că sînt... oricum altfel.

Nu se putea îndura s-o spună.

Marcus trase adînc aer în piept. Trăia cu Cage. Trăia cu acel teribilist prost şi egotist de actor cu nevroze atît de insipide şi evidente încît ar fi adormit în cinci minute un psihiatru de mîna a cincea. Lua-l-ar dracu'! „Obsesia sexuală" de care vorbea n-o excludea ca făcătoare de minuni. Dar caracterul lumesc şi previzibil al alegerii ei, se prea putea. Însă, pe cînd îi treceau prin minte aceste gînduri prosteşti, Marcus era conştient de originea lor geloasă, înveninată. Ar fi vrut să oprească maşina, s-o ia în braţe şi să-i alunge cu sărutări prostiile din minte. Ar fi vrut să renunţe la celibat, s-o ia pe fata aia în braţe şi s-o înveţe despre Dumnezeu, despre dragoste şi despre obsesiile sexuale, din sursă directă, lăsînd baltă anexele. Tuşi, ducîndu-şi mîna la gură. Vai de mine şi de mine, ce cumplit de minunat era!

Dintr-o parte şi alta a drumului, respectabilitatea răpănoasă a zonei de nord din Miami Beach îşi rîdea de dilema lui. Hotelurile vechi erau pline de aceiaşi clienţi vechi. Viaţa era suspendată, peste tot în jur, şi totuşi, în maşină, Marcus Douglas trăia cum niciodată nu mai trăise.

– Tari, nu ştiu ce se întîmplă, dar trebuie să aflu. Trebuie să aflăm. Şi ştiu cum. Trebuie să scot de la tine informaţii. Tone de informaţii. Am nevoie de un trecut psihiatric complet. Trebuie să ştiu totul despre trecutul tău, despre copilărie şi familie. Trebuie să efectuez o apreciere formală a stării mintale. Fără nimic din toate astea, nu fac decît să merg la nimereală. Ştii cum se procedează.

– Ca să aflaţi dacă am o boală psihică.

– Ca să-i exclud posibilitatea.

– Şi s-o trataţi, dacă există.

– Nu vorbeşti ca o nebună.

– Ar putea fi un sistem iluzoriu încapsulat.

– Există şi astea. Te-aş minți dacă aş spune că nu e posibil.

– Ar fi mai simplu să fiu bolnavă, nu?

– Niciodată n-am mai auzit un schizofrenic vorbind aşa.

– Fiindcă, dacă nu sînt bolnavă, înseamnă că sînt sfîntă.

Marcus simți fiorul înlăuntrul lui. Îi străbătu trupul ca o descărcare electrică. Îl furnică pielea. I se întîmpla ceva la ceafă.

– Da, spuse el. Ar putea însemna că eşti sfîntă.

– Dar schizofrenia e comună, iar sfințenia e rară. Cum sînt şansele împotriva ipotezei că aş fi fiica lui Dumnezeu, destinată să aduc iubire în lume?

– Mari.

A, da, mari, ba bine că nu, nesfîrşit de mari, mari cît distanța pînă la cer. Dar, fir-ar să fie, nu asta simțea, în viscere, în inimă şi în suflet. Acele şanse nu mai păreau exagerat de mari cînd era atît de aproape de ea. Nu fuseseră mari nici cînd văzuse cu ochii lui ceea ce făcuse. Şi cît de mari fuseseră şansele împotriva lui Iisus? Nu prea mari pentru cei care-l întîlniseră față în față, de la apostoli pînă la Pilat, îndărătnicul guvernator roman, însăşi antiteza naivității. A sta aproape de Iisus însemna a crede în el. A sta lîngă Tari însemna acelaşi lucru. Nu era o blasfemie. Emoția i se simțea în piept, reală ca adevărul. Maşina, vechiul său *Chevrolet,* prăfuită, ruginită şi pe trei sferturi rablagită, conținea ceva foarte asemănător cu esența Sfîntului Duh. Îl mişca. În atît de multe moduri. Dar numai psihiatrul din sufletul lui avea un plan.

– Am ajuns, spuse, cotind în garajul subteran al clinicii Dr. Marcus Douglas.

– Deci, mergem în cabinetul dumneavoastră şi începem să trecem prin sită istoricul meu familial?

– Cam aşa ceva.

– Nu va fi prea uşor. Nu ştiu nimic despre adevăraţii mei părinţi. Am fost adoptată.

– Aha, făcu Marcus. Adoptată.

Gîndul îi fulgeră prin minte. Copiii adoptivi îşi făceau adesea fantezii despre părinţii lor biologici. Era posibil ca toată situaţia să fi izvorît din nevoia disperată de a avea un tată într-o personalitate manipulativă, teatrală, histrionică? Se putea ca Tari să prezinte simptomele risipite ale unei pseudopsihoze de origine isterică? Dar esenţa bolilor isterice, în care pacienta se disociază de realitate, consta în prezenţa unui cîştig perceput de pacientă. Care ar fi fost răsplata pentru Tari? Să atragă atenţia? Să cîştige un tată? Să dobîndească interesul unor oameni ca Rickey Cage şi Marcus Douglas, doctor în medicină? Nu! Cheia isteriei era caracterul. Tari pur şi simplu nu avea o personalitate isterică. Nu era superficială, manipulativă şi predispusă către exagerări. Nu era nesinceră şi nedemnă de încredere, cu înclinaţia spre a juca roluri. În schimb, era profundă şi serioasă, o studentă bună, muncitoare, fără nici o nevoie de a ieşi în evidenţă din mulţime. Nu era flamboiantă, seducătoare, ostentativă şi... Gîndurile lui Marcus încetiniră.

Cît de bine o cunoştea de fapt? O cunoştea cît de cît? Era jalnic de neprofesionist din partea lui să susţină că avea mai mult decît cele mai superficiale date despre personalitatea ei. Voia cu atîta disperare să ştie despre ea mai mult, încît această necesitate generase iluzia cunoaşterii. Nu era obişnuit să facă asemenea greşeli. În timp ce trăgea maşina în spaţiul de parcare, în minte i se declanşă un semnal de alarmă. *Ai grijă, Marcus. Ai grijă. Pentru prima oară, în viaţa ta atît de ordonată, ţi-ai*

ieşit din elementul tău.

Tari coborî din maşină în acelaşi timp cu el.

– Vă întrebaţi dacă n-ar fi posibil să-l fi inventat pe tatăl cel nemaipomenit, spuse ea, peşte capota ruginită a *Chevy*-ului.

– Ţi-a trecut asta prin minte, Tari?

Marcus îi contracara remarcile în modalitatea psihiatrică tradiţională. La orice întrebare, să răspunzi tot cu o întrebare. Dar remarca ei nu fusese o întrebare. Fusese o declaraţie de fapt. Putea citi gîndurile, presupusa scamatorie a psihiatrului. Îl făcea să se simtă incomod. Iar pe ea o făcea să devină cu atît mai interesantă.

– Nu, răspunse Tari. Nu sînt actriţă. Beneficiez întotdeauna de atenţie destulă, fără nici un efort.

– Te cred, spuse el, încercînd cu disperare să-şi ascundă complimentul din ton, fără a reuşi complet.

Porniră împreună spre ascensor. Marcus făcu un pas la o parte în timp ce Tari intra, în acelaşi moment inspirînd. Mirosul ei intens îi pătrunse în nări, o aromă florală, bogată, de gardenii, boboci de portocal şi iasomie nocturnă. Îl remarcase şi în maşină. Acum, nu se putu abţine să nu comenteze.

– E un parfum minunat.

– Mulţumesc. Se numeşte *Miami.*

– Cel căruia i se spune mireasma florilor?

– Ascultaţi reclamele?

– De obicei, sînt mai bune decît emisiunile.

Tari rîse, rezemîndu-se de peretele cabinei, pentru prima oară relaxată de cînd se urcase în maşina lui.

Mirosul dragostei plutea în aer.

– Nu-mi pot imagina că vă uitaţi la televizor, spuse ea.

– Eu îmi pot imagina cum faci orice, replică Marcus.

Imediat, îşi dori să-şi fi muşcat limba, înghiţindu-şi-o,

înainte de a face o remarcă prin care flirta atît de sfruntat.

– Vreau să spun, nu am idei preconcepute că ai face anumite lucruri, iar pe altele, nu, minți el, aproape bîbîindu-se.

– A, *asta* ați vrut să spuneți, zîmbi enigmatic Tari.

Bing! îl salvă clopoțelul. Ajunseseră. Tari ieşi prima.

– Încotro? întrebă ea, desfăcîndu-şi ambele mîini. Erau atît de delicate, albe, cu încheieturile subțiri. O fată aşa de tînără, şi totuşi atît de sigură pe ea însăşi. Impresia era mai puternică decît cea de nedumerire şi perplexitate. Era îngrijorată, dar şi foarte sigură. Ca o stîncă. „Pe această temelie îmi voi clădi biserica." Marcus înghiți în sec. Era uimit de ea, sau cel puțin, o parte din el era. Dar ce anume îl uimea... tinerețea ei, frumusețea, apropierea de Dumnezeu? Nu putea fi bolnavă. Aşa ceva ar fi fost de neconceput. Era o imposibilitate statistică. Toată viața, fusese guvernat de rațiune, iar rațiunea era sigură. Dar să se afle lîngă ea... Să fie cu ea... Să umble alături de ea, însemna a merge împreună cu o posibilitate atît de miraculoasă, încît devenea misterioasă. Ce era acel mister divin? Era oare afecțiunea, apropierea de Dumnezeu? Sau doar simpla iubire a bietului preot față de tinerețe şi frumusețe? Putea fi numai pasiunea unei minți dezechilibrate de dorința neîmplinită a ceea ce nu putea avea niciclnd? Mîna lui Marcus se ridică să arate drumul. Era prea zăpăcit ca să vorbească, acel medic, acel mare om, cu studenta la medicină care se întreba dacă nu cumva era bolnavă.

Cînd intrară în birou, se simți mai întremat. Acela era spațiul lui. Acolo era stăpîn. Lîngă perete se afla o canapea, dar n-o folosea decît rareori. Acum, ar fi fost extrem de nepotrivită. Indică un fotoliu de piele cu spătar înalt, din fața biroului. Tari se aşeză. Îşi rezemă ambele mîini

pe brațele fotoliului. Deşi se pierdea în imensitatea acestuia, personalitatea nu i se micşora.

– Ce curios, spuse Marcus. În camea asta, rolurile sînt de obicei atît de precise. Eu sînt medicul, şeful, iar ceilalți sînt pacienții.

Tari rîse dar nu spuse nimic, accentuîndu-i cumva stinghereala.

Marcus se aşeză. În mod normal, fiecare nou pacient avea un nou dosar. Plicul de manila ar fi stat pe birou, cu conținutul pregătit grijuliu de secretariat şi soră. Conținea o cantitate de informații considerabilă. O scrisoare de referință de la un alt medic ar fi stat peste scheletul cazului, motivul trimiterii şi un scurt istoric al stării actuale. Ar fi existat informații despre antecedentele medicale şi punctele relevante despre activitatea pacientei, familia, copiii şi starea ei civilă. Sora ar fi măsurat-o, cîntărit-o, i-ar fi luat tensiunea, toate aceste detalii figurînd în capul formularului. Efectul de ansamblu consta în a reduce pacientul la o serie de numere clare şi propoziții dactilografiate. Cu Tari, însă, nu aşa stăteau lucrurile. Ea era mult mai mult decît un simplu caz. Era o enigmă fascinantă.

Trase spre el o coală de hîrtie şi scoase capacul stiloului.

– Cred că ar trebui să începem cu adopțiunea ta şi ceea ce ştii despre circumstanțele ei, propuse el.

Tari trase adînc aer în piept. Era neliniştită. Şi, în acelaşi timp, o parte din ea abia aştepta. Îi plăcea omul acela, cu ochi îngrijorați şi reputație strălucită. Cu el, se simțea în siguranță. Ştia că, dacă o putea înțelege cineva, Marcus Douglas era acela. El putea face ordine în haosul din viața ei fiindcă, în materie de prejudecăți, era cel puțin echilibrat. Prejudecățile „preotului" le-ar fi anihilat pe cele ale „medicului". Şi amîndouă diluau pre-

judecățile „bărbatului". Din acest sistem de balanțe şi controale avea să iasă la iveală un soi de diagnostic adevărat.

Marcus părea să zăbovească asupra unui gînd.

– Mă tem că, în toată povestea asta, am cam ocolit canalele obişnuite, continuă el. Vreau să spun, cred că din punct de vedere tehnic nu sînt medicul tău. Nu mi-ai fost trimisă. Dar, în fond mi-e cam dificil să mă gîndesc la tine ca la o pacientă. Ai un medic de familie...?

Unul care ar putea crea dificultăți, voia să spună. Vreun paznic teritorial invidios, care putea crede că Douglas încerca să-i fure pacienta. Apoi, se punea problema facultății de medicină şi a eticii unei asemenea relații dintre un profesor şi o studentă. Exista un membru al corpului didactic care deținea responsabilitatea de ansamblu pentru sănătatea studenților. N-ar fi trebuit să fie inclus şi el în ecuație? Dar, din nou, era o problemă de sănătate? Nu era mai mult o anchetă, o inchiziție în stil vechi? Nu era atît savant al minții, cît şi avocat al diavolului?

– Vreau neapărat să discut problema asta cu *dumneavoastră.* Am într-adevăr un medic, la New York, dar nu l-am mai văzut de nu ştiu cînd. Dacă n-aveți nimic împotrivă... Vreau să spun, cred că sînteți persoana cea mai potrivită...

Tari ştia că Douglas îşi făcea griji. Era absolut conştient de etica medicală şi toate celelalte coduri morale. Avea un sentiment puternic de vinovăție şi de respect la adresa regulilor. Dar, mai devreme sau mai tîrziu, trebuia să devină medicul ei. Nici un psihiatru măcar pe jumătate decent n-ar fi putut ignora posibilitatea diferenței de diagnostice în investigarea schizofreniei. Abuzul de alcool şi folosirea eronată a stimulentelor şi a halucinogenelor puteau provoca psihoze. Pentru acestea,

ar fi trebuit să-i dea urina la analiză, ceea ce însemna să-i ceară o probă. Apoi, ar fi urmat o serie întreagă de boli organice carè puteau imita schizofrenia, dintre care multe erau dezordini ale sistemului nervos central. Ar fi trebuit să-i efectueze un examen fizic complet, inclusiv o expertiză neurologică detaliată, şi trebuia să-i ia şi sînge pentru analize. Testele aveau să includă analiza de boli venerice şi Wasserman-ul, testul de sifilis. Al treilea stadiu al acestei boli putea consta într-o infecţie spirochetică a creierului, generînd psihoza cunoscută ca pareza generală a nebunilor.

Okay, toate acestea probabilităţi erau dintre cele mai vagi, dar un bun medic proceda meticulos. Tari ştia că Marcus Douglas ar fi fost mai mult decît atît. Esenţialul era următorul: dacă acel proces trebuia să aibă un început şi un sfîrşit, atunci la un moment dat Tari urma să se întindă pe un pat, iar mîinile doctorului Douglas să-i circule pe pielea dezgolită. Ştia că era conştient de acest lucru. Şi ea era.

– Cred că ar trebui să mă trataţi ca pe oricare alt pacient examinat pentru o boală psihică, spuse ea. Va fi o experienţă utilă pentru a învăţa, pe lîngă toate celelalte.

– Okay, răspunse Marcus. Adopţiunea.

– Tatăl meu... Vreau să spun, tatăl meu adoptiv... lucrează la serviciul de emigrări din portul New York. Părinţii mei nu puteau avea copii, aşa că au luat legătura cu un avocat pentru a aranja o adopţiune privată. Într-o zi, avocatul a telefonat şi le-a spus că aflase despre un copil care tocmai urma să vină pe lume. Mama era deja internată în spital, gata să nască. Se părea că luase pe moment decizia de a-şi preda copilul la adopţiuni. Era vorba de mine.

– Şi tatăl?

– Nu era nici unul. Vreau să spun, sigur că exista pe undeva, dar nu făcea parte din ecuație. Avocatul a spus că mama avusese o aventură de-o noapte şi rămăsese gravidă. Deci, presupun că sînt un soi de copil al barurilor de burlaci. Undeva în lume este un tată petrecăreț, cu vorba unsă, şi o fiică despre care nu ştie nimic.

– Fără tată, notă Marcus; era primul lucru pe care-l scria despre Tari. N-a mai apărut niciodată? întrebă el.

– Nici măcar sub formă de carte poştală, rîse găunos Tari.

– Deci, avocatul ştie cine era mama ta?

– Da, ştie. Dar nu are voie să spună. Iar mama mea a murit. Aici e-aici. A murit la naştere. Eu am ucis-o.

Marcus îşi ridică privirea. Îi auzise suferința. Pe sub prezentarea dezinvoltă, sufletul lui Tari era marcat de cicatrici. Mai întîi, mama ei se hotărîse s-o părăsească. Apoi, Tari o omorîse. A, şi nici tatăl nu apăruse să vadă spectacolul.

– Mama, decedată la naştere, scrise el. Deci, mama ta a semnat mai întîi actele de adopțiune, apoi a murit la naştere.

– Da. Se pare că au existat probleme. Avusese o mulțime de greutăți cu sarcina... diabet, hidramnioză, hipertensiune. Avocatul a spus că-şi presimțise moartea, de-asta voia să dea copilul în adopțiune. Voia să aleagă ea părinții, nu să mă lase în grija vreunei agenții de caritate. Se pare că o interesa destul de mult ce fel de oameni erau, buni catolici şi aşa mai departe...

Trase adînc aer în piept. Nu era obişnuită să vorbească despre aceste lucruri. Îşi cereau tributul.

Marcus o asculta. Tari era supărată că mama ei o predase la adopțiuni. Majoritatea copiilor infiați simțeau la fel. Era dezertarea numărul unu. La un pas de „nedorită". Apoi, mama ei murise la naştere, mama spre

care se îndreptau profundele resentimente ale lui Tari. Folosise în glumă expresia „eu am ucis-o". Dar glumele dezvăluiau adesea adevărul. Exista o parte a lui Tari care se considera vinovată de moartea mamei sale. Un colț mic și irațional al creierului ei credea într-adevăr că Tari o omorîse... ca pedeapsă, poate, pentru a o fi abandonat.

– De ce a murit?

– Ruptură de arteră uterină. Hemoragie masivă. A murit ce șoc cirurgical.

– Știm ceva despre ea?

– Era italiancă. Emigrase recent în America. Nu vorbea limba engleză. Avea ceva bani, cam o sută de mii de dolari. Mi i-a lăsat mie. M-au ajutat să urmez colegiul și facultatea de medicină.

– Cît de recent emigrase?

– Avocatul a spus că doar de cîteva luni.

– Deci, probabil că tatăl era italian.

– Probabil.

Se lăsă tăcerea. Vocea pe care o „auzise" Tari reverbera prin mintea lui Marcus. *Ești fiica mea.* Unde se găsea părintele ei lumesc? Era un personaj mai obscur decît Iosif. Pur și simplu nu exista. Mama murise. Probabil că avocatul nu știa nimic despre trecutul ei din Italia.

Lua naștere un nou mister.

Apoi, lui Douglas îi veni o idee.

– Majoritatea statelor au un sistem de înregistrare a copiilor și părinților adoptivi. Fie mama naturală, fie copilul adoptat, se poate înscrie în registru. Apoi, dacă și numai dacă o doresc amîndoi, poate avea loc o reconciliere. Mama ta a murit, dar poate și-a trecut numele în registru înainte de a muri. Dacă da, ai putea să-l afli și să-i dai de urmă prin serviciul de emigrări. Ar putea fi o

cale de a afla despre familia ta din Italia.

– M-am interesat. Nu figura în registrul din Albany al statului New York, răspunse Tari. Şi a mai fost un lucru pe care l-am găsit destul de straniu. L-am căutat pe avocat. Mă gîndeam că mi-ar fi putut da toate informaţiile pe care le avea despre ea. În fond, mama mea murise şi, ca atare, n-o mai puteau afecta. Mă aşteptasem la vreun avocăţel de mizerie, dar era la un milion de mile distanţă de-aşa ceva. Partener într-o mare firmă de drept din Wall Street, cu un cabinet ca dintr-un film. Înţelegeţi, mi-l imaginasem ca pe un omuleţ jerpelit, umflînd cîte un dolar, doi, la limită de partea legii. Nici vorbă... era ditamai ştabul. De înaltă clasă. Uns cu toate alifiile. Mi-a spus că ar fi fost o încălcare a încrederii unei cliente decedate, să-mi dea orice fel de informaţii despre mama mea. L-am contrazis, susţinînd că nu puteau fi informaţii privilegiate, fiind vorba de *mama* mea, căreia eu îi eram moştenitoare şi, oricum, *murise.* Mi-a răspuns că trebuia să intentez acţiune judecătorească pentru a scoate de la el o singură frază despre ea şi că m-ar fi costat toţi banii pe care nu-i aveam, pînă la ultimul. Şi, în esenţă, cam atît. M-a sfătuit s-o las baltă, iar eu m-am supărat pentru un timp, dar i-am urmat sfatul şi mi-am văzut de viaţa mea. Şi asta a fost tot.

– Cum a reuşit tatăl tău, funcţionar la emigrări şi, de presupus, nu tocmai milionar, să se încurce cu un avocat mare ca ăsta, mai ales dacă individul nu se ocupa de adopţiuni private?

– L-am întrebat, o dată sau de două ori. Mi-a spus că le făcuse cunoştinţă alt avocat, de la emigrări. Tatăl meu – şi mama – au fost întotdeauna cam evazivi în problema asta cu adopţiunea. Am pus-o pe seama faptului că voiau să mă protejeze, că erau puţin cam geloşi şi nu voiau să fac caz de „adevăraţii" mei părinţi. Le-am

respectat dorința. Am considerat întotdeauna că era cam grosolan să continui discuția despre părinții mei naturali în fața lor, cînd mă crescuseră şi-mi schimbaseră scutecele, mă vegheaseră nopțile cînd eram bolnavă şi aşa mai departe...

– Şi te intrigă, nu-i aşa?

Toate drumurile înfundate intrigau. Şi mai ales fundăturile lui Tarleton Jones. Cea mai importantă parte a trecutului psihiatric din investigarea schizofreniei era trecutul medical al familiei. Schizofrenia era o boală genetică. Dacă membrii familiei o avuseseră, atunci diagnosticul era mai uşor de stabilit. Dar familia lui Tari dispăruse. Cum se putea? Iar o sută de mii de dolari era o sumă mare pentru o „imigrantă italiancă săracă". De ce avocatul acela scump şi sclivisit? De ce toate secretele? Şi cum primise mama lui Tari viza, în primul rînd, din moment ce nu ştia engleza şi, probabil, nu avea rude în Statele Unite? Peste tot se găseau întrebări fără răspuns şi fără nici o cale de a fi lămuri. Registrele de emigrare şi din spitale nu se puteau cerceta fără a avea un nume, iar puternicul avocat nu dădea nume fără mari procese. El era puntea spre trecutul lui Tari, iar puntea se ridicase. Se părea că lui Tari n-avea să i se satisfacă niciodată curiozitatea, trecutul medical al familiei rămînînd necunoscut pentru totdeauna. Oare nimeni n-avea să ştie vreodată cine era tatăl fetiței fără tată? Încă o dată, reveneau aceleaşi cuvinte... *Eşti fiica mea şi vei aduce iubire în lume.*

Douglas simți în suflet fiorul emoției. Avea în față trei direcții de anchetă şi, dacă în calea a două dintre ele se închiseseră uşile, a treia rămînea larg deschisă. Ajungea s-o cunoască pe Tari. Se apropia tot mai mult de ea, chiar dacă „psihopata" şi „sfînta" rămîneau învăluite în vălurile misterului.

– Propriul tău istoric medical?

– Operație de apendicită. Bolile obișnuite ale copilăriei. Nimic psihic. Niciodată nu am avut depresii sau anxietăți deosebite. N-am fost niciodată în spital, cu excepția apendicitei.

Marcus notă.

– Droguri, alcool?

– Droguri tari, nu. Cîte un chiștoc din cînd în cînd. Cel mult douăzeci, în ultimii patru, cinci ani. N-am tras în piept, desigur, rîse ea.

– Băutură?

– Aha. Dozele normale ale studentei la medicină. Cîteodată, mai mult. Ca de pildă, aseară.

– Îmi amintesc și eu zilele alea. Iar unele nopți nu mi le pot aminti. Dar n-ai avut nici o problemă cu băutul?

– Nu. Nu-mi afectează munca, sănătatea, sau relațiile. Astea sînt criteriile de diagnosticare ale Organizației Mondiale a Sănătății, nu?

Tari roși. Fotografiile fuseseră în mare parte un produs al alcoolului. Îi afectaseră munca și relațiile? Aveau să le afecteze cîndva?

– Alcoolici sînt definiți ca fiind cei ce beau mai mult decît medicii lor, răspunse Marcus, zîmbind de propria lui glumă. Nu glumea prea des. De obicei, viața era mult prea serioasă pentru a glumi pe seama ei. Dar Tari era amuzantă. Făcea anii să dispară.

– Iar păcătoșii sînt cei ce comit mai multe păcate decît preoții lor?

– Ei, *asta* ar fi o cale de a aboli păcatul.

Rîseră amîndoi. Se împrieteneau. Sau cam așa ceva.

– Deci, Tari, trecutul personal. Nu cred că vom găsi prea multe dovezi ale unei glisări în jos, sau altceva, dar se cuvine să-l revedem.

– Dacă ăsta e un început de schizofrenie, înseamnă că am o prognoză bună, nu?

– Să vedem. Declanşare acută a bolii, nivel înalt de inteligenţă, interacţiuni sociale bune, un eveniment stresant constituit clar, care precipită începutul simptomelor. Toate sînt indicaţii ale unui bun prognostic. Presupun că pînă acum n-ai manifestat o personalitate schizoidă. Da, probabil că ar fi o schizofrenie cu „prognoză bună". Dacă nu au existat antecedente în familie, ar fi aproape sigur, dar despre asta nu putem şti nimic. În sens negativ, eşti singură şi tînără. Sper că nu te superi dacă voi fi complet sincer. Cred că ar trebui să ne spunem unul altuia totul, ce zici? Dar, oricum, nu consider că e schizofrenie, aşa că dacă începem să discutăm despre rezultate în etapa asta ar însemna să punem carul înaintea boilor.

– Cu siguranţă, n-am avut o personalitate schizoidă, de tipul timid, introvertit şi visător.

– Dar ai *fost* religioasă?

– Da, însă nu agăţată de metafizică sau obsedată de marile mistere şi sensul vieţii. Am urmat cursurile de religie ca o campanie militară şi am fost îndrăgostită de Iisus, tot tacîmul, dar era o religiozitate destul de firească. N-am fost o anormală. Eram o fetiţă ca oricare alta, în rochie albă, jenată cînd îmi creşteau sînii, cunoaşteţi genul.

– Într-adevăr.

Scria înverşunat, ca să-şi ascundă sentimentele. Dumnezeule, atrăgătoare mai era! Dacă fata aceea era bolnavă, atunci el era un idiot, dar dacă începuseră, trebuia să meargă pînă la capăt. Trebuia să parcurgă istoricul şi greutatea la naştere, leziunile natale şi toate semnele de reper. Făcuse primii paşi şi vorbise la timp? Cît de normală fusese în acei primi ani de viaţă? Apoi, urma să-i parcurgă primele amintiri şi anii de şcoală, cu

toate relațiile şi examenele. Avusese o copilărie fericită, cu prieteni, iubire, şi cum fusese relația cu tatăl, primul bărbat din viața ei... şi cu mama, prima rivală? Şi, pe acolo pe undeva, după data primului ciclu menstrual, avea să urmeze vîrsta primei relații sexuale, întrebări despre problemele şi funcțiile sexuale, experiențe lesbiene, masturbări... Înghiți un nod. În cazul de față, erau toate strict necesare? Da, figurau pe lista pe care o avea în minte. Consemna un istoric. Trebuia să procedeze ca întotdeauna. Nici o piatră nu putea rămîne neîntoarsă.

Ciclul lui Tari începuse la vîrsta de treisprezece ani. Îşi pierduse virginitatea cu un broker de bursă, la şaptesprezece. Nu roşi cînd negă existența oricăror probleme sexuale şi recunoscu o fiziologie sexuală normală.

– Masturbări?

– Ocazionale.

Marcus îşi ridică privirea. Acum, roşise ea.

– E nefiresc, la vîrsta mea?

– Deloc. Oamenii care neagă masturbația fie mint, fie au memoria foarte scurtă.

O spusese rîzînd uşor, pentru a risipi tensiunea.

– Dumneavoastră vă masturbați? întrebă Tari dintr-o dată.

Capul lui Marcus zvîcni spre ea. Nimeni nu-l întrebase astă. Nu se îngăduia. Era o încălcare a regulilor. Începu să sune un semnal de alarmă. Pur şi simplu nu era o întrebare potrivită. La urma urmei, tot era ceva în neregulă. Tari nu era ceea ce părea a fi. Pînă acum, conversația decursese într-o dulce armonie. Această întrebare făcea notă discordantă.

– Nu sînt sigur că ai voie să mă întrebi aşa ceva, spuse el.

O privi atent. Părea netulburată.

– Vreți să spuneți că e o întrebare pe care o pune medicul, nu pacientul, replică ea. Sau, poate, bărbatul şi nu femeia.

– Aha...

Bănui că îi înțelesese punctul de vedere şi fu uşurat că avea unul. Tari întîmpinase întrebarea lui despre masturbație cu o obiecție anachristic/feministă. Îşi examină conştiința. *Fii onest, Marcus Douglas. Fă-ți cruce şi speră să mori şi jură că interesul tău față de deprinderile masturbatorii ale acestei fete frumoase sînt sută la sută profesionale şi nimic altceva.* Unde se înscriau într-o investigație despre posibilitatea unei psihopatii? Nicăieri. Justificarea întrebării era aceea că exista pe o listă din mintea lui. Poate că atîta nu era de ajuns.

– De fapt, ocazional, o fac şi eu, spusè el grăbit.

– Mă bucur că nu sînteți nici mincinos, nici uituc, răspunse Tari, dezlănțuindu-şi spre el întreaga forță frontală a zîmbetului.

Marcus îşi adună şi el unul.

– Cred că, în situația existență, îmi voi suspenda obişnuitele întrebări despre natura fanteziilor masturbatorii.

– Cum doriți, domnule doctor.

– Experiențe lesbiene, continuă Marcus.

Urmau după fanteziile masturbatorii, sub titlul istoricului sexual. Uneori, consemna cîte un asemenea istoric de cîte trei ori pe zi. Îi era o a doua natură, dar a doua natură nu era întotdeauna cea mai potrivită.

Urmă o lungă pauză.

– Întrucît ne-am înțeles să fim sinceri... da... azi noapte... de o natură nu complet voluntară.

Marcus îşi înălță privirea. De-asta existau listele. Dacă nu puneai întrebări, nu primeai răspunsuri.

– N-am avut niciodată... o experiență lesbiană, pînă

azi-noapte. Mă îmbătasem. Am făcut o prostie. Şi, în acel timp, o fată a făcut amor cu mine.

Îşi mută privirea, apoi îşi coborî ochii spre birou.

– Care a fost prostia aceea?

– L-am lăsat pe Rickey Cage să mă fotografieze. E artist. Face asemenea fotografii. Erau cam intime, în fine, chiar nud de fapt. Vreau să spun, eram goală şi destul de ameţită, iar fata respectivă, cred că e managera lui de afaceri sau cam aşa ceva, m-a luat prin surprindere şi am... am...

– În timp ce el vă fotografia.

– Da.

– Şi a fost pentru prima oară?

– Fotografiatul, sau fata?

– Ambele.

– Da.

Tari îl privi lateral. Era şocat, ba bine că nu, dar şi îngrijorat.

– Credeţi că e semnificativ, în contextul tuturor celorlalte, adică? adăugă ea.

– Nu ştiu. De ce ai făcut-o?

– Din cauza lui Rickey. O dorea atît de mult. Şi eram vlăguită, vreau să spun, dusă de-a binelea, şi ştiţi cum se întîmplă. Arta lui e foarte importantă pentru el. Într-un fel, reprezintă... latura lui sensibilă. Cum s-a amestecat şi fata acolo, pur şi simplu nu ştiu.

– Te-a dus de nas. Totul a fost premeditat, mai ales dacă fata lucra pentru el.

Marcus se înfuriase. Rickey Cage era un derbedeu, dar nu se aşteptase să fie atît de decăzut. Bărbatul din el se simţea protector şi feroce, dar psihiatrul era alarmat. Ceva îi spunea că Tari intrase în declin. O experienţă religioasă stranie, o dragoste bruscă şi obsedantă, pierderea inhibiţiilor, abuz de alcool, un act sexual bizar

şi neobişnuit. Era abia la început, dar corespundea cu stadiile iniţiale ale unei căderi de personalitate.

Oare atracţia spre Rickey era latura exterioară a unei erotomanii schizofrenice? Privind retrospectiv, avea să devină această perioadă din viaţa lui Tari cea cînd totul începuse să se deregleze? Pînă acum, cariera ei păruse a fi o evoluţie ordonată, cu mobilitate ascendentă. Dar acesta putea fi începutul decăderii atît de caracteristice pentru maladiile schizofrenice. Curînd, putea să renunţe la facultate, să se angajeze secretară, apoi chelneriţă, după care să coboare în rîndurile şomerilor, pe măsură ce boala îi zdrobea personalitatea ca un ciocan sfărîmînd un geam. Antenele îi tresăriseră violent cînd Tari îl întrebase dacă se masturba. Întrebarea ei avusese o anumită ciudăţenie. O justificase raţional printr-o eroare proprie, dar acum, în contextul celor de „azi-noapte", redevenea îngrijorătoare. Preotul era şi el tulburat. Religia rămăsese în urmă. Vechea şcoală bătea în retragere. Tendinţele noii gîndiri se semnalau peste tot. Dar, oricum le-ai fi privit, fotografiile unui act sexual lesbian la beţie erau departe de dumnezeire. Dacă fata aceea înfăptuise cu adevărat un miracol, dacă Dumnezeu îi vorbise într-adevăr... atunci căile Lui erau mult mai dificil de înţeles decît de obicei.

Marcus încercă să se calmeze, lăsînd intelectul să preia supremaţia.

– Acum ce părere ai?

– Confuză, în primul rînd. Vreau să zic, nu înţeleg cum am lăsat să se întîmple, chiar dacă eram beată. A, şi sînt cam îngrijorată în legătură cu felul cum va folosi Rickey fotografiile.

– Nu eşti supărată pe el?

I se simţea cumva în glas speranţa?

– Încerc să nu-i acuz pe alţii pentru greşelile mele

dar, da, cred că m-a cam dezamăgit. M-a dezamăgit cam tare.

Aşa era. Relaţia ei cu Rickey se bazase întotdeauna pe sex, dar sexul fusese bazat pe respect. În noaptea trecută, respectul părea să fi fost absent.

– Dar cred că în fond cel mai mult mă îngrijorează faptul că am făcut un lucru atît de necaracteristic pentru mine. Pur şi simplu nu-mi stă în fire. În ultimele cîteva zile, parcă... parcă aş fi o persoană nouă, stranie, nefamiliară... E aproape ca şi cum n-aş mai fi stăpînă pe mine însămi, ci o spectatoare a tot ceea ce fac şi gîndesc.

– Ai senzaţia că ai putea avea ceva în neregulă la cap?

– Nu atît „în neregulă", cît un soi de pasivitate. Ca şi cum ar sta altcineva la volan... Rickey... Dumnezeu...

– Ştii despre sentimentele de pasivitate?

– Da, ştiu că reprezintă un simptom al schizofreniei. Dar nu simt că am gîndurile şi acţiunile *efectiv* controlate din afară. Nu simt că gîndurile şi acţiunile altcuiva mi-ar fi impuse împotriva voinţei mele. Gîndurile mele îmi aparţin, dar par să fie *influenţate* de altcineva. Cu Rickey, voiam să fac ceea ce voia el, fiindcă eram atît de absorbită de el. Apoi, mă simţeam aflată în *posesia* lui Dumnezeu. Nu atît ca slujitoare, cît ca sclavă. Dar mi se pare pur şi simplu o nebunie să pot vorbi despre sex şi Dumnezeu în aceeaşi propoziţie. Mă derutează îngrozitor.

– La ce oră te-ai culcat?

– Tîrziu. Devreme.

– Mahmură?

– Da. Foarte.

– Ascultă, cred că ar trebui s-o reluăm mîine. Să revenim, cînd ai mintea mai limpede. Poate dimineaţa în

zori, înainte de a începe activitățile zilei?

– Sună foarte potrivit.

– Aş dori să-ți recoltez sînge, să te ascult la piept şi să rezolvăm problemele astea chiar acum, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Cele fizice?

– Da, cele fizice.

23

– Nu-i aici.

– Da' unde-i?

– Habar n-am.

– E la spital?

– Poate, răspunse Mary. N-am idee, de unde să ştiu eu dacă e sau nu la spital?

– Ia mai du-te-n mă-ta, trînti Rickey receptorul.

Află numărul spitalului de la 411. Cînd spuse că era Rickey Cage şi o căuta pe o studentă la medicină numită Tarleton Jones, fata de la centrala din South Beach răspunse:

– Drăguț nume. Sînteți rudă?

Auzind că era chiar el, spuse că îi plăcuse la nebunie *Dubla provocare.* În pofida acestui lucru, nu reuşi s-o găsească pe Tari.

La dracu'! Trebuia să afle dacă pe Tari o speriase noaptea trecută. Trebuia să ştie dacă era okay, dacă *erau* okay. Căcat, şi cît îl mai durea capul. Era ameţit şi nervos, iar acum trebuia să facă o mie de tracțiuni ca să-şi țină plat abdomenul. Numai Felicity era de vină. Nu el îi ceruse saphistei sale managere de afaceri să-şi facă de cap cu Tari, dar cînd începuse, fusese prea frumos

ca s-o oprească. Totul se întîmplase atît de spontan, atît de firesc într-un fel, încît continuase să facă fotografii, lăsînd evenimentele să-şi urmeze cursul. Cu un oarecare efort, şi-o alungă pe Tari din minte.

– Faci o partidă cu mine, scumpete, după ce-mi frig abdominalii?

Mai mult ca sigur. Fata zburda printre maşinăriile buticului ei gimnastic ca o mînză cu cocaină la bord.

– Am ssă ţţi-o fac eu, sîsîi ea cu accent sudist tărăgănat, azvîrlindu-şi pumnul în aer. Pectoralii îi palpitau pe sub sînii mici şi drepţi.

– Visează acolo, puişor.

Rickey îşi scoase tricoul. Sudoarea îi sclipea în părul de pe piept. Afară era o căldură sufocantă, iar aerul condiţionat încă nu ajunsese la el.

– Cîtă greutate vrei pe piept?

– Cinşpe.

Se culcă pe bancheta înclinată, agăţîndu-şi picioarele sub suporţi. Fata îi dădu mingea medicinală.

– Ssă număr?

– Cum vrei.

Începu să penduleze rapid. Urmărea cantitatea, nu calitatea, folosindu-şi propria inerţie pentru a uşura mişcarea şi lăsîndu-se în voia gravitaţiei cînd se relaxa. Fata se învîrtea pe lîngă cîmpul lui vizual. Avea muşchii braţelor definiţi de mama focului. Cvadricepşii ei erau un vis, dispărînd în şortul de gimnastică strîns pe şolduri şi legat în faţă cu o panglică de mătase albă.

Sutele dispăreau. Începea arderea.

– Treci acolo-n capăt, scumpo, te rog, şi dă-mi o ţintă.

Se postă între picioarele lui, drăgălaşă şi apetisantă. Se concentră asupra ei. Urcă peste faţa ei, spre sîni, pînă la gura care zîmbea ispititoare...

– Unde te-ai duss azzi-noapte de la *Van Dome?* îl întrebă ea.

– Încerc... să lucrez, scumpo...

– Te-ai duss acassă cu fata aia?

– Nouă sute obze'şapte...

– Te bat de te caţi pe tine, Rickey.

Rickey rîse. Rîse şi ea.

– O mie-n paştele mă-sii...

Se prăbuşi pe spate, aruncînd greutatea în spatele lui. Mingea medicinală se rostogoli cu zgomot printre aparate. Stomacul îi zvîcnea de încordare. Îşi şterse sudoarea din ochi, gîndindu-se la Tari. Voia s-o vadă. Unde era? Acasă? Nu-i răspundea la telefon? O folosea pe căţeaua aia de colegă ca dulău de pază împotriva lui? Îşi aminti de noaptea trecută. Dumnezeule, cît de frumoasă fusese! O amatoare plină de dragoste, sex şi pasiune, şi dorind cu atîta disperare să-i facă plăcere. Totul scăpase mult de sub control cînd intervenise şi Felicity, dar obţinuse fotografiile dorite. În momentul cînd se simţea inspirat, avea să facă din ele un tablou. Poate că Tari se înfuriase pe el, pentru moment, dar mai tîrziu, cînd urma să vadă ce făcea cu ea, avea să-l ierte, şi nu numai atît. Nu încăpea nici o îndoială. Avea să fie bine. Se ridică în capul oaselor. O jumătate de oră joc de picioare cu fata asta, şi era gata.

– Okay, scumpo, ia şi pune-ţi mănuşile. Pe-o sută de dolari că nu-mi dai sîngele.

– Essti ca ssi mort, Rickey.

Se postară faţă în faţă pe ring, iar Rickey îi zîmbi peste mănuşi. Se repezi la el ca o soră mai mare, potopindu-i garda cu lovituri. Rickey păşi lateral, cu antebraţele alăturate, boxînd de la distanţă. Fără contact. Nici o

şansă. Îl atacă din nou, pocnindu-l îndesat cu pumnii ei de fată voinică. De astă dată, Rickey desfăcu larg garda, dar îşi retrase trupul să nu-l poată ajunge. Mănuşile se învîrteau prin aer ca două morişti. Fata se clătină, gata să-şi piardă echilibrul. Rickey rîse, văzîndu-i pata de sudoare dintre sîni.

– Nu *fudzi* de mine, sîsîi ea, parte şuierînd, parte rîzînd, şi iarăşi atacă, dezlănţuind o ploaie furioasă de lovituri. Rickey le pară una cîte una, prinzîndu-i fiecare pumn din zbor. Apoi contraatacă la rîndul său, calculîndu-şi loviturile spre a întîlni manevrele ei. De cîteva ori, mănuşile li se ciocniră aşa cum intenţionase. O privi cum se strîmba de durere.

– Au? Nu zău? Cine-i ca şi mort, fetiţo? Unde-i suta pe care voiai s-o marchezi?

Fata se aplecă, delicios de zglobie, şi atacă iarăşi. Îşi aruncă pumnii înainte, urmîndu-i cu tot trupul, ca un berbece de asalt.

– Încerci să-mi turteşti boaşele? mormăi el.

Îi plasă o dreaptă. Rickey o lăsă să-i şuiere pe lîngă ureche, apoi îşi strecura stînga în spaţiul eliberat de ea. Îi frecă urechea cu partea interioară a mănuşii, într-un gest de superioritate amicală.

– Fir-ai al dracu'!

Acum năduşea de-a binelea, activată de aprigul spirit competitiv al unei superbe sportive. Voia să-i trăsnească una zdravănă. Voia să-l lovească şi mai tare decît voia să-l reguleze. O, ce bucurie, să-i rupă nasul, să-i spargă buza, să-i smulgă măcar unul dintre dinţii ăia încrezuţi. Era o luptă sexuală seculară. Bărbaţii aveau întotdeauna puterea. Se mai întîmpla să nu li se poată scula, dar întotdeauna te puteau doborî. Puteau fi carne de tun

verbală, fraieri emotivi, jocuri copilăreşti care se puteau practica uşor ca la pianina mecanică, dar în ultimă instanță te puteau snopi în bătaie, şi o ştiau. Mai rău, ştiau că şi tu o ştiai.

– Dă-n mine, scumpo, o rugă Rickey, dansînd ca Muhammad Ali, cu brațele pe lîngă trup. Nu-s decît o țintă cît toate zilele, fetițo. Pocneşte-mă dacă poți. Vrei să-mi vezi culoarea banilor, sau culoarea sîngelui? La ce-ți folosesc toți muşchii ăia, dacă nu-i poți plasa una nici măcar unui fraier mahmur ca mine?

Tachinăriile îşi făceau efectul. Fata îşi dublă eforturile. Picioarele ei splendide jucau pe podea, apropiindu-se de el. Pe brațe îi lucea sudoarea. O pată i se întindea şi pe şort, între picioare. Părul ud îi cădea peste frunte.

Apoi, Rickey alunecă. Piciorul i se agăță într-un colț al covorului, în timp ce eschiva. Se împiedică. Era secunda de care avea nevoie partenera. Brațul lui drept se întinse înapoi, pentru a amortiza căderea, iar stîngul se ridică să-şi țină echilibrul. Mănuşa roşie şi mare se repezi ca o rachetă, nimerindu-l în vîrful nasului rupt. Bang! Sîngele țîşni într-un nor pulverizat. Un strop i se întinse pe obraz ca o dîră de vopsea. Se auzi un trosnet. Rickey căzu într-un genunchi. Mănuşa dreaptă i se propti pe podea. Cu stînga îşi mînji locul lovit. Şi-o retrase, privind cu uimire sîngele. Avea mintea înceţoşată. Băi nene! Îl lovise. Serios. Nasul îl ustura ca toți dracii. Iisuse, căţeaua îl lovise. Îl lovise de-a binelea.

Stătea lîngă el ca la meciurile televizate, săltînd pe picioarele ei lungi şi bronzate, în aşteptarea unei numărători imaginare. Fața îi devenise o mască triumfătoare. Pe buze i se ivise un zîmbet de satisfacție.

– Ți-am făcut-o, afurissitule. Ți-am făcut-o! răcni ea. Dă-mi ssuta de dolari, ssau ridică-te si lassă-mă ssă te mai cîrpessc puțțin.

Rickey se ridică încet, zguduit. Scăpase de numărătoare. Capul i se limpezea, dar încă nu-şi revenise complet. Stătea pe picioare, dar şi le simțea ca de cauciuc şi-l durea îngrozitor nasul.

– Okay, okay! țipă fata, plutind pe valurile adrenalinei ca un zmeu. Se repezi să termine treaba. Dreapta îi zbură spre el. Rickey o devie cu stînga. Fața partenerei redevenea clară în dreptul lui. Rîdea. Cu gura larg deschisă. O bucățică zdravănă de puicuță lucrată, sănătoasă, fantastică la înfățişare. O lovi îndesat cu dreapta, în gură, sub nas, iar mănuşa lui îi şterse zîmbetul de pe mutră ca o cîrpă udă frecînd o tablă neagră. Buza i se crăpă, de sus în jos, venindu-i ei rîndul să sîngereze. Căzu drept în fund şi, cînd se răsturnă pe spate, sîngele i se scurse în susul feței, pînă în ochiul drept.

– Ooooooooof! făcu ea, prăbuşindu-se pe covor.

Rămase nemişcată, neîncrezătoare, încă dinainte de a-i fi început durerea. Rickey stătea între picioarele ei desfăcute. Îl privi surprinsă. Încercă să se dezmeticească, întrebîndu-se cum ajunsese acolo.

Rickey îşi scoase mănuşile. Lupta se terminase. Şedința, nu. Îşi scoase şortul. Fata îl privi, uimită, văzîndu-l dublu. Ce...!?

– Îmi curdze ssîndze, se plînse ea.

– Şi mie, futu-i mama mă-sii.

Îngenunche între picioarele ei şi întinse mîna, ştergîndu-i sîngele de pe față. Apoi o readuse la nasul său, pentru a-i amesteca sîngele cu al lui.

– Frați de sînge, şopti.

– Ssurori de ssîndze, încercă fata să rîdă.

– Cum vrei, murmură Rickey.

Sîngele amîndurora era pe mănuşa lui. Îi făcu un semn pe tricou, între sîni, unde pieptul i se ridica şi se cobora.

– Ăsta-i semnul meu, spuse, cu glas scăzut. E stigmatul meu. Îmi aparţii mie.

Fata nu era chiar atît de sigură. Dar nici mult nu mai avea. N-ar fi trebuit s-o lovească. Greşise, dar îl dorea. Întotdeauna îl dorise. Voia să-l aibă, iar acum voia şi el să fie al ei. Ei şi, alesese prost momentul.

– Nu trebuia ssă mă pocnesti, Rickey.

– Aşa am vrut eu.

– Okay, si-acum ţe vrei să mai faţi?

– Vreau să fac asta.

Se aplecă spre şiretul care-i ţinea legat şortul. Îl desfăcu.

– Iei si gata, asa-i? Faţi numai ţe-ai tu naibii chef.

Cuvintele îi erau grele de ambivalenţă. Îl ura. Îl iubea. Voia să-i zboare capul de pe umeri şi fusese cît pe-aci. Acum, voia să fie regulată pe podea şi aproape că şi pe-asta o reuşise. A, şi mai voia să-l omoare, şi să-l ia de soţ, şi să-l arate prietenelor, şi să-i fure banii, şi să aibă copii cu el, şi să-i distrugă viaţa, şi să înoate o veşnicie în valurile faimei lui. Nu era prea mult, din partea unei fecioare.

Se propti cu mîinile de podea, lingîndu-şi buzele. Avea gura plină de gustul sărat al propriului ei sînge. Capul continua să-i răsune de forţa loviturii. Buzele amorului îi stăteau despărţite pentru următorul asalt. Îl privea fascinată în timp ce dorinţa se contopea cu durerea, iar el venea spre ea ca un şarpe pe muzică.

– Ți-am rupt nassul? întrebă ea, cu speranță.

Nu-i răspunse. Se lăsă peste ea, cu fața rănită aproape de a ei. Ochii i se dilataseră de patimă. Îi văzu despărțitura mușchilor deltoizi, definiția bicepșilor și a tricepșilor, cînd se ridică de pe podea. Pielea îi lucea sub o peliculă de sănătate și transpirație, iar dinții-i contrastau albi cu fața bronzată și buzele umflate. Efortul îi umezise tricoul. Era pătat cu stropi vii de sînge. Îi mirosi căldura, cînd îi surîse.

– Scoate-ți pantalonii, spuse el.

– Sscoate-mi-i tu-n mă-ta.

Rickey rîse sonor de rebeliunea ei. Dar îi acordă victoria.

Fata își săltă fundul ca să-l ajute, superbul trup efectuînd manevra ca pe un exercițiu sportiv la podea. Avea burta plată ca marea în toiul verii, valurile mărunte ale mușchilor unduindu-se pe suprafață. Îi trase pantalonii pînă la movila armonioasă de păr pubian. Și-l răsese în formă de triunghi ascuțit, pentru dressul decoltat care excita spectatorii de aerobic. Era prelung și îngrijit ca toată făptura ei, curat lună și uns cu suc trupesc. Buzele roz se bosumflau spre el, buze nelovite, proaspete și pregătite, spre deosebire de cele vătămate de deasupra. Îi trase pantalonii și mai jos, pe sub fundul cu mușchi tari, de-a lungul cvadricepșilor, peste genunchi, pînă la mușchii gastrocnemi rotunjiți ai pulpelor.

Încă mai avea în picioare tenișii vărgați cu dungi rozvagin. Cu concepția ei cromatică pentru nuditate, era din creștet pînă-n tălpi instructoarea de aerobic semidezbrăcată, la ultima modă.

– Rickey, spuse ea, cu fața ca o mască de emoții contradictorii.

Drept răspuns, se repezi în ea, prăbuşindu-se cu tot trupul deasupra.

Aerul i se revărsă din plămîni, prin gura rănită, scăldîndu-i chipul în căldura ei. Îl cuprinse strîns. Avea echipamentul adecvat. Sfincterii ei erau tari ca piatra, de la fandări şi genoflexiuni. Abdominalii păreau din folie metalică, abductorii erau vergi de oţel. Pereţii musculaturii vaginale îl cuprindeau ca un cleşte şi, pentru prima oară în viaţă, fu captiv, nu invadator venit la pradă. Fata se frecă de el, cu muntele Venus lipit de oasele lui pubiene. Aproape înainte de a-şi găsi ritmul, îi supse toată energia care ar fi trebuit să se afle numai în stăpînirea lui. Era un vid în jurul său, absorbind, extrăgînd, strîngîndu-l înr-o menghină de fierbinţeală umedă. Mătase şi oţel, îl înconjura, strangulîndu-l în ştreangul labiilor. Rickey era supt în vîrtejul ei cald, iar senzaţia se formase deja. Dar nu era posibil. Nu încă. Era prea devreme. Ridicol de devreme. Prea tîrziu, însă. Îşi pierduse controlul.

Ochii îi tresăriră spre tavan. Mişcările îşi pierduseră coordonarea. Jos, pe faţa ei, se citea o expresie de triumf. Rickey se lăsă în voia sa. Gîndurile i se risipiseră. Plutea pe mări furtunoase, spre cascada de la capătul lumii. Într-un moment, ajunse acolo. În următorul, plutea în gol, înălţîndu-se pe nori de vapori spre valea rîului de jos. În faţă se aflau ape calme şi nemişcate şi păşuni unde se putea culca să se odihnească. Dar acum nu mai exista decît gloriosul zbor spre linişte şi vîntul puternic de sub aripi. Jos, avea s-o găsească pe Tari... iertînd, uitînd, iubindu-l, cum se cuvine din partea unei femei...

Faţa fetei se limpezea şi se ştergea sub el. Zîmbea, şi spunea ceva.

– Assa de curînd, Rickey?

Dar şi el spunea ceva. Striga, urla cuvîntul pe care

voia să-l urle şi să-l strige.

– Tari, Tari! răcni Rickey Cage, prăbuşindu-se în orgasm.

Nu văzu uşa deschizîndu-se în spatele lui. Nu ştiu că momentul adevărului avea un martor.

Dar aşa era.

Jodie Summerfield întîrziase cu zece minute la antrenament. Dar întîrzierea nu era suficient de mare.

Rămase pe loc, în timp ce Rickey juisa ca la semnal. Privi şocată, cu oroare şi uimire, cum urla numele fetei pe care o iubea, în faţa însîngerată a fetei de sub el.

24

Marcus era acut conştient de faptul că sosise momentul examenului fizic. Analiştii şi terapeuţii vorbirii, membrii marginali ai profesiunii psihiatrice, fugeau de aceste examene ca de ciumă. Ca un psihiatru calificat medical să nu-şi examineze pacienta, însă, ar fi însemnat practică deficitară. O mulţime de boli fizice, de la anemie pînă la maladiile tiroidiene şi cancer, prezentau adesea simptome psihice. Nici un psihiatru din categoria generală n-ar fi visat vreodată să omită un examen fizic complet, împreună cu toate investigaţiile patologice, analizele sîngelui şi radiografiile aferente. O fi fost Marcus preot, dar în acel moment purta pe cap calota de medic.

Se spălă pe mîini şi se şterse cu grijă. Apoi dădu la o parte perdeaua, intrînd în cabinetul de examen.

Tari zăcea pe masă, acoperită cu un cearşaf. Hainele ei, împăturite ordonat, stăteau alături pe un scaun. Capul îi ieşea de sub marginea cearşafului. Părea cam temătoare.

– Psihologii se lipsesc de asta, spuse el, pe un ton ce suna suspect de tare a scuză. Aşa, se omit o mulţime de tumori cerebrale.

Tăcu o clipă.

– Deşi, nu prea există riscul.

– Ştiţi ce se spune în legătură cu examenul rectal, răspunse Tari. Dacă nu-ţi bagi degetul, vei ajunge să-ţi bagi piciorul.

Marcus rîse, mulţumit de risipirea tensiunii care n-ar fi trebuit să existe.

Îi luă mîna, căutîndu-i pulsul. Înmulţind cu patru numărul bătăilor dintr-un interval de cincisprezece secunde, se obţinea pulsul aproximativ. Dublul celor din treizeci de secunde era mai exact. Numărul din şaizeci de secunde era cel mai precis, dar nu prea decent, în situaţia existentă. Alese calea de mijloc.

Mîna ei era albă şi caldă, fină şi cu pielea netedă. Dar pulsul galopa la nouăzeci. De ce? Din cauza lui? „Pentru numele lui Dumnezeu, Marcus, vino-ţi în fire!" Îi depuse mîna la loc pe masa de examen. Bătăile inimii erau regulate, cu volum bun şi de un caracter normal. Atunci, de ce avea cu zece mai multe decît ar fi fost firesc? Hipertiroidism? Las-o baltă. Tensiunea sangvină avea valoarea clasică de 120 la 80. Îi puse o mînă pe frunte, fără a se deranja cu termometrul. N-avea febră. Pulsul accelerat era din cauza nervilor. Se întrebă cum era al lui. Ridicat, probabil.

Ştiau amîndoi ce urma. Inima şi plămînii.

– Poţi te rog să te ridici în capul oaselor, Tari?

Se supuse, lăsînd cearşaful să-i cadă pe mijloc. Trase aer în piept şi rămase cu privirea drept înainte. Sînii i se vedeau pe piept, tineri şi fermi. Sfîrcurile neafectate de maternitate erau ca doi boboci conici, cu capetele uşor întoarse în sus. Se mişcau în ritmul respiraţiei... mai repede, sub privirea lui. Nu i se întîmpla pentru prima oară să fie atras sexual de o pacientă. Într-un moment sau altul, fiecare medic trecea prin asta. Dar volumul

sentimentului... forța sa violentă, calitatea, anvergura... Rămase pe loc, imobilizat de frumusețea ei şi cuprins de o tandrețe pe cît de nepotrivită, pe atîta de periculoasă. Sentimentele îi erau fireşti ca păsările pe un cer senin şi albastru. Dar, în acel context, în contextul a cine era el, a ce reprezenta, erau la fel de indecente ca o exhibiție.

Se îngropă în acțiune. Aplecîndu-se, îi trase în jos cu degetul mare pleoapa inferioară. Roz. Nu avea anemie. Îi întoarse capul într-o parte. Tensiunea venoasă din jugulară nu era mărită. Îşi înfipse degetele în adînciturile de după clavicule. Nici nodulii limfatici nu erau dilatați. Apoi, îi puse mîna sub sînul stîng, pentru a-i controla bătăile inimii în apex. Inima îi lovea degetele exact în locul potrivit. Propria lui inimă începu să bată mai tare, într-o simpatie surescitată, din fericire neauzită de nimeni. Îi aplică stetoscopul peste ventriculi, ascultînd sunetele. *Lub-dub. Lud-dub.* Cîte două. Unu şi doi. Nici o bătaie în plus. Nici un murmur. Mută stetoscopul peste atrii. Aşa cum se aşteptase, totul era perfect normal.

– Nu aud niciodată murmure diastolice, spuse Tari.

– Nici eu, răspunse Marcus. În examene, îi întreb întotdeauna pe pacienți dacă au avut vreodată. Ştiu întotdeauna exact ce au avut.

Se opri. Ajunsese într-o dilemă etică. Înainte de a trece la plămîni, de obicei examina sînii în căutare de noduli. Cancerul mamar era ucigaşul de femei numărul unu. N-avea nici o legătură cu psihiatria, dar Douglas era medic. Găsise un adenocarcinom cu vreo cinci ani în urmă. Cu excepția cîtorva tentative de sinucidere zădărnicite, era o viață pe care o salvase definitiv.

– Îți voi căuta noduli la sîni, spuse Marcus.

Decizia, ca majoritatea deciziilor, fusese luată de la sine.

– Stai mai dreaptă, cu ambele mîini deasupra capului.

O privi atent. Nu se vedeau adîncituri ale pielii, nici constrîngeri, încreţirile caracteristice care pot indica o tumoră aflată chiar sub suprafaţă. Îi admiră extraordinara frumuseţe a trupului. Pectoralii alcătuiau o pîrtie de schi albă ca laptele, spre sîni. Dedesubt, abdomenul era plat, cu ombilicul ca o tăietură simplă peste pielea întinsă. Braţele se întindeau spre tavan. În centrul fiecărei subsuori lucea cîte un strat de sudoare. Într-acolo se îndrepta. Avea gura uscată. În stomac îi palpitau insecte. Îi luă în mîna dreaptă subsuoara, căutînd noduli umflaţi, pipăind pe rînd toate cele cinci grupuri separate. Cînd îşi retrase mîna, transpiraţia se luase pe ea. Îl unsese. Ca o binecuvîntare. Cu mîna stîngă, îi examină cealaltă subsuoară.

– Culcă-te pe spate, te rog.

I-o spusese pe un ton practic. În acelaşi timp, pentru el, în haosul său privat, suna ca o invitaţie să facă dragoste.

Pieptul lui Tari se înălţa şi cobora. Marcus îşi lasă latul palmei peste sînul ei drept şi apăsă. Îşi alătură mîna stîngă lîngă dreapta, cu degetele amîndurora apăsînd în cvadratul din afară-sus unde se formau cele mai multe tumori. Apoi reveni, acoperind ceilalţi trei cvadraţi, sfîrcul şi trandafiriul perfect al areolei.

Tari încetă să mai respire. Stătea aplecat peste ea. Chipul îi ajunsese la cîţiva centimetri deasupra feţei ei. Îi vedea micul loc cu păr de sub nas unde omisese să se bărbierească. Îi distingea firele argintii de la tîmple. Îi simţea pînă şi mirosul, mirosul cinstit de bărbat, cu iz de colonie serioasă. Sînul ei drept se mula după forma mîinilor lui puse căuş. Şi, o, Doamne, era atrăgător şi, Doamne sfinte, nu se cădea să se gîndească la aşa ceva, în acel moment, într-un asemenea loc. Gîndul îi pornea de la sine.

Cu groază şi fascinaţie, Tari îşi simţi sfîrcul întărîndu-se sub mîinile medicului care era şi preot. Douglas simţi şi el, imediat. Tari îl privi cum devenea ţeapăn. Mîna i se retrase cu un milimetru, ca şi cum pielea ei l-ar fi ars. Dar nu i se desprinse de sîn. Nu putea. Nu era liber să şi-o mişte. Sîngele năvălea în spaţiul restrîns al sfîrcului. Într-o clipă se erectase şi împungea ca un ac fierbinte mîna care-l acoperea.

Marcus îi simţi iureşul excitaţiei. Era inconfundabil. Ameninţarea şi emoţia se ciocneau între ele. O situaţie imposibilă. Magică. Sentimentele ei se revărsau într-ale lui. Reacţionă pe loc. Simţi cum se întîmpla. Pornise. Dar nu putea merge pînă la capăt. Nici o faptă din viaţa lui nu fusese atît de rea sau de nebunească. Începu să se roage pentru putere, chiar în timp ce tînjea după ea. Apoi, mîna i se eliberă. Dar în cealaltă parte aştepta al doilea sîn. Cum ar fi putut să nu-l examineze? Cum ar fi putut?

– Nici un nodul? întrebă Tari.

Îl ajuta. Sau se ajuta pe ea însăşi? Încerca să aducă focul sub control.

– Nici un nodul.

Nu ajutase la nimic. Vedea cu ochii lui cum se întărea şi celălalt sfîrc. Se dilata vizibil, la simpla anticipare a atingerii. Trebuia să-l examineze. Evitînd, ar fi însemnat să recunoască de fapt ceea ce se prefăceau amîndoi că nu luau în seamă. Încercă să-şi analizeze situaţia şi să se concentreze asupra lui însuşi – Marcus, bărbatul, desprins de prea mult timp de plăcerea acelui lucru; Marcus, masculul, trăind în pustietatea minţii lipsite de simţire. Sexul era o diversiune faţă de iubirea lui Dumnezeu. Fără el, rămînea enorm de multă energie supli-

mentară care să fie canalizată în slujba Lui. Era atît de multă iubire, sau cel puțin muncă de valoare, de împărtășit și de dat. Dar tigrii dorinței veneau noaptea, mîrîind în întuneric, înspăimîntîndu-l cu forța lor animalică. Cît de mult timp putea fi sănătoasă înfometarea cărnii? Ce rîu acumulat de dorință înspumată se ascundea sub zăgazul interdicției? Era acesta rezultatul final al celibatului, amorul făcut în secret cu o fată nevinovată, o pacientă, destul de tînăr ca să-i fie fiică? Dezgustul de sine îl sfîșia pe Marcus Douglas, dar în joc erau și alte forțe, mai puternice. O știa, fiindcă mîinile i se îndreptau spre sînul stîng al lui Tari.

Fata se înfioră cînd o atinse, dar ochii ei larg deschiși priveau tavanul, nu pe el. Se mișcă rapid, făcînd eforturi să se grăbească. Nu exista decît o singură umflătură, o mică și minunată zonă tare ca piatra, de sînge pulsînd, la fel de departe de boală pe cît era diavolul de grația divină. Marcus fugi de ea, chiar în timp ce o dorea. Atinse, și-și aminti, și se minună de suprema forță a dorinței sexuale... și apoi totul se sfîrși.

Tari se ridică în șezut. La spatele ei, în siguranță, îi ascultă plămînii. Auzi aerul delicios, circulînd prin plămînii desăvîrșiți. Și el era conștient de viteza respirației ei. Ritmul respirator se accelerase – douăzeci și două pe minut, poate chiar mai mult. Tari spuse „nouăzeci și nouă" în timp ce Marcus îi ținea latul mîinii pe spate, încercînd să se gîndească la egalitatea expansiunii pulmonare, să asculte eventuale foșnete și scrîșnete și să se întrebe dacă o zonă sau alta avea ori nu rezonanță la percuție... dar toate erau irelevante. O atingea. Mîinile lui erau pe trupul ei. În inimă îi răsuna un cîntec. Niciodată n-avea s-o mai facă. Cînd urmau să-l coboare în mor-

mîntul rece, aceasta avea să fi fost maxima lui apropiere de bucuria contactului sexual. În timp ce cugeta la acest lucru, un glas dinlăuntrul lui Marcus Douglas urlă îndurerat de jalnica sentință. Aici, sub mîinile sale, era fata miraculoasă din visurile lui. Trupul ei îi răspundea. O simțea. Era atrasă de el, în pofida propriei ei voințe şi a situației. Nu voia să-şi arate dorința. Poate că nu dorea, dar o făcuse. Iar o parte smintită din el voia s-o recunoască, s-o scoată la lumină, unde putea ori să crească, ori să fie distrusă de rațiune şi bun simț. O altă parte a lui dorea s-o îngroape acolo unde se afla. Trebuia să fie uitată sau ignorată. Era o lipsă de cuviință, de gust şi de autocontrol, pe cît de nescuzabilă, pe atît de uşor de înțeles, dar care niciodată nu trebuia să se mai repete.

Încercă să-şi regăsească resturile fărîmițate ale detaşării ştiințifice.

– Dă-mi voie să-ți examinez ochii, spuse el. Cunoşti procedura. Alege un colț al tavanului şi fixează-ți privirea asupra lui.

Fața i se apropie de a ei, ascunsă după oftalmoscop, pentru a privi înăuntrul ochilor. Curînd, avea să-i simtă respirația caldă şi dulce pe obraji. Tari şi-o ținu cît de mult timp putea, dar Douglas o lungea cu privitul şi nu mai avea aer. Expiră cutremurat, peste pielea lui, peste buze, iar el inspiră vinovat, aspirînd în plămîni moleculele respirației sale. Acum avea în el o parte din ea, şi sudoarea ei pe mîini, şi emoția ei în suflet.

Cutreieră retina, minusculele vene şi artere, pata oarbă a maculei unde nervul optic reprezenta poarta spre creier. Era lîngă centrul ei. Acolo trăiau sentimentele lui Tari, la doar cîțiva centimetri de locul pe care i-l

putea vedea. Oare se afla şi el acolo, înăuntru. Făcea parte din complexa reţea de neuroni, din telegrama cîntată a biochimiei cerebrale care îi făcea sfîrcurile să se întărească la atingerea lui? Făcu un efort să-şi amintească de ce se găsea acolo, în adîncurile ochiului. Discul optic nu avea umflături. Se retrase şi lumină cu lanterna un ochi, apoi şi pe celălalt. Fiecare pupilă se contractă, reacţionînd în faţa luminii. Aveau mărime egală. Aproape sigur, Tari nu avea în creier nici o leziune care să ocupe spaţiu.

– Totul clar? întrebă ea.

– Precum cristalul.

Îşi introduse mîna într-a ei.

– Strînge cît poţi de tare.

Strînse. Era un test al puterii motoare. Un simplu test. Îi strivi mîna, conştientă de el cum niciodată nu mai fusese. Trupul ei nu încetinise. Se accelerase. Mai întîi sînii, pentru ca acum să înceapă şi restul. Cu cît încerca mai mult să se calmeze, cu atît reuşea mai puţin. Era ceva involuntar. Corpul ei avea o viaţă proprie. Zadarnic încerca să scalde fizicul în gîndire. Era atrasă de acel om? Nu. Nu tocmai. Nu ca de Rickey, care îi apăsa comutatorul ca unei lămpi. Dar, într-un fel, da. Era atît de golaş. Un ascet închis după zidurile strălucitoare ale unei închisori de el însuşi făurite. Ca o bombă H. În viaţa lui nu avea să existe decît o singură explozie. Rickey, dimpotrivă, era un tun. Trăgea din zori şi pînă-n seară. Acesta avea nevoie de un detonator, dar cînd va exploda, nici cerul n-avea să fie destul de larg ca să-l cuprindă.

Acum îi ţinea cealaltă mînă. Tari strînse din nou, dar mai încet, savurînd contactul ca într-o ceremonie de

luare a mîinii dintr-un film. Ochii lui îi găsiră pe ai ei, hăituiți, bîntuiți.

– Împinge. Trage. Simți? Ai aceeaşi senzație în ambele părți?

Îşi trecu cîte un deget în susul ambelor brațe, verificînd senzațiile.

– Da. Da, răspunse Tari.

Da, da, doctore. Da, da, părinte.

Sfîrcurile ei îl atîțau şi, dintr-o dată, Tari se simți umplută de răutate. Răutate şi excitație. Ce era rău în ispită? Nu făcea decît să mărească ritmul. Prescurta doar aşteptarea. Îşi duse ambele mîini la spate, pe masă, şi stătu puțin mai dreaptă, împingîndu-şi pieptul înainte, ridicîndu-şi-l mai sus. Ştia ce urma. Picioarele. Gambele şi, dacă Douglas era meticulos, coapsele.

Vîrfurile picioarelor i se arcuiră superb în jos, în reacția Babinski corectă, cînd Douglas îşi plimbă capătul pixului de-a lungul părții interioare a labei. Îi examină forța piciorului şi senzorialitatea. Apoi urcă, pînă ajunse cu mîna pe cvadricepsul drept.

– Ridică-l, te rog.

Tari îl săltă cu putere, ridicînd piciorul şi o parte din pelvis de pe masa de examinare, privindu-l atentă în tot acel timp. Ochii lui erau la acelaşi nivel cu sînii ei şi, aplecîndu-se să-i apese de sus în jos piciorul, se apropie şi mai mult de ei. Ajunsese exact deasupra chiloților bikini, iar în mijlocul lor, drept în centru, se afla o pată umedă cît o monedă de douăzeci şi cinci de cenți. Tari nu avea ce face. Iar acum, nici nu mai dorea. Propria ei biologie o învinsese. Era medic. Trebuia să înțeleagă.

Marcus stătea suspendat pe munchia de cuțit a ambivalenței. Niciodată nu se mai simțise astfel. Era rigid de dorință şi nu-i mai rămăsese aproape nimic altceva în toată făptura. Fusese o acumulare lentă şi, în fiecare

moment, nu mai existase cale de întoarcere spre o stare de excitație inferioară. Acum, ajunsese pe pisc. Tari era excitată. Se vedea limpede. Dar cît de puternice îi erau mijloacele de cenzură? Ce voia, femeia aia, fata aceea? Știa? O, Doamne, Doamne sfinte, ajută-mă!

Marcus se îndreptă din trup. Glasul aproape că nu-i mai aparținea.

– Tari! spuse el.

25

Domnea o atmosferă de panică surdă. Lui Shindler, profesorul de medicină generală, aşa îi plăcea. Vizitele lui în saloane erau evenimentul săptămînii şi, timp de cîte două-trei ore la fiecare şapte zile, devenea o combinaţie între un John Wayne nervos, un Albert Schweitzer nervos şi un Adolf Hitler şi mai nervos. În urma lui se tîrau victimele – vreo patruzeci de studenţi, suita medicală, o mînă de absolvenţi şi trei-patru medici străini în vizită. Aceştia din urmă erau cei mai neliniştiţi. În sîngerosul joc de întrebări-şi-răspunsuri care urma, aveau cel mai mult de pierdut şi înălţimea cea mai mare de unde să cadă.

Tari şi Mary stăteau înghesuite în mijlocul grupului. Nici una nu tocase cărţile la fel de tare ca de obicei în ultimele cîteva zile. Le distrăseseră fel de fel de lucruri.

Ochii profesorului parcurseră salonul ca nişte proiectoare în căutarea evadaţilor. Pacienţii „pregătiţi" pentru marea vizită aveau panglici roşii legate de picioarele paturilor. *Pentru pericol?* se întrebă Tari. Pe noptiera fiecăruia stăteau teancuri voluminoase de însemnări, radiografii şi buletine de analiză. Chipurile victimelor afişau zîmbete prudente. Majoritatea mai trecuseră prin aşa

ceva şi ştiau că nu erau ţintele mîniei îndelung exersate a profesorului. Ţintele erau nefericiţii de studenţi.

– Afa, făcu profesorul, oprindu-se asupra unei femei între două vîrste, cu ochelari, care stătea ridicată în pat, aranjată şi nervoasă. Bună dimineaţa vă doresc, Madame.

Cîndva, profesorul lucrase în Anglia, la *St. Bart's.* Îl impresionaseră enorm vechii doctori etonieni şi curtoazia lor exagerată dar şi autoritară. Părea o cale minunată de a menţine atît distanţa, cît şi superioritatea, evitînd totodată criticarea acestor vicii. Acum, făcea parte integrantă din arta lui medicală. Îi atrăsese porecla de Smarmy[1].

– Doctore Sugarman, ai putea, te rog, să ne conturezi esenţialul despre starea doamnei... – privi spre fişa de lîngă pat – ...despre starea doamnei McArthur? Mai bine zis, Madame, dacă sînteţi atît de amabilă şi nu aveţi nici o obiecţie.

Doamna McArthur avea cam tot atîtea obiecţii cîte ar fi avut faţă de întrebările Atotputernicului la Judecata de Apoi.

Doctorul Sugarman înaintă, ţanţoş şi încrezător. Era protejatul profesorului, fiindcă se comporta brici pe meserie. Prindea bine atît pentru jocul de golf al profesorului, cît şi pentru liniştea sa sufletească. Farmecul de gîndac al lui Sugarman nu intra în calcul.

– Doamna McArthur are patruzeci şi cinci de ani şi doi copii, iar săptămîna trecută a prezentat probleme grave de respiraţie după de a alergat să prindă un autobuz. Recent, a avut ocazional febră, mai ales noaptea.

---

1. – Dulceagul, mierosul (n.tr.)

Nimic de reținut din trecutul ei medical, cu excepția unei febre reumatice în copilărie...

– Cred că pentru început ajunge, doctore. Să nu simplificăm prea mult. Dificultăți respiratorii grave la efort fizic, stări febrile, febră reumatică în copilărie. Imediat, cu toții vă gîndiți...

Se împăună în fața chipurilor îngrozite. Cei norocoşi gîndeau. Cei nervoşi se rugau. Restul calculau şansele de a-i repera proiectorul profesorului.

– Dumneata, spuse profesorul. Dumneata, ce părere ai?

Degetul său țintea chipul unui băiat din spate. Îi ocolise pe cititii deschizători de pluton, spre savuroasele victime din fund.

– Inima, răspunse nefericitul student. Sau plămînii, adăugă el, ca să se asigure.

– Ha!

Exclamația profesorului era plină-ochi de dispreț.

– Inima sau plămînii? Şi cum rămîne cu fracturile de picioare, sau problemele dermatologice? Sau o afecțiune psihiatrică, poate. Ori una ginecologică. Ce Dumnezeu vrei să spui, „inima sau plămînii"? Pune-i cîteva întrebări, pentru Dumnezeu.

Se întoarse spre pacientă.

– Vă rog, încercați să-i faceți hatîrul acestui biet student, doamnă McArthur. Va încerca să vă născocească vreo cîteva întrebări.

– Ați avut dureri? se bîlbîi studentul.

– Bun! lătră profesorul.

– Nu, răspunse doamna McArthur.

– Ați tușit recent?

– Bun, continuă. Continuă.

– Nu, repetă doamna McArthur.

– Dă-i nişte indicii, Sugarman. Ce-a aflat la internare?

– Avea o febră uşoară. Temperatura, nouăzeci şi nouă. Ritmul respirator, douăzeci. Tensiunea, unu patruzeci peste nouăzeci. Puls regulat, la nouăzeci. La examinare, nu a fost găsită cianozată. Principala concluzie a ascultării cardiace a constat într-un murmur diastolic cu caracter inconstant.

– Ajunge. Nu-i servi totul mură-n gură. Pune-l la lucru. Okay, ce investigaţii ai fi recomandat, „doctore"?

Murea de plăcere să se adreseze astfel studenţilor.

– Radiografii pectorale... şi cultură de spuţă.

– N-avea nici o spută. Radiografiile au ieşit normale. Altceva? Altceva?

– Numărătoare hematologică integrală, şi diferenţială... şi un E.K.G. şi... şi...

– Diferenţiala a arătat un număr mărit de celule albe. E.K.G.-ul a fost normal. Hai odată, domnule, care-i aia pe care-o aşteptăm? Ce-o să fixeze diagnosticul? Repede. Repede. Îţi strigă-n faţă.

Degeaba. Peste gîndirea raţională se lăsase cortina. Dar trebuia să spună ceva. Aproape cu siguranţă, o prostie.

– O tomografie? încercă tînărul.

Se auziră rîsete răzleţe.

Profesorul se îndreptă cît era de înalt – adică de un metru şaizeci.

– Şi care parte anume a trupului ai dori s-o tomografiezi, „doctore"? Degetul mare de la picior, eventual?

Alte rîsete înăbuşite.

– Sincer îţi spun, domnule, indiferent la ce-o fi folosind, poţi foarte bine să-l tomografiezi pe unchiul Tom al doamnei McArthur. Altcineva?

– Culturi sangvine, spuse Tari.

– Îţi *mulţumesc*. Fiindcă te gîndeşti că pacienta ar putea avea...?

– E.B.S.

– Exact. Endocardită bacterială subacută, rezultînd din...?

– Artrită reumatoidă în copilărie.

– Bineînțeles. Așa că ai începe tratamentul empiric cu...?

– Între două și cinci megaunități de benzilpenicilină q.d.s. intravenos, pînă primesc rezultatele analizelor și ecocardiograma, care mă aștept să prezinte infecții a valvelor cardiace.

– Aha, constată profesorul. Observ că avem aici o doctoriță în embrion care nu va distruge cu mîinile goale profiturile subscrise ale asediatei noastre industrii americane de asigurări. Cum te numești, *Madame?*

– Tarleton Jones.

Profesorul o privi pe Tari. Părea deșteaptă. De fapt, arăta extraordinar. Putea fi doctorița lui de casă din anul viitor. Avea s-o mai testeze. Cu ceva puțin mai exotic. Se gîndi o secundă. Da, ar fi mers de minune.

– Poate aveți amabilitatea să mă urmați.

Parcă gîndindu-se mai bine, se întoarse spre doamna McArthur:

– Mii de mulțumiri pentru ajutor, doamnă McArthur. Sînt încîntat să anunț că excelenta noastră penicilină a eliberat valva mitrală a doamnei McArthur de toată flora și fauna nedorită. Pe viitor, va putea fugi după autobuze cu mușchii plini de sînge oxigenat.

Zîmbi grandios, în timp ce pornea prin salon spre o boxă separată de celelate paturi printr-un paravan de sticlă.

– Okay, domnișoară Jones, te afli în plutonul cîștigător. Fără nici un ajutor din partea oracolului întruchipat de doctorul Sugarman, poate că ne conduci la următorul pacient, care teamă mi-e că nu se simte foarte bine.

Acest tînăr domn are douăzeci şi unu de ani. Şi el a prezentat dificultăţi respiratorii grave, expulzînd spută limpede, cu o uşoară dezorientare. La internare avea febră, tahicardie o sută şi tensiune unu douăzeci peste optzeci. Te rog, fă-ne favoarea de a-l examina pe domnul Peters şi spune-ne ce constaţi, domnişoară Jones.

Tari se opri la picioarele patului. Tînărul era palid. Avea chipul acoperit cu o peliculă subţire de sudoare. În vena braţului îi intra un ac de perfuzie. Mîinile stăteau peste pătură. Încercau să o ridice, ca şi cum ar fi fost prea grea pentru trupul lui. Pe dosul unei mîini se vedea o leziune vînătă, mare cît o tomată. Tari simţi că se răcea complet. Pe spate o atinse mîna umedă a ororii. Teroarea îi întoarse stomacul pe dos. Îl cunoştea pe acel băiat. Cu cîteva săptămîni în urmă, îl ţinuse în braţe, iar el plînsese fiindcă nu-i putea spune mamei sale despre anticorpii din trupul lui. Pe-atunci, fusese seropozitiv. Acum era mult mai grav de-atît. Leziunea de pe mînă era sarcomul lui Kaposi. Greutăţile de respiraţie erau provocate de pneumonie. Murea de SIDA.

– Te rog să examinezi pacientul, spuse profesorul.

Tari simţi înăuntrul ei schimbarea. Privi în jur, la Mary, la profesor, la studenţi. Erau aceiaşi, dar arătau diferit. Arătau diferit fiindcă *ea* se schimba. Părea eliberată din propriul ei trup, ieşind din el prin partea de sus, plutind prin jur, revenind şi îndepărtîndu-se iarăşi. Se simţea imponderabilă, nemărginit de uşoară şi totuşi mai puternică decît oricînd. Rolurile familiare ale aşa-numitei realităţi se ştergeau. Nu mai era studentă, prietenă, tînără fată, amantă. Se înălţa deasupra acelei simplităţi, într-un imens spaţiu alb de lumină şi căldură unde bolile nu existau şi nu se mai găsea durere. În spaţiul pe care-l cunoştea acum, medicii şi moartea erau nişte iluzii. Ajunsese în locul mult, mult mai fericit unde aveau să vină cu

toții. Era paradisul la care visa toată omenirea.

– Dumnezeu te iubeşte, spuse Tari.

– Ce? exclamă profesorul.

Se lăsă tăcerea. Mary o privi uimită. Studenții se uitară unii la alții. Doctorul Sugarman părea năucit.

Tari stătea lîngă patul băiatului. Acum, se apropie de capul lui. Îi luă mîna cu leziunea.

Tînărul întoarse capul spre ea. O recunoscu. Încercă să zîmbească. În ochi i se formă o lacrimă mare.

– Bună, salută el.

– Mama ta a înțeles, spuse Tari.

– Da, i-am spus. De unde ştii?

– Ce naiba se întîmplă? interveni profesorul. Îl cunoşti pe acest pacient?

– Mi-a spus Dumnezeu, răspunse Tari.

– Ce-i cu prostia asta? izbucni profesorul, dar nu glasul lui îl auzi Tari.

Glasul din capul ei era sonor şi limpede. Vorbea cu căldură, iubire şi mîndrie. Era infinit, glasul acela, răsunînd cu o convingere şi o rezonanță care făceau credința inutilă şi negarea imposibilă.

– Eşti fiica mea, spuse glasul lui Dumnezeu, şi vei aduce iubire în lume.

Tari îşi simți trupul începînd să vibreze. Se înfioră sub forța simțămîntului şi apoi, pe măsură ce creştea, începu să se zguduie, cutremurată de intensitatea emoției ce o străbătea. Putea să vadă şocul în ochii celor din jur. Nu înțelegeau. Nu puteau înțelege ce se întîmpla. Nu aveau idee cine era. În puterea ei, îi stîrneau mila. În gloria ei, o înduioşau. Erau copiii ei, pierduți într-o lume a simulacrelor, în largul mării printre scopurile lor meschine. Se aflau departe de Dumnezeu şi de mîntuire. Țipau să preia conducerea şi nu-şi cunoşteau adevărata dorință.

Calea spre desăvîrşita pace era ascunsă în hăţişurile încîlcite are vrerii nefolositoare. Dar ea le-o putea arăta. Era datoria ei. Tatăl său îi spusese cine era şi ce avea să facă. Avea să le aducă acestor oameni iubirea şi chiar acum.

Se întoarse.

– Luaţi mîna persoanei de alături, spuse ea.

Nu răspunse nimeni. Pe feţele unora dintre studenţi se iviseră zîmbete, expresiile altora erau nehotărîte. Vreo şase i se supuseră imediat. Nici unul dintre medici n-o făcu. Profesorul se înroşise la faţă. Deschise gura, dar nu ieşi nici un cuvînt.

– Ţineţi-i de mînă pe cei care stau lîngă voi, repetă Tari, cu vocea plină de forţă. Ne vom ruga.

Acum se conformară cam un sfert din studenţi.

– Nu voi permite... începu profesorul, dar se întrerupse, cînd ochii lui Tari îl sfredeliră, arzători.

– Tată drag, ajută-ne să cunoaştem frumuseţea morţii şi uşurarea pe care ne-o dăruieşte din îndepărtarea de Tine. În trecerea de la trup la suflet, în călătoria de la iluzie la realitatea sfinţeniei, ne vom găsi în sfîrşit în gloria graţiei Tale. Atinge-ne cu puterea iubirii Tale pentru ca şi noi să Te putem iubi aşa cum ne iubeşti Tu. Fă-ne să strălucim cu lumina arzătoare a acelei iubiri în colţurile întunecate ale bolilor şi răutăţilor. Fă-ne să vedem întunericul luminîndu-se şi formele nopţii topindu-se în zorii noi ai dimineţii Tale. Dăruieşte-ne puterea de a crede în nimicnicia Răului şi în nemărginirea Binelui şi umple-ne cu curajul de a ne înălţa deasupra raţiunii înguste şi cunoaşterii imperfecte ale existenţei noastre limitate.

Tari îşi asculta cu uimire propriile cuvinte. Ieşiseră din gura ei, dar nu le avusese nici un moment în minte.

Şase sau şapte studenți și un profesor de hematologie din Sri Lanka spuseră:

– Amin.

Profesorul nu-şi găsi credința, dar vocea, da.

– Cine naiba te crezi, să-mi deranjezi...

Glasul lui Tari îi reteză cuvintele:

– Sînt fiica lui Dumnezeu.

26

Marcus Douglas stătea rezemat de spătarul canapelei. Ceilalți patru oameni se aplecau înainte în scaune. Din limbajul trupurilor reieşea clar că ei erau cei care cereau. Douglas avea ceea ce doreau.

– Iată ce îți cerem, Marcus... Un angajament. Tranzacția e neconcludentă. Îți vom plăti cît te plăteşte toată lumea, plus douăzeci la sută. Ai total *carte blanche* să scrii ce doreşti. O carte pentru copii. O carte de bucate. Ha! Ha!

La ultimele cuvinte, rîseră cu toții – editorul, directorul de difuzare şi marketing, şeful departamentului publicitate, omul de la reeditări. O carte de bucate Douglas. Mamă, ce banc! Rîsetele se stinseră ca flacăra unei butelii fără gaz. Douglas nu făcea decît să zîmbească. Numele jocului devenise dintr-o dată zîmbet.

Patronul editurii *World Publishers* îşi privi unghiile lucioase. Căuta cuvintele care să-l lipească pe scriitor de *World* cu Krazy Glue.

– Cred că am avut o relație bună... o relație de familie, fiindcă asta încercăm să fim la *World* – o familie mare şi fericită. Ştiu că eşti mulțumit de modul cum am procedat cu cartea ta. Ce naiba, cu toții am fost încîntați

de cum au mers lucrurile. Ca să nu zic de-a dreptul în delir.

Zîmbetele îndrăzniră să chicotească, dornice să încerce din nou rîsul. Surîsul lui Marcus Douglas, enigmatic, le ținea în frîu.

– Am avut vînzare bună, răspunse el, folosind perfectul compus deasupra capetelor lor ca un baros. Nu cred că a îndrăznit vreunul dintre nou să creadă că Dumnezeu avea să fie atît de bun cu noi.

Dumnezeu, da. O, da, Dumnezeu. Nu transpirația forțelor de vînzare, averea cheltuită pe reclame TV, campania de publicitate tipărită, învoielile speciale cu librăriile. Nici coperta inspirată, influența în *public relations* a editurii *World*, manipularea iscusită a circuitului de *talk-show*-uri. Darul lui Dumnezeu. Asta fusese cartea. Iar dacă așa o vedea Douglas, atunci, pe toți sfinții, nimeni n-avea să-l contrazică.

– Da, Dumnezeu a fost generos, spuse printre dinți editorul.

Se întreba dacă reușea sau nu să-i meargă. Nu se putu abține să nu încerce.

– Iar Dumnezeu a avut și El de cîștigat. Înțeleg că toate drepturile de autor au fost donate bisericii catolice.

Douglas prinse subiectul din zbor. Ideea care plutea în aer era Dumnezeu sub forma individului care aleargă după ce e mai bun.

Evaluă pontul la vreo două sute cincizeci de mii de dolari. Atîta ar fi costat suplimentul de la *World* în tranzacție. Cam scump, pentru o remarcă abilă.

– Cînd spui „angajament", Mark, la ce te gîndești, exact?

– La ceva care să ne lege laolaltă pentru cîteva cărți. Atîta tot. Vrem să știm că ești alături de noi. Vrem să clădim pe temelia megasuccesului avut cu tine. Vrem să

construim împreună.

– Dar doriți să știți ce vreau eu să fac.

– Sigur că o dorim, Marcus, dar vreau să spun că e ceva mult mai profund de-atît. Este o relație mai fundamentală decît simpla problemă a subiectului. Vreau să spun că noi dorim un angajament, iar ție îți revine o libertate totală. Nu asta visează orice scriitor? Urmează-ți inima. Mergi pe intuiție. Experimentează. Du-te pînă la capătul lumii, dacă vrei. Te vom însoți oriunde preferi şi vom vinde la fel ca data trecută. Şi toți vom fi mulțumiți. Cu ajutorul lui Dumnezeu, firește, adăugă editorul ideea, tocmai la timp.

Marcus știa ce voia să spună. Succesul cărții era atît de mare, încît ajunsese un autor de marcă. De fapt, era *numele* de marcă al literaturii de non-ficțiune. Următoarea lui carte avea să ajungă în fruntea topului chiar şi dacă nu conținea altceva decît pagini albe. Putea să rateze carte după carte şi tot aveau să treacă ani de zile pentru ca leviathanul succesului să se oprească. Avea o putere de vînzare încorporată, iar *World* o știa, o știa şi el şi, în lume, o știau şi alți editori. Nu se apropia decît Scott Peck. Douglas era cel pe care trebuia să-l aibă, ceea ce însemna sume inimaginabil de mari.

– Cîte cărți?

– Trei, mai multe. Cerul e limita.

– Şi intervalul de timp? Mai am şi medicina. Şi biserica.

– Ne putem înțelege, cu toate astea. Sînt simple detalii.

Editorul elimină cu un gest fleacurile. Se apropia. O simțea în viscere, acolo unde percepea lucrurile de acest fel. Medicina lui Douglas! Biserica lui! Căcat, biserica avea atîta noroc încît ar fi fost cazul să scrie pînă cădea de pe picioare. Cît despre pacienți, urma să le ofere

personal cîte zece psihiatri înlocuitori fiecăruia, dacă avea la dispoziție timpul pe care-l consumau cu tipărirea. Cu cît îmbătrînea mai mult, cu atît mai puțin înțelegea oamenii și jalnicele lor priorități. Un om cu degete de aur, și totuși prefera să facă altceva decît să scrie. Era comic. Bizar. Probabil că Douglas valora șapte milioane de dolari pe o carte.

Rezulta în șaptezeci de dolari cuvîntul. Peste cincisprezece mii de dolari coala de autor. Cu asta se cumpărau multe lumînări și un munte de tămîie. Echivala cu clopote, arome și odăjdii pentru numere mari de oameni. Nu era în stare să înțeleagă?

Telefonul sună. Mark răspunse.

– Ascultă, Liz, am spus să nu fiu deranjat sub nici un motiv... Ce? Cine?... Aha, înțeleg... mda, bine... Așteaptă...

Îndepărtă receptorul de ureche.

– O femeie numită Mary Allard încearcă să vorbească urgent cu tine, din Florida. A spus că e ceva în legătură cu... Tarleton Jones.

Marcus se ridică, pornind grăbit spre biroul editorului.

– Marcus Douglas la telefon, se prezentă el.

– O, domnule doctor Douglas, slavă Domnului că v-am găsit. De la cabinetul dumneavoastră n-au vrut să-mi dea numărul de telefon și am...

– Ce s-a-ntîmplat cu Tari?

– Păi, uitați. Sînt o colegă de-a ei de la facultatea de medicină, mi-a spus că se întîlnește cu dumneavoastră, și știu totul despre noaptea cînd i-au intrat doctorului foarfecele în ochi...

– E bine? o întrerupse Douglas.

– Da și nu, ca să zic așa. S-a comportat foarte ciudat într-o vizită la saloane. A fost internată la *Robert E. Lee Memorial*, în aripa de psihiatrie. Au spus că a avut o

criză de schizofrenie şi au început să pompeze în ea thorazină.

– Fir-ar ai *dracului!* strigă el. Cine i-a organizat internarea? Cine-a pus diagnosticul?

– Profesorul de medicină generală. Era vizita lui, iar Tari a început să se roage şi să spună că ea e fiica lui Dumnezeu. Au chemat-o pe profesoara Hodges, care e de acord că Tari ar fi psihopată.

– Nici nu mă mir, se răsti Douglas.

– Tari n-a vrut să se interneze, dar au obligat-o oricum, n-a vrut nici thorazină, însă au pus-o pe un ordin de tratament. Încearcă să-i găsească părinţii, dar sînt plecaţi în vacanţă, undeva într-un Winnebago. Tari a spus că dumneavoastră sînteţi medicul ei, însă ei au zis că nu, nu sînteţi, fiindcă nu s-a procedat prin biroul pentru studenţii la medicină şi cred că Hodges şi profesorul erau îngrijoraţi că sînteţi preot, iar Tari... iluziile lui Tari sînt oarecum religioase...

Douglas se uită la ceas. De obicei, pe la ora prînzului decola un avion. Putea ajunge pînă la jumătatea după-amiezei.

– Spune-i lui Tari că sînt la ea înainte de cinci. Okay? Plec chiar acum... şi, Mary, îţi mulţumesc. Eşti o prietenă minunată. Îţi sînt incredibil de recunoscător.

Închise telefonul. Tari pe thorazină. Tari în ghearele mecanicilor minţii. N-aveau de unde şti ceea ce ştia el. Nu puteau bănui în veci ce bănuia el. Pe hîrtie, aveau dreptate. Dar hîrtia habar n-avea de nimic. Trebuia să ajungă acolo. Trebuia s-o salveze de neghiobia îngustă a oamenilor de ştiinţă. Însă, chiar în timp ce şi-o spunea, se întrebă dacă nu era posibil, la urma urmei, ca ei să aibă dreptate şi el să se înşele.

Tari alesese vizita profesorului de medicină generală pentru a le spune tuturor că era fiica lui Dumnezeu.

Părea cea mai mare nebunie posibilă.

– Ascultați, spuse el. Trebuie să plec imediat. O pacientă de-a mea are probleme, în Florida. Îmi pare rău, dar va trebui s-o reluăm altă dată.

Îl priviră cu groază. Era vorba de viața lor, munca lor, compania lor, boaşele lor. Se pregătiseră să arunce în superfelcer cu milioane de dolari şi îi mai despărțeau doar cîteva minute de cifrele propriu-zise. Nici unul dintre ei nu dormise în noaptea trecută. Iar acum, aşteptatul coitus era amenințat de un interruptus dramatic. Cu siguranță, nu le putea face figura atît de aproape de momentul adevărului.

– Trebuie să pleci în clipa asta? întrebă editorul, cu neîncrederea şi dezamăirea în conflict pe chipul său.

– M-am dus, răspunse Douglas, în timp ce se îndrepta spre uşă, şi ieşi.

Douglas năvăli din lift la etajul patru al spitalului *Robert E. Lee Memorial*. Recepționera îşi ridică privirea.

– Sînt doctorul Marcus Douglas. Am venit să vizitez o pacientă numită Tarleton Jones. Înțeleg că e în salonul Siddons.

– Un moment, vă rog.

Recepționera răsfoi nişte hîrtii de pe birou.

– Sînt grăbit.

– Toată lumea e grăbită, replică recepționera; găsi o foaie. Da, Tarleton Jones. E sub supravegherea profesoarei Hodges şi a profesorului de medicină generală, Shindler.

– De ce naiba e sub supravegherea profesorului de medicină, cînd asta-i secție de psihiatrie?

– Eu nu citesc decît ce scrie aici, şi oricum doamna

Hodges e profesoara de psihiatrie. A, şi mai scrie că „nu primeşte vizite".

Recepționera se lumină la față. Avea să fie aducătoarea de veşti proaste. Se pregătea să folosească vorba ei favorită: „nu".

- Sînt lector asociat la facultatea de medicină.

- Mă tem că „nu primeşte vizite" înseamnă că nu facem nici o excepție.

– Înseamnă pe naiba. Domnişoara Jones e pacienta mea.

– Ba nu. Aici scrie că e pacienta profesoarei Hodges. Iar profesorul de medicină figurează pe fişa ei. Deci, este şi pacienta lui. Nu e a dumneavoastră. Cel puțin, atîta timp cît se află aici.

Marcus era înotdeauna aproape furios, dar rareori cu adevărat. Acum, însă, da. Se aplecă peste birou, ca turnul din Pisa. Din ochi i se revărsa gaz aprins.

– Nu mă interesează ce scrie pe listuța aia tîmpită. Intru s-o văd pe Tari. Îmi asum toată răspunderea. Mă numesc Douglas. Pot să-ți spun şi pe litere...

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă un glas din spatele lui.

Marcus se răsuci. Lîngă el stătea un internist.

– A, da. Poate. Cu cine lucrați?

– Sînt doctorul Sugarman. Internist superior în suita profesorului.

Inamicul – sau, cel puțin, stegarul inamicului.

– Mă numesc Marcus Douglas, sînt...

– Da, vă recunosc de la televizor, îl întrerupse brutal Sugarman.

– O aveți aici pe pacienta mea. De ce n-am fost consultat?

– Este vorba de Tarleton Jones?

– Ba bine că nu.

– Cred că s-a produs o confuzie, spuse doctorul Sugarman. Această pacientă a suferit de o criză schizofrenică acută. Deducem că n-ați tratat-o pentru nimic. I-ați diagnosticat schizofrenie?

– Nu sînt sigur că are schizofrenie.

– Tocmai. N-ați considerat-o bolnavă şi n-ați tratat-o. Asta nu prea înseamnă că e pacienta dumneavoastră.

– O investigam, se răsti Douglas.

– Ei, de cînd ați „investigat-o" ultima oară, s-a îmbolnăvit acut. Părinții ei n-au putut fi găsiți, iar doctorul responsabil pentru sănătatea studenților la medicină a trimis-o la profesoara Hodges şi profesorul Shindler.

– Nu aveți dreptul s-o tratați fără permisiunea ei, nici s-o spitalizați fără propriul consimțămînt. Nu reprezintă un pericol pentru ea însăşi sau pentru ceilalți şi nu e nici minoră.

– Crede, replică doctorul Sugarman, că e fiica lui Dumnezeu. În istoricul de caz, a făcut descrierea clasică a unei iluzii primare, o halucinație auditivă grandioasă şi alte simptome mai uşoare ale schizofreniei. Este o schizofrenică paranoidă ca la carte. Mă mir să n-ați ajuns la aceeaşi concluzie.

– Dumneata eşti psihiatru? şuieră Douglas.

Ca internist în suita medicală, doctorul Sugarman studiase psihiatria, dar nu era un specialist în domeniu acreditat de colegiul medicilor, ca Douglas.

– Da' *dumneata* eşti? îl sfidă el.

– Sper, i-o întoarse Marcus, că eşti un om foarte bogat, un om extrem de bine asigurat, sau că tatăl dumitale e un avocat excelent. Că dacă nu eşti nimic din cele de mai sus, crede-mă, ai intrat rău la apă.

Doctorul Sugarman nu era nimic din cele pomenite.

De o autoritate supremă în problemele medicale, în chestiunile financiare orbecăia, iar prin cele legale era complet în beznă.

Palid încă dinainte, acum se albi la față.

– Regret ultima remarcă, se bîlbîi el.

– Veți descoperi – cu toții – ce înseamnă cu adevărat „regret", mai spuse Marcus, în timp ce se întorcea şi pornea spre lift.

27

Tari se trezise. Avea ochii încă închişi şi nu ştia unde se afla. Îi deschise. Năvăli lumina de neon. Era într-un separeu. În pat. Îşi dădu seama imediat unde se găsea. O închiseseră în secţia de psihiatrie. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar muşchii nu-i funcţionau. Parcă ar fi fost făcută din cauciuc. Căzu la loc pe spate, abia putîndu-şi controla gîtul la contactul cu perna. Capul i se răsturnă într-o parte, cu nasul îngropat în puf. O secundă, avu gîndul ridicol că se putea sufoca, zăcînd în pat, înecată în perne, fiindcă era prea slăbită ca să se mişte.

Avea gura uscată. Mintea-i era ca vata de zahăr, nori mari şi pufoşi fără nici un conţinut. În loc de cap, un glob de ceaţă roşie stătea pe un băţ de gît care încetase să mai funcţioneze. Încercă să se concentreze, dar totul era tulbure. Prin întreaga stare de irealitate, un cuvînt se repeta la nesfîrşit. *Thorazină. Thorzainâ. Te-au umplut cu thorazină. Eşti în cămaşa chimică de forţă, Tari. Eşti la azil. Ţi-au tatuat diagnosticul. Eşti nebună.*

– Nu! îngăimă ea, printre buzele cleioase; sunetul propriei sale voci, cît era de slab, o încurajă. Nu! repetă, mai tare.

Rămase nemişcată, epuizată de efortul gîndirii şi al vorbirii. *Gîndesc, deci exist,* îşi spuse. *Ştiu că ei mă cred nebună. Prin urmare, nu sînt nebună. Ţine-te bine, Tari, ţine-te de Descartes şi de funiile raţiunii.*

Închise ochii. Îi era mai uşor să gîndească fără imaginile vizuale ceţoase. Îi administraseră o tonă de fenothiazine. Ştia atîta lucru. Era tranchilizată masiv. Aproape în comă. Dar torazina nu avea aproape nici un efect sedativ asupra adevăraţilor psihopaţi. Se ţinu de acest gînd. Era un argument în sprijinul normalităţii mintale. Însă nu avea pe nimeni care s-o asculte. Era complet singură. O încuiaseră şi aruncaseră cheia, şi niciodată, niciodată n-aveau să-i mai dea drumul. Valul de panică pluti prin calmul chimic. Trebuia să scape, dar nu se putea ridica în picioare. Trebuia să ceară ajutor, însă de la cine? Încercă să-şi amintească. Ce se întîmplase? Cum naiba ajunsese acolo?

Îi reveni în minte fragmentar, prin pîcla medicamentelor... vizita în saloane, glasul lui Dumnezeu, rugăciunea şi extraordinarele ei urmări. O duseseră într-o cameră şi începuseră cu întrebările, iar ea le spusese totul, fiindcă totul devenise minunat de simplu. Vremea îndoielii trecuse. Gîndurile prosteşti despre o posibilă boală mintală se topiseră în lumina orbitoare a prezenţei lui Dumnezeu şi putuse explica perfect clar experienţele prin care trecuse. Fusese atinsă de Dumnezeu. Avea un scop pentru ea. Era fiica Lui şi urma să aducă iubire în lume. Le spusese acest lucru, cu faţa însufleţită de uşurare şi bucurie. Vorbise despre mesajul lui Dumnezeu, despre glasul Lui, şi rîsese descriind îndoielile doctorului Douglas, dar şi profunda lui credinţă în ea, şi se înfiorase de exultare cu gîndul la viitorul şi la datoria ei. Chiar şi acum, încă le mai vedea feţele în jur. Capul profesorului Shindler stătea înclinat într-o parte, întrebător.

Doctorul Sugarman zîmbea încontinuu, cu expresia fascinată a expertului în fața unui specimen deosebit de interesant. O chemaseră pe profesoara Hodges, care pusese tot felul de întrebări, iar Tari spusese adevărul, fiindcă ştia în sfîrşit cu certitudine care era adevărul.

Profesorul Shindler se grupase cu Hodges şi ceilalți, după care vorbise foarte categoric.

– Tari, mă tem că nu te simți deloc bine. Nu mă aştept s-o crezi, dar vreau să încerci să ai încredere în noi. Ştii cine sîntem. Sîntem medici, experți, specialişti în psihiatrie. Iar doamna doctor Hodges, cum bine ştii, este profesoara de psihiatrie. Am dori să te internăm în spital. Şi să-ți administrăm unele medicamente.

– Dar nu sînt bolnavă. Nu înțelegeți? Asta încercam să vă explic. M-am întrebat dacă nu cumva eram bolnavă. Însă tocmai *asta* era nebunia. Mă înşelam. Acum ştiu că e adevărat. Am fost trimisă de Dumnezeu. Am o misiune. Am clarviziunea. Cu siguranță, trebuie să mă credeți.

Tăcere. N-o credeau. O socoteau nebună. Şi erau medici, oamenii cu cheile, cămăşile de forță, seringile, tranchilizantele şi toate sancțiunile societății de partea lor.

Încercase să-i păcălească, dar era mult prea tîrziu.

– Dacă nu vă supărați, aş prefera să nu mă internez în spital. Eventual m-aş putea trata ca pacientă ambulatorie şi am mai discuta despre problema asta. Atunci putem vorbi şi despre posibila medicație.

Se ridicase, cu un zîmbet fluid pe față.

– Stai jos, Tari, îi ordonase profesoara Hodges, cu buzele strînse şi ochii mici ca două gămălii de ac.

Nu o ascultase, făcînd un pas spre uşă.

– Cred c-am să-i dau un telefon doctorului Douglas. Ştiți, e psihiatru...

Îşi amintea mîna lui Sugarman pe braţul ei şi vocea profesoarei Hodges, ascuţită, chemînd o soră. Îşi amintea infirmierii, mai mulţi, fermi şi în tunici albe cu miros curat, insistînd categoric că n-avea să păţească nimic şi să lase totul în seama lor, şi:

– Ţine-o de picior, Paul, eu îi apuc braţul.

Şi:

– Atenţie! Of, futu-i!

Începuse să se zbată şi nimerise un şut. Căzută la podea, se zvîrcolea, urlînd. Îi ridicaseră fusta, îi smulseseră dressul şi-i înfipseseră acul cu toată puterea, ca pedeapsă pentru complicaţiile şi iritările pe care le provocase. Ţintuită pe duşumea, ştiuse exact cît de „okay" ora. Ca s-o accentueze şi mai mult, profesorul de medicină spusese:

– Este cel mai bătător la ochi caz de schizofrenie paranoidă pe care l-am văzut în ultimii zece ani. Ce naiba a făcut idiotul ăla de Douglas de-a lăsat-o să umble liberă? Repartizaţi-o pe secţie. Semnează tu, Veronica. Eu am să contrasemnez. Plus un ordin de tratament, şi nu m-aş da îndărăt de la fenothiazine.

Tari încercă să inspire adînc, în timp ce oroarea se infiltra prin cordonul chimic al tranchilizantului major. Dar pînă şi respiraţia îi era dificilă. Încercă să-şi facă planuri. Trebuia să iasă din spital. Trebuia să ajungă la Marcus. Sau să-i telefoneze. N-avea de unde şti unde era. Sau, poate...? Mary fusese la vizită. N-ar fi fost firesc să-l anunţe pînă acum? Dar, dacă da, unde era? De ce nu venise s-o vadă? Făcea parte şi el din complot? Complotul împotriva ei. Complotul pentru a-i fabrica „nebunia" şi a-i zădărnici misiunea. Conspiraţia malefică pentru a menţine lumea fără iubire şi departe de Dumnezeu. Nu! Ce-i trecea prin minte? Nu era nici un complot. Schizofrenicii paranoizi aveau de-a face cu comploturi şi con-

spiratori. Nu exista nici urmă de conspirație. Era o neînțelegere. Nu erau decît acei oameni periculoşi care nu-şi recunoşteau nesocotința înțelepciunii. Nu aveau ochi de văzut, nici urechi de auzit. Erau atît de mulțumiți de puterea minții lor, fiindcă uitaseră cum se priveşte cu inima. Părinte, iartă-i, căci nu ştiu ce fac. Aveau nevoie de iubirea pe care urma s-o aducă ea. Făceau parte din misiunea ei. Ei constituiau problema a cărei soluție era ea... dar se găsea în pat, prea slăbită ca să se mişte, şi le era prizonieră. Trebuia să fugă.

Îşi coborî mai întîi picioarele, lăsîndu-le greutatea pe pardoseala alunecoasă. Le urmă cu tot trupul, scurgîndu-se din pat pentru a luneca grămadă pe linoleum. Îşi strînse picioarele sub ea şi se agăță de aşternut. Cearceaful căzu din pat, acoperind-o ca un cort prăbuşit în noapte.

– Futu-i.

Se tîrî afară, rezemîndu-se de perete. Avea pe ea cămaşa de noapte a spitalului. Altceva, nimic. Privi prin cameră. Toate erau neclare, dar haine nu se vedeau. Ajunse la uşă. Nu era încuiată. O deschise şi se uită afară. Oficiul surorilor se afla în dreapta. Era gol. La un televizor se transmiteau ştirile locale, cu sonorul dat încet. Efortul şi mişcarea îi limpeziseră puțin capul. Începea să gîndească.

Oficiul surorilor era pustiu. I se ivise o şansă. Rahat! Hainele. Trebuia să facă rost de haine. În veci n-ar fi răzbit prin spitalul aglomerat în cămaşă de noapte. Se sprijini în uşă, adunîndu-şi gîndurile. Femeile de serviciu aveau la fiecare etaj pentru cîte o cameră pentru mături, găleți şi... uniforme. Da, asta era. Ar fi trebuit să poată găsi un halat verde şi nişte papuci largi. Dacă putea doar să se țină pe picioare, fără a se clătina sau cădea.

Porni încet pe culoar, mergînd de-a-ndăratelea, cu ochii spre oficiul surorilor.

Trebuia să iasă de-acolo, să ajungă sub protecția oulva care s-o ajute. Dacă nu Douglas, atunci... Rickey? Poate că n-ar fi înțeles-o, dar era destul de rebel pentru a dezaproba închiderea oamenilor în spitale împotriva voinței lor, nebuni sau nu. Iar pe el aveau să-l asculte. În America, nimeni nu se punea rău cu vedetele. Dar asta trebuia să mai aştepte. Cum naiba avea să iasă? Cu siguranță, poarta principală a pavilionului era încuiată. Oficiul surorilor n-avea să rămînă gol la nesfîrşit. Nu avea nici o şansă.

Tari se furişă pe lîngă perete, încă deznădăjduit de slăbită, dar tot mai hotărîtă la fiecare pas. Găsi uşa cu inscripția „Accesul permis numai personalului". O întredeschise. Dinăuntru se auzea rumoare de conversație. Rahat, era o cameră de interogatoriu. Închise uşa, rugîndu-se ca doctorul să i fost prea adîncit în strălucirea rațiunii lui pentru a se interesa cine îl deranjase. Aşa era. Tari merse mai departe pe coridor. Un lipăit de paşi din celălalt capăt anunță întoarcerea infirmierului. Dacă se uita, avea s-o vadă pe culoar. Pe o uşă scria „Cameră de serviciu". O deschise şi intră grăbită. Goală sau nu, trebuie să rişte. Mirosul de dezinfectant fu pentru Tari mai binevenit decît un parfum de trandafiri. Asta căutase. Cîrpe, găleți, uniforme, pungi de plastic, o priveau de pe rafturile lor. Înhăță un halat verde şi îl îmbrăcă. Apoi, luă o găleată şi o umplu cu bureți, Pine-Sol, Clorox şi amoniac. Îşi fixă sub braț un teu. După care, privi pe coridor. Infimierul lucra la nişte hîrtii, în oficiu. Domnea liniştea. Era cinci şi un sfert. La ora aceea, femeile de serviciu plecaseră de mult. Avea să observe infirmierul?

Nu-şi putea permite să aştepte pînă ieşea iarăşi din

oficiu. Putea să nu mai plece decît la miezul nopții. Cel puțin. Porni pe coridor. Cînd se apropie, infirmierul ridică privirea, apoi o coborî la loc spre birou. Nu-l recunoscu. Nu era unul dintre cei chemați s-o imobilizeze după vizita din saloane. Își simțea bătăile inimii. Nu-și făcuse un plan prea clar. Avea să-l roage doar să-i deschidă ușa.

Omul își ridică din nou ochii. Avea o expresie iritată. Trebuia să piardă timp prețios descizînd ușa unei femei de serviciu. Tari lăsă capul în piept, încercînd să se țină bine pe picioare. De fapt, femeile de serviciu umblau de cele mai multe ori ca și cum ar fi luat thorazină. Medicii erau cei ce se agitau ca sub efectul stimulentelor.

– Vrei să ieși? întrebă infirmierul.

Tari dădu din cap. Cum să nu vrea? Îi trecea prin minte măcar cît de mult?

Infirmierul luă de pe birou un inel cu chei.

– Ai făcut ore suplimentare, sau ce? comentă el, ieșind din oficiu. Porni spre ușile batante grele, din sticlă groasă, ale ieșirii din secția încuiată.

– E prima mea zi, răspunse Tari. Mi-a fost mai greu să termin totul.

O privi atent. Tari nu fusese niciodată mai conștientă de faptul că nu arăta deloc a femeie de serviciu. Totuși, drogurile îi șterseseră înfățișarea. Era palidă, nefardată și cu fața lipsită de vivacitatea ei dintotdeauna.

– Ce părere ai despre nebuni? întrebă infirmierul, încercînd să lege o conversație.

– Arată cam la fel ca dumneata și ca mine.

Introdusese cheia în broască. O răsucea. Aproape reușise.

Tari se uită prin geamul ușii. În depărtare, veneau niște halate albe. Medicii vorbeau între ei cu însuflețire. Iar în mijloc, înconjurară de interni, era profesoara

Hodges. Tari privi în jur cu disperare. Orice retragere era imposibilă. Uşile se deschideau. Acum ori niciodată.

– Ciudat, că spui asta, replică infirmierul. Azi dimineaţă au internat o studentă la medicină. Am auzit că arăta absolut normal. Se credea fiica lui Dumnezeu.

Tari ieşi pe uşă.

– Parcă ştiam că n-a avut decît un singur copil, mai spuse ea.

Hodges se apropia cu repeziciune. În dreapta se deschidea un coridor. Pe o uşă scria „Ieşire de incendiu". O deschise şi, în cîteva secunde, ajunse pe scară, coborînd grăbită. Era liberă.

28

– O, Doamne, ce obosită sînt!

Tari se trezi treptat. Avea senzația că era făcută din plumb. Toate părțile trupului îi erau grele, iar gura i se uscase atît de tare, încît vorbirea îi cerea eforturi.

– Odihneşte-te şi atît. O să-ți treacă efectul în cîteva ore şi- ți vei reveni la normal.

Marcus stătea aşezat la picioarele patului. Îi strînse glezna prin pătură.

– Sînt cu adevărat în siguranță? întrebă Tari.

– Să nu te îndoieşti nici o clipă.

– Dar eram pe ordin de internare şi am evadat. Asta nu creează probleme?

– Nu prea. Atîta vreme cît stai cu mine la clinică, nimeni nu se poate supăra prea rău. Te afli în „îngrijire". Sînt psihiatru acreditat. Mă doreşti ca medic şi nu eşti minoră. Hodges şi Shindler pot să se plîngă la comisia de etică oricît poftesc, dar nu va conta cu nimic. E o situație de habeas corpus. Eu am trupul. Iar posesia face nouăzeci la sută din lege!

– Dar aş fi liberă să plec, spuse Tari.

– Numai că n-ar fi înțelept.

– Nu sînt bolnavă. Acum o ştiu.

– Nu spun că eşti. Însă ar fi o nebunie să nu rămîi aici pînă nu se liniştesc lucrurile. Aici, te pot proteja. Eşti la adăpost.

Tari îşi lăsă capul pe pernă şi închise ochii. Oroarea spitalului încă mai era atît de reală. Găsise un telefon şi îl sunase pe Marcus cu taxă inversă. Aşteptase cu groază, în spatele unei plante din hol, pînă venise s-o ia. Sosirea lui păruse însăşi definiţia senzaţiei de siguranţă, dar acum nu mai era chiar atît de sigură. Se afla în posesia trupului ei. Tocmai o spusese. Şi era psihiatru, avînd cel puţin cîteva îndoieli cu privire la sănătatea ei mintală.

Apoi, îşi aminti cealaltă zi. Ziua cînd o examinase. Începuseră atît de profesional... medicul şi pacienta, efectuînd procedurile, făcînd tot ceea ce trebuia. Nu se sfîrşise nici pe departe la fel. Se întîmplase ceva ce le scăpa de sub control amîndurora şi numai voinţa de fier a lui Marcus împiedicase un dezastru. Îi rostise numele o dată, cu glasul sugrumat de disperare şi dorinţă, apoi ieşise din cabinet. După ce Tari se îmbrăcase, fusese distant şi de o politeţe rece, spunîndu-i că a doua zi trebuia să plece la New York şi deci nu o mai putea vedea. Tari ştiuse exact ce făcea şi cum se simţea, şi mersese pe mîna lui. Nu-l mai văzuse din acel moment şi pînă o luase de la spital.

– Pot să beau o cafea? Vreau să scap de senzaţia asta.

– Sigur, se ridică Marcus. Cafeina te va ajuta. Vin imediat.

– Oooof, gemu Tari frustrată şi nervoasă. Trebuia să se pună pe picioare. Avea atîtea de făcut. Evadarea îi consumase ultima brumă de energie pe care o mai avea. Ieşirea din secţia încuiată fusese singura ei prioritate, dar acum, cînd se afla în siguranţă, apăruseră şi

altele. Undeva, înăuntrul ei, exista misiunea. Auzise chemarea şi găsise credinţa. Acum, trebuia să-şi găsească drumul, sau să şi-l croiască. Închise ochii. Rugăciunea i se porni din suflet.

– O, Doamne, Părinte din ceruri, ajută-mă să aflu ce să fac.

Rămase nemişcată, calmată de apropierea Lui. Pacea i se strecură în minte. Nu era singură. De-acum încolo, niciodată n-avea să mai fie abandonată, căci îndoiala pierise.

Încă o dată, începu s-o furnice pielea. Conştiinţa i se acutiză, cum se mai întîmplase de două ori. Se ridică în capul oaselor. Cu ochii închişi, aşteptă răspunsul pe care ştia că urma să-l primească la rugăciune.

Glasul avea să vină. Îl simţea. Camera era plină de prezenţa Lui. Era caldă şi rece şi luminoasă ca soarele pe sub pleoapele ei. Îşi ţinu respiraţia.

– Scrie ce spun, Tari, şi adu iubire în lume, spuse glasul.

Deschise larg ochii. Nu văzu decît camera goală. Dar Dumnezeu era acolo. Se afla lîngă ea, în jurul ei, în inima ei, în minte şi în suflet. Pe noptieră se găsea un creion. Şi un număr din revista *Time*. Le luă în mîini şi aşteptă.

– Iubirea e sîngele sufletului omenesc. Este esenţa existenţei omului. Este raţiunea şi explicaţia lui. Numai prin iubire poate ajunge omul să descopere cine e. Numai şi numai prin iubire poate învăţa să trăiască.

Tari scria cuvintele, ca după dictare. Le mîzgălea cu o caligrafie mare şi rondă, peste un articol despre deficitul bugetar. Glasul vorbea rar, operindu-se ca s-o aştepte. Apoi, încetă. Se lăsă tăcerea. Tari ardea ca focul de emoţie. Citi ceea ce scrisese. Avea sens, dar nu era sensul ei. Era sensul lui Dumnezeu.

Uşa se deschise. Marcus apăru în prag, cu o cană de cafea. Imediat, simți în ea o schimbare. Era complet trează, ridicată în pat, citind revista *Time* şi părînd să ia însemnări. Unde dispăruse zombia îndopată cu thorazină? Schimbările nu erau chiar atît de dramatice, nu *trebuia* să fie atît de dramatice. Auzi un semnal de alarmă.

– Revista *Time?* o întrebă.

Tari o coborî pe genunchi. Îl privi. Toată fața îi era luminată de emoție.

– Ai auzit din nou un glas, înțelese Marcus.

– Dumnezeu mi-a vorbit.

Se apropie de ea. Puse cafeaua pe noptieră.

– Ce-a spus?

Intenționat nu întrebase: „Ce-a spus glasul?"

Tari îi întinse revista:

– A spus: „Scrie ce spun, Tari, şi adu iubire în lume." Şi pe urmă, mi-a dictat asta.

Marcus îi luă revista din mînă. Citi cuvintele mîzgălite.

Simți strania vibrație de spiritualitate pe care o mai cunoscuse de-o jumătate de duzină de ori... la Lourdes, o dată; la o „apariție" a Fecioarei Maria, în Toscana; la San Pietro, după cîteva minute de la alegerea papei. Dar în acelaşi timp se simțea şi confuzia. Îndoiala omului de știință continua să se lupte cu spiritul preotului.

– Dumnezeu ți-a spus să scrii cuvintele astea.

– Da, confirmă Tari. Dumnezeu mi le-a rostit în cap.

– Nu El ți le-a băgat în cap.

– Mi le-a vorbit. Le-am auzit. Cum te aud şi pe dumneata. Dar are un glas mai plăcut ca al dumitale.

Rîse încrezătoare, iar propriul ei umor o şocă. Putea glumi despre Dumnezeu. Cu atîta tărie credea. Acum nu mai manifesta nici un strop de autoîndoială, nici o

„clarviziune". Vorbea despre glasul Atotputernicului ca şi cum ar fi fost al unui prieten, al unui vecin sau tată. Nu stătuse să se mire cît de ciudat era acest lucru, în ciuda faptului că tocmai ieşise din spital şi era plină de medicamente antipsihotice. Tari, în primul rînd, trebuia să înţeleagă semnificaţia, dar pentru ea nu avea nici o importanţă. Nu se mai întreba dacă „experţii" aveau dreptate şi dacă nu cumva era bolnavă de schizofrenie. Acum ştia că era sănătoasă. Ştia cine era. Era fiica lui Dumnezeu şi avea să aducă iubire în lume. Era o revărsare de ape. Nu mai exista cale de întoarcere. Era fie nebună... fie sfîntă.

Marcus Douglas se cutremura la gîndul imensităţii acelei răspîntii unde ajunsese. Ce trebuia să facă, să aducă thorazina? Sau să cadă în genunchi? Între o variantă şi cealaltă, nu exista mai nimic. Simţi masa de tortură începînd să i se întindă în minte. În sus, era tras dintr-o direcţie. În jos, din cealaltă. Şi abia începuse. Nu peste mult, trupul şi sufletul său aveau să urle de durerea nehotărîrii. O ştia. Şi mai ştia şi cît de frumoasă era, în sfinţenia sau în psihoza ei. Îl durea inima după ea, în timp ce mintea i se frămînta să afle exact ce, în cer sau pe pămînt, era Tarleton Jones.

Reţiti cuvintele. Nu erau nebuneşti. Aveau o logică. O coerenţă internă. Urmăreau o succesiune. Nu exista nici o divagaţie tangenţială de la tema centrală. Prin contrast, scrisul psihopaţilor se întindea peste tot, sărind de la o idee la alta şi adesea pornind în direcţii absurde peste toată pagina.

– Nu! spuse ea. Nu încerca să explici. Simte. Deschide poarta Spiritului. Eşti preot. Nu-l închide pe Dumnezeu afară.

Marcus se aşeză pe pat, îngrijorat, trecîndu-şi o mînă prin păr.

Îl atinse pe braț. Voia să-i spună că îi înțelegea dilema. Era un gest de îmbărbătare.

În toată experiența sa psihiatrică, Marcus nu-și amintea ca vreun schizofrenic să mai fi făcut vreodată așa ceva. Între psihopați și oamenii normali exista o barieră. Cu Tari, nu avea acest sentiment. Se simțea aproape de ea și dorea să se simtă și mai apropiat. Dorea cu adevărat s-o ia în brațe și s-o strîngă fiindcă... fiindcă... fiindcă... o, Doamne... fiindcă o iubea. Marcus se îndreptă din spate, șocat de revelație. Acum cine era nebun? Cine avea nevoie de medic? Se blocase într-un rebus de diagnostic, dar cel care avea nevoie de ajutor era doctorul. Preotul era cel care avea nevoie de iertare.

– Te îndrăgostești de mine, nu-i așa? întrebă Tari.

– Da. Cred că da.

Nu mai putea adăuga și minciuni pe lista păcatelor.

– Îmi pare rău, spuse ea. Ți-e greu, așa e?

– Foarte greu.

Înghiți un nod, derutat.

Dar în timp ce Marcus, bărbatul, făcea marele pas spre nisipurile mișcătoare ale dragostei, Douglas, psihiatrul, nu mai era derutat. Tarleton Jones nu era nebună. Acum o știa. Nu poți iubi o psihopată. Oamenii aceștia sînt izolați de lume, în bizareria lor. Iar psihopații nu citesc gîndurile, nu simt empatie sau simpatie. În adîncul lui, Marcus Douglas auzea duruitul frămîntărilor. Fiindcă relația dintre cauză și efect, regula consecințelor logice, era vie și nevătămată în mintea lui tulburată de emoții. Dacă nu era îndrăgostit de o psihopată, atunci de cine era îndrăgostit? De o sfîntă? De unica fiică a lui Dumnezeu?

Îl luă cu frig, cînd înțelese enormitatea ipotezei.

– Crezi că ăsta e începutul? întrebă. Că va fi mai mult?

– Da, va fi mai mult de-atît. Va fi o carte ca *Biblia.*

– Şi o vei scrie?

– Şi mă vei ajuta.

– Te voi ajuta?

– Da.

– Nu prea ştiu... ce se întîmplă... ce-ar trebui să fac, exact.

Tari aproape că-i putea atinge haosul din minte şi era plină de iubire pentru acel om care dorea atît de mult să fie bun.

– Ştiu ce trebuie să faci, spuse ea. Trebuie să mă săruți.

29

– E un fel de scriere automată? întrebă Marcus, stînd aşezat pe marginea mesei.

Tari ridică privirea spre el, din fotoliu.

– Nu ştiu. Mai bine zis, mă pot opri cînd sînt întreruptă, ca de pildă acum. Apoi, pot continua. Foarte simplu.

Începu din nou să scrie.

– Nu aud o voce, ca prima oară. Izvorăşte din mine, dar nu din mintea mea. Cînd citesc ceea ce am scris, parcă ar fi scris de altcineva.

– Pot să văd şi eu?

Marcus privi peste umărul ei, începînd să citească:

– „Iubirea este un sentiment, dar şi o cale. Învaţă să te pierzi în iubire pînă îţi cuprinde întreaga minte. Atunci, drumul înainte se va vedea foarte clar. Trebuie să practicaţi această pierdere a sinelui în iubire. În fiecare zi, iubiţi mai mult. În fiecare zi, sinele se va retrage şi sufletul va ieşi mai deplin la iveală. Cînd universul va fi plin de suflete şi golit de euri, atunci cu toţii veţi trăi împreună cu mine în paradis."

Se priviră.

– Ce e asta? întrebă Marcus. Un fel de autoajutor spiritual?

– Este ca un manual de viață, cred. Îl poți aborda de la diverse niveluri. Cred că intelectualii atoateștiutori ar spune că e o turuială psihologică punînd accentul pe latura spirituală. Ar pune întrebări ca: „Exact, ce se înțelege prin iubire?" Dar eu știu ce înseamnă, dumneata nu?

Marcus nu era foarte sigur.

– Poate că da, dacă-mi îngădui.

– Asta era, nu? Trebuie să-ți dai drumul. Trebuie să faci saltul de credință. Încetezi să mai gîndești cu capul și începi să gîndești cu inima. Dumnezeu nu dorește decît să-i întredeschidem ușa, ca să intre și să nu mai plece niciodată. Dar toată lumea o încuie și ascunde cheia, punînd și zăvorul, iar Dumnezeu nu trece niciodată peste bariera asta. A te lăsa să iubești înseamnă să deschizi ușa. Să iubești natura, să iubești animalele, să iubești adevărul, bunătatea și tandrețea, și, da, să iubești și oamenii. A iubi înseamnă a-ți da drumul. A renunța la egoism, la tine însuți, și a te integra în unitatea generală.

– Dar cum rămîne cu iubirea posesivă, cu gelozia și toate crimele comise în numele dragostei și al pasiunii? Freud a spus că dragostea este o nevroză. Cum se potrivește asta cu iubirea ca drum spre Dumnezeu?

– Vorbe și nimic mai mult. Înseamnă ceea ce dorește inima ta să însemne. Înseamnă ceea ce *știe* inima ta că înseamnă. Dacă vrei să fii deștept și inteligent, îi poți găsi goluri. Dar atunci n-ai mai practica „iubirea", nu-i așa, iar calea înainte va fi întunecoasă, vechiul tău eu va crește tot mai mare, mai grandios și mai mulțumit de

alno şi ţi se va aşeza pe suflet pînă cînd abia va mai putea să respire. Şi vei fi departe de Dumnezeu, în frig, numai cu propria-ţi putere cerebrală ca să-ţi ţină de cald. Îţi se pare un tîrg avantajos, domnule doctor Marcus Douglas, medic, scriitor, om de ştiinţă şi geniu semantic.

Şi rîse, departe de fanatism şi plină de viaţa pe care o alcătuia iubirea.

Marcus surîse şi el.

– Ştii, s-a mai întîmplat şi înainte aşa ceva, spuse el.

– Serios?

– Ai auzit despre *Curs despre miracole?*

– Nu. Sau, mă rog, vag. Nu despre asta vorbeşte Marianne Williamson?

– Da, aşa este. A existat o femeie numită Helen Shucman, profesoară de psihologie medicală la Colegiul de medicină şi chirurgie din Universitatea *Columbia.* Era atee şi o universitară destul de ambiţioasă în instituţia medicală cea mai prestigioasă, poate, din ţară... Vreau să zic, fără ocolişuri, o adevărată McCoy. Avea o relaţie explozivă cu şeful de catedră, un om numit Bill Thetford. Unii oameni susţin că era îndrăgostită, dar el era gay... oricum, săreau scîntei...

– Exact ca în cazul nostru, zîmbi Tari.

– Într-o zi, Thetford i-a spus lui Helen Shucman să stea jos şi a declarat că trebuia să găsească o cale mai potrivită de a-şi continua relaţia, fiindcă se hărţuiau prea mult tot timpul. Ea a fost de acord şi, aproape imediat, a început să aibă experienţe ciudate şi vise stranii, pline de simboluri şi imagini. A auzit un glas spunînd: „Acesta e un Curs despre miracole" şi s-a simţit obligată să-l stenografieze. Thetford a ajutat-o şi, peste şapte ani, *Cursul despre miracole* a fost gata. Pînă acum, s-a vîn-

dut cam într-un milion de exemplare.

– Despre ce e vorba în carte?

– Unii oameni o consideră o elucubrație New Age. Alții o găsesc cea mai importantă scriere de la *Biblie* încoace. Pe alocuri, este foarte densă, de-a dreptul metafizică, greu de urmărit, dar te luminează. Are un caracter religios, dar se deschide larg în fața tuturor religiilor, cam ca „ființa superioară" a celor douăsprezece trepte... înțelegi, are locuri pentru Dumnezeu, Buddha și Mohamed la aceeași masă.

– Deosebirea e că asta este cartea lui Dumnezeu, replică Tari.

Nu-i răspunse. Erau prea multe întrebări și prea multe răspunsuri. Problema era să le asocieze între ele. Oare Helen Shucman fusese atinsă de sfințenie? Sau, poate, o femeie instabilă găsise cu abilitate o cale de a-și petrece timpul cu bărbatul pe care-l iubea? Realizase un soi de disociere isterică în care exista un sens pe care nici chiar ea nu „știa" cu adevărat că îl manipula în avantajul ei? Putea o atee să scrie o asemenea carte, bogată în revelații religioase și spirituale? Era posibil ca doi profesori de la o instituție academică atît de prestigioasă să conspire pentru a fabrica un fals, sau într-adevăr Dumnezeu acționa pe căi nebănuite spre a-și înfăptui miracolele? Se putea ca un fals intenționat să se transpună în glasul autentic al adevărului și al iluminării? Iar dacă ajuta oamenii și le aducea în viață un sens și o mîngîiere, nu era aceasta singura realitate adevărată și importantă?

– Ce vom face cu ea? întrebă Marcus.

– O vom termina.

– Dar ce vom face atunci?

Pusese întrebarea fiindcă era fascinat de modul cum îi răspunsese deja în sinea lui.

- Nu ştiu, răspunse ea. Dumnezeu îmi va spune.

- O vom publica, spuse Marcus. Semnată de amîndoi. Cu titlul *Totul pentru iubire*. Îţi dau cuvîntul meu, o va citi întreaga lume.

Marcus Douglas stătea aşezat la birou şi privea marea. Încă nu se luminase aproape deloc, dar pe plajă oamenii făceau deja jogging, iar un yogin îşi răsucea membrele în noduri. Oceanul era neted în lumina cenuşie a zorilor, iar aura de la orizont anunţa canicula zilei. Coborî privirea spre birou. Paginile scrise de mînă erau stivuite în ordine. Arăta deja ca o carte, mult dincolo de etapa însemnărilor, a unui eseu sau a unui articol de fond.

Marcus îşi lăsă capul în mîini. Acolo se găseau cele două lumi ale lui. Afară, realitatea plăjii. Era oraşul Miami, localitatea tropicală, luxuriantă, palpitînd de viaţă, unde locuia el. Acolo trăia, cu picioarele bine înfipte pe trotuarele fierbinţi, cu mintea la largul ei în cazanul aburind care juca şi rolul de forjă pentru topit. Acolo îi veneau gîndurile cele bune, se ruga şi îl iubea pe Dumnezeu. Acolo se ducea la biserică, scria pentru revistele catolice şi participă la seminare dense de cuvinte şi bonomie intelectuală. În Miami era acasă, în lumea mîncării, a simţirii şi a fanteziei. Acum, însă, se confrunta cu o altă lume, lumea spiritului. Îl privea din pagini, scînteind de misticism, miraculoasă şi totuşi înfricoşătoare în prezenţa ei spectrală. Trecuseră trei săptămîni, iar *Totul pentru iubire* a lui Tari continua să crească.

În fiecare zi, se aşeza să citească paginile. În fiecare zi, teama şi emoţia i se înteţeau. Era înfiorat de frumuseţea cuvintelor. Era mesmerizat de straniile adevăruri pe care le dezvăluiau. Le cunoştea importanţa. Mintea lui neghioabă i-o spunea, dar inima era aceea care o

înțelegea cu adevărat. Şi totuşi, în acelaşi timp, o parte din el bătea în retragere din fața întinderii a ceea ce se întîmpla. Nu era echipat să înțeleagă. Dar dacă nu el, atunci cine? Era preot, în sens tehnic, omul lui Dumnezeu pe Pămînt. Şi nu era doar un popă oarecare. Era universitar erudit şi om de ştiință. Ierarhii din Roma îl consultau frecvent. Un om care se deplasa cu uşurință prin sanctuarul interior. Avea trecere la cardinali, la monsignorii politici din Vatican. Papa însuşi îi prețuia judecata şi, cu mai multe ocazii, îi ceruse indirect părerea, iar de două ori se sfătuise personal cu el. Dacă exista un om calificat să elucideze misterul, el era acela. Şi totuşi, sentimentul de neputință îl învăluia. Nu se îndoia că Tari era sănătoasă la minte. Explorase pas cu pas această direcție şi nu găsise nici un semn de boală psihică. Însemna că era sfîntă? Existau şi alte posibilități? Se putea să fie isterică? Avea vreo bizară dezordine de personalitate? Era posibil să joace teatru, prefăcîndu-se doar că auzea voci? Dacă da, însemna că în fața lui nu se afla cartea lui Dumnezeu. Era cartea lui Tarleton Jones, nici mai mult, nici mai puțin. Dar Tari avea abia puțin peste douăzeci de ani. Era o simplă studentă la medicină, neinstruită în literatură sau scris. Lucrase pe Wall Street, ca să vezi, înainte de a se înscrie la facultatea de medicină. Orice ştia despre iubire, era de neconceput să ajungă pentru a scrie o asemenea carte pe tema respectivă.

Luă o pagină şi o citi.

„Ați gustat, mirosit şi auzit uniunea iubirii cu Dumnezeu? Nu, veți spune, şi aveți dreptate. Şi, de asemenea, aveți dreptate şi cînd spuneți că nici o experiență posibilă sau ipotetică legată de cele cinci simțuri nu v-a putut dovedi vreodată concludent că iubirea şi Dum-

nazeu sînt unul şi acelaşi lucru. Oricît de mult progre-easză ştiinţa, indiferent ce dispozitive de măsură sînt inventate, niciodată nu va exista o cale de a determina adevărul sau falsitatea celor pe care vi le spun eu. Dar vă înşelaţi dacă trageţi concluzia că nu are nici un sens să se spună că Dumnezeu este iubire. Şi vă înşelaţi din nou, dacă susţineţi că e o afirmaţie falsă. Eroarea pe care o comiteţi este aceea de a vă pune credinţa în ştiinţa îngustă. Greşeala este aceea de a vă încrede numai în simţuri. Vă pierdeţi în admiraţia faţă de puterea Intelectului vostru. V-aţi proclamat zei pe pămînt, cînd nu sînteţi decît creaţiile mele. Eu vă spun acum că există o cale religioasă de cunoaştere. Vă spun că simţul cel mai important din toate e credinţa. Credinţa vă va arăta un adevăr mult mai luminos şi mai uluitor decît orice sărman adevăr pe care l-aţi aflat prin analiza lucrurilor pămînteşti, prin simţurile limitate ale trupului. Prin credinţă, veţi ajunge să ştiţi că eu sînt iubire. Altă cale nu există. Aveţi de ales. Puteţi trăi minutul cosmic al vieţii voastre în insignifianţa întunecată a micilor adevăruri. Sau puteţi lumina momentul fugar al existenţei lumeşti cu strălucirea orbitoare a marelui şi supremului adevăr pe care veţi ajunge să-l cunoaşteţi prin iubire."

O cale religioasă de cunoaştere. Asta era. Îl străpunse pe Marcus ca o săgeată, pînă în inimă, lămurind confuzia de acolo. Exista o cale religioasă a cunoaşterii şi era singura cale spre adevărul important. Toate argumentele şi discuţiile despre existenţa lui Dumnezeu ocoliseră acest punct central. Argumentul ontologic al lui Anselm; argumentul primei cauze; acestea şi toate celelalte se bazau exclusiv pe legile logicii, pe legile ştiinţifice şi pe o concepţie a lumii „reale" aşa cum este percepută prin cele cinci simţuri ale omului. Din acest

motiv, argumentele se împotmoleau întotdeauna. Din acest motiv cîştigau mereu agnosticii. Esenţa lui Dumnezeu era aceea că rămînea imperceptibil în mod direct. Toate aşa-zisele experienţe divine directe se puteau explica prin alte fenomene – demenţă, şarlatanism, minciuni, iluzii. Nimeni nu putea şti dacă experienţele erau realmente legate de Dumnezeu, fiindcă nimeni nu cunoştea mai presus de orice îndoială esenţa lui Dumnezeu, felul cum arăta, cum se simţea, cum suna. Dar dacă exista o cale religioasă de cunoaştere? Dacă credinţa era o ramură a cunoaşterii superioară vederii şi atingerii şi mai demnă de încredere decît acestea? Ce-i trebuia pentru a ajunge ca atare? Ea însăşi. Nimic mai mult, nimic mai puţin. Credinţa se valida de la sine. Vechea zicală „A vedea înseamnă a crede, dar a atinge înseamnă adevărul" putea fi revizuită. Credinţa era singura cale sigură spre adevăr. Restul nu era decît simplă iluzie.

Oare Tari inventase acest concept? El, cercetătorul *Bibliei,* filosoful, preotul, nu auzise niciodată despre aşa ceva. Abia îşi putea stăpîni emoţia. Nu exista nici o cale prin care ar fi putut visa un asemenea lucru. Era de o eleganţă filosofică de-a dreptul wittgensteiniană. Dintr-o lovitură, făcea irelevant orice argument în discuţiile despre existenţa lui Dumnezeu. Pur şi simplu, exista o cale religioasă a cunoaşterii. Unii oameni deţineau acel simţ. Alţii, nu. Unii oameni erau orbi, alţii nu. Iar inteligenţa şi mîndria intelectuală erau „agenţii de orbire" care începeau facultatea credinţei. Cei simpli, cei umili, copiii, puteau să „vadă". Sofisticaţii, „înţelepţii" într-ale lumii, materialiştii, erau orbi faţă de adevărata cunoaştere. Avea o logică perfectă. Extrem de limpede. Făcea ca dificilul să devină uşor, iar complexul, simplu. Exista o cale religioasă de cunoaştere.

Marcus se ridică. Nu era prima revelație. I se învîrtea mintea de ele. Pe fiecare pagină din *Totul pentru iubire* existau altele şi altele. Tari nu putuse scrie aşa ceva de capul ei. Oricît de complet s-ar fi putut disocia de fosta ei personalitate, tot ar fi fost îngrădită de limitele educației, ale memoriei, ale coeficientului de inteligență şi ale experiențelor din trecut. Părea imposibil să nege intervenția unei ființe superioare în scris. Dacă aşa era, însemna că nu avea o personalitate dezordonată. Nu era isterică. Era în comunicare cu Dumnezeu. Îi cunoştea mintea ca o fiică, la fel cum i-o cunoscuse cîndva Fiul omului.

Ştia ce avea de făcut. Tremura de surescitare. Trebuia să afle totul despre Tari. Trebuia să-i descopere originile. Să rezolve misterul italiencei care nu vorbea limba engleză şi totuşi emigrase în Statele Unite cu o sută de mii de dolari şi murise purtînd copilul pe care hotărîse deja să-l dea în adopțiune. Trebuia să discute cu părinții lui Tari şi să-l întîlnească pe avocatul cu secretele. Trebuia să găsească familia pămînteană a fetei care şi-l revendica pe Părintele ceresc.

30

Rickey Cage intră furtunos în recepția Clinicii Douglas, ca un uragan de gradul cinci venit de pe mare. Ştia că-l aşteptau palavre. Şi mai ştia şi că n-avea de gînd să le înghită. Fata de la biroul recepției îi recunoscu imediat pe starul de film. Ştia şi ce dorea. Îşi netezise drumul cu telefoane. De trei săptămîni încerca s-o viziteze pe Tarleton Jones şi nu i se permitea.

– Ascultă, începu el. Eşti fata cu care am vorbit la telefon?

– Dacă sînteți Rickey Cage, atunci da, eu sînt.

Era foarte curajoasă, fiindcă primise instrucțiuni clare. Nimeni nu avea acces sus, la Tari... şi cu atît mai puțin Rickey Cage.

Văzu din limbajul trupului ei că n-avea să se lase intimidată. Şi mai văzu, undeva în adîncul ochilor, că nu întîlnise mulți actori de cinema.

Rickey se îmblînzi.

– Cred că ar trebui să-mi prezint scuzele, declară el, cu surîsul său de băieţaş.

– Nu face nimic, răspunse fata.

– Sînt un tip cam nerăbdător, cred.

Zîmbi din nou. Recepționera părea atrasă de tipii

nerăbdători. În barurile pe care le frecventa, toate cu nume de irlandezi sau de zile ale săptămînii, masculii macho erau de o nerăbdare fără speranță.

– Mă tem că răspunsul rămîne nu. Domnişoara Jones nu primeşte vizite. Domnul doctor Douglas a fost foarte categoric în sensul ăsta. Uitați, mi-a şi scris.

Îi ridică o coală de hîrtie, drept dovadă. *Nu trageți în mesageră, ar putea fi admiratoare,* era mesajul subînțeles.

– Îmi aminteşti de cineva, spuse el pe neaşteptate.

– Zău?

– Mda, sînt sigur că te-am mai văzut. Vii pe la clubul meu, *Dreemz?*

– Nu, dar am auzit că e nemaipomenit.

– Ar trebui să treci pe-acolo.

– Nu e numai pentru membri?

– Fetele care arată ca tine sînt întotdeauna membre. Cum te cheamă? Voi lăsa numele la portar, ca să poți intra oricînd.

Recepționera fu încîntată, dar nu era atît de naivă încît să nu ştie că aştepta de la ea ceva în schimb.

– Mulțumesc, spuse ea, aşteptînd şi restul.

– De fapt, am venit ca să-l văd pe doctorul Douglas, nu pe Tari.

– A, înțeleg.

Asta era altceva. Nu primise nici o instrucțiune scrisă. Avea mînă liberă. *Dreemz* ar fi fost un local nostim unde să meargă cu Chip. Foarte nostim.

– Păi, nu aveți audiență, spuse ea, şi e cam ocupat...

Parcurse agenda de întîlniri a lui Douglas.

– Dar peste vreo cinci minute are o jumătate de oră liberă. Dau telefon să văd dacă vă primeşte.

Apoi, se gîndi mai bine.

– Numai că acum este cu un pacient şi nu vrea să

fie deranjat.

Nehotărîrea i se citea pe față. Lui Chip i-ar fi plăcut la nebunie *Dreemz*. Iar Rickey Cage era foarte drăgălaș.

– Nu-l deranja. E-n regulă. Merg să aștept în antecameră. Nu-i voi răpi decît două minute. Promit. A spus să trec oricînd.

– Zău?

Părea la fel de verosimil ca și cum Marcus Douglas ar fi recitat versurile unui cîntec rap de Sister Souljah.

– Mda, sîntem amici.

Rickey nu-și putu ascunde prea bine înverșunarea din glas.

– Păi... okay... mergeți la etajul întîi și dați acolo de o canapea. Așteptați, domnul doctor Douglas trebuie să iasă destul de curînd.

– Mulțumesc, puișor, ești o dulce.

– N-o să uitați despre *Dreemz?* Mă numesc Karan Michaels... Karan, cu *a*.

– Mi s-a întipărit pe veci în memorie, mai spuse Rickey, ștergîndu-și imediat numele din minte.

Merse sprinten spre lift și apăsă butonul cu numărul trei. Era ultimul. Toate șansele ca „pacienții" să se afle acolo. Dacă nu, putea căuta de sus în jos.

La a treia ușă unde încercă, o găsi. Stătea la un birou, scriind ceva. Nu-l auzi intrînd.

Se apropie de ea, vrînd să-i facă figura cu mîinile peste ochi. Apoi își aminti cît de mult detesta să i se facă lui.

– Tari, spuse.

Tari se răsuci cu scaunul. Pe față îi apăru scris „surpriză". O jumătate din expresie completa: „plăcută", cealaltă nu.

– Rickey!

Tăcu o clipă.

– N-ai voie aici.

– Întotdeauna sînt unde n-am voie, ai uitat?

Rămase pe loc, aşteptînd şi continuarea, cu spaimă.

Tari nu spuse nimic.

– Ce se întîmplă? fu nevoit s-o întrebe. Am rămas în urmă.

Îşi desfăcu mîinile, într-un gest de neputinţă.

– Gagicuţa aia, Mary, a spus că a fost o problemă la spital. Că nu te-ai simţit bine, sau aşa ceva, iar acum eşti aici permanent şi nu mi se permite să te văd sau să-ţi vorbesc.

Tari îl privea. În acelaşi timp, se privea pe sine, lăuntric. Ce simţea? O, Doamne, arăta aşa de *bine!* Tocmai se spălase pe cap. Avea cămaşa atît de albă. Fundul, ce frumos i se vedea, strîns în blugi. Stătea în faţa ei, derutat şi derutant, încercînd să înţeleagă scena, şi totuşi nu exista nici o cale de a înţelege măcar pe departe ce se întîmplase, ce se întîmpla. Era picat de pe altă planetă. Era lumea de ieri. Era o parte din vechea Tari. Şi totuşi, în acelaşi timp, nu putea fi ignorat. Avea în el puterea. Puterea Diavolului. Puterea ispitei. Îşi aminti de trupul lui, carnea, zgomotele pe care le scotea. Îşi aminti dragostea cu care îi umpluse făptura.

– Ţi-e rău, Tari... sau ce? Nu pari bolnavă.

– Nu, nu sînt bolnavă, Rickey. Mă simt incredibil de bine, zîmbi ea, lăsînd să iasă la iveală o parte din vechea afecţiune. Suficient ca bază de pornire.

– Mi-a fost dor de tine, fetiţo.

Făcu un pas spre ea, întinzînd mîna s-o atingă.

Fără tragere de inimă, o întinse şi ea. Rickey se apropia de puntea dintre ei, sperînd că avea să-i permită s-o treacă.

Tari simţi emoţia cunoscută. Îi fusese dor de ea. Dar

ei de el? Dacă da, era cazul s-o spună? Degetele lui i le prinseră pe ale ei, înlănțuindu-se cu ele, prinzîndu-le într-o strînsoare care imediat deveni mîngîiere. Bum! Îşi simți inima punîndu-se în mişcare. Atît de rapid se întîmplă. Atît de automat.

– Ascultă, Tari. Nici nu m-ai lăsat să spun că-mi pare rău.

– N-a fost vina ta, Rickey. A fost a mea. Băusem prea mult. Mi-am pierdut capul.

– Nu, eu am fost de vină. Erai atît de frumoasă. Te doream atît de mult. Te doresc...

– Nu!

Cuvîntul îi țîşni din gură, surprinzînd-o cu forța sa.

În ochii lui Rickey se reflectă vehemența refuzului.

– Tari, ce faci aici? Dacă nu eşti bolnavă, de ce stai aici cu Douglas şi nu-mi răspunzi la telefon?

– Rickey, am mai încercat să-ți vorbesc despre asta. Nu merge.

– Căca-m-aş, Tari, te iubesc.

– Şi eu te iubesc, Rickey.

Şi nu mințea. Îl iubea. Iubea pur şi simplu.

– Adevărat? zîmbi el triumfător, fără a ştî în ce sens vorbise. Veni spre ea. O strînse la piept, în brațe.

Tari nu se împotrivi. Iubirea avea atîtea căi. Existau atîtea moduri de a ține la cineva. Niciodată nu puteau fi destule. Nu se diluau prin răspîndire. Primeau putere. Scopul nu era acela de a iubi complet o persoană, ci de a-i iubi pe toți cu aceeaşi intensitate cu care puteai iubi un singur om. În reciprocitatea acestei iubiri, posesivitatea şi gelozia se topeau. Aşa scria în cartea ei. O spunea cartea lui Dumnezeu. În paradis, nu existau decît nori şi perne de iubire necondiționată. Nimeni nu era exclus. Toți se desfătau în căldura ei. Niciodată nu se sfîrşea, fiindcă iubirea era eternă. Viața şi iubirea

puteau părea să moară pe tărîmul iluziei, dar în realitatea cerului erau infinite.

– Pot să te sărut? o întrebă, dintr-o dată speriat, în pragul intimității. Tari se schimbase în brațele lui. Nu mai părea vechea Tari. O simțea ca pe una nouă. Era încărcată cu o putere pe care el n-o putea înțelege şi îl stînjenea. O iubea, dar nu mai era sigur pe cine iubea, exact. Îl lăsase în urmă. Mersese înainte. Rickey se simțea ca un copil, ştrengar şi amăgitor, la hotarele lumii adulte, dar şi acut conştient să-i lipseau răspunsurile. Fața ei era întoarsă în sus spre el. Din ochi îi strălucea căldura. Dar, la cîțiva milimetri de buzele ei, sé retrase. Era prea bună pentru îmbrățişarea lui grosolană. Odată, în trecut, o făcuse de ruşine, profitase de ea, aşa cum făceau bărbații ca el. Ulterior, se îngrijorase, nu atît pentru ea, cît pentru el însuşi, temîndu-se că n-avea să-l mai respecte. Acum ştia cît de rău îi părea, fiincă avea impresia că între ei apăruse o barieră. O simțea. Îşi apropie din nou capul de ea, şi buzele de ale ei. Şi din nou se opri în ultimul moment.

– E-n regulă, spuse Tari.

Îi simțéa nesiguranța. Era atît de necaracteristică, dar şi plăcută.

Buzele i le atinseră pe ale ei, iar Tari îl sărută cu tandrețe. Era plină de afecțiune, dar patima rămînea înăbuşită. Există, însă nu mai era în planul întîi. Armoniile sexuale se desfăşurau uşor în culise, dar în inima ei Tari cînta o altă melodie.

Rickey se retrase.

– Te-ai schimbat, Tari. S-a întîmplat ceva cu tine. O simt.

– Da, răspunse ea simplu. Am de lucru.

– De lucru? Chestii de facultate?

– Nu, munca lui Dumnezeu. Muncă importantă.

– Munca lui Dumnezeu?

Glasul îi era îngroşat în incapacitatea de a înțelege.

– Trebuie să-i spun lumii despre iubire.

Îi văzu durerea şi jignirea străbătîndu-i chipul în timp ce îi vorbea. Ştiu ce urma.

– E opera lui Douglas, nu?

Cuvintele îi fierbeau de furie.

– El îți împoaie capul cu porcăriile astea. Te-a spălat pe creier în pizda mă-sii, Tari. A făcut din tine o smintită de sectantă. Se ține de jocuri cu mintea ta, îți dai seama, fiindcă nu se poate gîndi decît să se joace cu trupul tău. Ar trebui să-i iau în pumni moaca aia ipocrită. În noaptea aia ar fi trebuit s-o fac.

– Te rog, pleacă, Rickey.

Ridică mîinile:

– Okay, okay, mă duc, Tari, dar să ştii că n-am terminat. Oi fi eu doar un actor bătut în cap, da' n-am să stau cu palma-n cur lăsînd un Svengali zaharisit să-ți sucească mințile. Înțelegi ce zic? Să-i spui lui Douglas că dacă se-ncurcă cu tine, cu mine se- ncurcă, okay? Okay?

Se retrase spre uşă.

– Te iubesc, Rickey, mai spuse Tari.

31

– Am convocat această întîlnire, începu decanul, pentru că sînt de părere că ar trebui să stabilim foarte clar ce dorim să facem şi cum e cel mai bine să procedăm. Doctorul Douglas este un om cu o reputaţie considerabilă, oricît de nemeritată ar putea părea acum. E bogat, celebru şi cu relaţii sus-puse. Eu trebuie să am în vedere reputaţia şcolii. Va trebui s-o pun în balanţă cu responsabilitatea pe care aş putea-o avea faţă de Tarleton Jones.

– Iată esenţialul, interveni profesorul de medicină generală. Pacienta mea şi a profesoarei Hodges a fost diagnosticată ca suferind de o psihoză acută. Diagnosticul se susţine. A fost internată la *Robert E. Lee.* Internarea s-a desfăşurat legal şi atît în interesul pacientei, cît şi într-al comunităţii. A fugit. La descoperirea acestui fapt, ar fi trebuit să fie trimisă imediat înapoi în îngrijirea noastră. Nimic mai simplu.

– N-am exagera prea mult, spunînd că Douglas a răpit-o, adăugă Veronica Hodges.

– Dar doctorul Douglas e un psihiatru cu experienţă şi declară că nu e bolnavă, aminti decanul.

– Această decizie îi revine unei comisii de anchetă

legal constituite, cînd se va cere oficial investigarea ordinului de internare. Douglas nu poate împiedica procedura corectă în situația de față. A încălcat grav regulile.

Cîndva, profesorul Shindler se gîndise la o carieră de jurist.

– Cum poate spune cineva că nu e bolnavă? Se crede fiica lui Dumnezeu, pentru numele lui Dumnezeu. Chiar crede Douglas una ca asta? Dacă da, înseamnă că şi el e nebun. Ar trebui să-i administrăm nişte fenothiazine.

Veronica Hodges era în eală măsură furioasă şi surescitată. Prinsese un moment rar în viață, cînd datoria morală şi răzbunarea coincideau. Existau pe Pămînt destul de puțini oameni care-i plăceau, dar numai o singură persoană pe care s-o deteste. Era Marcus Douglas. O umilise în cel mai public forum al țării. Sărăcia ei intelectuală se dezvăluise în fața a milioane de telespectatori şi numai el era de vină. Nu trecea nici un minut în care să nu retrăiască oroarea acelui Waterloo/„Donahue" al ei. Fusese coşmarul suprem. Mantia tuturor realizărilor îi fusese smulsă cu brutalitate, lăsînd să se vadă nimic altceva decît mediocritatea ei dezgolită.

Acum, însă, soarta îi servise în sfîrşit un fîl, dacă nu chiar o chintă roială. I se ivise şansa de a-l distruge pe omul pe care-l ura. Dacă-şi juca atentă cărțile, reputația profesională a lui Douglas avea să fie ruinată. Practică defectuoasă, încălcarea codului etic, furt de pacienți, lipsa celor mai elementare aptitudini de diagnosticare, toate puteau fi dovedite împotriva lui. Iar cel mai magnific lucru era că dreptatea de afla de partea ei şi, mai important, avea un puternic aliat în persoana formidabilului profesor de medicină. Dacă li se alătura şi decanul, treimea avea să fie irezistibilă. Împreună, puteau garanta că seriozitatea de psihiatru a lui Douglas urma să rămînă

de domeniul trecutului.

– Apoi, mai sînt şi... şi fotografiile, spuse decanul, atingînd cu degetul mapa cafenie de pe birou, ca şi cum ar fi fost contaminată.

– Şi cum ai pus mîna pe ele? se interesă Veronica Hodges.

Decanul se strîmbă. O antipatizase instantaneu pe celebra manechină, cînd se prezentase în biroul lui, dar nu putuse trece cu vederea povestea pe care i-o spusese. Avea o cheie de la studioul actorului de cinema Rickey Cage, cu care se părea că tînăra Jones era „încurcată". Jodie Summerfield fusese „şocată pînă-n adîncul sufletului" să descopere fotografiile pornografice ale lui Tari făcînd dragoste cu altă femeie. Ştia că decanul răspundea de Tari ca studentă la medicină şi considerase de datoria ei să ia polaroidele şi să i le arate, pentru a putea acţiona în interesul Colegiului medical de Stat şi a proteja caracterul moral al unei studente. Decanul nu înghiţise găluşca. Summerfield duhnea a miasme verzi de gelozie. Trăsnea a răzbunare. Dar clişeele Polaroid spuneau adevărul şi era un adevăr care se înscria perfect în cursul de acţiune plănuit acum de decan şi colegii săi.

Respinse întrebarea lui Hodges:

– Principalul e că există.

– Ei bine, nu-s decît încă un cui în sicriul diagnosticului, replică Hodges, nedescurajată de refuzul decanului de a-i răspunde la întrebare. Fata este în plină decădere. Se lasă fotografiată în posturi lesbiene. Aude „glasul lui Dumnezeu" spunîndu-i că e fiica lui. Privind retrospectiv, au mai existat şi alte indicii. Doctorita Donovan s-a plîns că a avut o atitudine necorespunzătoare la un seminar. Şi eu personal am avut probleme cu ea. A fost neascultătoare şi jignitoare în timpul uraganului. S-a

comportat ciudat în legătură cu o leucotomie prefrontală. Am crezut că nu era decît o studentă dificilă. Acum, înțeleg clar ce se întîmpla. Dacă aş scrie un manual, nici n-aş putea visa un caz mai clasic de distrugere schizofrenică progresivă a personalității, încheie Hodges.

– Okay, okay, sînt de acord cu amîndoi, dar ce putem face, exact? întrebă decanul.

– Putem apela la Colegiul Medicilor din statul Florida să anuleze autorizația medicală a doctorului Douglas, răspunse Veronica Hodges; gura îi arăta ca o cicatrice chirurgicală pe față.

– Asta va dura o veşnicie... şi chiar mai mult, replică profesorul Shindler. Cred că mai bine ar fi să mergem la poliție cu ordinul de internare. Încă mai este valabil. Din punct de vedere legal, numai Veronica şi cu mine îl putem revoca. Aş zice să aşteptăm pînă cînd Douglas va lipsi din clinică, sau din oraş, iar atunci să intrăm cu un mandat şi s-o luăm înapoi. După o săptămînă, două, de medicație, probabil va începe să-şi recapete luciditatea şi să înțeleagă că a fost bolnavă, iar sonatul e Douglas. Atunci, la momentul oportun, îl putem înfunda.

– Să răpim o pacientă din clinica altui medic, împotriva voinței ei? clătină din cap decanul.

– N-am face-o *noi*. Ar fi treaba poliției, în temeiul ordinului de internare încă valabil. Gîndiți-vă la pacientă. E una dintre studentele noastre. Nu primeşte nici un tratament. Se pare că Douglas îi întreține iluziile. Are nevoie de thorazină. Are nevoie de ajutorul nostru, insistă Shindler, în timp ce Veronica Hodges încuviința dînd viguros din cap.

– Chiar credeți că poliția s-ar lăsa convinsă să ia o pacientă de la medicul ei? întrebă decanul.

– Pe dracu', nu-i medicul *ei*. Nici măcar nu crede că e bolnavă. N-a tratat-o nici un moment. Niciodată nu i-a

trimis-o un medic curant inițial. În sens tehnic, medicul ei din Miami este doctorul facultății de medicină, care a examinat-o înainte de începerea studiilor. Acel medic a trimis-o la Veronica şi la mine, după vizita în saloane. Insist să procedăm ca la carte. Douglas nu are nici o pansă, dacă se pretinde médicul ei.

– A, mai e ceva, spuse decanul, întrebîndu-se dacă era momentul cel mai potrivit pentru a-şi lansa bomba. Tocmai am primit un telefon de la redactorul meu din New York, cel care-mi publică manualele. Secția comercială a editurii *World Publishers* a contractat recent o nouă carte şi au trimis un memoriu intern despre ea. Redactorul meu s-a gîndit că ar putea să mă intereseze, datorită legăturilor lui Douglas cu facultatea de medicină. Douglas scrie o carte intitulată *Totul pentru iubire...* iar coautoarea este Tarleton Jones. Omul meu, care se pricepe, spune că se va vinde într-un tiraj de un milion jumate, ediție cartonată. Dacă o luați înapoi, Tarleton Jones va fi cea mai bogată şi celebră psihopată pe care ați avut-o în cariera voastră.

32

Marcus Douglas stătea rezemat de pernele limuzinei luxoase. Era adîncit în lectură.

„Viața poate fi o închisoare. O persoană e încuiată în trupul ei, privind înăuntru, incapabilă să scape decît în necunoscutul înfricoşător al morții. Prin dragoste, puteți începe să aparțineți universului pe care l-am făurit eu, şi să înțelegeți bucuria liniştii mele. Vă este frică de iubire, fiindcă vă temeți că iubirea vă va pune în puterea altora. Vă purtați singuri de grijă, pentru că nu aveți încredere în alții ca s-o facă. Decorați palatul sinelui şi fortificați castelul eului împotriva intruşilor, dar uitați să instalați podul iubirii. Prin urmare, nimeni nu poate intra, dar nici voi nu mai puteți ieşi. Vedeți iubirea ca pe cel mai mare risc. Vă temeți că vă va slăbi şi vă va lăsa la discreția altora. Dar eu vă spun, riscul este acela de a trăi o viață fără iubire. Procedînd astfel, veți fi devorați de flăcările lipsei de sens, în sălile pustii ale sinelui, iar țipetele voastre de neputință vor răsuna în vidul propriei voastre existențe. Aveți de ales. Singuri decideți. În fiecare zi, în fiecare minut, salvarea de sine constă într-un angajament în afară. Începeți cu iubirea. Începeți cu un

act simplu de iubire. Apoi, cînd întunericul se risipeşte în zori, încă un act de iubire va urma şi, la fel cum rîul curge de pe dealuri, apele lacului iubirii voastre vor creşte. Vă veţi revărsa în spaţiul veşniciei şi unitatea vă va fi răsplată, iar sensul vă va fi cîştig. Prin iubire, veţi ajunge să mă cunoaşteţi. Prin iubire, eu voi trăi în voi."

Marcus lăsă paginile jos. Acela era adevărul suprem. Calvarul omenirii era singurătatea, iar cauza fundamentală a acelei singurătăţi era întemniţarea fiinţei umane în propriul trup. Mintea nu putea scăpa din carcera cărnii. Dar în acea carte se găsea iubirea, ca antidot împotriva sinelui. Acolo se găsea moartea ca libertate supremă. Nu exista decît speranţă, bucurie şi eliberare din temniţa fizicului, în lumea plină de iubire a sufletului. În lumea pe care o descria acea carte, Marcus vedea oameni plutind unul spre altul, întîlnindu-se, devenind una cu natura şi cu Dumnezeu. Nu ţi se cerea să începi prin a crede în Dumnezeu. În schimb, ţi se cerea să crezi într-o emoţie cu care fiecare se cunoştea în treacăt. Ţi se cerea numai să dai iubirii o şansă de a face minuni. Dumnezeu avea să urmeze... fiindcă Dumnezeu *era* iubirea, sîngele sufletelor noastre, motivul şi explicaţia existenţei.

Luă receptorul telefonului. Întreaga minte îi era plină de importanţa acelui moment. Totul era atît de limpede. Cu claritatea sfinţeniei. Avea un sens nu numai perfect, ci şi al liniştii perfecte.

– Amoy? Marcus Douglas. A venit?

– Are zece întîlniri şi o conferinţă de vînzări în Bufalo dar, da, desigur, pentru tine „a venit" oricînd.

Era o glumă, dar una dintre acele glume care îmbracau adevărurile jenante pentru a le face mai digerabile.

Peste cîteva secunde, marele editor al firmei *World* veni la aparat.

– Marcus, Marcus, ce faci? Cu ce te pot ajuta?

– Voiam doar să vorbim puțin despre *Totul pentru iubire.*

– A, da. *Totul pentru iubire.*

Trîmbița avea o notă nesigură. Oare forțele de vînzare, agenții de relații cu publicul şi toți ceilalți se pregăteau pentru luptă? Din acest motiv dădea telefon Marcus.

– Ascultă, ştiu că nu eşti entuziasmat de proiectul ăsta. Tari e necunoscută şi crezi că va dilua numele de marcă, şi toată ideea te îngrijorează fiindcă o crezi cam țicnită...

– Nu. Nu, Marcus, nu țicnită. Cîtuşi de puțin. Am citit primele pagini. Cred că sînt foarte inspirate. E părerea noastră a tuturor, cei de la *World*. Desigur, e o îndepărtare... unii ar spune că o îndepărtare foarte mare, de la ultima carte. Dar, ascultă, dacă am şti ce vrea publicul, am fi dumnezei, nu editori...

Lăsă fraza în aer, dintr-o dată conştient că remarca lui fusese cam nepotrivită în contextul discuției.

Marcus nu păru să observe.

– Ții mine ce-ai spus, că pot face orice vreau, libertate totală, chiar şi o carte pentru copii...

– O carte pentru copii. Ha, ha! rîse editorul. Era rîsul care-ți iese cînd o persoană suprem de importantă a făcut o glumă de un prost gust uluitor.

– Ei bine, iată ce propun să fac. Acum cîteva săptămîni, cînd ne-am întîlnit, vorbeai despre un angajament pentru mai multe cărți. Ai spus, cred, că ai plăti mai mult decît oricine în termeni de garanție pentru drepturile de autor... cu douăzeci la sută, dacă țin bine minte.

– Asta a fost substanța conversației, cred, zise editorul. Oare psihiatrii înregistrau pe bandă convorbirile? Dar preoții?

– Ei bine, vreau o campanie mass-media pentru *To-*

lui pentru iubire, cum nu s-a mai făcut niciodată în publicistică. Vreau acorduri de subscripție cu librăriile, corespondență plătită la retur, toate stimulentele care le pot trece prin minte oamenilor tăi de la marketing. Pe urmă, vreau reclame t.v. zi şi noapte, saturație radio, baraj de artilerie în ziare şi reviste... numele tău şi tot restul. Pune-ți oamenii de la promovări speciale să împartă bunătățile care fac să le lase gura apă cumpărătorilor de cărți. Mă înțelegi? Vorbesc de o campanie majoră, megamajoră. Nu trebuie să mai rămînă nici o persoană în țară care să nu ştie despre carte.

– Ei, stai puțin, Marcus, nu cred că e cazul să ne ambalăm. Poți duce calul la adăpătoare, dar nu-l poți sili... ştii cum e. Dacă nu vor cartea, n-au s-o cumpere şi atunci praful s-a ales de toți banii pe promovare. Cred că trebuie să ai încredere-n noi cu...

– Voi semna un contract pentru trei cărți, pe baza drepturilor de autor de la ultima, şi nu iau nici un ban în avans.

– Aha...

În telefon se lăsă tăcerea. Limuzina trecea lin peste pod.

– Ascultă, Marcus, legătura e cam proastă. Ai putea fi aşa de bun să mai spui o dată ultima parte? Nu sînt sigur că am auzit corect.

Marcus o repetă cuvînt cu cuvînt, zîmbind înverşunat. Fiecare om avea prețul lui.

– Aşa ceva ar fi extrem de acceptabil, spuse micul glas de la capătul firului.

– Trec mine ca să scriem ceva pe hîrtie, adăugă Marcus.

Convorbirea se sfîrşise. Editorul continua să murmure despre excelenta idee de a trece totul pe hîrtie, cînd Marcus închise telefonul.

– Ştii unde mergem? îl întrebă el pe şofer.

– Da, nici o problemă. Am un unchi care stă la cîteva străzi distanţă.

– Bine.

Era emoţionat. Pornise la drum. Unde avea să-l ducă? Oare părinţii lui Tari urmau să-i arate calea?

Casa era tipic americană, cu o curticică în faţă şi, probabil, o mică grădină în spate. Un *Buick,* nici vechi dar nici nou, stătea în dreptul garajului închis unde se afla maşina-numărul unu. Curtea era bine întreţinută. Vopseaua de pe ferestre şi uşă era decolorată, dar nu roasă. În casa aceea nu se petreceau lucruri prea interesante. Şi, aproape cu siguranţă, nici nu li se ducea lipsa. Limuzina lui Douglas opri în faţă. Marcus privi spre etajul micii case. Tari fusese singurul copil. Oare avusese camera de sus, stînga? Acolo crescuse, se trezise în dimineaţa de Crăciun cu ciorapul de mărime decentă pe consolă, învinsese rigorile varicelei, trecuse prin chinurile sfîşietoare ale primei iubiri, supravieţuise umilinţelor şi speranţelor din zilele fericite de liceu?

– Aşteaptă, da? Nu ştiu cît va dura.

– Sigur, domnule doctor Douglas, răspunse şoferul.

Coborî. Poarta din faţă avea un cîrlig. Soneria produse o melodie undeva în casă.

Omul care-i deschise era scund şi îngrijit, cu mustaţă de funcţionar şi maniere politicos-distante.

– Domnule doctor Douglas. Ne-aţi găsit.

– Da.

– Poftiţi. Frances? Domnul doctor Douglas.

Se retrase pentru a-l lăsa pe Marcus să intre, în timp ce-şi chema soţia. Femeia apăru în grabă, foarte încîntată să-l cunoască. Îi citise cartea şi nu mai întîlnise niciodată un autor celebru, şi era o mare cinste... şi...

Marcus îi răspunse la toate platitudinile cu cîteva proprii. Îi estima deja ca un psihiatru cu experiență. Totul se găsea în acțiuni. Cuvintele nu contau. Bărbatul răspunsese la uşă. Stilul său spunea că în casă cînta cocoşul. Femeia era soția supusă, vorbind nimicuri ca să-şi ascundă nervozitatea.

– Ce face Sarah? întrebă soțul.

– A, da, Sarah. Eu o cunosc ca Tari, desigur.

– Da, şi-a schimbat numele.

Din tonul tatălui se simțea clar că nu-i plăcuse ideea.

– Înainte, se numea Sarah Bennett, preciză Frances. Acum e Tarleton Jones. Curios, ce are importanță pentru unii oameni, nu- i aşa? Noi, totuşi, ne gîndim întotdeauna la ea cu numele de Sarah.

– Nu mă îndoiesc, răspunse Marcus.

– Ce face? repetă tatăl întrebarea.

– Vă sîntem atît de recunoscători că... încercă nevasta-sa.

Privirea soțului îi reteză cuvintele. Ajunseseră într-un salon întunecos şi auster. Nu exista televizor. Scaunele erau incomode, dar tapițate expansiv. O fotografie a lui Tari stătea pe consolă. Arăta tînără, fericită şi inocentă. Şi frumoasă, încă de pe-atunci, la vreo paisprezece ani. Marcus se apropie, atras de ea.

E bine. Vă trimite toată iubirea ei, dar spune că vorbiți aproape zilnic.

Da, într-adevăr, răspunse mama adoptivă numită Frances. E o fată bună. Dintotdeauna a fost aşa.

Am fost foarte îngrijorați, reluă tatăl. Ne-au telefonat doi doctori şi directorul de la facultatea de medicină. Doi profesori, unul generalist, altul psihiatru. Au spus că Sarah nu se simte deloc bine şi că dumneavoastră nu aveți grijă de ea.

Era funcționar la emigrări. Stilul direct putea să nu fie

pentru el doar o simplă îndatorire. Putea fi şi o plăcere. Marcus nu-şi putu înfrîna sentimentul că *„mîinile tatei"* nu fuseseră întotdeauna blînde. Cu Frances? Cu Tari?

– Dar la telefon pare sănătoasă, interveni mama.

– Asta, da, încuviinţă tatăl, cam fără tragere de inimă.

– Aşa că nu ne-am băgat, continuă Frances. Mai ales de vreme ce v-am citit cartea. Părintele Hartnett de la biserică vorbeşte foarte frumos despre dumneavoastră şi spune că şi monsignorul de asemenea, chiar şi episcopul...

Lăsă fraza neterminată, vizibil impresionată de nişte personaje atît de importante din ierarhia catolică.

– Vă rog, luaţi loc, doctore, îl invită soţul ei.

– Sau ar fi mai potrivit să vă numim părinte? se interesă Frances.

– Tari îmi spune Marcus. Asta m-ar face să mă simt cel mai comod.

– Ce să vezi, rîse scurt tatăl. Se opri. Femeia îl privi mustrătoare. Marcus surîse. De la ea moştenise Tari catolicismul.

– Vă pot servi cu o cafea? întrebă Frances.

– Mulţumesc.

Femeia ieşi în grabă, uşurată să scape de conversaţia dificilă.

– Ce s-a întîmplat, exact? întrebă tatăl. A, a propos, eu sînt Tom. Tom Bennett. Trebuia să spun de la început.

– Tom, repetă Marcus, ca şi cum ar fi făcut un efort să înveţe numele pe dinafară.

Ce se petrecea? Era o întrebare bună, căreia Marcus încă nu-i răspunsese pe deplin. De aceea se afla acolo. Ca să afle. Totuşi, trebuia să spună ceva.

– Nu prea ştiu cum să explic dar... eşti catolic?

Da. Însă soția mea e cea adevărată, dacă înțelegi ce vroau să spun, rîse Tom, de astă dată cu nervozitate.

Ei bine, cred că, în esență, Tari a avut o experiență religioasă destul de semnificativă.

Aha.

Şi, din păcate, unii dintre medicii de la Miami au luat o drept un soi de colaps nervos.

Ei spuneau că dumneata ai interpretat-o greşit, explică direct Tom. Implicația era că nu împărtăşea neapărat credința soției sale în Douglas. În ce-l privea pe el, juriul era retras pentru deliberare, deşi „normalitatea" lui Sarah la Tari constituia un factor care nu putea fi ignorat.

Soția lui reveni cu cafeaua. Conversația se întrerupse în timp ce turna.

– Desigur, am fost întotdeauna împotriva plecării ei la Miami, spuse ea, sensul comentariului său nu-i fu clar nimănui.

– Nu e chiar *atît* de neobişnuit, în biserica noastră, să se producă miracole, continuă Marcus, uşurat că revenise adevărata credincioasă. Din cînd în cînd, oamenii au viziuni cu Dumnezeu sau Sfînta Fecioară. De fapt, aparițiile Mariei devin destul de răspîndite şi, desigur, stigmatele sînt departe de a fi necunoscute...

– A trecut Sarah a noastră prin aşa ceva? întrebă Tom, pe un ton profund sceptic.

– Cam aşa ceva. Da, cred că asta e.

– Cam aşa ceva, în ce sens? se interesă Frances, dezvăluind o latură mai dură a personalității ei. La telefon n-a pomenit despre nimic ciudat.

Marcus încercă să învingă irealul situației. Tari nu menționase niciodată la telefon că era fiica lui Dumnezeu. Şi nu era nici genul de informație pe care s-o trimită prin fax, printr-o carte poştală sau chiar o scrisoare.

Trase adînc aer în piept.

– Cred, de pildă, că a înfăptuit ceva ce s-ar putea foarte bine să reiasă că a fost un miracol.

Schimbară priviri, fără o vorbă. Totul depăşea experienţa lor. Şi nu prea se înscria nici în principalele experienţe ale lui Marcus.

Dar mai urma.

– Şi, personal, cred că are o relaţie foarte aparte cu Sfîntul Duh.

– Vrei să spui... ca... ca o sfîntă?

– Cred că asta ar fi ideea.

– În copilărie, nu era sfîntă, spuse Tom, cu deplină convingere.

– Nu, nici eu nu cred că era.

– Dar era o fată fermecătoare, interveni mama el. Era bună şi blîndă şi caldă, şi toată lumea o iubea. Şi băieţii o iubeau. Pe cuvîntul meu că da.

Gura tatălui se strînsese într-o liniuţă dreaptă.

– Speram să-mi spuneţi ceva mai mult despre copilăria ei. Despre caracterul ei: caldă, aţi spus, şi blîndă... Era foarte religioasă? Mai bine zis, conta mult pentru ea?

Răspunse Tom. Părea nedumerit. Nu i se întîmpla oricînd ca propria-i fiică să fie descrisă ca o sfîntă şi o făcătoare de minuni.

– Nu era fanatică. Era o fată normală. Frances a crescut-o în spiritul credinţei, se ducea la biserică şi credea în Dumnezeu, şi-şi spunea rugăciunile. Dar nimic altceva, ciudat sau ieşit din comun, dacă la asta te referi.

– Şi nu era sfioasă, introvertită, visătoare, retrasă? Fără prieteni?

– Doamne fereşte nu. Nici vorbă de aşa ceva, spuse Frances, rîzînd de o asemenea idee. Dar era încăpăţînată. Mereu să conducă ea. Ceilalţi copii făceau pentru

ea orice. Şi era dreaptă, dar cam nerăbdătoare. Şi foarte inteligentă. Dacă nu se apuca de medicină, ar fi făcut o avere din afaceri. Toată lumea spunea că urma să aibă mare succes. Muncea din greu, juca dur, asta era Sarah a noastră.

– Şi care a fost „miracolul" acela? întrebă tatăl.

– Biserica nu l-a investigat oficial, aşa că nu putem folosi, în sens tehnic, cuvîntul „miracol", dar se pare că a salvat vederea, dacă nu şi viaţa, unui tînăr intern care a fost atacat de un psihopat în spitalul unde lucra Tari.

– Dumnezeule mare, exclamă Frances. Era încă un lucru pe care Sarah nu-l menţionase la telefon.

– Şi relaţia aceea specială cu Sfîntul Duh? continuă Tom, funcţionarul de emigrări care era vizibil obişnuit să interogheze oamenii.

– A auzit voci. Şi scrie o carte. O mare parte din ceea ce scrie pare să-i fie comunicată de... de... ei bine, în lipsa unui cuvînt mai potrivit, de Dumnezeu, încheie Marcus, întrebîndu-se de ce îi trebuia un cuvînt mai potrivit decît „Dumnezeu".

– O carte?

– Da, ba chiar o carte foarte importantă şi foarte inteligentă. Şi, cred, foarte sfîntă.

– Sarah scrie o carte? întrebă tatăl.

– Va fi publicată. Sub numele ei. Şi al meu.

– Sarah scrie o carte împreună cu dumneata? repetă şi Frances.

Putea înţelege rostul, chiar dacă toate celelalte începeau s-o depăşească.

– Într-adevăr. Şi va fi o carte foarte cunoscută.

Se uitară din nou unul la altul. Li se citea ceva în ochi. Marcus vru să ştie ce anume.

– De fapt, voiam să vorbesc cu voi despre înfierea lui Tari.

Deveniră amîndoi rigizi. Funcționarul de emigrări se îndreptă în scaun ca un vătrai. Avea o expresie reținută. Frances îl privi. Subiectul îi aparținea lui.

– Ce doreşti să ştii?

– Am discutat cu Tari despre asta şi ştiu la fel de mult cît ştie şi ea, adică, în esență, ceea ce a aflat de la voi. Cred că amîndoi îl găsim puțin cam misterios pe avocat, Bertram Applegate, prin intermediul căruia s-a aranjat adopțiunea. Înțeleg că e avocat corporatist pe Wall Street, deloc specializat în adopțiuni particulare.

– Mi-a fost recomandat. Ne-a găsit-o pe Sarah. Nu m-am mai gîndit niciodată la el, răspunse Tom, cu fălcile strînse.

– Ei, oricum... n-a ajutat-o deloc pe Tari – ba chiar, s-a comportat de-a dreptul ostil cu ea. A refuzat să divulge numele mamei ei decedate. Nu-mi dau seama de ce ar fi luat această atitudine, voi ce credeți? îi privi Marcus atent în timp ce vorbea.

– Nu mă pricep la problemele legale. O fi avut el motivele lui. Şi nu văd de ce e era important pentru Tari să afle despre toate astea. Noi sîntem singura familie pe care a avut-o vreodată.

Se lăsă tăcerea. Frances stătea cu privirea în jos.

Marcus insistă:

– Pare atît de ciudat că mama a avut o sută de mii de dolari; şi totuşi nu ştia limba engleză, că a emigrat aici cînd era gravidă, fără nici o rudă la care să vină... şi că a primit viza atît de uşor, iar apoi l-a angajat pe avocatul acesta de bogătaşi, Applegate, ca să-i rezolve adopțiunea fetei...

Tom ridică din umeri.

– Nu e mai ciudat decît miracolele, cărțile şi profesorii care-mi dau telefon ca să-mi spună că fiica mea e nebună şi nu are voie să se apropie de dumneata.

Ostilitatea i se simțea clar în glas.

– De ce vrei să găsești familia lui Sarah? întrebă Frances. Ești îndrăgostit de ea?

La asta, Marcus nu se așteptase. Acum vedea de unde preluase Tari stilul direct și chiar intuiția. Obrajii i se înroșiră.

– Nu, evident că nu, minți el, și adăugă: Vrea să-și găsească familia. E o dorință absolut firească pentru o persoană adoptată.

– Ești medicul ei, preotul ei, sau ce? continuă Tom.

– Sînt prietenul ei.

– Dumneata și actorul ăla de cinema despre care tot vorbește.

Roșeața lui Marcus se intensifica. De la oamenii aceia n-avea să mai afle nimic. Se închiseseră în fața lui De ce? Trebuia să descopere. Trebuia să știe cine era Tarleton Jones.

Clădirea nu zgîria norii, ci îi străpungea. Era un vast falus de granit, scos direct dintr-un vis freudian, și se înfigea în albastrul pal al cerului într-un triumf coital. Holul era placat cu marmură. Busturi de personalități romane stăteau risipite pentru a crea o cuvenită grandoare augustiană. La biroul recepției lucrau numeroși bărbați în gri. Deasupra lor, în spate, cu litere aurii pe fond de mahon, erau scrise numele nababilor care „munceau" acolo și ale companiilor din proprietatea lor. Multe păreau variațiuni pe tema marii firme legale din Wall Street a lui Applegate, Myers și Runne.

Marcus se apropie de comptoar. În acel timp, își ridică privirea spre denumirile celorlalte companii. Nu o recunoștea pe nici una, dar majoritatea păreau să fie italiene și, după similitudinea numelor, companiile erau legate între ele.

– Sînt doctorul Marcus Douglas. Am o întîlnire cu domnul Bertram Applegate.

Recepționerul consultă catastiful legat în piele unde erau consemnate audiențele.

– La amiază.

Cuvintele „vă rog" păreau să fi fost omise intenționat.

– Luați liftul pînă la etajul trei, iar recepționerul de-acolo vă va conduce mai departe, adăugă el.

Cînd ajunse, Marcus trebui să aştepte cîteva minute. Se aşeză în confortul impresionant al antecamerei. Toată lumea avea timp să se liniştească acolo, pe măsură ce importanța lui Applegate şi a partenerilor săi se infiltra în psihicul celor ce aşteptau. Marcus era suprem de neimpresionat. Ca preot şi psihiatru, învățase că aparențele erau destinate numai să înşele. Pacienții şi penitenții îşi petreceau aproape tot timpul mințind. La fel, presupunea el, şi avocații de pe Wall Street... cu vîrf şi îndesat. Deschise servieta, neluînd în seamă obiectele de artă la mare modă în anii '80. Scoase mapa de manila. Şi se cufundă din nou în *Totul pentru iubire.*

„Învățînd să iubiți, nu veți încerca să simțiți. Lupta pentru a simți iubire atunci cînd iubirea e absentă nu va fi cîştigată. Aceasta este lupta pe care atît de mulți o pierd. Ura şi indiferența, plictiseala şi mîndria nu lasă loc pentru iubire, în mințile atît de multor oameni. Însă chiar şi cînd mintea e plină cu emoții negative de acest gen, există o cale de a iubi. Prin acțiune. Dacă nu puteți avea un gînd iubitor, atunci realizați o faptă iubitoare. Va întrerupe lanțul antipatiei. Va fi apa care ajută să crească în sufletele celorlalți floarea recunoştinței. Veți vedea răsplățile iubirii înainte de a-i cunoaşte senzația şi în întunericul vostru se va ivi un punct luminos. Acel mic punct de lumină va creşte pînă cînd toată mintea vi se

va umple de strălucirea iubirii. Şi atunci, veţi fi alături de mine. Prima faptă poate fi măruntă, un mic pas prin mulţime. Dar va fi o sămînţă sădită care într-o bună zi va face deşertul să înflorească. O vorbă bună cînd se intenţiona una crudă, un compliment sincer faţă de un duşman, un act de caritate pentru străinul de pe stradă. Acestea sînt temeiile iubirii în cei lipsiţi de iubire. Trebuie să fie construite ca o clădire, cărămidă cu cărămidă. Trebuie să fie scrise ca paginile unei cărţi, cuvînt cu cuvînt. Nu daţi înapoi din faţa imposibilităţii de a clădi întreaga construcţie. Nu vă feriţi cu neputinţă de perspectiva scrierii pînă la capăt a unei cărţi. Faceţi un singur pas, apoi încă unul, şi încă unul. Cu timpul, veţi înălţa templul meu. La momentul cuvenit, veţi scrie propria voastră carte despre iubire."

– Domnule doctor Douglas.

Fata se apleca spre el.

Marcus tresări. Avea impresia că-i rostise numele de mai multe ori. Fusese absorbit de manuscris. Forţa acestuia era extraordinară. De o filosofie aproape behavioristă. Se discuta despre minte ca şi cum ar fi fost inferioară trupului, chiar dependentă de acesta. Vechea idee a minţii ca motor principal, cu trupul ca slujitor, lipsea din acele pagini. „Acţionează întîi, gîndul va urma," era mesajul. „Învaţă să iubeşti nu prin gimnastică mintală, ci făcînd lucruri." Preceptul „prin faptele tale vei fi cunoscut" dobîndise o nouă semnificaţie. Faptele nu mai erau doar o simplă fereastră în gîndire. Erau *cauza* gîndirii. Şi era adevărat. De cîte ori ignorase povestirile pacienţilor şi îi descoperise din acţiunile lor? Era la fel de simplu ca roata, dar contravenea direct „înţelepciunii" populare. „Gîndeşte drept, apoi vei acţiona drept," era adevărul acceptat. Mai întîi, schimbă-ţi gîndurile, îndreap-

tă-ți-le, „comprimă-ți-le". Abia atunci, sănătos la minte, puteai trece la acțiuni sănătoase. Dar pentru a-ți îndrepta mintea aveai de rezolvat un rebus de o cutremurătoare intensitate. Parcă ai fi clădit un castel din nisipul uscat şi prefirat al plăjii. În momentul cînd era construit, edificiul ordonat era dărîmat de valul înspumat al vieții şi al experienței. A acționa, însă, era un lucru destul de clar. Cît de greu putea fi să-ți impui să spui o vorbă bună, să faci un dar din timpul tău, să lauzi, să încurajezi, să faci primul pas şovăitor pe drumul iubirii?

– Domnule doctor Douglas!

– A, da. Mă scuzați. Eram distrat.

– Domnul Applegate vă aşteaptă.

Cabinetul lui Applegate era conceput spre a intimida. Numai obiectele de artă cu putere industrială i-ar fi cumpărat pe toți avocații dintr-un orăşel de mărime medie din Wisconsin. Biroul partenerului era un heliport acoperit cu piele roşie decolorată. Iar apoi, apăru Applegate însuşi, suav în stil W.A.S.P.[1], cu părul cărunt dat cu Brylcreem şi aspect Brooks Brothers, lunecînd pe mochetă ca un petrolier pe apele golfului într-o zi calmă.

– Doctore Marcus Douglas. Ce onoare! Cartea dumneavoastră... cartea dumneavoastră, ce să spun... mi-a schimbat viața!

Aşa ieşise Applegate din pîntecul maică-sii. Nu-şi schimbase la viața lui decît scutecele şi amantele. Marcus nu fusese niciodată mai sigur de ceva.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră.

– Vă rog să luați loc. Da, stați jos, vă rog...

---

1. – *White Anglo-Saxon Protestant*, american alb protestant de origine anglo-saxonă (n.tr.)

Avocatul făcea cu mîinile mici gesturi de clasă superioară, în timp ce murmura frăzulițele absurde şi nesterminate ale clasei superioare.

– Vă pot întreba care e natura următorului dumneavoastră proiect literar? se interesă el.

– Este o carte nu foarte deosebită de *Biblie*, răspunse Marcus.

Nu rîse. Tăcerea se prelungi. Applegate simțea că era vorba de o glumă, deşi nu vedea nici o probă concretă. Poate că umorul lui Douglas era la fel de sec ca vinul Bordeaux care-i plăcea atît de mult lui Applegate.

– Țintiți sus, rîse el uşor.

Tăcerea deveni şi mai profundă.

– Deci, domnule, cu ce vă pot ajuta?

Timpul costa o grămadă de bani.

– Am o... prietenă, în Miami, numită Tarleton Jones. V-a căutat odată în legătură cu mama ei. A fost adoptată, iar dumneavoastră ați acționat din partea mamei, care murise la scurt timp după naştere. Se pare că nu v-ați simțit în măsură s-o ajutați pe Tari să descopere numele şi situația mamei sale. Vă amintiți cazul?

– Aha, făcu Applegate; îşi împreună vîrfurile degetelor, cu un zîmbet stingherit. Da. Îmi amintesc bine de fata aceea. Prietena... dumneavoastră, spuneți.

– Da, confirmă Marcus, fără să pună accentul pe cuvîntul „prietenă".

– Din cîte-mi amintesc, era o chestiune clară de discreție între client şi avocat. Am fost instruit de clienta mea, mama lui Tari, să nu-i dezvălui identitatea. Am considerat de datoria mea... atunci, ca şi acum... să-i respect dorința.

Îşi țuguiase buzele. Încă mai stăruiau resturile unui zîmbet.

– Existau cîteva întrebări cărora Tari le dorea răs-

punsul, continuă Marcus. Am găsit dificil de înțeles cum de o femeie care nu ştia limba engleză a putut emigra în America, fără a avea aici rude şi, probabil, nici loc de muncă. Şi se mai pune problema cum v-a găsit pe dumneavoastră ca avocat. Reiese clar... din multe elemente – gesticulă Marcus în jur, spre cabinet – că nu sînteți specializat în organizarea de adopțiuni private.

– Cu tot respectul, replică Applegate, coborîndu-şi perceptibil căldura din glas, e treaba mea. Ca psihiatru şi ca preot, doctore Douglas... Părinte Douglas... sînteți conştient, cu siguranță, de importanța discreției profesionale.

Marcus întrezărea capătul fundăturii. De-acum încolo, situația nu mai putea decît să se înrăutățească. Avea să fie tratat cu aceeaşi răceală ca Tari.

Atunci, se hotărî să încerce ultima şansă.

În timp ce vorbea, îl privi pe Applegate ca un uliu:

– N-am putut să nu observ numărul mare de firme italiene care funcționează în aceeaşi clădire cu dumneavoastră. După asemănările dintre multe nume ale lor, aş putea presupune că sînt proprietatea unei singure entități.

– Nu prea văd ce legătură are asta cu...

– Numai aceea că mama lui Tari era o italiancă venită din Italia... cu o sută de mii de dolari, continuă grăbit Douglas.

Îşi simțea pulsul accelerîndu-se. Nimerise peste ceva. Suavul Applegate arăta acum ca schimbătorul Watergate.

– Vă pot asigura că e o coincidență.

Minciuna era cusută cu ață orbitoare. Dacă Applegate nu avea nimic de ascuns, ar fi încheiat pînă acum

întrevederea, cu încă un scurt discurs despre privilegiul avocat-client, înainte de a-l conduce pe Marcus la uşă. Dar Douglas era încă în acelaşi loc. Ceea ce însemna că Applegate avea nevoie de mai mult timp ca să estimeze obiectivele lui Marcus, să descopere cît de departe era dispus să meargă pentru a şi le atinge.

– Nu mă îndoiesc că aşa este, continuă Douglas. Şi nu vreau să vă mai răpesc din preţiosul... din foarte valorosul dumneavoastră timp. Dar pentru a mă scuti de efortul satisfacerii curiozităţii mele în legătură cu toate aceste companii italiene, mi-aţi putea spune identitatea intereselor care le controlează?

Applegate tăcu. Cîntărea ceva în minte. Dacă Douglas dorea informaţia, o putea găsi în documentele publice. Iar dacă Applegate i-o ascundea, atunci suspiciunile aveau să-i crească.

– Cred că reprezintă interesele americane ale contelui de Lonza.

– Industriaşul italian?

– Da, cred că-l putem numi aşa.

– Iar firma dumneavoastră îl reprezintă?

Din nou, era o problemă care figura pe undeva în public.

– Unii dintre partenerii mei, răspunse Applegate. Vocea îi devenise mai rece decît zăpezile iernii.

Douglas se ridică.

– Vă mulţumesc foarte mult pentru ajutor. A fost o plăcere să vă cunosc şi-mi pare atît de bine că umila mea carte a avut o influenţă pozitivă în viaţa dumneavoastră.

Applegate abia se îndură să rostească un „la revedere".

În timp ce ascensorul cobora, moralul lui Marcus se înălța. Era sigur că găsise o pistă. Ceea ce știa despre contele de Lonza n- ar fi umplut nici un articol scurt în *U.S.A. Today.* Dar avea la Roma prieteni care fără îndoială știau tot ceea ce era de știut despre plutocraticul aristocrat italian.

33

Tari era obosită, dar continua să lucreze. Spatele-i era țeapăn. Îi amorțise fundul. Avea cîrcei la mînă, şi totuşi scria mai departe.

„Iubirea va fi mai limpede, nu de la început, ci numai la sfîrşit. În primele zile, iubirea poate orbi cu strălucirea ei. Poate fi răpită de emoții inumane, de obsesii, de posesivitate, de gelozie. Dar în amurgul vieții, cînd facultățile fizice slăbesc, atunci claritatea iubirii îmi va arăta calea."

Se opri. În cameră se făcuse frig. Un curent rece îi cuprinse inima. În amurgul vieții, avea să vină iubirea. Îşi îngropă capul în mîini, oftînd. Biroul era plin cu teancuri de pagini. Acum, dintr-o dată, simțea sfîrşitul. Timp de două luni, aproape trei, stătuse acolo, scriind cuvintele glasului interior care era atît al ei, cît şi al Lui. Fusese o perioadă de incredibilă emoție şi intensă singurătate, cu toate că îl avusese pe Marcus alături la tot pasul, cu încurajări şi ajutoare, şi cu trista căldură a dragostei pe care abia dacă îndrăznea să i-o mărturisească. Dormise, mîncase, făcuse exerciții în sala de gimnastică, dar în cea mai mare parte a timpului scrisese şi citise. Zorii deveniseră amiază, după-amiaza se transformase în

înserare, iar acum ştia că *Totul pentru iubire* era aproape gata. Şi mai ştia ceva, lucrul care-i înfrigurase inima. Misiunea ei de a aduce iubire în lume avea să se încheie odată cu acea carte. Era sarcina ei... singura ei sarcină... şi aproape se terminase. Ochii i se umplură de lacrimi, dintr-o dată, ca o furtună pe mare.

Marcus ciocăni la uşă.

– Intră, îl chemă ea.

Se apropie.

Tari întoarse capul spre el.

– Ce este, Tari?

Îi văzuse lacrimile. Avea glasul plin de îngrijorare.

– E aproape gata, spuse ea simplu.

Marcus privi topurile de foi.

– Cartea?

– Totul.

Îi prinse din zbor strania premoniţie a morţii, în plasa fină a sentimentelor. Acum era potrivit pe lungimea ei de undă, în iubire, cu uimire, cu respect.

– Explică-mi ce vrei să spui, Tari.

– Cînd o termin, totul se va sfîrşi.

Marcus aşteptă.

– Odată ce *Totul pentru iubire* o să fie scrisă, misiunea mea se va fi îndeplinit. O ştiu. Vei vinde cartea. Lumea o va citi, în primul rînd din cauza ta, iar mai tîrziu, datorită cuvintelor lui Dumnezeu.

– Dar nu vei muri, spuse el. E ridicol. Înţeleg de unde ţi-a venit ideea, însă...

– Ai dreptate. Nu există nici o profeţie. Nu mi s-a apus. Dar ştiu, şi nu trebuie să mă plîngi. Cum ai putea fi trist pentru cineva care va pleca să trăiască în iubirea perfectă?

– Cum poţi şti aceste lucruri?

– Cum am scris această carte? replică ea.

Îşi puse mîna pe pagini. La parter, două dactilografe o transcriau la maşină. Ajunsese un volum mare, *Totul pentru iubire*, vreo trei sute de mii de cuvinte, poate chiar mai mult, scrise fără revizuiri şi necenzurate de mîna omenească.

Chipul şocat al lui Marcus o privea lung. Nu trebuia s-o întrebe de unde ştia asemenea lucruri şi-i era teamă. Se uită înnebunit prin încăpere. De unde putea veni ameninţarea? Cum putea ajunge la ea moartea? Prin boală? Prin violenţă? Prin ce agenţie pămînteană putea fi îndeplinită voinţa lui Dumnezeu? Chiar în timp ce-i treceau prin minte aceste gînduri, se revoltă împotriva lor. Cu siguranţă, fata în care ajunsese să creadă avea o iluzie autentică. Nici un Dumnezeu bun n-ar fi ucis-o. Nici un Domn iubitor nu i-ar fi făcut vreun rău.

– Cum? întrebă el.

– Nu ştiu. La momentul potrivit, voi şti.

Zîmbi şi-şi şterse lacrimile. Premoniţia se instalase. Mai tîrziu, în nopţile negre ale sufletului, avea să se poată confrunta cu demonii ei, cum făcuse şi Iisus. Dar încă mai avea de lucru. Jocurile ambivalenţei, ale îndoielii şi fricii puteau să mai aştepte... aşa cum aşteptaseră şi cu atît de mult timp în urmă.

– Putem pleca? întrebă ea. Mi-e aşa de foame.

– Of, Tari.

În ochii medicului luceau lacrimi, şi într-ai preotului, şi într- ai bărbatului.

34

Intrau în cameră ca niște conspiratori, doi bărbați și o femeie, cu binele în guri și răul în suflete. Eraù ipocriții, scribii și fariseii religiei lor laice și, pe cînd se așezau în fotoliile cabinetului semiobscur, își șlefuiau deja cuvintele care aveau să le facă acceptabilă mînia din inimi.

Profesoara Hodges vorbi prima:

– E intolerabil. Pur și simplu nu se mai poate permite ca situația asta să continue, zise ea, cu vocea îngroșată de silă. Urlă toată presa despre cartea asta de Tarleton Jones/Douglas. Nu mai pot deschide un ziar fără să-i văd titlul. Suita mea știe că fata era internată cu ordin. Oamenii știu că am diagnosticat-o ca schizofrenică paranoidă, iar acum toți citesc ce sume fabuloase primește de la un editor absolut onorabil pentru a scrie o carte despre halucinațiile ei. Am ajuns de rîsul spitalului. Eu, de rîsul lumii. Nu-s obișnuită cu așa ceva.

Fierbea de mînie, sfîrîind ca un păstrăv în tigaie. Cel mai prețios păcat al ei era prefăcătoria intelectuală. Și-o cultivase, de-a lungul anilor, ca pe o tomată de soi ales. Roșie și robustă, trupeșă și lividă, stătea în ea, amenințînd să explodeze. Ultima oară cînd se întîlniseră, avusese speranțe atît de mari că situația se putea întoarce

în avantajul ei. Existau toate posibilitățile ca lui Douglas să i fie ruinate reputația și cariera. Și cînd colo, se întîmplase cel mai incredibil lucru. Psihopata „ei" urma să devină o celebritate putred de bogată. Faptul că o editură renumită era dispusă să publice „iluziile" lui Tari le conferea acestora respectabilitate. Era un indicator puternic al faptului că lumea din afară îl credea pe Douglas, nu pe Veronica Hodges. Reieșea că diagnosticul pus de ea era o glumă, alături de ordinul de internare și „competența" profesională. Nu exista decît o singură cale de a regla conturile, iar legea era de partea ei. Trebuia s-o aducă pe Țari înapoi în spital, sub „îngrijirea" sa și a profesorului Shindler. Atunci, toată lumea trebuia să accepte că Tari era nebună. Dintr-o lovitură, cartea lui Tari urma să fie demascată sau ca farsa crudă a unui psihiatru lipsit de scrupule, sau balivernele metafizice ale unui preot orbit de religie în fața realității aspre a nebunilor.

Degetele decanului erau împreunate ca în rugăciune. Pentru el, toate lucrurile țineau de arta posibilului. El era moderatorul, Vicarul de Bray, toți cameleonii care încercaseră de-a lungul anilor să fie de toate pentru toți și sfîrșiseră prin a nu fi nimic.

– Am discutat problema de mai multe ori cu departamentul poliției, spuse el prudent. Sînt foate categorici. Nu vor să emită mandat pentru scoaterea fetei din clinică. Subliniază că Douglas nu e numai un psihiatru acreditat de colegiul medicilor, ci și unul celebru și cu relații sus-puse. Pur și simplu refuză s-o facă. Șeful poliției a fost cît se poate de franc. El trăiește la nivelul lumii de zi cu zi. În departamentul poliției nu există catedre profesorale de înaltă ținută.

– Nu-și face datoria, mîrîi Hodges.

– Nu va fi nici prima, nici ultima dată că cineva nu-și

face datoria, replică decanul, cu un zîmbet subțire. De fapt, mi-a vorbit înviorător de onest. A spus că politica lui este de a nu irita niciodată pe nimeni care are acces instantaneu la *Oprah* şi *Donahue*. Destul de perspicace băiatul, în epoca noastră, nu credeți?

– Nu reputația ta e în joc, insistă Veronica Hodges, cu fața numai tunete şi trăsnete.

– Trebuie să găsim o soluție simplă, fu şi profesorul Shindler de acord.

Spre deosebire de Hodges, Shindler era inteligent. Diagnostician strălucit, gînditor original şi posesor al unei charisme acide, suferea totuşi de o insuficiență mortală. Ca medic, nu manifesta nici afecțiune, nici blîndețe, lucru de care era acut conştient. Nu le transmitea nici o încredere pacienților, în pofida priceperii lui. Pur şi simplu nu-l agreau. Shindler era destul de deştept pentru a-şi da seama de acest lucru şi ştia în adîncul sufletului că, din cauza acestei deficiențe, n-avea să ajungă niciodată un bun medic. Lipsa lui de empatie îi impunea stringent să-şi mențină statura intelectuală, care era baza respectului său de el însuşi. Acum, în toată povestea asta cu Douglas, i se diminuase serios. Trebuia să şi-l recupereze.

– S-ar putea, continuă el, ca într-o bună zi biata fată să iasă din Clinica Douglas. E de presupus că, într-o atare situație, poliția nu ar avea nimic împotrivă să acționeze în virtutea ordinului de internare.

– Aha, exalmă profesoara Hodges.

– Şi cine propui să finanțeze o supraveghere permanentă a Clinicii Douglas, necesară pentru a descoperi momentul cînd iese? întrebă decanul. Cu siguranță, nu departamentul poliției, asta ți-o pot spune. Şi, la fel de sigur, nici facultatea de medicină.

Se lăsă tăcerea, în timp ce toți se gîndeau la banii

...hotărîți... şi respingeau ideea.

N-ar putea fi „încurajată" să iasă? interveni Shindler. Vreau să spun, trebuie să aibă prieteni care-şi fac griji pentru ea. Trebuie să existe colegi care ar putea fi convinşi de adevărul situației... că omul acela periculos şi lipsit de scrupule profită de ea.

Era o fată, răspunse Hodges. Mi-o amintesc destul de bine, de pe vremea primei internări a lui Tari. Părea să fie cea mai bună prietenă. De fapt, cred că locuiau în acelaşi apartament. Era extrem de îngrijorată. Da, aşa era. Şi părea o fată de bun simț, cu picioarele pe pămînt.

Shindler se aplecă înainte:

Dacă fata asta ar putea fi convinsă şi făcută să înțeleagă că e în interesul lui Tari să ne fie predată nouă, atunci poate ar reuşi... s-o facă pe Tari să iasă din clinică, iar apoi să ne anunțe...

Aş putea vorbi cu ea, desigur, spuse decanul. Îi ştim numele?

Unul dintre numeroasele talente vag folositoare ale Veronicăi Hodges era memoria numelor.

Se numeşte Mary Allard.

- Îmi cereți s-o trădez pe Tari.

Decanul rîse indulgent.

- Nu, nu, draga mea. Ai înțeles pe dos. Îți cer să-ți ajuți prietena. E bolnavă. Are nevoie de ajutorul tău. Cu siguranță, nu se poate să nu înțelegi.

- Făcînd-o să vină cu mine, iar apoi turnînd-o ca s-o băgați în spital, asta se numeşte trădare. Ar însemna să mint.

Decanul trase adînc aer în piept. Convingerile morale ale tinerilor erau atît de obositoare. Slavă Domnului că le lăsase în urmă.

– Mary, dă-mi voie să te întreb un lucru. Crezi că

prietena ta Tari este fiica lui Iisus, singura fiică născută a Domnului nostru? Răspunde-mi doar la atît, bine?

Mary tăcu un moment.

– Nu, răspunse ea.

– Exact. Dar trebuie să-ți aminteşti că Tari *crede* acest lucru. Profund. Sincer. Din toate puterile. Ei bine, asta înseamnă nebunie. Psihoză. Dacă nu crezi că e fiica lui Dumnezeu... şi tocmai ai recunoscut că nu crezi... atunci nu-ți mai rămîne să crezi decît că e psihopată. Vreau să-ți amintesc că aproape ai terminat stagiul la psihiatrie. Dacă încă n-ai învățat acest lucru, nu vei fi o doctoriță prea grozavă.

– Dar una este să spunem că are nevoie de ajutor, şi alta s-o mințim, se încăpățînă Mary.

– E o dilemă din categorica scopul-scuză-mijloacele, declară categoric decanul. Sincer, dacă e psihopată, şi este, are nevoie de tratament. Ultimul lucru care-i trebuie e un om ca Douglas, care-i alimentează iluziile psihotice. E cel mai rău lucru pentru ea. Ar putea fi hotărîtor pentru prognoză. Dacă lăsăm să se instaleze acest proces schizofrenic, o poate distruge pe Tari pentru totdeauna. Eu nu pot lăsa să se întîmple asta. Tu poți? Ai vrea s-o ai pe conştiință, cînd poți face ceva?

Mary se foi în scaun.

– De ce nu puteți face ceva *dumneavoastră*? Sau poliția, sau altcineva.

– Fiindcă, draga mea, trăim într-o lume imperfectă politic. Douglas e un om puternic. Mulți oameni din orașul ăsta nu vor să răstoarne căruța cu mere. Poliția numai că nu mi-a spus că dacă ar putea acționa discret, în secret, în afara luminilor rampei, atunci ne-ar ajuta. Dar nu vor să facă valuri provocînd o confruntare. Atîta vreme cît Tari stă unde se află, n-o putem ajuta. E în ghearele unui om care se foloseşte de ea în propriile lui

[illegible] Cum ştim cu toţii, îşi face planuri să scrie cartea [illegible] cu ea... plină de prostii, îmi închipui... şi am aflat [illegible] la psihiatri care se pricep la asemenea lucruri că [illegible] Tari nimic n-ar putea fi mai rău. Ar fi literalmente [illegible] distructuos pentru sănătatea ei mintală, ca iluziile să-i fie acceptate şi întărite în felul ăsta. Trebuie să i le devin[illegible] cu ajutorul medicamentelor. Atunci, va vedea lu[illegible]. Atunci îşi va da seama că tot timpul am procedat spre binele ei. Crede-mă, îţi va mulţumi. Te vei comporta [illegible] o adevărată prietenă.

- Nu ştiu... Vreau să zic...

Ţii legătura cu ea? întrebă decanul, văzînd-o că [illegible]ovăia.

- N-am mai văzut-o de două luni şi jumătate, dar vorbim la telefon cam o dată pe săptămînă.

– Cum ţi se pare la telefon?

Era o întrebare pe care Mary şi-o pusese la nesfîrşit.

– Nu ca o nebună. Dar nici perfect normală, cred.

– E sub imperiul iluziilor?

– Da. Dar vorbeşte despre ele într-un mod atît de firesc...

– Ce face?

– Scrie, toată ziua scrie. Spune că îi vorbeşte un glas, sau îi dictează. Sau aude o voce în cap, ori altceva... nu ştiu... Am renunţat să încerc să mai ajung la vreo concluzie. Mai mult vorbim doar nimicuri despre problemele de şcoală, prieteni, televizor, din-astea...

– Va pleca din clinică?

– Spune că Douglas nu-i dă voie.

– Şi crezi că nu-i va nesocoti dorinţa?

Mary cugetă adînc. Ce să facă? Care naiba era cel mai just lucru? Se afla în decanatul facultăţii de medicină. Decanul îi explicase deja pe larg opiniile profesorului de medicină generală şi pe ale profesoarei Hodges,

principala psihiatră din *Florida State Medical College*. Erau profesorii lui Mary. Era studenta lor. Dacă ei nu ştiau ce vorbeau, atunci ce naiba căuta ea, Mary, la facultatea de medicină? Voia să fie doctor, om de ştiinţă. Citise manualele. Care erau şansele ca Tari să fie sănătoasă, cînd ea se credea fiica lui Dumnezeu? Aproape zero. Chiar dorea Mary să fie cea care o condamna pe Tari la o viaţă de nebunie? Dacă putea face ceva, cu siguranţă că trebuia s-o facă, inclusiv minciuna, trădarea şi vînzarea. I se cerea s-o strecoare pe Tari afară în noapte şi s-o dea pe mîna medicilor. N-avea să le-o predea unor duşmani. Urma s-o lase în mîinile vindecătorilor care nu voiau decît s-o însănătoşească, care nu urmăreau decît interesele lui Tari, la fel ca Mary.

– Nu ştiu dacă o voi putea convinge să iasă din clinică, spuse ea.

– Nu-ţi trece prin minte nimic ce-ar dori foarte mult să facă? Zile de naştere, petreceri, aşa ceva? o îndemnă decanul.

Mary se gîndi un moment. Nu, nimic de acest gen.

Dar se putea găsi o cale. Exista un om despre care Tari vorbea mult, mai ales recent. *Era* cineva pe care Tari dorea să-l vadă.

Numele care bîntuia prin mintea lui Mary ca un lup în noapte era Rickey Cage.

35

Telefonul țipă în urechea lui Marcus, smulgîndu-l dintr-un somn adînc. Înhață receptorul, mai mult ca să nu mai sune decît pentru a răspunde.

– Marcus, Marcus, prietene.

– Paulo? Paulo!

– Salutări din Roma, dragă prietene. Sper că nu te am trezit.

Marcus încercă să-şi risipească pînzele de păianjen din minte. Aprinse lumina şi se uită la ceas. Era cinci dimineața. Creierul începea să-i luceze. Era telefonul pe care-l aşteptase atîtea săptămîni. Inima îi bătu mai repede.

– Nu, Paulo, nu tocmai. Moțăiam doar.

– Am veşti pentru tine. Veşti fascinante.

Prietenul său era surescitat. Starea i se distingea printre cuvinte. Paulo, cel mai suav şi mai senin monseignor din Roma, şi pe departe cel mai bine informat, nu era omul hiperbolelor. Cuvîntul „fascinant" nu avea alt înțeles decît cel propriu.

– Ce-ai aflat, Paulo?

– O poveste uluitoare... şi, în contextul povestirii tale, de două ori mai uimitoare, miraculoasă poate... poate

chiar mai mult decît atît...

– Nu!

– Ba da. I-am pus pe oamenii mei la lucru de cînd m-ai contactat. S-au concentat asupra afacerilor şi situaţiilor politice ale contelui de Lonza, a activităţilor lui urbane. Nimic interesant în acel domeniu. Nimic ce să nu fi ştiut sau bănuit. Dar apoi au început să-i scormonească viaţa personală. Doi iezuiţi de-ai mei tocmai s-au întors de la Santo Pietro, din nordul Italiei. E un sat mic, dar contele are o locuinţă la ţară în apropiere. E una dintre casele lui favorite. Oamenii mei au de spus o poveste extraordinară.

– Putem vorbi despre ea acum?

– Am să-ţi fac un rezumat dar, sincer, cred că ar trebui să vii încoace şi să ne întîlim la Vatican. Pe baza probelor de pînă acum, avem temeiuri prima facie pentru o investigaţie majoră. Am cerut o audienţă la Sfîntul Părinte. Mă primeşte azi la amiază.

– E chiar atît de serios ca să-l deranjezi pe papă?

– Da. Aş dori să-i pot spune că vei veni la Roma. Va vrea să audă şi varianta ta şi să vadă orice dovezi concludente pe care le ai despre miracol. Iar dacă ai putea aduce şi cöpii ale scriiturii...

– Paulo, vorbeşte odată. Spune-mi ce ai descoperit.

Marcus nu-şi putea stăpîni nerăbdarea. Da, avea să zboare la Roma. Dar mai întîi trebuia să ştie totul.

– A început acum vreo douăzeci şi trei de ani... zise Paulo.

Glasul tăcea. Scrisul încetase să mai curgă. Mintea conştientă a lui Tari revenea încet la locul ei. Se întreba ce avea să mai urmeze. Nu urma nimic. Era sfîrşitul. Îl simţea cu tărie. Stînd nemişcată pe scaun, trase adînc aer în piept. Apoi, citi ultima propoziţie.

„Citind această carte, veți fi ajuns să mă cunoașteți. Este pașaportul vostru spre paradis. Vă iubesc."

Se terminase, dar Tari nu scrise „Sfîrşit". Acest cuvînt nu-i fusese dictat. *Totul pentru iubire* nu era atît o carte, cît harta unei călătorii. Nu avea început sau sfîrşit. În schimb, era un cerc. Ultima pagină trimitea înapoi la prima. Călătoria şi iubirea te duceau la destinație. Lui Tari i se luase o greutate de pe umeri. Partea vitală a misiunii ei se îndeplinise cu succes. Dar era mai mult de atît şi se înfioră în răcoarea dimineții cu gîndul la ceea ce trebuia să urmeze.

Se ridică şi merse la fereastră. Briza zorilor sufla dinspre răsărit, de pe mare. Dorea atît de mult să scape de scaun. Voia să se plimbe pe plajă. Voia să fugă pe stradă şi să se uite la oameni, să bea suc proaspăt de portocale în piață, pe Washington, şi mai presus de orice, voia să rîdă şi să se distreze, să chicotească împreună cu Mary... şi să-l revadă pe Rickey. Asta o dorea cel mai mult.

Dar îşi aminti cuvintele lui Marcus.

– Promite-mi că n-ai să ieşi din clinică în lipsa mea, Tari. Promite-mi.

Intensitatea privirii lui o speriase, cînd îi ceruse să-i promită.

– Nu eşti în siguranță decît atît cît te afli aici. Înțelegi?

- Sînt în siguranță oriunde, răspunsese Tari. Dacă trezi în mine, o ştii.

– Ți-a fost menit să stai de bună voie aici... să termini cartea.

Răspunsul lui Marcus era abil gîndit. Scopul lui Dumnezeu se fixase. Ceea ce trebuie să se întîmple, avea să se întîmple. Iar „voința" oamenilor făcea parte din acel mare plan. Dar oricît de multe decizii puteau fi iluzii şi

gînduri prestabilite de o putere mai mare, în lumea reală trebuia să simulezi că „hotărăşti" ce faci.

– Da, răspunsese Tari. Voi rămîne. E mai bine să nu mă distragă nimic. Dar trebuie şi *tu* să pleci? E chiar *atît* de important?

– Da, este. Ai încredere-n mine. Vom afla despre mama ta. Nu asta ţi-ai dorit întotdeauna?

Era ceea ce-şi dorise vechea Tari dar, într-un sens, acum nu mai avea nici o importanţă. Curînd, urma să-şi întîlnească mama. Curînd, avea să fie una cu trecutul, al ei, al tuturor, precum şi cu viitorul lor. Dar Marcus trebuia să plece. Îl muncea îndoiala. Dorea o dovadă despre ceea ce ştia, despre cine era ea. Îi era atît de greu să creadă. El şi prietenul său Paulo aveau să-şi execute dansul ritual în jurul faptelor, scoţîndu-le la lumină şi expunîndu-le în modul potrivit oamenilor deştepţi. Aveau să pună întrebări inteligente şi să nu lase nici o piatră neîntoarsă pînă nu aflau toate „adevărurile", şi încă mai aveau să se întrebe şi să oscileze, fiindcă nici unul nu atinsese credinţa perfectă prin iubire. Dar aşa era sortit să fie. După ea, aveau să urmeze ei. Urmau să fie purtătorii de drapel ai iubirii pe care Tari o adusese în lume. Aveau să distribuie cartea şi, în instanţele lor canonice, urmau să cearnă probele divinităţii ei, iar concluziile aveau să le uşureze altora saltul de credinţă oarbă. Avea să-i fie dor de el, de ochii lui trişti, de inima bună, de nerăbdarea lui şi modul blînd în care o iubea.

– Nu vreau să te părăsesc, Tari. Ştii asta, nu-i aşa?

– O ştiu. Întoarce-te cît mai repede.

După plecarea lui, ea învăluise singurătatea şi începuse să asculte şi să scrie cu vigoare reînnoită. Acum terminase, înainte ca el să se fi înapoiat.

Telefonul sună. Perfect. Trebuia să fie Marcus sau Mary. Voia să stea de vorbă cu cineva.

Răspunse.

Tari, bună, iubito. Ce faci? Cum mai merge?

Excelent, Mary. Cît mă bucur că ai sunat. Tocmai mă gîndeam la tine. Sînt atît de uşurată. Am terminat cartea.

Serios? Dar e minunat. Cînd apuc şi eu s-o citesc? Toate ziarele şi revistele numai despre ea vorbesc. Va fi un succes enorm.

– Va aduce iubire în lume.

– Da, Tari, şi un munte de dolari, ţie şi lui Douglas.

– E opera lui Dumnezeu, Mary.

– Încă o mai crezi, adică, o crezi cu adevărat, Tari?

– Vorbeşti ca o doctoriţă.

Dintr-o dată, Tari simţi neliniştea prietenei sale. Percepea tensiunea prin cablu. Se întîmpla ceva. Ce?

Mary inspiră adînc. Lui Tari i se păru că lua un soi de hotărîre.

– Marcus e tot plecat? întrebă ea.

– Da. De ce?

– Păi, mă gîndeam că poate, dacă ai terminat cartea, am putea ieşi cu toţii, să dansăm, să ne facem de cap. Ai nevoie.

– Oarecum. Şi eu mă gîndeam la asta, cînd ai telefonat. Ar fi extraordinar să umblăm prin cluburi... doar încă o dată. Dar zău că nu pot. I-am promis lui Marcus. Am anumite motive pentru care nu pot. Ar fi dificil să ţi le explic.

– Ei, haide, Tari. Are Dumnezeu vreo regulă împotriva distracţiei?

Tari stătu o secundă pe gînduri. Atît de des se părea că avea. Poate că de-asta „distracţia" era atît de rar ceea ce se pretindea a fi.

– *Ar fi* distractiv să mergem la dans. Şi să mîncăm de cină. *Cassis* mai e fierbinte?

– Fierbe, iar *Les Bains* se deschide în sfîrşit, mîine seară. Bal *mare*. Ar trebui să fie mortal.

– Mîine seară?

Tari îşi simţea forţele slăbind. I le simţi şi Mary. Decise că era momentul să scoată atuul.

– L-am văzut seară pe Rickey în clubul lui.

– *Da?* Ce făcea? E din nou cu Jodie?

Vocea lui Tari era plină de emoţie şi dintr-o dată, de asemenea, şi trupul ei. Se gîndise la el atît de des. Niciodată nu dispăruse cu adevărat. Rickey acoperise prăpastia dintre noua Tari şi cea veche. Intensitatea pasiunii pe care o împărtăşiseră i-l arsese cu fierul roşu în suflet. Era stigmatizată de trupul lui. Indiferent că i se îngăduia sau nu, avea să ia acele amintiri cu ea în paradis.

– Era singur, în mijlocul găştii lui obişnuite de acoliţi.

– Ai vorbit cu el?

– Da.

Mary aşteptă, cu momeala în cîrlig.

– Şi? Mary!

– Ei, Tari. Ce-i asta? Încă te mai interesează...?

– Spune-mi doar ce-a zis, Mary.

– A zis că ar vrea foarte mult să te revadă, dar tu n-ai voie să ieşi din lăbăreala aia de clinică. Termenul e al lui, nu al meu.

– Serios?

– Aşa a zis. Şi pe urmă a spus despre Marcus Douglas nişte lucruri pe care probabil n-ai vrea să le auzi. Apoi, a spus că a renunţat să te mai caute fiindcă niciodată nu-i răspunzi la telefon.

– Şi tu ce-ai spus?

– Am spus că ar trebui să mai încerce, fiindcă ştiu că în adîncul inimii îţi totuşi la el.

– Mary, nu se poate. Nu trebuia să-i spui aşa ceva.

– E adevărat, nu?

– S-ar putea să fie puțin adevărat, rîse Tari. Era atît de plăcut să rîdă.

– Oricum, a zis c-o să te sune. E foarte drăguț, Tari. Ce-ar fi să mai ieşi cu el o dată, acum cînd cartea e gata, iar Douglas şi poliția gîndului sînt departe? Am putea merge cu toții undeva... ştii... o adevărată seară în South Beach. Le mai ții minte?

Tari şi le amintea. Fragmentar, cel puțin. Era momentul ideal. Se potrivea perfect cu starea ei de spirit. Din nou Rickey. Atingerea, mirosul, senzația lui. Acolo era lumea de care se îndepărtase. Era muzica, rîsul, sexul şi momentele plăcute.

Tari simți fiorul emoției... urmat apoi de altceva. Voia să meargă cu ei, la o seară inocentă în oraş. Dar, la sfîrşit, cînd întunericul se întîlnea cu zorii şi muzica începea să se stingă, cînd se spărgea petrecerea şi voia bună se prăbuşea în vacarmul dimineții... Tari ştia că Mary avea s-o trădeze.

36

Cotiră de pe Collins pe Washington, iar Tari se ţinea strîns, cu capul îngropat în spatele lui Rickey şi nasul lipit de pielea moale a scurtei. Rickey strîngea din omoplaţi, cuprinzîndu-i faţa între ei, într-un gest de afecţiune. Tari ieşise din clinică, îşi reluase viaţa de distracţii şi zîmbea cu buzele pe geaca de piele, amintindu-şi. Aceasta era viaţa cu Rickey – motociclete şi gîlcevi, momente fericite şi mohorîte, tonuri negre şi albe pe tăişul soartei. Ca pentru a sublinia ideea, motocicleta încetini la intersecţia dintre Washington şi Espanola, intrînd pe strada clubului *Dreemz.* Îl aşteptau. În faţă stăteau aliniate vreo zece *Harley*-uri, deja încărcate cu anturajul. Urlară saluturi de bun venit, iar Rickey le făcu cu mîna în timp ce încetinea la pas, cu motorul mîrîind, prin faţa lor. Apoi întoarse cu o sută optzeci de grade pe carosabilul îngust, zgîriind cu tălpica asfaltul încins, într-o ploaie de scîntei.

– Ne vedem la *Cassis,* chiui el şi se repzi pe Espanola, în direcţia de unde venise.

O luară la rînd pe urmele lui, ca o gardă de onoare cu motociclişti pentru rege şi noua sa regină, şi curînd strada strîmtă se umplu de duduitul motoarelor. Trecă-

toți se opreau să privească spectacolul... culori vii în lumina albastră a înserării, picioarele goale și bronzate ale fetelor de pe motociclete, cozile fluturînde ale călăreților. Tari privi în urmă spre procesiunea de *Harley*-uri și în suflet îi explodă surescitarea. O, ce nebunie! Ar fi vrut ca strada Washington să nu se mai sfîrșească, dar *Cassis*, restaurantul cel mai select din South Beach, se apropia deja. Pe trotuar stăteau cîțiva chelneri și valeți pentru parcare. Unul cîte unul, cu Rickey în frunte, într-o sincronizare ce părea atent coregrafiată, motocicletele fură introduse în spațiile de parcare.

Era aproape noapte, iar cerul de deasupra orașului Miami ardea în văpaia sîngerie a amurgului. Înăuntru, restaurantul scînteia în lumina lumînărilor, iar ceilalți meseni admirau tabloul prin ferestrele prelungi. Două chelnerițe ieșiră grăbite pe ușile principale ale restaurantului. Aduceau în brațe o duzină de făclii aprinse. Fiecare chelner luă cîte una, începînd să formeze un culoar ce se întindea de la intrarea în *Cassis* pînă la locul unde Rickey și Tari descălecau de pe motocicletă.

Tari îl privi.

- O, Rickey, murmură ea.

- Bun venit înapoi în viața mea, replică Rickey, luînd-o în brațe de față cu toată lumea... și o sărută.

Uralele și aplauzele mulțimii, torțele aprinse în asfințit și învelișul cald al aburilor formau acompaniamentul sărutului.

Tari se lăsă în voie. Nu conta că erau în public. Nimic nu mai conta, decît trupul ei care de topea dintr-o dată... și al lui. Pe buze li se simțea disperarea. Gurile știau că nu aveau mult timp și înșfăcau hulpave momentul, lacome de atingeri și senzații. Trupul lui era peste al ei, la fel de pietros și solid pe cît era de fugar timpul. Brațele sale o înconjurau ca două cercuri de fier, mulînd-o

după formele lui. Limba o invada cu patima ei furioasă. Îl sărută şi ea, cu cruzime. Gura-i era însufleţită de panică fiindcă ştia că îi aştepta un sfîrşit. Să dureze. Să se întipărească în memorie, unde putea trăi veşnic. Să reţină gustul, moliciunea umedă, senzaţia împreunării, pînă cînd trupurile nu mai existau şi doar spiritele mai bîntuiau munţii fantomatici ai eternităţii. Tari îşi încleştă degetele în părul lui, coborîndu-i faţa cu forţa. Se aplecă peste ea cu toată puterea trupului său, împingînd-o înapoi în timp ce se ospăta din gura ei.

Spectatorii tăceau, uimiţi de pasiunea eliberată cu atîta violenţă. Făcliile continuau să pîlpîie, pe lîngă privirile lor. Expresiile de pe chipurile micului public erau straniu de nestînjenite. Nimeni nu se jena de manifestarea aceea afectuoasă în public, fiindcă era mult mai mult decît atît. Avea o intensitate primordială. Dorul unui bărbat de o femeie, al cărnii de carne, se distila pînă la esenţă sub ochii lor. Trăia acolo în timp ce iubeau, în mintile privitorilor, magnific, înspăimîntător, arzător ca flăcările torţelor pe care le ţineau în mîini.

– Te iubesc, Rickey.

– Şi eu te iubesc, fetiţo.

Şi reveniră la realitate. Vraja senzuală se risipi, rana dorului era în parte tămăduită. Încă o dată, în jur izbucniră aplauze şi strigăte zgomotoase. Ţinîndu-se de mînă, porniră prin culoarul flăcărilor pîlpîitoare, pentru a intra în restaurant.

Înăuntru, *Cassis* era o cavernă a magiei. Tot salonul era luminat numai cu lumînări. Lumina dansa din tavane, fulgera prin colţuri întunecoase, în timp ce clienţii regulaţi din SoBe şi turiştii care ştiau începură să bată din palme, ovaţionîndu-i pe îndrăgostiţii care-şi făceau apariţia. Restul consumatorilor stăteau buluciţi la barul prelung, aşteptîndu-l pe înaltul oaspete. Rickey şi Tari, cu suita

după ei, porniră spre întîmpinarea lor.

Se adunară în jur, iar Rickey le-o prezentă pe Tari invitaților. Era copleşită de mulțimea participanților la petrecere. Fusese atît de mult timp singură. Un veac, fusese ruptă de această lume a glumelor şi a petrecerilor. Acum, abia dacă mai ştia cum să procedeze. Se pierdea într un labirint de vorbe istețe şi zîmbete complice, în vreme ce-l lăsa pe Rickey s-o conducă printre trupurile bronzate şi belşugul de frumusețe. Tot timpul, se gîndea la sărut şi la ceea ce însemnase, şi cît de mult avea de pierdut. Strînse cu putere mîna lui Rickey, trăgîndu-l înapoi pînă ajunse aproape de el. Se simțea bine, în răgazul acelei insule, ca o corabie ancorată la adăpost de furtună, noaptea. Rickey se întoarse spre ea, simțindu-i brusca vulnerabilitate.

– Hai să mîncăm, spuse el. Stăm împreună la cină.

Şi, imediat, strigă:

– Mîncare!

Ca la un semnal, toți se repeziră spre masa din centru, care străbătea restaurantul ca o coloană vertebrală.

Îi trase un scaun.

– Bună, scumpo, o salută Mary, din partea cealaltă a mesei. Era aşezată deja.

– Bună, Mary.

– Lui Mary trebuie să-i mulțumim pentru asta, explică Rickey. Ea mi-a dat curajul de a mai încerca măcar o dată.

– Mary vrea pentru mine numai ceea ce e mai bun, privi Tari drept în ochii prietenei sale.

Mary roşi într-o clipită. Obrajii i se aprinseră ca mînjiți cu sînge.

– Uneori, cred că mie toți prietenii nu-mi doresc decît ceea ce e mai rău, replică Rickey.

– Ar trebui să ți-i schimbi, interveni Mary, bucuroasă

de noul subiect.

– N-n, făcu Rickey. Tot ce mă interesează la un prieten e de cît timp îl cunosc. E singurul lucru care nu se poate înlocui. Loialitatea e un cîştig rar.

– Da, răspunse Tari,dar şi prietenii trădează.

– Ce naiba vrei să spui? o întrebă Rickey. Te-a făcut cu ou şi cu oţet? Nici o grijă. Se întîmplă tot timpul.

Mary privi faţa de masă. Pentru a mia oară, îşi reexamină conştiinţa. Chiar era spre binele lui Tari? Era cu adevărat nebună? Avea într-adevăr nevoie de thorazină şi de un ordin de internare? Da. Da. Da. Altă posibilitate nu exista. Profesorul de medicină, decanul şi profesoara Hodges formau un trio pe care Mary pur şi simplu nu putea să-l ignore. Erau savanţii nepăsători care nu aveau motiv să-i facă lui Tari nici un rău. Douglas era cel cu influenţa negativă, care manipula psihoza lui Tari în propriile lui scopuri. Da, trebuia să-şi urmeze planul, spre binele prietenei sale. Tari trebuia să fie salvată de ea însăşi. Dar, în pofida certitudinii, Mary nu putea să nu se simtă ca un Iuda feminin. Undeva, în noaptea plină de aburi, avea să înfăptuiască trădarea. Iar acum simţea că Tari ştia.

– Trebuie să se întîmple, spuse Tari, parcă răspunzînd gîndurilor lui Mary.

– Te simţi bine? se aplecă Rickey spre ea. Pe sub masă, piciorul i-l găsi pe al ei. Dintr-o dată, devenise palidă.

Tari îi zîmbi, luminîndu-se la faţă.

– Da, minunat. Am avut doar un moment mohorît. Mi-a trecut, spuse ea, rîzînd.

Locul de lîngă Tari era încă gol.

– Cine stă aici? întrebă ea, luînd plăcuţa cu numele.

– Chris Blackwell, răspunse Rickey. Proprietarul de la *Marlin.* Un tip foarte mişto.

De-asta încă n-am mai fost acuzat niciodată, replică un glas cu accent englezesc aristocratic, lîngă umărul lui.

Salut, Chris, îi surîse Rickey. Iartă-mă că ți-am făcut presă proastă. O cunoşti pe Tari?

– Numai după reputație. Am auzit că în curînd vei fi o scriitoare celebră.

Îi strînse lui Tari mîna şi se aşeză. Nu arăta, nici nu vorbea ca fondatorul unei mari companii de discuri. Dar, în fond, vechii harrovieni erau specializați în *contre-emplois*-uri.

– Citeşti ziarele? întrebă Tari.

– Ei, ocazional, dar de fapt am auzit despre tine de la fata care-mi conduce firma de publicitate, Susan Magrino. Zice că *Totul pentru iubire* va fi evenimentul publicistic al anului viitor. Comenzi în avans de peste un milion, o reeditare la Ballantine pentru un record de nonficțiune... mi se pare o treabă destul de serioasă.

– Va schimba lumea, spuse Tari simplu.

Văzu ochii lui Mary îngustîndu-se. Lîngă ea, Rickey se simțea dintr-o dată incomod pe scaun.

– La fel am crezut şi eu despre contractul cu Bob Marley, spuse binevoitor Blackwell. Din păcate, lumea a fost mai rezistentă la schimbare decît mă aşteptasem.

– Pentru iubire e gata toată lumea, replică Tari. În timp ce vorbea, se întoarse spre Blackwell. Intensitatea i se focaliză asupra lui.

– Nu te pot contrazice.

Acum şi el se simea stingherit. Englezii erau nervoşi la orice discuție despre iubire. Şi priveau cu neîncredere atît hiperbolele, cît şi fanatismele. Focul din ochii lui Tari ardea o idee cam prea strălucitor.

– Dar iubirea nu există pe-aici de-o bună bucată de vreme? interveni Richard Pollman. Bronzat şi arătos, im-

presarul de noapte din South Beach şi guru al agenţiei de modele avea o minte şi o limbă ascuţită.

Se aplecă pe spate, pentru a lăsa chelnerul să servească *vichyssoise.*

– Şi electricitatea e printre noi de o bună bucată de vreme, spuse Tari. Totul e să ştii cum s-o foloseşti.

– Iar cartea ta ne învaţă? se interesă Richard.

– Dumnezeu ne învaţă, prin cartea mea.

– Adică, întrebă Blackwell, cu un uşor zîmbet jucîndu-i pe buze, cartea ta e cuvîntul lui Dumnezeu?

– Da, răspunse Tari.

– Vrei să spui, reluă Richard, care mai era şi ziarist şi-i plăcea ca toate să fie clare, că Dumnezeu ţi-a spus ce să scrii.

– Da, repetă ea. Cuvintele din cartea mea sînt cuvintele lui Dumnezeu.

– Pot să te citez cu declaraţia asta? întrebă Richard.

– Tari nu vorbeşte în sens literal, interveni Mary. Vrea să spună că trăieşte pentru Dumnezeu, că tot ceea ce face e pentru El, că El a creat totul... ştiţi cum e, cînd cineva ia religia în serios.

– Cum ar veni, Dumnezeu e răspunzător de toate, spuse Rickey.

Împreună, formaseră echipa de reducere a pagubelor, cu misiunea „s-o apărăm pe Tari de ridicol".

– Nu asta am vrut să spun, explică Tari.

La masă se lăsase o misterioasă linişte. Telegraful semnala o posibilă dramă în capul mesei. În South Beach, nimeni nu voia să piardă o asemenea ocazie.

– Ceea ce vreau să spun, urmă Tari, e că Dumnezeu mi-a dictat cartea, iar eu am scris cuvintele. N-am fost decît o stenografă. N-am luat parte deloc la creerea ideilor din carte. Toate sînt opera lui Dumnezeu.

Cuvintele îi cădeau ca acidul în tăcerea ce se lăsase.

Dar Douglas? întrebă Rickey.

Tari întoarse capul spre el:

Ştie adevărul. Şi-a împrumutat numele pentru carte, ca oamenii s-o cumpere şi s-o citească. El n-a jucat nici un rol. Dumnezeu a scris-o.

Se îndreptă în scaun. Era departe de ei, de superficialitatea lor, de moda, de frumuseţea şi de succesele lor.

Cei de la masă îi simţeau îndepărtarea. Christy Turlington, frumuseţea îngheţată cu chip ca de spiriduş, o simţea. Naomi Campbell, exotică şi erotică, era pe aceeaşi lungime de undă. Gianni Versace, eroul din South Beach, era şi el conştient de ea. Mickey Rourke, cu şortul său de surfer, şapcă roz de baseball şi cămaşă hawaiiană, exclamă încet:

– Mamăă!

– Asta nu te face să fii cam deosebită? întrebă delicat Chris Blackwell. Vreau să spun, pentru că ai *hot-line*-ul tău personal cu Dumnezeu?

Cineva din lungul mesei nu-şi putu stăpîni un chicotit.

– Cînd ne rugăm, vorbim cu Dumnezeu, spuse Tari. E chiar atît de ciudat că ne mai răspunde şi El uneori?

– Există răspunsuri, replică Blackwell, nu fără blîndeţe, şi există dictări de cărţi. Okay, ai auzit o voce, dar de unde ştii că a fost vocea lui Dumnezeu? Ar fi putut să fie o plăsmuire a propriei tale minţi. Dacă eu aud un glas străniu la telefon, atunci ştiu cu siguranţă că cineva îmi vorbeşte. Nici măcar nu ştiu al cui e glasul. Chiar dacă străinul se prezintă. Nu am cum să-l verific. Poate fi un impostor.

– Asta fiindcă presupuneţi că toată cunoaşterea provine din simţuri. A vedea înseamnă a crede. A atinge e adevărul. Credeţi că o voce îi aparţine cuiva, cînd o auziţi răsunîndu-i din gură şi cînd îi vedeţi buzele miş-

cîndu-se. Dar eu vă spun că există o formă de cunoaştere mult mai fundamentală. Este o cale religioasă a cunoaşterii. Se numeşte credinţă. Cu credinţa, puteţi şti chiar şi dacă sînteţi orbi. Cu credinţa, puteţi atinge fie şi cînd nu aveţi mîini. Cu credinţa, nu mai aveţi nevoie de urechi ca să auziţi. Eu am credinţa în Dumnezeu, Tatăl meu, şi ştiu ceea ce voi nu ştiţi. Într-o zi, veţi vedea la lumina iubirii lui. Într-o zi frumoasă, prin iubire, îi veţi auzi mesajul. Din paginile cărţii mele, veţi afla cum se simte prezenţa Domnului. Atunci, neştiinţa „înţelepciunii" voastre va fi înlăturată ca un castel de nisip.

Liniştea devenise contagioasă. Se răspîndea în lungul mesei de guri deschise şi nemişcate. Se revărsa peste marginile grupului, spre cei de la mesele din jur. Mai departe, consumatorii simţeau scăderea nivelului sonor şi coborau glasurile, căutînd în jur cauza.

Richard Pollman îndrăzni să spargă tăcerea.

– Dar, Tari, dacă există o cale religioasă a cunoaşterii, cum o poţi pune la încercare? Dacă eu văd o persoană şi vreau să-mi verific normalitatea văzului, mă duc s-o ating, s-o miros, s-o ascult cum vorbeşte. Dacă îl cunoşti pe Dumnezeu numai prin credinţă, prin ce proces îţi controlezi cunoştinţele? Dumnezeul pe care-l cunosc eu s-ar putea să nu fie Dumnezeul cunoscut de tine. Ceea ce percepi tu ca fiind Dumnezeu, poate fi de fapt un contact cu ceva complet diferit. Poate să fie creat în creierul său, cum spune Christos, sau de către droguri, febră, boală chiar...

Îndrăznise să atingă subiectul la care se gîndea toată lumea. Tari sărise de pe fix. Era fie drogată cu ceva, fie periculos de dezechilibrată. Dumnezeu era okay pînă la un punct, dar exista o limită. Tari părea să fi trecut peste ea.

– O, marea credinţă pe care ţi-o pui în sărmanele

tale simțuri, rîse uşor Tari. Şi totuşi, uite ce efect are asupra lor L.S.D.- ul. Cînd dormi, nu crezi că visele sînt adevărate? Şi totuşi, sînt pline de experienţe senzoriale false. Orice student la filosofie îţi va spune că o cunoaştere derivată din simțuri e profund suspectă. La sfîrşitul oricărei cunoaşteri de află misterul... infimele dimensiuni ale particulelor subatomice, infinita mărime a imensității universului fără margini. Nu putem percepe esența materiei cu simțurile noastre imperfecte.

Privi în lungul mesei, pentru a vedea unde ajunseseră cuvintele ei. Se uitau la ea cu ochi mari, neconvinşi. Nu era ceva normal. Ştiau. Se întîmplase o ciudăţenie. Problema era calitatea ciudăţeniei şi direcţia dincotro provenea. Erau cuvintele lui Tari. Şi mai era Tari... mesajul şi mesagerul. Unul era indivizibil de celălalt. Ea era o tînără fată, studentă la medicină, iubita lui Rickey, starul de cinema. Nu era celebră ca ei dar, datorită rumorii stîrnite de carte, se afla în pragul faimei. Exista reputaţia şi biografia ei, dar Tari era mai mult de-atît. Era propria ei frumuseţe, pură şi simplă, şi limbajul ei corporal, sincer şi sigur. Era puterea din voce şi ochii care nu clipeau. Era charisma ei, cîmpul de forţă cu un farmec straniu care plutea în jurul ei ca o aură unduitoare.

Rickey o privea atent. Scenariul scîrţîia. Reprezentaţia era magnifică. Era mîndru şi ruşinat de ea în acelaşi timp. Dar, cu toată ambivalenţa, o dorea. Numai această stare devenea mereu mai puternică. Sărutul de pe trotuar îi aprinsese amintirile, iar vederea ei atît de aproape îi înteţise flăcările dorinţei pînă la incandescenţă albă. Abia aştepta s-o atingă. Nu mai avea răbdare să se termine cina şi să plece toţi oamenii. Fusese o nebunie, simplă idee de a le-o împărtăşi altora. Era o fată pentru eroi, nu pentru soldaţii universali ai acelor războaie fără sens ale modei. Dar numai să fi tăcut o

clipă cu toate vorbele ei despre Dumnezeu. Îl avea pe el, alături, iubind-o. Ce futu-i mama mă-sii se mai întîmpla pe lîngă asta? Întinse mîna spre a ei, peste masă. Dorea să facă o plimbare în doi pe plajă. Acum. Acum zece minute. Serios.

Era momentul ales de Jodie ca să-şi facă intrarea. Reuşise cumva să provoace o mică busculadă la uşa restaurantului. Acum, năvăli înăuntrŭ. Se opri, căutînd în jur respectul pe care numai celebritatea şi frumuseţea el puteau să-l atragă. Ochii i se rotiră prin salon, pentru a găsi punctele de interes şi a le amplifica prin priviri trufaşe şi zîmbete reci ca gheaţa. Dar nu ajunse cu ochii mai departe de masa din mijloc, unde se desfăşura acţiunea. O observă rapid. Rickey era în capăt. Lîngă el stătea Tari. Manipulatorii şi sforarii din sudul SoHo-ului se răspîndeau în jur precum curtenii unei perechi de îndrăgostiţi. Peste sala aglomerată, Rickey văzu clar durerea neaşteptată din ochii lui Jodie... şi şocul. Banda el de scutieri, împuţinată, două modele masculine şi un agent de pariuri negru de la una dintre cele mai micl firme, stăteau adunaţi în spatele ei. Lui Rickey i se frînse inima. Apăruse ca la semnal. Un rahat cît toate zilele. Pe scurt, se căcase la semnal.

Lumea lui Jodie se opri în loc. Intenţionase să petreacă o seară liniştită în ţara lotuşilor, înconjurată de fraieri care cel puţin cunoşteau numele din Los Angeles în care se bălăcea pînă la genunchi. Perechea de manechine bărbaţi, gorile sportive cu bicepşi în loc de creieri, voiau să se lanseze şi în muzică, *şi* în filme... ăă... ăă... cum ar veni... ştii... nu c-ar fi mişto, dom'le? Aşa că, pentru a-şi stimula „carierele", o regulau pe supermanechina care se cordise cu producători de la Hollywood despre care chiar auziseră. Deşi orice formă de gînd concret punea probleme, acum cel puţin se puteau bu-

cina de visurile din celuloid şi vinil. Ghinioniştii ăia por-nind ar fi mers la un dineu normal, dar ăsta nu era aşa ceva. A, nu. Jodie îşi simţi fierea ridicîndu-se în gît. Ăilalţi o acolo, cu o echipă B-minus. Iar la masa din mijloc, stătea lumea de categoria A. În capul mesei se găsea omul care fusese al ei, vedeta de cinema, sesamul des-chis de odinioară spre viitorul cinematografic al lui Jodie. Lîngă el era nulitatea tăvălită care chiar scrisese nu-ş' ce *carte*, pe care se părea că toată lumea avea s-o *cumpere*. Era imposibilul imposibilului. O carte? Cu cuvinte înşirate unul după altul ca să aibă sens? Fir-ar mă-sa a dracu', adică şi-un bestseller, *şi* Rickey? Iar Jodie, lăsată în în urmă, cu reginele steroizilor de alcov şi cariciuri lor rozalii, miniminţi şi ambiţii umflate cu pompa.

Făcu un pas înainte, în restaurant. Era timpul unei vărsări de sînge psihic. A, da, ba bine că nu. Fiindcă mai avea la ea nişte polaroide. Cele pe care nu i le dăduse doctorului de la facultatea de medicină. Încă mai avea instantaneele scriitoarei de comă, într-o ipostază de comă. Iar mai încolo, ascunsă spre coada mesei, se afla par-tenera întru crime trupeşti, Felicity Managera de Afaceri, cu ochelarii ei cu rame de baga şi, fără îndoială, sub masă, agenda. Da, era timpul ca totul să iasă la lumină. Minţile iscoditoare aveau dreptul să ştie, în America de-mocrată, exact de ce se ţineau celebrităţile lor. Urma să facă un serviciu în sacrul interes public. Trebuia ca marii zei mass-media să se ospăteze. Adevărul avea s-o eli-bereze pe Jodie.

Se apropie de masă. Doi meseni îi făcură cu mîna. Se opri în spatele lui Rickey şi Tari, între ei.

– Bună, Jodie, o salută Rickey.

– Bună, Rickey.

Tari întoarse capul.

La masă se lăsă din nou liniştea. Exerciţiul anterior

dădea roade.

– O, Doamne! murmură Richard Pollman.

– Salut, Tari.

– Bună, Jodie, răspunse Tari.

Jodie se pregătea ca o pompă. Magnificii ei sîni falşi se umflau ca pieptul unui prihor într-o dimineaţă friguroasă. Singura întrebare era de unde să înceapă.

– Ai mai apărut recent în ceva poze porno? întrebă Jodie cu o voce care reverberă prin tot *Cassis*-ul.

Poze porno! Poze *porno?* Nimeni nu auzise greşit.

– Cară-te de-aici, Jodie, se ridică Rickey, cu chipul înnegrit într-o clipă de furie.

– Dar Tari cea Cuminte nu mi-a răspuns la întrebare. Ştiu că-i place să-şi facă poftele cu gagicuţe, în timp ce tu le fotografiezi. Am văzut rezultatele. Nu-i rău, pentru o amatoare. Trebuie să-ţi arăt polaroidele pe care le-am luat, Tari. Dacă nu primeşi bani graşi din publicistică, poţi încerca oricînd poze la piele. I le-am arătat decanului din şcoala voastră de medicină. Cred că şi-a spus că erai bolnavă. Nici vorbă, am răspuns eu. Are doar un apetit sexual sănătos şi puternic şi o tendinţă spre exhibiţionism.

Jodie se întoarse spre capătul mesei:

– Şi uite-o şi pe Felicity, amatoarea ta de distracţii pe film. De ce s-a pitit acolo? Treabă veche, aşa-i, Tari? O, capriciile amorului lesbian. Acum o bucăţică fierbinte şi gustoasă, mîine un rest rece şi slinos pe marginea farfuriei. Nu-i grea viaţa, băieţi din turul misterios al lui Rickey Cage printre inimi frînte?

Rickey făcu un pas spre ea. Se albise de furie. Dar Tari ridică o mînă, ţinîndu-l pe loc.

Se uită drept la Jodie.

Te iubesc, spuse ea.

Ce? întrebă Jodie, cu fața ca o mască a surprizei.

Te iubesc. Dumnezeu te iubește. Te iubesc.

O privea în ochi. Expresia ei era cît se poate de serioasă.

Adică cum futu-ți mama mă-tii, mă iubești?

Jodie era o femeie profund suspicioasă. Bănuia o manevră de învăluire. Era un șiretlic. Cățeaua aia vicleană avea un plan. Nu-i putea permite să reușească.

Tari nu mai spuse nimic. Cuvintele ei pluteau în aer. Se sfîrșiseră, dar nu dispăruseră.

Era calmă. În mijlocul incredibilului și neașteptatului atac verbal, ea rămînea împăcată. Pe hîrtie, s-ar fi zis că avea probleme. Într-un fel, Jodie intrase în studioul lui Rickey și fotografiase tabloul. Îi arătase fotografiile decanului. Iar acum, spusese întregului South Beach despre dizgrația lui Tari, pentru ca mîine să afle tot New York-ul. Aveau să afle și editorii. Lumea întreagă urma să știe. Dar lui Tari nu-i păsa, fiindcă Dumnezeu era stăpîn pe tot și toate și în mintea ei nu mai rămăsese nimic decît iubire. Iubirea putea face din nedreptate dreptate și din rău bine. Putea să anuleze răul și să dizolve răutatea, și cu cît îi era mai nepotrivită prezența, cu atît avea o putere mai mare. Lumea dădea din gură în spiritul acestui adevăr... era celălalt obraz din *Biblie,* vestita iubire a lui Dumnezeu pentru păcătos, frumusețea iertării.

În acel moment, o iubea pe Jodie Summerfield. Era cea mai veritabilă și desăvîrșită iubire pe care o cunoscuse vreodată. O privi pe manechina lezată, cu valorile răsturnate în mîlul dorurilor ei hollywoodiene, și nu văzu decît frumusețea sufletului ei nemuritor. Dumnezeu o iubea pe acea femeie din Los Angeles. O făurise după

chipul şi asemănarea lui, iar ea se hotărîse să-l respingă, întrucît îi dăruise şi această libertate. Şi totuşi, nu exista nici o milisecundă din întreaga ei viaţă tragică în care Jodie să nu poată alege să-şi şteargă trecutul de toate ororile. O rugăciune simplă, un singur act de credinţă, şi urma să fie plină de bunul Dumnezeu pe care făcuse amarnica greşeală de a-l alunga. În acel moment, Jodie nu avea nici o dorinţă decentă. Azi, mîine şi pentru totdeauna, putea să nu mai existe nimic altceva. Era uşor ca deschiderea unei uşi. Era la fel de greu şi de direct ca găsirea umilinţei de a reveni la iubire.

– Este chiar atît de greu să înţelegi că făpturile şi creaţiile lui Dumnezeu pot învăţa să se iubească între ele aşa cum ne iubeşte el pe noi?

Tari rostea cuvintele într-o tăcere atît de totală încît aproape se putea auzi. Pînă şi chelnerii păreau să fi încremenit în mers. Telefonul nu suna. Muzica în surdină îşi pierduse sonoritatea. Oamenii nu se opriseră numai din vorbit, ci şi din mişcare. Pe feţe aveau fixate expresii de fascinaţie. Gurile stăteau căscate. Mîncarea staţiona în furculiţe, în faţa chipurilor care pur şi simplu nu erau gata s-o accepte.

Şi atunci, se auzi cel mai extraordinar sunet. Un şir de suspine. Jodie Summerfield, cea mult prea dură pentru lacrimi, plîngea. Unul cîte unul, şocaţi, mesenii întoarseră capetele spre ea.

Jodie era de asemenea uimită de ea însăşi. Teflonul era bubble gum, pe lîngă materia din care era făurită inima ei. Cel mai aproximativ sentiment plăcut de care se putea apropia era „O zi bună îţi doresc" care, în materie de sinceritate, concura cu o voce de computer înregistrată. Jodie Summerfield îşi scrîşnea zilele vieţii

pe un nor de ură proiectată în afară şi silă de ea însăşi orientată înăuntru şi supraviețuia pînă dimineața cu halcion şi amanți de unică folosință. Acum, pentru prima oară, cineva îi spusese că o iubea, într-un fel care nu lăsa absolut nici o îndoială că vorbea serios. Fireşte, şi tatăl ei spusese că o iubea, cînd o regula în copilărie. Şi mama ei o spusese, cînd telefonase după o tăcere de douăzeci de ani ca să-i ceară nişte bani în ziua cînd Jodie semnase primul mare contract pentru *Vogue*. Apoi, mai fuseseră regizorii de la Hollywood care o spuneau în perioada preorgasmică a muiei pe care le-o lua, dar nici ăştia nu păreau sinceri. Şi nu fusese marfă veritabilă nici cînd băieții avuseseră baftă cu Cartela ei American Express de Platină, nici cînd asistentul de fotograf obsedat din Omaha îi descoperise numărul netrecut în cartea de telefon. Acum, însă, se întîmplase. O lovise pe acea nimeni care se agățase de Rickey, iar fata se întorsese spre ea, spunîndu-i că o iubea. Nu numai de cuvintele ei era vorba, ci de întregul context, de modul în care le rostise. Nu exista nici un motiv pentru ca Tari cutărică s-o iubească pe Jodie Summerfield. Ba chiar, avea cele mai întemeiate motive din lume s-o deteste... ca pe o rivală. Ceea ce făcea ca totul să fie şi mai pătrunzător.

În fața acestei expresii de iubire, viața fără dragoste a lui Jodie îi fulgeră pe dinaintea ochilor, aşa cum s-ar zice că se întîmplă cînd te îneci. Văzu totul clar precum cristalul... ura, cruzimea creşterii ei, valorile deformate, „forța" casantă şi inutilă care decursese din proba focului emoțional. Mai întîi migrase la Hollywood, singurul loc de pe Pămînt unde privațiunile afective puteau fi prefăcute în „succesul" faimei şi al bogăției, iar acum, aici,

în South Beach, se confrunta cu o revelație uluitoare. Ea, Jodie Summerfield, mîndra posesoare a unui trup după care ar fi plîns pînă şi un înger, nu era de fapt nimic mai mult decît o oloagă diformă. Suspinele îi deveniră şi mai profunde. Sînii îi tresăreau de durere. Lăsă capul în piept, pe cînd mesenii o priveau îngroziți, cu lacrimile curgîndu-i pe obrajii trufaşi. Nu o mîngîie nimeni. Nimeni nu cunoştea groaznica suferință dinăuntrul exteriorului lustruit.

Dar Tari ştia. Se ridică, o luă în brațe pe supermanechina ce plîngea şi-i legănă capul pe umăr. Îi şterse lacrimile de pe obraji cu degetele.

– Eşti bine, Jodie? şopti ea.

– Da, n-am nimic, bîigui Jodie, printre suspine. Ce proastă sînt! Cît de proastă.

– Nu eşti proastă, Jodie. Eşti magnifică. Eşti puternică şi minunată şi vei trăi să vezi fața lui Dumnezeu.

În timp ce vorbea, Tari simțea furnicăturile puterii. Fata aceea din brațele ei avea să fie convertită. O ştia, la fel cum ştiuse ce urma să vadă doctorul. Avea să fie convertită la iubire, la ființă şi la devenire, şi niciodată n-avea să mai fie singură în mijlocul pămîntului făgăduinței.

Jodie îşi ridică ochii spre ea:

– Vorbeşti serios, nu-i aşa? Chiar vorbeşti serios.

– Da, vorbesc serios, răspunse încet Tari.

– Dar nu e numai atît, aşa-i? continuă Jodie, cu lacrimile încă rostogolindu-i-se pe obraji. Vreau să spun, o poți face să se întîmple.

– *Tu* o poți face să se întîmple, Jodie. Nu trebuie decît să i-o ceri lui Dumnezeu. Trebuie doar să-l primeşti.

– Nu, insistă Jondie. Tu eşti aceea. *Tu* o faci să se întîmple.

Rickey îi puse lui Tari mîna pe braţ:

– Ajunge. Destul. Haide, să plecăm de-aici.

O desprinse din îmbrăţişarea lui Jodie şi o conduse de la masă, afară din restaurant.

37

Mary îi urmă. Aerul cald al nopții îi mîngîie fața, în timp ce stătea pe trotuar. Se îndreptau spre Ocean Drive. După aceea, era destul de convinsă că aveau să se ducă pe plajă. Dar nu putea fi sigură şi avea nevoie de siguranță. La dracu'! Nu se aşteptase ca Rickey să plece de la propria lui petrecere, luînd-o şi pe Tari cu el. Privi pe strada laterală. Furgonul era parcat la vreo sută de metri distanță, discret şi tăcut, într-un colț întunecos. Înăuntru, aştepta, echipa de capturare în halate albe care avea s-o ia pe Tari din lume şi să facă din ea o alta.

Mary inspiră adînc. Dineul nu-i rezolvase dilema. Tari prezentase dovezi de psihoză mai mult decît suficiente, dar în acelaşi timp păruse şi complet sănătoasă. Dacă îți aplicai ochelari cu lentilele în culoarea religiei, vedeai o sfîntă. Prin ochelarii măritori în rame de baga ai ştiinței, apărea psihopata. Nu făceau decît să-ți aprofundeze punctul de vedere. Respirația îi ieşi cutremurată printre dinții încleştați. Acum situația era de natură academică. Zarurile fuseseră aruncate. Nu mai exista cale de întoarcere. Roțile se puseseră în mişcare. Aşa cum spusese Tari însăşi, ceea ce trebuia să se întîmple avea să se întîmple.

Mary se hotărî. Coti la stînga pe strada lăturalnică, pornind spre dubă. Cînd ajunse, ciocăni la portiera din spate.

Cine e? întrebă un glas înfundat dinăuntru.

Mary.

Portiera se deschise. Apăru capul doctorului Sugarman.

– Ce se întîmplă? Nu se poate să se fi terminat deja petrecerea.

– Au ieşit din restaurant. Merg spre Ocean Drive. Cred că se duc pe plajă.

– Căcat! mormăi Sugarman.

Deschise larg portiera. Mary văzu interiorul furgonului. Doctorul Sugarman era încadrat de doi infirmieri robuşti, amîndoi negri şi musculoşi. Un sergent de poliţie în uniformă completa cvartetul.

– Cîte vreme e pe proprietate publică, nu am nici o problemă, spuse poliţistul. Dacă intră în vreun club privat, am dat de belea.

– Dacă-i pierdem, noi am dat de belea, scrîşni Sugarman. Ascultă, Mary, du-te şi încearcă să-i găseşti, okay? Să nu te vadă. Noi aducem maşina pe una din străzile de lîngă Ocean Drive. Stai cu un ochi pe noi şi cu celălalt pe ei, okay? Dumnezeule, dacă ajunge înapoi la clinică, praful se-alege de toată acţiunea.

– Încă nu se va întoarce, spuse Mary. Au cîteva lucruri de discutat.

Se întoarse şi porni grăbită în direcţia de unde venise. În spatele ei, furgonul demară de la bordură. Mary se simţea ca o conspiratoare. Ar fi trebuit să aibă o mantie neagră şi un pumnal la centură, vreun stilet pe care să-l poată înfige în spatele celei mai bine prietene a ei. Dar îndoielile rămăseseră în planul doi. Evenimentele evoluau prea repede. În aer se simţea plutind destinul.

Que sera, sera.

Merse repede pe lîngă oamenii care se plimbau. Pe Ocean Drive, traversă strada şi privi în umbrele mobile din Parcul Lummus, căutîndu-i pe Rickey şi Tari. O parte din ea dorea să-i găsească. Altă parte nu voia. Dacă-l pierdea acum, însemna că încercase şi nu reuşise. Avea să rămînă cu conştiinţa curată... oare? Tari avea nevoie de tratament. Era prietena la nevoie căreia îi trebuia o prietenă devotată. Avea să fie testul suprem al prieteniei, să rişte mînia unei prietene în scopul de a-i face bine. Palavre! Tari era aproape de Dumnezeu, o sfîntă de dată recentă, poate. Mary, dimpotrivă, era ipocrita oarbă. Se înhăitase cu forţele mediocrităţii şi ale reacţiunii pentru a reduce la tăcere o voce care stînjenea starea de fapt şi îndrăznea să fie diferită. O condamna pe Tari la crucificarea chimică, fiindcă ea, Mary, era prea mică pentru a vedea măreţia... sau prea meschină la spirit ca să nu fie invidioasă pe ea.

Inima îi bubuia în piept pe cînd se confruna cu demonii ei. Şi totuşi, ochii-i cercetau umbrele parcului.

Uite-i! Acolo erau. Rickey şi Tari stăteau pe o bancă, la marginea nisipului, adîncîţi în discuţie.

Mary se întoarse. Ambulanţa se apropia încet pe bulevard.

Era momentul decisiv.

– Îmi pare rău, spuse Tari. Ţi-am stricat petrecerea. N-am avut încotro. Dar oricum îmi pare rău.

– Mă cac în ea de petrecere. Cui îi mai pasă de petreceri? Sînt doar îngrijorat pentru tine.

– Nu fi.

Îşi puse mîna într-a lui, atingîndu-l cu tandreţe. Zîmbi privindu-l în ochi.

– Vreau să spun, toată povestea asta...

Tari îi acoperi buzele cu un deget, ca pentru a le închide, făcîndu-l să tacă.

– Rickey, spuse ea, se vor întîmpla lucruri stranii, lucruri pe care n-ai să le înțelegi, pentru foarte mult timp, poate. Dar, într-o zi, le vei înțelege. Te iubesc, Rickey. Să nu uiți niciodată asta.

– Tari, ştii cît de ciudat vorbeşti? Parcă ai vorbi despre încheieri, cînd pentru noi nu e decît începutul. Am trecut-o un timp, dar ne-am regăsit. Va fi altfel. Ce-s toate căcaturile astea cu „lucruri stranii"?

În timp ce vorbea, o ținea de mînă, cu-adevărat nedumerit, sincer îngrijorat şi totuşi mulțumit că era singur cu ea, mulțumit că din nou era stăpînul ei.

Tari privi peste umăr, spre strălucirea de neon a Ocean Drive-ului. Foarte curînd, aveau să vină după ea. Simți teama.

Reveni spre Rickey.

– Îți va fi greu să găseşti credința, spuse. Dar o vei găsi. Îți dau cuvîntul meu. Poate chiar cu Jodie, după ce eu am să mă duc.

Rickey îşi aruncă pe spate capul, exasperat.

– Iar începi, Tari. Ce naiba vrei să spui, cu „după ce eu am să mă duc"...? Unde te duci? Vrei să-mi spui că între noi nu mai e nimic? Asta e?

– Nu, departe de mine gîndul. Te iubesc, Rickey.

– Atunci mărită-te cu mine-n paştele mă-sii.

Glasul i se frînse. Cuvintele izbucniseră din el. Mîna i se strînse peste a ei. O privi în ochi. Într-ai lui luceau lacrimi.

Tari făcu ochii mari.

– Să mă mărit cu tine?

– Da, mărită-te cu mine.

Nu fusese pregătită pentru asta. Cuvintele îi explodară în suflet ca o bombă. Nici un moment n-o visase.

Surpriza era totală şi îi zăpăcea mințile.

– Eu... eu... o, Rickey, să mă mărit cu tine!

Se aplecă spre ea, urmîndu-şi cuvintele, întărindu-le cu intensitatea arzătoare a privirii. Acum ştia ce dorea. Dorea un cămin, copii, angajamente, toate lucrurile pe care le urîse şi le disprețuise de cînd se ştia. Era Rickey Cage, liber cît de lung era drumul, cu părul fluturînd în vîntul sălbatic, bogat, celebru şi cu lumea la picioare. Dar acum voia să se lege cu lanțuri de fata asta perfectă, pentru totdeauna. Voia să se trezească dimineața împreună cu ea şi cu ea să doarmă în nopțile lungi. Voia să privească miracolul vieții ieşind din trupul ei şi să-i vadă pe copiii lor crescînd şi casa lor prosperă pînă cînd dimineața se făcea amiază şi amiaza seară şi în sfîrşit sosea momentul să se despartă în moarte. Dorea să lupte pentru ea şi să-i cîştige respectul şi admirația. Dorea s-o iubească şi s-o ocrotească de greutățile vieții. Dorea să-i umple masa şi să-i liniştească inima pînă nu mai era durere, nici îndoială, numai siguranță, fericire şi extazul de a fi împreună.

Iar o parte din ea o dorea la rîndul său. Trupul ei jinduia după el. Voia cu disperare să-i poarte copilul. O dorea, ca o femeie ce era... căsătoria cu un erou, un om sălbatic şi puternic pe care-l putea îmblînzi cu iubirea, un tată pentru fiul ei, un soț, un campion care s-o apere. Ochii i se umplură de lacrimi.

– O, Rickey, nu mă pot mărita cu tine. Dar ce minunat e că mi-ai cerut-o.

Părul lovit de refuzul ei, iar Tari vru să-ncerce să-i explice inexplicabilul. Şi în acel moment, simți fiorul. Groaza o atinse pe umăr. Era aproape. Sosise.

Deveni rigidă.

– Rickey, sărută-mă. Ia-mă în brațe.

Rickey o îmbrățişă strîns, ca şi cum niciodată n-ar

mai fi vrut să-i dea drumul. Îşi lipi obrazul aspru şi neras de al ei, apoi îşi ridică faţa, îngropîndu-şi-o în părul ei. Tari ştia că plîngea.

– Oh, Rickey, şopti, în timp ce-i porneau şi ei lacrimile, curgînd libere, acolo la sfîrşitul libertăţii. Îl cuprinse strîns cu braţele umerii puternici şi se rugă din răsputeri pentru forţa de care urma să aibă nevoie.

Vocea se auzi furişîndu-se din umbre:

– Tari?

Era Mary, şi nu singură.

Stăteau în jurul ei în întuneric, cei doi oameni masivi în tunici albe, poliţistul şi doctorul.

– Da, Mary. I-ai adus să mă ia?

Rickey se desprinse din îmbrăţişare.

– Ce-i asta...? întrebă el, cătînd prin ceaţa lacrimilor.

– Sînteţi Tarleton Jones? întrebă poliţistul, păşind înainte. Am un ordin de internare, semnat de doi medici autorizaţi, ca să vă ducem la *Robert E. Lee Memorial Hospital,* pentru spitalizare şi tratament.

– Iartă-mă, se frînse de încordare vocea lui Mary.

– Nu pleacă nicăieri... interveni Rickey, sărind în picioare.

Poliţistul scoase pistolul:

– Nici o mişcare.

– Vin cu voi, spuse Tari. Rickey, aşa trebuie să fie. Te rog, ai încredere în mine. Lasă-i să facă ce au de făcut. Nu te împotrivi.

Stătea sub ameninţarea armei, încleştîndu-şi şi desfăcîndu-şi pumnii pe lîngă trup. Chipul ei era o mască de nedumerire şi neputinţă. Pe obraji avea urme de lacrimi. Privi spre Tari, spre poliţist, spre medic, spre infirmieri, ca şi cum i-ar fi întors întreaga lume cu susul în jos.

– Ce se *întîmplă?* strigă el, cu glasul răguşit de frustrare.

– Domnişoara Jones nu se simte bine. Are schizofrenie paranoidă şi doi medici autorizaţi au certificat că este... începu doctorul Sugarman.

– Taci, îl întrerupse Tari.

În vocea ei se simţea o autoritate absolută. Doctorul se opri la mijlocul frazei.

– Vreau să-mi iau rămas bun, adăugă ea.

Se apropie de Rickey. Nimeni nu ridică un deget s-o oprească. Veni lîngă el, cu sînii pe pieptul lui, îl cuprinse cu braţele de mijloc şi-l privi în ochi.

– Fii tare, Rickey. O să treacă. Să nu faci nimic pînă nu plec. Ai încredere în mine şi să mă iubeşti întotdeauna. Mă vei iubi, da?

Rickey ridică mîna să-i atingă obrazul.

– Oh, Tari, Tari, nu înţeleg nimic... te iubesc. Pînă acum n-am mai iubit pe nimeni, în viaţa mea. Nu mă părăsi.

– Niciodată n-am să te părăsesc. Am să fiu cu tine întotdeauna. În fiecare moment. În linişte, pe furtună, voi fi aproape de tine. Cînd dormi, cînd te trezeşti şi cînd iubeşti, voi trăi în inima ta. Cînd auzi vîntul prin copaci şi vezi lumina soarelui pe apă, te rog să crezi că eu voi fi aceea.

Se înălţă pe vîrfuri şi îl sărută, apoi se întoarse cu faţa spre cei cărora avea să le permită s-o tortureze.

38

Mai întoarse o dată capul spre el, cu fața schimonosită de-o spaimă copilărească. Rickey stătea pe loc. Păstra pe buze amintirea buzelor ei. O briză neașteptată se înteți dinspre mare. Făcu să foșnească frunzele palmierilor deasupra lor, iar ecoul cuvintelor ei stărui... „te rog să crezi că eu voi fi aceea."

Cu mișcări automate, începu să umble, nu după Tari, ci spre stînga, pe o direcție opusă față de a ei. Pașii i se accelerară, odată cu pulsul. Picioarele îi alergau în același ritm cu bătăile inimii. Își revenea. După șocul răpirii lui Tari, începea să gîndească. O luă la fugă, cu furia crescîndu-i. Alerga repede, tot mai repede, pe măsură ce planul prindea contur și mînia turbată i se întețea. I-o luau pe Tari, fata pe care o iubea, singura pe care o iubise vreodată. Ei. Ăia. Toți bărbații, de-a lungul anilor. Bărbații – rivalii cu pistoale, cu fumuri și cu atitudine; cu insignele lor, cu uniformele și autoritatea lor – îndrăzneau s-o răpească pe fata pe care o ceruse în căsătorie. Se repezi ca o panteră printre plimbăreții din Lummus Park. Năvăli în lumina de neon de pe Ocean Drive, cu ochii dilatați de adrenalină. Își simțea puterea din mușchi. Erau încordați, în tensiunea de dinaintea luptei. Trase în

plămîni aerul cald şi umed, expirîndu-l într-un mîrîit înfricoşător de hotărît. Aveau fără-ndoială o maşină, o ambulanţă, cu care s-o ducă la spital. Trebuia să fie parcată pe una din străzile de lîngă Ocean Drive... cea spre care se îndreptau acum. Aveau nevoie de timp ca s-o urce pe Tari. Nu era nici o grabă. Credeau că greul trecuse.

Motocicleta aştepta la bordură, imperială. Cromurile îi luceau în neon. Lumina scînteia irizată din cele şaisprezece straturi de vopsea reflectorizantă. O înconjura un mic grup de admiratori invidioşi. Rickey se îmbulzi printre ei. Îşi aruncă piciorul peste şa. Abia fu conştient de murmurele de recunoaştere, de cele cîteva complimente, dar auzi urletul cînd cei o mie două sute de cai-putere ai *Harley*-ului nechezară în semn de răspuns. Ambală motorul. În sunetul gazelor de eşapament care scrîşneau ameninţător, apăsă pedala ambreiajului. Motocicleta porni pe drum, mare, lucitoare şi mîrîind a primejdie.

Merse pînă în capătul străzii, fără grabă. Se înclină cotind la dreapta, pentru a reveni spre strada paralelă unde trebuia să fie ambulanţa. În capăt, se opri. Porni pe mijlocul drumului. Era al lui. El îl stăpînea. Se opri, blocînd calea. Urmau să fie nevoiţi să treacă de el, dar nici în ruptul capului n-aveau să treacă atîta vreme cît Rickey trăia pe acest pămînt. Strada era pustie, dar nu prea lungă. În celălalt capăt se vedea furgonul fără însemne care o ţinea prizonieră pe Tari. Răsuci de regulator, ambalînd motorul, cu un muget gutural, ameninţarea de care să se teamă răpitorii. Ca pe un cal nerăbdător să se lanseze în cursă, lăsă puternica motocicletă să înainteze încet pe drum. Apoi se opri din nou, cu degetul de lumină al farului pipăind locul pe unde aveau să vină spre el. Auzi moorul dubei pornind. Văzu chipul neclar al şoferului. Farurile se aprinseră. Becul indicator începu

să clipească. Şi se desprinse de la bordură, pornind pe stradă spre el.

Tari plîngea încet. În fundul ambulanţei, înghesuită între cei doi infirmieri, groaznicul ei calvar tocmai începea. Din clipă-n clipă, cineva avea să spargă fiola cu thorazină. Atunci, mintea ei avea să fie capturată, fără să-şi mai putea forma gîndurile şi plănui necesităţile. Zbaterile şi răsucirile trupului în ghearele torturii fizice erau nimic pe lîngă ceea ce urma să aibă de îndurat acum. Cu ajutorul drogurilor, aveau să-i violeze esenţa. Aveau să-o cucerească într-un asalt criminal asupra sufletului ei, pe care numai Dumnezeu din ceruri putea să-l ierte. Aşa că stătea complet nemişcată şi încerca să suspine cît mai încet, pentru a mai putea fi Tari doar încă puţină vreme.

Ce simţea, acolo, atît de aproape de sfîrşitul pe care îl alesese? Spaimă? Da. Şi, cu siguranţă, făcuse lucrul pe care trebuia să-l facă...? Nu. Nu! Nu mai era sigură. Despre ce era vorba? Ce era nebunia asta? Realitatea fusese atingerea buzelor lui Rickey. Lumea reală era corerea lui în căsătorie. Adevărul era tăria trupului său şi pasiunea pe care i-o putea trezi. Pasiunea şi dragostea unui bărbat erau lucrurile de care se simţea sigură în primele minute lungi de captivitate. Iar cel mai extraordinar era că-i împuţinau iubirea pentru Dumnezeu, şi pentru martiriu şi sfinţenie şi făceau irelevantă iubirea pe care jurase s-o aducă lumii.

Tari trase adînc aer în piept. Nu! Era ispitită. Intervenise diavolul, cum era şi firesc. Situaţia avea un precedent. O parte din triumful ei ar fi constat în renunţarea la carne, cu toate plăcerile ei găunoase şi bucuriile viclene. Dar intelectul nu o consola. Sentimentele erau cele care contau. Dorea să trăiască. Nu voia să fie sacrificată. Voia să fie umană, nu divină. Voia să schimbe

extazul etern al paradisului cu Rickey şi căsătoria, cu copiii şi viitorul ei pe Pămînt. Asta dorea. Ce mama dracului, voia să fie *liberă*.

Îi privi. Se uitau la ea. La primul semn de rezistenţă, la cea mai mică mişcare de a fugi, aveau să se repeadă toţi asupra ei. În dubă era o cămaşă de forţă. O vedea agăţată de un cîrlig, în spate. Trusa doctorului Sugarman era cu siguranţă plină-ochi de tranchilizante, iar degeţelele lui nervoase jinduiau să le folosească. Sufletul i se umplu cu disperare. Singură şi-o făcuse. Ştiuse ce avea să se întîmple şi o îngăduise. Juca rolul din piesa pasiunii divine, iar acum, în ultimul act, voia să schimbe acţiunea. Dar unde erau noile replici? Ce anume ar fi putut opri ceea ce începuse Tari? Ea, nu. Nici Dumnezeu. Atunci, cine?

O cuprindea neputinţa. Îndoiala îi creştea în inimă. Se putea ca în fond oamenii aceia din jurul ei să aibă dreptate? Oare viziunile ei divine nu fuseseră altceva decît produsul unor dezechilibre biochimice din creier? Acum, simţind cum certitudinea se clătina în ceasul marii încercări, începu în sfîrşit să se gîndească şi la această posibilitate. Îşi lăsă capul în mîini, ca şi cum astfel şi-ar fi putut ascunde gîndurile.

– Te simţi bine, Tari? întrebă cu glas răspicat doctorul Sugarman.

– Da, murmură ea, fără să-şi ridice privirea. Dar nu se simţea deloc bine. Era foarte departe de a fi bine, şi-şi forţa creierul să găsească o cale de a scăpa naibii de-acolo. Gîndurile i se ciocneau prin cap. Se rostogoleau care-ncotro, dar prin haos începea să strălucească o lumină orbitoare. Era un punct de răscruce. Acum, în sfîrşit, ştia ce dorea, chiar în momentul cînd era prea tîrziu. Dintr-o dată, frustrarea îi explodă. Îşi azvîrli capul pe spate, deschise gura şi urlă din răsputeri...

Rickey, ajută-mă...!

Rickey rîdea în aura neoanelor. Nimic nu mai conta. Cornea lui alunecoasă se putea prelinge printre metalele contorsionate. Spiritul său îşi putea lua zborul de pe un trotuar scăldat în sînge. Dar posibilitatea morţii, a distrugerii şi a desfigurării nu era decît o comedie neînsemnată pe lîngă scopul care palpita în el. Deschise brutal regulatorul, iar motocicleta se repezi înainte. Ca o săgeată din arc, motorul *Harley* ţîşni spre botul dubei, într-o pată tulbure de haos stacojiu şi cromuri cristaline. Şoferul furgonului nu putea să înainteze, nu putea nici să se retragă, iar oprirea nu l-ar fi salvat. În milisecundele rămase, încercă să analizeze variantele. Nu avea loc la dreapta, nici la stînga, iar în mijloc, supermotocicleta zbura drept spre inima lui.

Rickey văzu ochii şoferului dilatîndu-se îngroziţi. Se oţeli în aşteptarea şocului. Căscă larg gura, răcnind cu toată puterea:

– Tariiiiii...!

Chipul şoferului, la cîţiva metri de al lui Rickey, era mai alb decît halatul, iar gura i se deschisese într-un ţipăt mut de spaimă. Mîna dreaptă i se repezi în jos, iar farurile ambulanţei cotiră spre dreapta, în timp ce Rickey smucea de ghidon şi călca pe frînă. Trosnetul de metal şi sticlă spartă se contopi cu mirosul de cauciuc ars, cînd pneurile motocicletei se frecară de asfalt. Ţeava de eşapament din dreapta zgîrie carosabilul aspru, expediind o jerbă de scîntei în noapte. Rickey derapă pe lîngă duba care se ciocni de o maşină parcată, umărul lui frecîndu-se de perete pe cînd aproape atingea moartea. Apoi ajunse în spate, de-a curmezişul străzii, iar motorul furios al *Harley*-ului se gripă, în timp ce se lăsa nemişcarea. Un moment, înainte ca strigătele trecătorilor să se facă auzite, domni tăcerea.

Toți și toate încremeniseră, cu excepția lui Rickey. El era omul de acțiune într-o lume paralizată. Porni din nou motorul gripat, coborî cricul și într-o clipă sări din șa, ajungînd în spatele dubei. Trase de clanța portierei, rugîndu-se să nu fie încuiată. O deschise. Pe podea se zvîrcoleau mai multe trupuri. Doctorul Sugarman, cu ochelarii sparți, încerca să se ridice în șezut. Tari, amețită, zăcea pe jos, cu spatele spre peretele lateral al furgonului.

– Tari! strigă Rickey.

Glasul îi era ascuțit ca un tîrnăcop, în timp ce se chinuia să ajungă la ea. Nu dorise să fie salvată și n-aveau timp de discuții. Trebuia s-o facă să-l asculte prin simpla forță a voinței lui. Sări în dubă. Cel mai înalt dintre infirmieri se aduna de pe jos.

– Repede, Tari! Treci pe motocicletă. Pentru Dumnezeu, *hai* odată! strigă poruncitor Rickey. Se aplecă s-o ajute, iar Tari se ridică odată cu mîna lui, avînd pe față un zîmbet tulbure.

– Rickey, spuse ea, șocată, s-a-ntîmplat... un accident...

O culese în brațe, purtînd-o pînă afară, unde o coborî pe carosabil.

– Ai pățit ceva?

Nu-i curgea sînge. Se ținea pe picioare. Dar era buimacă. La fel, slavă Domnului, și opoziția. Dar se dezmeticeau rapid. Nu era timp deloc. Polițistul nu se vedea nicăieri. Mai bine așa. Gata cu pistoalele. Evident, tipul considerase că misiunea lui luase sfîrșit odată cu capturarea lui Tari.

– Da, cred... că da... se clătină Tari, rezemîndu-se de el. Rickey o așeză pe motocicletă și sări în fața ei.

– Ține-te bine, Tari. Nu-ți da drumul.

– Unde mergem, Rickey?

Era năucită. Totul se întîmpla prea repede pentru ea. Şi pentru el.

Infirmierul se ridicase pe picioare, în portiera din spatele ambulanţei, la doi metri de motocicletă.

– Opriţi-i! ţipă glasul zguduit al doctorului Sugarman.

Uriaşul în tunică albă se aruncă în spaţiu, căzînd în genunchi lîngă roata din spate a *Harley*-ului. Îşi reveni într-o clipă şi întinse braţele. O mînă i se agăţă de spiţele roţii. Cu cealaltă apucă glezna lui Tari. Rickey întoarse capul spre atacant. Se lăsă cu toată greutatea pe stînga şi trase de ghidon în dreapta, accelerînd. Motocicleta se zgudui de puterea dezlănţuită, iar roata dinapoi derapă în slalom spre omul în alb care se ţinea de ea. Degetele îi dispărură între spiţe ca nişte crenvurşti moi într-un mixer. În acelaşi timp, ţeava de eşapament cromată, fierbinte de s-ar fi putut prăji ouă pe ea, îl pocni peste faţă, lăsîndu-i o arsură care avea să dureze o viaţă. Cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face într-o asemenea situaţie fu să dea drumul piciorului lui Tari.

– E rănit! ţipă Tari, în timp ce se repezeau în lungul străzii.

– Pe bune că da! strigă Rickey.

Opri la intersecţia cu Ocean Drive şi privi în urmă. Celălalt infirmier îşi culegea colegul de pe asfalt. Doctoraşul alerga încoace şi-ncolo, lătrînd ordine. Dar, în tot iureşul de activitte, nu conta decît un singur lucru. Duba se mişca în marşarier, desprinzîndu-se de maşina pe care o lovise. Încă mai funcţiona. Căcat! Nu se terminase. În cîteva secunde, aveau să se ia după ei.

Rickey gîndi cu iuţeală. Să lase în urmă un furgon, cu motocicleta, nu era mare lucru. Dar puteau reuşi să se menţină suficient de aproape pentru a vedea unde mergea... iar el se îndrepta spre iaht. Avea nevoie de

timp ca să-l dezlege, să-i încălzească motoarele şi să iasă din port. Acela era intervalul de pericol. De-acum şi pînă atunci, conta fiecare secundă de avans.

Se înscrise zgomotos în traficul aglomerat de pe Ocean Drive. Maşinile scumpe se fereau de el, deschizîndu-i drum ca Marea Roşie pentru exodul lui. Nu circula numai pe carosabil. Prin dreptul parcajelor cu valeţi de la restaurante, unde era cea mai mare densitate de maşini, o lua pe trotuare. Manechinele ieşite la plimbare se retrăgeau delicat în uşi ca să-l evite. Cîte un skateboarder se dădea la o parte din calea lui. Şi peste tot europenii, clienţii regulaţi din South Beach care văzuseră de toate la viaţa lor şi turiştii chiuiau, rîdeau sau încercau să fotografieze maşinăria roşie de vis care se repezea prin faţa lor.

– Unde mergem? strigă Tari.

– Departe! răcni Rickey.

Zidul traficului din faţă părea impenetrabil. Trotuarul, plin de petrecăreţi simpatici, era la fel de ocupat. Rickey trase de ghidon spre stînga şi intră pe aleea de ciment din Lummus Park. Parcă o locomotivă adevărată s-ar fi hotărît să-şi încerce norocul pe linia unui trenuleţ de jucărie. Şerpuia pe traiectoria întortocheată, în timp ce bătrînele mărunţele îl înjurau şi plimbăreţii nocturi se fereau. Apoi ajunse la Fifth, strada care ducea în port. Privi în urmă. Văzu furgonul blocat în trafic. Însemna că-l vedeau şi ei. Rahat! Forţă motocicleta, în timp ce cotea pe Fifth. Tari îl strîngea cu braţele de mijloc, ţinîndu-şi capul îngropat în spinarea lui. Nu era o problemă să ajungă în port înaintea ambulanţei. Dificultatea avea să fie aceea de a ieşi în larg înainte ca uniformele albe să năvălească pe iahtul său expres. Dacă reuşea, se rezolva totul. În faţă se întindeau Caraibele. Avea rezervorul plin şi un buzunar întreg de cartele de credit. În

două ore, putea fi în Bahamas, pierdut prin insulele din Gulf Stream, pe o mare plină de peşti, la bordul unui iaht, cu fata pe care o iubea. Nimeni n-avea să-i găsească acolo. Nimeni nu s-ar fi ostenit măcar să încerce. Documentele de internare în spital nu justificau emiterea unor mandate extraordinare. Oceanul era locul adevăratei siguranţe... *după* momentul celui mai mare pericol.

Se repezi direct pe Fifth. Strada era absorbită sub nor. Briza fierbinte le urla în faţă, ameninţînd să-i smulgă din şa. Abia dacă încetini, cînd intră în parkingul portului. Pneurile ţipară pe asfalt, în timp ce motocicleta parte dorapa, parte luneca în curbă. O redresă şi ţinti intrarea docului D. Cînd *Harley*-ul lovi o bornă de parcare, roata din faţă se ridică în aer, dar căzu la loc şi frînă scrîşnind în intrarea docului. Partea proastă era că oamenii din dubă îi văzuseră cotind spre port. Un braţ alb ieşi agitat pe fereastra din dreapta. Erau aproape. Poate prea aproape.

Rickey înscrise motocicleta pe ponton, repezindu-se spre iaht. Era legat de debarcader şi de bintele de lemn cu cinci parîme negre. Trebuia să pornească motoarele. La naiba, pur şi simplu nu le ajungea timpul. Sări de pe *Harley,* trăgînd-o pe Tari după el. Abia că nu căzură pe punte. Ambulanţa intra în parcare, urlînd din clacson. Rickey deschise compartimentul radio, unde-şi ţinea cheile motorului şi pe cea a cabinei principale.

Deschise uşa şi o împinse pe Tari în cabină.

– Încuie pe dinăuntru! strigă. Nu deschide nimănui, numai mie.

Înfipse o cheie în contactul motorul de la babord şi o alta într- al celui de la tribord. Împinse înainte manşele, umplînd motoarele cu carburant. Doamne, te rog, fă să pornească! De obicei, deschidea ventilatorul pentru cinci minute, ca să elimine gazele de motor de sub punţi.

Dacă nu procedai astfel, cala putea să exploze. A lui n-o făcu. Motorul Mercruiser de la babord se înfloti tușind. Cel de la tribord îl urmă, iar elicile gemene de trei-cincizeci începură să se rotească în liniștea portului. Încă nu dezlegase parîmele. Erau singurele bariere rămase între ambarcațiune și largul mării.

Furgonul se oprise lîngă apă. Din el năvăleau oamenii în alb. Unul dintre ei alerga deja pe ponton. Rickey ridică scaunul pilotului. Din spațiul de depozitare de dedesubt, scoase un cuțit care i-ar fi smuls un mic strigăt de admirație chiar și lui Crocodile Dundee. Rickey îl ținea destul de ascuțit ca să se poată bărbieri cu el. Alergă pe scara echipajului, spre parîmele de la prova. Dintr-o singură mișcare a lamei ca briciul, le reteză. Gonind spre pupa, tăie din mers funia mijlocie. Mai rămîneau doar cele două parîme în cruciș de la pupa. Uriașul aproape ajunsese. Rickey lovi frînghiile rămase. Iahtul era eliberat, dar plutea într-o încîlceală de parîme rupte. Oricare dintre ele s-ar fi putut încurca în elici, cînd băga motoarele în viteză. Nu era gata pînă nu le trăgea la bord. Infirmierul stătea pe marginea debarcaderului, enorm și brutal, în tunica sa albă. Calcula distanța săriturii care l-ar fi adus pe punte. Rickey privi în stînga. Ceilalți mai aveau și ei foarte puțin. Ce să facă? Să accelereze și să plece imediat? Sau să-i respingă pe atacatori de la pupa? În primul caz, se putea îndepărta de cheu, dar cu un grup de inamici la bord. În cel de-al doilea, putea fi învins și totul avea să se termine pe loc.

Alergă la timonă, ambală motoarele și împinse regulatorul. Iahtul porni înaine. În același moment, omul în alb sări. Căzu pe platforma pentru scăldat, se redresă și începu să se cațăre la bord. Rickey, la timonă, strînse mai tare cuțitul în mînă. Vasul se îndepărtase de ponton, dar avea de aruncat peste bord un intrus. Degetele i se

albă pe prăselele cuțitului care era atît de ascuțit încît putea să reteze o limbă din gură. Avea să-l spintece de la git pînă la boaşe. Dar nu avea timp prea mult la dispoziție. Iahtul naviga scăpat de sub control, în portul strimt. Peste tot stăteau ancorate iole şi şalupe. Trase cu stînga timona în jos şi băgă motorul de la babord în marşarier, cu angrenajele scrîşnind în țipete de protest. Omul de la pupa îşi pierdu echilibrul, cînd ambarcațiunea îşi schimbă brusc direcția. Rickey profită de moment. Luă o cange, se retrase la doi paşi de timonă şi o aruncă într-un arc larg, la înălțimea umărului, spre oasele nepoftit. Capul cangei îl lovi razant în umăr. Era mai mult decît suficient pentru a distruge ce-i mai rămăsese din echilibru. Căzu lateral în apa albastră, iar Rickey nu aşteptă să vadă dacă mai ieşea la suprafață. Roti timona, evitînd cîteva coliziuni, şi acceleră spre gura portului. Apoi coti la stînga în Government Cut, pe lîngă dragă şi un cargou care ieşea în larg. Ridică revoluțiile la maximum, iahtul zguduindu-se în timp ce-l forța spre patruzeci de noduri.

Apăsă butoanele Loran-ului. Traseul spre Bimini era înregistrat în memorie. Cu acea viteză şi din acel loc, displayul spunea că aveau să ajungă în Bahamas peste mai puțin de două ore. Scăpaseră.

39

Rickey nu se relaxă. Dorea să ajungă la trei mile distanță de America. Să iasă din apele teritoriale. Ar fi trebuit un miracol ca să alerteze în timp util un elicopter al Pazei de Coastă şi chiar mai mult pentru a trimite o vedetă de patrulare care să-i intercepteze. Şi de fapt, nici nu prea era o problemă a pazei de coastă. Totuşi, voia să ajungă în apele internaționale. În trecătoarea Gulf Stream îi aştepta siguranța.

Puse în funcțiune radioul, pe postul meteorologic din Coral Gables. Slavă Domnului! Se anunțau valuri de cel mult un metru, cu vînt din sud-est. De la Jupiter la Tortugas şi pînă în Arhipelagul Bahamas, furtunile tropicale aveau activitate zero. Iahtul lui putea trece pe o mare de trei ori mai agitată, fluierînd. Începu să fluiere şi Rickey. Iar zîmbetul i se lărgi, făcînd să se deschidă fisurile şi şanțurile feței sale chipeşe dar bătute de vînturi şi ploi. Mhm! Reuşise. O salvase... pe o *Harley* stacojie, nu pe un armăsar alb, iar acum o purta spre o insulă a paradisului, cu o corabie albă şi suplă în locul caleştii bătute în giuvaeruri. Rîse în vîntul presărat cu stropi sărați. Nici un basm nu îndrăznise încă să înzestreze trăsura prințului cu cei şapte sute de cai-putere care

galopau sub punte!

Bătaia în uşa cabinei îi risipi gîndurile.

– E-n regulă, Tari, strigă el. Poţi să vii.

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Tari, ţinîndu-se pentru a- şi păstra echilibrul în tangajul iahtului. Privi în jur peste marea deschisă şi zgîrie-norii din Miami care se vedeau dincolo de pupa.

– Am scăpat, răcni Rickey în vuietul vîntului.

Abia îl auzi, dar zîmbetul lui spunea totul.

– Voiam să mă salvezi, spuse ea. Te-am strigat, şi ai apărut la chemarea mea.

Rickey o ridică pe scaunul de lîngă el şi o cuprinse cu braţul, strîngînd-o puternic.

– De-acum încolo, voi avea grijă de tine, Tari. Auzi ce-ţi spun? Voi avea grijă de tine. Okay?

Tari dădu din cap, rezemîndu-şi-l de umărul lui. Şi ea o dorea. Se întîmplaseră atît de multe, iar ea înţelegea aşa de puţin din ele. Era copleşită de evenimente, de senzaţii şi de fantezii ciudate. Dar ştia că începea să-l iubească pe acel om, iar acum, el o salvase. Era atît de plăcut să se lase în voia lui. Era minunat ca Rickey să preia iniţiativa.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă.

– S-a sfîrşit, răspunse el cu nepăsare. Voiau ce nu trebuia. Eu voiam ce trebuia. Şi au căcat-o.

– Dar cum s-a ciocnit furgonul? Cum de erai chiar în spatele lui?

– Cum de sînt îndrăgostit de tine?

Îi închise gura cu a lui, acoperind-o ca sub un cearceaf de mătase. Respiraţia lui caldă îi scălda faţa întoarsă în sus, pe cînd se apleca în sărut. Tari simţi deliciosul abandon. Se topea din afară spre înăuntru, pînă cînd însuşi nucleul făpturii ei fu atins de o senzaţie fizică pe care abia dacă mai îndrăznea să şi-o amin-

tească. Era o chestiune a trupului, departe de intelect şi de toate problemele cețoase ale credinței, instinctului şi gîndirii complicate. Îl avea în brațe pe omul ei. Era singură cu el, în pragul unei mari aventuri pe o mare întinsă şi albastră. O salvase de cumplitul calvar al drogurilor în mîinile unei inchiziții laice care n-ar fi putut nicicînd s-o înțeleagă. Iar acum, o săruta... bărbatul acela, care cu o oră în urmă o ceruse de soție. Mai exista ceva care să poată conta? Acum, sau oricînd? Limba ei, pe cînd i se strecura în gură, nu era de aceeaşi părere.

Îi escaladă trupul, aruncîndu-şi piciorul peste al lui, în timp ce se ținea de el în sărutare. Apoi îl încălecă, fusta ridicîndu-i-se pînă la jumătatea coapselor, cu trupul rezemat de timonă. Genunchii îi ajunseseră la nivelul umerilor lui. Cu brațele îl strîngea pe după gît. Vibrațiile motoarelor bărcii, încă la turație maximă, îi trepidau prin spinare. Gura lui Tari era umezită de poftă... alunecoasă şi lacomă de mult mai mult decît acea bucurie simplă.

Se îndepărtă de el, cu pleoapele îngreunate de dorință.

– Poți vedea ca să cîrmeşti? şopti ea.

– Nu pot nici gîndi ca să cîrmesc, rîse Rickey.

– Ar trebui să ajungem acolo...

Cuvintele „mai întîi" se opriră seducător în aer.

– Dar unde mergem?

Dintr-o dată, Tari deveni conştientă de iuțeala evenimentelor. Cum puteau lucrurile să evolueze atît de repede? Cu cîteva minute în urmă, se îndrepta spre spitalul de nebuni, iar acum era la jumătatea drumului către nicăieri.

– Ne hotărîm din mers. În Bahamas, la modul general, sau am putea-o face la vest, spre Tortugele Uscate. Va trebui să oprim pentru alimentare în Bimini, apoi am putea s-o luăm spre Eleuthera şi mai departe, către Aba-

Exos şi Exumas.

– N-avem nevoie de paşapoarte? Pe-al meu mi l-am uitat, continuă Tari, rîzînd de ridicolul ideii.

– Eu mi-l ţin la bord. Oricum, astea-s insulele. Acolo l-ar vinde trei sute de galoane de carburant lui Hannibal Lecter[1], fără să-i pună nici o întebare. Vom ancora în largul unor insule pustii. Vom prăji peştii pe care-i pescuim. Avem un generator, ceea ce înseamnă energie proprie, iar congelatorul e plin. Îmi ţin totul organizat la bord, ca să pot porni cînd am chef. E trenul meu spre libertate.

– Dar cum rămîne cu Hodges şi ceilalţi de-acasă? Vreau să zic, n- am comis un delict? Sîntem cumva fugari? Eu, una, nu am senzaţia asta.

Tari nu arăta ca o fugară. Arăta profund adorabilă.

Rickey încercă să se concentreze asupra cuvintelor ei, nu a înfăţişării.

– N-aş crede. Odată ce ne-am întoarce în America, totul s-ar lua de la început. Dar în afara Statelor Unite n-avem nici o problemă. Ţara noastră nu e singura cu idei ciudate despre cine ar trebui să stea în spitale şi cine nu. Gîndeşte-te la Uniunea Sovietică, înainte de a se prăbuşi, la toţi deţinuţii ăia politici bolnavi de „schizofrenie". Singura infracţiune a fost modul cum am condus motocicleta. Mi-ar trebui un avocat super ca să scap de acuzaţia pentru conducere imprudentă, dar ăsta-i un mizilic. Şi n-am vătămat pe nimeni decît pe ăla care-a încercat să-i oprească motocicleta şi pe boul care-a vrut să-mi pirateze iahtul. Vreau să zic, ambele sînt cazuri de

1. – Psihiatrul psihopat-canibal din filmul „Tăcerea mieilor", de Jonathan Demme, interpretat de Anthony Hopkins – Premiul OSCAR 1993 (n.tr.)

legitimă apărare.

– Dar înseamnă că, pînă nu se lămureşte totul, n-o să ne putem întoarce, spuse Tari, îndreptîndu-se spre concluzie.

– Dă-mi voie să-ţi promit un lucru, Tari.

Glasul lui Rickey era răguşit de senzualitate.

– În două zile, nu vei vrea să te mai întorci.

Şi se aplecă înainte, şi o sărută, şi ea îl crezu.

40

Marcus Douglas îşi croia drum printre mesele înghesuite din Barul American. Ori ce cîte ori lovea recesiunea engleză, în hotelul *Savoy* din Londra nu se mai găsea nici un loc liber. Brigada costumelor cu dungi strîngea rîndurile. Se servea şampanie, în frapiere abundante. Havanele se mistuiau în fum, sandvişurile delicate cu somon afumat se duceau pe gît. Marcus spre îndreptă spre fundul salonului, unde era micul bar. Se aşeză pe un taburet, potrivindu-se astfel încît să vadă pe oricine se apropia.

– Vă pot servi cu ceva, domnule?

– Un suc de roşii, vă rog.

Simţea neliniştea crescîndu-i. Se uită la ceas, apoi spre mulţime, întrebîndu-se dacă alesese inspirat locul de întîlnire. Mai existau şi alte baruri la *Savoy*, dar acesta era cel mai vestit. Nu trebuia să se producă nici o confuzie. Inspiră adînc, apoi expiră. Se simţea ca un detectiv, pe urma prăzii. Era atît de aproape de răspuns... la cîteva minute, poate, de adevăr şi de incredibilele sale implicaţii.

Sorbi din pahar. Venise de la Roma în noaptea trecută, la cîteva ore după ce Paulo îi fixase această

întîlnire la ora prînzului. Acum nu mai trebuia decît să aştepte, să pună întrebările adecvate, să smulgă răspunsurile corecte de la singurul om de pe Pămînt care ştia.

Pentru a suta oară, Marcus revăzu în minte detaliile extraordinarei povestiri pe care o descoperiseră Paulo şi anchetatorii lui. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, o femeie frumoasă şi foarte religioasă, pe nume Maria Mirabella, fusese cameristă în casa de la ţară a familiei fabulos de bogate Lonza. Era o persoană stranie şi charismatică şi chiar circulau zvonuri că înfăptuise minuni. Antonio Lonza, fiul răsfăţat al miliardarului, se îndrăgostise de ea, dar Maria, credincioasă, ascetică şi obsedată de Dumnezeu, nu-i răspunsese cu aceeaşi afecţiune.

Într-o zi, plimbîndu-se pe malul rîului împreună cu Maria, Antonio o sărutase împotriva voinţei ei. Unul dintre săteni văzuse întîmplarea. Peste cîteva săptămîni, a explodat bomba.

Maria era însărcinată. Ţăranii, care o detestau pentru extrema ei pietate şi apropiere de Dumnezeu, se repeziseră să tragă inevitabila concluzie. Toată lumea credea că îl purta în pîntece pe copilul lui Lonza. În agitaţia care a urmat, Maria a adăugat pe lîngă vătămare şi insulta. A declarat că Dumnezeu, nu Lonza, era tatăl copilului ei nenăscut. Fusese o imaculată concepţiune. Pruncul ei era divin.

Bătrînul Lonza a acţionat rapid spre a dezamorsa criza. A convins-o pe Maria că ea şi neprețuitul ei copil riscau furia sătenilor. Cît ai bate din palme, a aranjat ca Maria să emigreze în America, prin intermediul prietenului şi avocatului său Bertram Applegate. Dar Maria avea o premoniţie că urma să moară la naştere, aşa că a stabilit cu Applegate ca pruncul să fie adoptat de o

bună familie catolică. Prezicerea Mariei despre propria sa moarte s-a adeverit. Oare despre cîte alte lucruri s-ar fi putut dovedi că avusese dreptate? Cuvintele finale ale lui Paulo reverberau în memoria lui Marcus: „Dacă nu Dumnezeu este tatăl lui Tarleton Jones, atunci este Lonza."

Marcus îl recunoscu imediat. Arăta mai bine decît în fotografii, înalt şi cu trupul drept, svelt şi atletic. Mergea cu pas săltat, cam ca un matador, ocolind printre mese ca şi cum le-ar fi făcut pase cu o capă invizibilă. Purta un costum subţire şi elegant, kaki-deschis, de croială italiană. Părul negru îi era pieptănat înapoi din jurul chipului ars de soare, într-o folie lucioasă ce semăna cu blana de panteră. Zări imediat privirea lui Marcus. În timp ce se apropia, nu-şi abătu ochii.

Marcus se ridică. Omul sosise, întinzîndu-i mîna. I-o strînse.

– Antonio Lonza.

– Marcus Douglas. Cît de amabil aţi fost să acceptaţi întîlnirea.

– Cînd mă roagă ceva Paulo Percevaldi şi cardinalul Vincento, nu- i pot refuza, răspunse contele de Lonza.

Zîmbetul său risipea aciditatea comentariului. Efectul, însă, stărui. Numai cererea lui Marcus Douglas, în sine, ar fi fost insuficientă pentru a obţine întîlnirea.

– Aţi venit în sergent la polo? întrebă politicos Marcus. Era lumea veche. Afacerile trebuia să mai aştepte. Aici, concluziile se aflau dincolo de nivelul obişnuit.

– Mhm, răspunse contele. De fapt, vin aici destul de des, în aşa- zisele lor veri.

Rîse, enorm de sigur pe el însuşi. Accentul său englez l-ar fi făcut pe Robert Morley să sune ca un actor de mîna a doua ce era. Prinsese chiar şi trucul tipic englezesc de la vorbi cu străinii despre vreme.

– Vă pot oferi ceva de băut?

– Stăm aici, sau ne aşezăm la o masă? întrebă Lonza. Din insistenţa sa reieşea clar că nu era un obişnuit al barurilor.

– Să mergem la o masă, acceptă Marcus.

Încerca să compare chipul lui Lonza cu cel al lui Tarl. Amîndoi aveau aceeaşi înfăţişare plăcută, intensă, oacheşă şi italienească, dar nu se observa nici o asemănare fizionomică vizibilă.

– Ne poţi aranja o masă? îl întrebă Lonza pe barman.

O spusese cu fermitate aristocratică. Nu era treaba barmanului să organizeze mesele. Iar barmanul o ştia. Şi Lonza la fel. Şi fiecare ştia că şi celălalt o ştia. Pe de altă parte, fiecare îl cunoştea pe celălalt şi poziţia respectivului în delicata ierarhie a sistemului european de clase. Pentru clasa muncitoare engleză, Lonza era un macaronar, dar un macaronar nobil. Pe lîngă aristocratul italian, barmanul era un ţărănoi, dar un ţărănoi englez. Curtenitorul „aranja o masă" era o concesie faţă de acest lucru. La un nivel genetic profund, tîrgul fu încheiat. Barmanul plecă să discute cu omul care repartiza clienţii la mese în Barul American. Peste cîteva minute, Lonza şi Marcus se aşezară la o masă pentru doi, într-un colţ care combina discreţia cu o vedere panoramică a salonului.

– Paulo mi-a spus că sînteţi vechi prieteni, începu Lonza.

– Da. Ne cunoaştem de douăzeci şi cinci de ani.

– Bun, bun.

Pentru Lonza, tot ce era vechi era bun.

– Şi locuiţi în America? La Miami, mi-a spus Paulo.

– Cu ce să vă servesc, domnule? interveni chelnerul, aducînd în faţa lui Marcus restul de suc.

– A, nu ştiu... voi lua un pahar de şampanie, ceru contele.

– Da, am o clinică în Miami. Sînt psihiatru acolo.

– Şi preot. Interesantă combinaţie. Ce vă aduce la Londra?

– Dumneavoastră.

– Aha, „problema importantă" despre care vorbea Paulo. Dar ce interes ar putea prezenta o persoană... o persoană frivolă, ca mine, pentru un om serios ca dumneavoastră?

Marcus se întrebă cum să înceapă. Omul acela avea opinii ferme despre aproape orice. Dacă-l atingea în răspăr, urma să închidă gura ca o scoică. Abordat corect, însă, putea vorbi toată noaptea. Europenii de înaltă clasă erau incredibil de indiscreţi. Marcus, însă, era american. De-a lungul anilor, talentul diplomaţiei subtile îi scăpase.

– Trebuie neapărat să vă vorbesc despre o persoană pe care aţi cunoscut-o cu mulţi ani în urmă. Vă mai amintiţi de o fată numită Maria Mirabella?

Marcus rosti numele chiar în momentul cînd sosea şampania contelui de Lonza. Chelnerul se apleca să-i pună paharul în faţă. Efectul fu uluitor. Mîna aristocratului se repezi în sus spre faţă, lovi braţul chelnerului şi făcu cupa cu vin să zboare peste masă. Se sparse de o scrumieră. Şampania ţîşni prin aer în stropi mărunţi. Conversaţiile de la mesele înconjurătoare şovăiră. Dar adevăratul accident se întîmpla pe chipul lui Antonio Lonza. Se albi şi deveni ţeapăn. Gura i se strîmbă într-o parte. Ochii i se holbară şocaţi.

– Maria Mirabella, repetă el, cu glas sugrumat.

Chelnerul începu să strîngă. Marcus îl ajută, încercînd să nu privească zona calamitată a expresiei lui Lonza. Inima îi alerga în piept. Era aproape. Şi care era adevărul ce-ar fi putut avea un asemenea efect asupra

unui om ca Lonza? Atitudinea sa sugera că ar fi considerat un pluton de execuție doar o iritare minoră.

Marcus așteptă. Masa fu ștearsă complet. Cioburile de sticlă dispărură. Chipul lui Lonza revenea la o aparență de normalitate. Își regăsise parțial stăpînirea de sine.

Trase adînc aer în piept.

– Maria Mirabella era servitoare în casa tatălui meu de lîngă Santo Pietro, începu el.

Se înroșea la față. Iarăși amenința să-și piardă calmul. Glasul îi era încordat de parcă ar fi fost întins pe o masă de tortură. Tremura de-a binelea, cu o neliniște inumană. În toată viața sa profesională, Marcus nu-și amintea ca o personalitate să se mai fi schimbat în proporții atît de extraordinare și într-un interval de timp așa de scurt... și totul, la auzul unui simplu nume. Adrenalina îi gonea și lui prin trup. Ce se întîmplase cu atîția ani în urmă, ca să poată produce un asemenea efect după douăzeci și cinci de ani? O experiență extrem de traumatizantă, fără îndoială. Era aproape suficient, fără ajutor, ca să-ți refacă încrederea în Freud.

– Probabil știți, reluă Marcus, făcîndu-și curaj, că Maria a emigrat în America, unde a murit la naștere. A născut o fetiță, care a fost adoptată.

Se aplecă peste masă. În fața lui, chipul lui Lonza continua să- și schimbe culoarea. Roșeața se întețea, dar pe alocuri începeau să apară pete albe. Bronzul pur și simplu nu se mai vedea.

– Știu, șopti el.

Marcus trase foarte adînc aer în piept. Acum ori niciodată. Trebuia să-și asume riscul.

– Ascultați, nu am dreptul să vă pun aceste întrebări și vă rog să mă credeți, ca prieten al lui Paulo și al cardinalului, că nu am nici un motiv ascuns. Nu încerc

să vă pun într-o poziție compromițătoare sau jenantă. Caut adevărul pentru informarea mea personală, pentru propria mea liniște sufletească.

Contele de Lonza dădu din cap. Se părea că-şi pierduse darul vorbirii sub orice formă. Pe frunte îi lucea o picătură de sudoare, iar alta pe buză. Pe cămaşa de mătase crem imaculată apăruse o pată umedă.

– Ştiu că a existat un soi de relație între dumneavoastră şi Maria, continuă Marcus. Ceea ce trebuie să aflu este dacă sînteți sau nu tatăl copilului.

– Da, răspunse contele.

Lui Marcus i se opri inima în loc.

– Da, sînteți tatăl?

– Nu. Da, adică înțeleg întrebarea.

Inima lui Marcus reîncepu să bată.

– Şi? insistă el, neputîndu-se stăpîni.

– Am iubit-o, spuse contele, cu voce slabă. Eram îndrăgostit de ea. A fost cea mai minunată persoană pe care am cunoscut-o în viața mea.

Coborî ochii spre masă. Umerii i se înmuiară. Dintr-o dată, părea apăsat de o tristețe aproape insuportabilă. Marcus Douglas ar fi vrut să întindă mîna şi să-l atingă, atît de clar i se citea limbajul îndurerat al trupului.

– Am nevoie să ştiu, spuse el blînd, dar ferm, dacă sînteți tatăl copilului.

– De ce? ridică Lonza privirea; avea ochii plini de lacrimi. De ce vreți să ştiți?

– Nu are nici o legătură cu legea... cu paternitatea... cu nimic de acest fel. Vă dau cuvîntul meu de preot. Dar trebuie să ştiu dacă ați avut... relații sexuale cu Maria Mirabella.

– Părinte, începu Lonza, cu glas întretăiat. Ceea ce urmează să vă spun... vreau să fie secretul lui Dumnezeu.

– Adică, doriți să vă ascund confesiunea?

– Da.

Marcus era în plin tumult. Privi prin barul aglomerat. Reveni spre Lonza şi lacrimile care-i şiroiau pe obraji în tăcere. Simți fiorul rece pe spate, explozia de curiozitate din suflet. N-avea să-i poată spune nici măcar lui Tari.

Se aplecă înainte. Dădu din cap.

– Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit, spuse Antoniò, conte de Lonza.

41

– Ambarcațiunea asta e ca o casă, spuse Tari; tăcu o clipă. Cum de nu mi-ai arătat-o pînă acum?

– E locul meu secret. Unde fug de mine însumi.

Rickey zîmbi copilăreşte, conştient că oamenilor mari nu li se permitea cu adevărat să aibă ascunzători secrete.

– Deci, trebuie să-ți descopăr o față complet nouă, rîse Tari. Începeam să mă ataşez de vechea versiune.

Rickey îi întinse mîna în timp ce se aşeza, cu picioarele legănîndu-se peste marginea patului larg. Tari i-o luă, ținînd-o ca pe o jucărie. I-o răsuci în mîinile ei, după care, foarte încet, o ridică la buze.

– Îți mulțumesc că m-ai salvat de mine însămi, spuse ea.

Dintr-o dată, vocea îi devenise scăzută şi intensă. Conversația se mohorî. Zumzetul instalației de aer condiționat se auzea sonor în tăcere. Urmau să aibă timp pentru a vorbi despre demoni... şi dumnezei... dar nu acum. Erau liberi şi singuri, împreună, de atît de puțin timp. Amîndoi ştiau că trebuia să profite la maximum de libertate.

– Nu se întîmplă zilnic ca o domnişoară la ananghie

să fie salvată de un cavaler cu o casă albă secretă, spuse Rickey, risipind potențiala seriozitate a momentului.

– Deci, acum ce facem? întrebă ea. Vreau să zic, cît timp putem sta aici?

– Pînă te saturi de paradis... sau de mine. Sau de amîndouă. Eu vin aici tot timpul. Singur. Îmi place să mă plimb prin insule. Fără orar. Fără pisălogeli. Mîncarea mi-o pescuiesc. O gătesc. Ascult muzică, ancorat în larg, fără nici un țărm la vedere. Am de toate pe iahtul ăsta. Îți garantez că nu-ți va trece prin minte nici un lucru care să nu existe la bord.

– Tampax, replică Tari, strengărește.

– De fapt, am și de-alea. Nedesfăcute.

Întrebarea dacă Jodie mersese sau nu pe insule, cu ocazia unuia dintre voiajele solitare ale lui Rickey, își găsise într-un fel răspunsul.

– Okay, continuă Tari. Să ne gîndim. Grenadină, zise ea dintr-o dată.

– Și chitre proaspete, răspunse el, ca la un semnal.

– Mount Gay?

– Și Myers, și Angostura, și praf de nucșoară și un aparat de înghețată. Suc de portocale și de ananas, proaspăt.

Tari bătu din palme:

– Okay, Căpitane Cook[1], hai s-o *facem.*

Rickey luă inițiativa. Chitrele Key se aflau într-o pungă Ziploc, în frigider. Romul Barbados fu servit cu cîte cinci cuburi de gheață în fiecare pahar. Sucul proaspăt de portocale se găsea într-o cutie sigilată. Cel de ananas

1. – Joc de cuvinte: celebrul Căpitan Cook, și *cook* = bucătar (n.tr.)

era conservat. Turnă puțină Angostura, vreo patru stropi, și cîteva picături de grenadină, doar atîta cît să adauge compoziției o nuanță roz, fără s-o îndulcească grețos. Stoarse cîte o chitră în fiecare pahar și mixă totul rapid, cu un cuțit enorm.

La sfîrșit, mai puse deasupra cocktail-ului vreo trei centimetri de rom jamaican cafeniu, peste care presără praf de nucșoară.

– Să le bem pe punte, admirînd stelele. Așa, sînt mai gustoase.

Ieșiră. Iahtul era ancorat într-un golf ca al lui Robinson Crusoe, în formă de U, pe coasta de sud a insulei Bimini, peste un metru și jumătate din cea mai superbă apă din lume. Deasupra lor, stelele luminau un cer fără nori. Apa plescăia pe lîngă bordaj, iar o briză ușoară se stîrni pe neașteptate, ca respirația caldă a unui îndrăgostit. Era lună plină, iar palmierii de pe plajă își înmuiau frunzele în marginile ei, abia mișcîndu-se în noaptea liniștită. Un stol de pelicani zburară peste apă, jos, în formație militară. La dreapta, un ballyhoo trecu peste golf, lăsînd valuri argintii pe marea luminată de lună.

Stăteau la pupa, pe bancheta de piele albă, în timp ce iahtul punea încet la încercare parîmele ancorate la prova și la pupa, în sistem bahamian, pe care le întinsese Rickey.

Tari sorbi din pahar.

– Niciodată n-am mai fost într-un loc atît de frumos.

– Nu-l cunosc mulți oameni. Poți ajunge aici numai pe apă. Nu există nici un drum pînă pe plajă. Celor mai mulți le place să-și petreacă nopțile în port. Uneori, mai vin pe-aici cîte două vase. Acum avem noroc.

– Deci, dormim pe mal?

– Mă gîndeam să ne culcăm pe plajă. Să facem un foc de tabără. Să frigem niște pește. Am un cort și saci

de dormit. De toate, ai uitat?

– Rickey, cum ai învățat atîtea? Adică, ești star de cinema. Joci pool, bați oamenii și faci fetele să se îndrăgostească de tine...

– Mă iubești? întoarse Rickey capul spre ea, absolut serios.

Tari se opri. Îl iubea? Ceea ce simțea pentru Rickey nu stătea nici un moment locului. Se schimba încontinuu. Avusese momente cînd pofta de el îi umplea trupul și mintea. Iar în altele, dorul sufletului ei îl înlăturase din drum. Era un om imperfect. Era vătămat și, prin urmare, periculos. În copilărie fusese rănit atît de adînc, încît caracterul său avea să poarte la nesfîrșit cicatricile. Dar dragostea n-ar fi trebuit să fie oarbă? Nu era firesc ca adevărata iubire să nu ia în seamă aceste lucruri? Rahat, nu putea mintea să-i tacă odată din gură?

– Cred că ea.

Rickey dădu încet din cap, digerînd un adevăr secret, o percepție personală. Avea un zîmbet amar, dar în expresie i se citea că nu era descurajat. Urma să plece cu curentul la reflux, lăsîndu-se purtat spre zeița bunătății și a frumuseții care avea să fie Tari. Și ea, la fel ca el, avea un trecut tulbure. Fusese adoptată. Nu era ca alte femei. În jurul ei se întîmplau lucruri din familia miracolelor. În capul ei, se întîmplau lucruri pe care unii le credeau nebunești, iar alții sfinte. Nu era vorba de contrarii, ci de faptul că proveneau de pe planete diferite. Uniunea lui Rickey și Tari printr-o căsătorie ar fi fost cea mai mare minune din toate. Totuși, în timp ce sorbea din punciul de rom, sub licărirea stelelor, Rickey se simțea pentru prima oară în viață ca un făcător de minuni. Dacă credința putea muta munții, atunci numai dorința, de una singură, o putea face pe Tari să devină soția lui.

Ți-e foame? întrebă el.

Puțin.

Lipsi doar cîteva momente. Aduse o tavă cu tartine – caviar Beluga pe biscuiți Carr's, cu o felie de lămîie; somon afumat din Scoția, pe felii subțiri de pîine neagră; un castronaş cu alune – de anacard, de macadamia şi de fistic.

– Rickey, de unde le ai pe astea...?

– Foarte simplu. Caviarul e dintr-un borcan. Somonul era ambalat în vid. Iar cele proaspete se găsesc oricum în jurul nostru la orice oră.

Arătă cu o mînă spre marea fosforescentă, care scînteia sub razele lunii. Ca pentru a-i accentua cuvintele, un peşte sări prin apa mică de lîngă plajă. Pleşcăitul din cădere atinse liniştea. Tari văzu cercurile de apă întinzîndu-se spre infinit, în jurul locului unde dispăruse.

Somonul, caviarul şi romul o făceau să se simtă minunat. Simțea spuma fericirii crescînd în ea. Dintr-o mişcare, fusese desprinsă de trecutul ei şi înstrăinată de viitor. Nu exista decît prezentul, clipa, într-un loc de un farmec incredibil, cu un bărbat pe care-l adora. Îl privea în lumina lunii – atît de puternic şi curajos, şi totuşi vulnerabil, totodată, pe sub exteriorul de tip dur. În fiecare moment, dezvăluia cîte un nou unghi neaşteptat al personalității sale. Pe iaht, era într-un alt element. Cunoştea navigația şi misterele Loranului. Îi arătase intrarea în port pe radar, cînd încă nu vedeau uscatul. Ştiuse cum să ancoreze, cum să profite de adăpostul malului în privința direcției din care sufla vîntul. Iar acum, orchestra următoarea aventură... cina, şi o noapte sub stele, pe nisipul unei insule pustii, atît de îndepărtată de infernul din care scăpase.

– Deci, putem pescui? întrebă Tari.

– Putem face o mulțime de lucruri.

Deschise bocaportul calei de mărfuri şi începu să scoată echipamentele. Umflă o barcă pneumatică, în care puse un cort şi un răcitor mare, plin de răcoritoare, şampanie şi vin alb. Urmară saci de dormit şi folii pentru aşternut pe pămînt, felinare de furtună cu baterii, pentru a alunga țînțarii, materiale de pescuit, cuțite şi plasă mare cu greutăți de plumb pe margini.

– Asta pentru ce e? întrebă Tari, privind fascinată.

– Pentru prinderea peştilor mici, în apa mică. Îi vom folosi ca momeală ca să prindem un pompano, doi. Singurul lucru care-ți trebuie ca să fii un bun pescar în Bahamas, e momeala vie. Okay, eşti gata?

– Pentru ce?

– Ca să înotăm pînă la mal, rîse Rickey.

– Nu mergem acolo cu barca?

– Nu, asta-i pentru transportul proviziilor.

– Aha, înțelese Tari, cu un rîs nervos. Mă tem că n-am prea avut timp să-mi fac bagajele. Nu am costum de baie, desfăcu ea mîinile, într-un gest dezarmant.

– Deci, norocul nu ne-a părăsit, pe insula noastră pustie, comentă Rickey.

– Rickey!

Tari simți tensiunea sexuală începînd să crească în jurul ei. Plutea pretutindeni. Se găsea în textura netedă şi alunecoasă a caviarului şi a somonului. Îi ardea stomacul odată cu romul. Strălucea din stelele de pe cer şi-i aprindea un foc blînd în jurul inimii. Curînd, încă o dată, aveau să facă dragoste. Singura întrebare era: cînd? Dar ştiau amîndoi. Ea i-o vedea în ochii umbriți. El i-o citea pe roşeața din obraji. Costumul ei de baie şi toate hainele care acopereau n-aveau să mai fie decît ambalajul darului în care se transformase. Aveau să existe numai pentru a ascunde prezentul. Scopul lor era acela

de a fi scoase. Puteau fi smulse, sau desprinse încet... momentul avea să dicteze cum... dar asta nu schimba nimic. Era a lui şi el era al ei în acea noapte magică, departe de haosul şi confuzia lumii din afară. Se învîrteau singuri pe propria lor stea. Nu făceau decît să aştepte momentul pentru a deveni perfecţi şi altceva nu mai aşteptau.

Tari găsi un tricou mare în cabină şi îl luă pe ea. Acela, împreună cu chiloţii simpli de bumbac pe care-i avea dinainte, urmau să-i ajungă pentru noaptea de pe insulă. Îşi simţi inima bubuind în piept, cînd se întoarse pe punte. Ochii lui îi cuprinseră simplitatea albă şi mai mult simţi, decît auzi, geamătul de dor dinlăuntrul lui.

– Rechini? întrebă, încercînd să alunge pasiunea care clocotea în ea.

– Cîţiva, rîse el. Înseamnă că trebuie să te ţii de mine, foarte strîns, ca să fii apărată.

Împreună, coborîră în apa caldă. Tari rămase într-adevăr aproape de el, deşi nu se gîndea la rechini. Rickey înota cu mişcări puternice, trăgînd după el barca încărcată, iar ea îl însoţea pe- alături, cu aventura umplîndu-i inima. Fîşia de nisip moale şi curat urca spre plajă, şi ieşiră şiroind de apă. Goliciunea lui Tari era cu atît mai accentuată de tricoul ud pe care părea să-l ceară pudoarea. Sînii, întăriţi de apă, se întăriră acum şi mai mult, expuşi privirii lui Rickey. Rămase pe loc, nesigură ce să facă. Mai era atît de puţin. Sosise momentul. Şi el părea să-i simtă iminenţa.

Trase adînc aer în piept.

– Mai întîi, facem tabăra. Aprindem focul. Ridicăm cortul. Prindem peştii de momeală. Apoi...

Cuvîntul „apoi" se topi în eterul jinduirii reciproce.

Focul fu amuzant. Lemne se găseau peste tot. Tari le adună, în timp ce Rickey săpa o groapă în nisip.

Lemnul fusese albit de soare, iar unele bucăți erau răsucite în formă de sculpturi ciudate, ce păreau aproape prea fine ca să ardă. Trebui să tîrască pe jos cîteva scînduri mari, iar Rickey îi arătă cum să le pună peste groapă astfel ca focul să le poată devora mai tîrziu, în noapte, cînd se făcea frig. Algele uscate serveau la aprins. Carburantul de cărbune de pe iaht şi o lungă brichetă de picnic erau micile furtişaguri din civilizație. Cît ai clipi, focul ardea. Se strînseră lîngă el, cu gîndurile pierdute în pîlpîirea flăcărilor. Mirosul de aer sărat încălzit se combina cu cel al diverselor esențe de lemn. Trosnetele cherestelei vechi se amestecau prin foşnetul valurilor pe nisipul alb şi pur. Rickey se ridică şi puse cele două felinare la douăzeci şi cinci de metri distanță, de o parte şi de alta a focului, pentru a atrage ținții dinspre ei. Împreună, agățară foaia de sol peste doi copaci mari, dezrădăcinați, victime ale lui Andrew, formînd un acoperiş despre care cerul senin spunea că nu era necesar. Nu semăna nicicum cu un cort, aşa că o întinseră pe pămînt şi aşezară deasupra sacii de dormit, unul lîngă altul.

– Aş vrea să avem unul singur, spuse deodată Tari.

– Oricum va fi prea cald ca să ne băgăm în ei.

Amîndoi ştiau despre ce era vorba. Lăsau să crească foamea, înainte de festinul trupurilor. Se aţîţau unul pe altul şi fiecare pe el însuşi, pe măsură ce disperarea dorinței creştea.

– Să-ți arăt cum prindem peştii de momeală.

Tari îl urmă în apă. Aranjă cu grijă plasa lestată, ca un gladiator în arenă. Apoi, îşi retrase braţul şi o aruncă într-o mişcare lină, din umăr. Plasa se răsfiră în aer, descrise un cerc larg şi căzu pe marea plată, scufundîndu-se imediat. Rickey aşteptă cîteva secunde, apoi o trase încet. Trei peşti-ac cilindrici se zbăteau în plasă. Îi

desprinse şi-i aruncă în găleata de la picioarele lui. Încă o aruncare. Încă doi peşti. Atîta ar fi trebuit să le ajungă.

– Pare atît de simplu, spuse Tari.

– Cînd eram începător, de fiecare dată cînd aruncam plasa îmi trebuia o juma' de oră ca s-o descurc.

– Viaţa este plină de surprize, nu? Vreau să spun, sosirea noastră aici, acum, şi faptul că prindem bieţii peştişori şi-i dăm unui peşte mai mare, pe care îl vom mînca.

– Plus rechinii ăia medicali din Miami care vor să te mureze în medicamente, cînd tu poţi avea asenemea sentimente pentru peştişori.

Tari vru să spună ceva despre nebănuitele căi ale Domnului. Apoi, însă, se răzgîndit pe loc. În acel paradis terestru, cu omul pe care-l iubea, părea atît de superficial. Da, într-o bună zi trebuia să se întoarcă şi s-o ia de la capăt, ca să vîndă *Totul pentru iubire,* dar acesta era momentul prezent. Acesta era sensul, la fel de minunat şi plin de înţeles ca oricare dintre dorurile metafizice care o preocupaseră atîta vreme. Aici, în cele mai frumoase dintre micile pogoane de loc ale lui Dumnezeu, în chip ciudat, Dumnezeu lipsea. Simţi iubirea curgînd din ea, îndreptată în sfîrşit spre o singură persoană, nu spre mulţimea păcătoşilor. Nu mai voia să fie fiica lui Dumnezeu. Nici mireasa lui. Nu voia să fie decît una dintre fiinţele create de el, iubitoare, pătimaşă, dornică şi rîvnind ca toate celelalte. Mai presus de orice, voia să-l aibă pe acest om, pe omul acela puternic care o salvase de ceilalţi, dar în primul rînd de ea însăşi, şi voia să facă dragoste cu el în lumina lunii, în apa mică a acelui golf pustiu.

Apucă marginea tricoului larg lipit de trupul înfierbîntat şi şi-l scoase peste cap. Rămase în chiloţi, sub luna plină, care o lumina din spate şi din lateral, cu

razele dansînd pe goliciunea ei, sărbătorindu-i naturaleţea. Stătu astfel cu picioarele depărtate, iar pe sînii tari ca piatra avea picături de apă sărată, iar părul îi era ciufulit şi încurcat. Îşi aruncă pe spate capul, sfidîndu-şi dorinţa, şi îl provocă pe Rickey s-o ignore. Pentru a-şi sublinia intenţia, dădu cu piciorul în găleata cu peşti, răsturnînd-o şi privind cum micile săgeţi argintii dansau spre libertate.

– Iată, spuse ea, vă eliberez, peştişorilor. Şi te cruţ, uriaş pompano, fiindcă n-am timp nici să te prind, nici să te mănînc.

Rickey făcu un pas spre ea.

– Dar eu? o întrebă.

– Asta-i altceva.

Vocea i se întretăie în timp ce vorbea şi căzu în braţele lui.

O posedă rapid, stînd cu picioarele în apă. Îşi dădu jos slipul, deja întărit, iar ea îşi scoase chiloţii, deja udă leoarcă de dorinţă. Rickey se coborî repede şi se ridică, lunecînd în ea. Uniţi, începură să se legene, cu braţele legate într-un nod pe care inimile lor îl strînseseră cu mult timp în urmă. Abia se mişcau, savurînd comuniunea trupurilor şi contopirea minţilor. Sînii ei uzi îi împungeau pieptul, iar el îşi îngropă capul în grumazul ei, şoptindu-i numele.

– Tari, Tari, te iubesc. Te iubesc aşa de mult.

Atunci Tari începu să se mişte spre el, ridicîndu-se pe vîrfuri. Se coborî la loc, pentru a simţi mai bine imensitatea dinăuntrul ei. Rickey avea spatele atît de puternic sub degetele ei şi îl trase mai aproape, împingîndu-se să-l îndese şi mai adînc în trupul ei. Gura îi era lîngă urechea lui, iar Tari scoase limba şi i-o linse ca să-i audă sunetul patimii.

– Nu aştepta. Nu te opri, şopti ea.

Rickey consimți, cu un geamăt. O îndoi pe spate, pînă-şi pierdu echilibrul în brațele lui. Apoi, o coborî încet pînă la cîțiva centimetri de apă de la picioarele lor. Îngenunche odată cu ea, încă în adîncul ei, iar picioarele lui Tari se desfăcură larg în jurul lui ca să-l țină în locul potrivit. Fețele li se despărțiră, acum putîndu-şi vedea unul altuia dorul, pasiunea oglindită în ochii îndepărtați, două expresii identice cu un singur scop sub ceruri. Marea care-i primise era argintată de lună, nisipul moale sub spinarea lui Tari, cerul de deasupra strălucitor de stele. Palmierii se unduiau în jurul feței iubitului ei, în briza atît de slabă, şi încă o mai umplea cu dragostea lui. Tari se încleştă strîns, sugîndu-i-o uşur cu trupul său. Împreună, se răsuciră şi se întoarseră în argila apoasă a nisipului mişcător. Marea formase pentru ei un pat, mai moale şi mai subtil decît orice loc al dragostei făurit de mînă omenească, şi Tari îl auzi gemînd la poarta extazului pe cînd propriile ei senzații se intensificau. Rickey începu să se mişte în interiorul ei, iar ea se revărsă în jurul lui, sucul dragostei amestecîndu-i-se cu valurile sărate ale mării unde luase naştere viața. Rickey se repezi spre ea, tare şi puternic, iar muşchii feselor lui îi zguduiră adîncurile cu şocul celei mai-dorite invazii.

– Oooooh! gemu sonor Tari în lumina lunii, spre cerul nepăsător. De jur împrejur, frumusețea naturii încadra binecuvîntarea momentului. Curînd, totul avea să se sfîrşească, dar numai pentru un nou început... lîngă focul ce trosnea şi, mai tîrziu, la prova iahtului, legănîndu-se încet sub vegherea nemărginirii. Iar Tari se minuna că niciodată nu ajunsese atît de departe de orice loc, şi totuşi atît de aproape de cineva. Trupul ei voia s-o spună, şi putea, avea s-o facă, în curînd.

Rickey încetinise mişcarea înăuntrul ei, în pregătirea micii morți care urma. Iar Tari plutea pe gloria senzației,

straniu luminată în căldura apei care o ținea la suprafață. Dansau împreună, un vals delicat de demult, vrăjiți de muxica magică pe care ei înșiși o compuneau. Tari se simțea sublim. Goală sub mare, era îmbrăcată într-o țesătură fosforescentă de lună făurită. Strălucea în lumina momentului și-și azvîrli capul pe spate pentru a-și lăsa părul să se legene în apă, pe cînd luna lui Dumnezeu îl picta un colier de lumină în momentul extazului.

Sentimentul lent și ușor se adună în ea, și în Tari. Era departe de frenetica jinduire dinainte. Aceasta era facerea dragostei. Dorința și pasiunea erau vîntul și aripile, dar nu și esența unității pe care o împărtășeau acum. Își arcui spatele. Ochii i se dilatară. Mîinile-i lunecară în jos pe spatele lui, spre fese, pentru a-l simți mai bine cînd o potopea cu sufletul lui. Încercă să stea nemișcată, împunsă de vîrful său, astfel ca printr-o faptă a lui să cadă. Tot trupul îi era suspendat în acea perfectă paralizie care într-o zi avea să devină neființă, dar acum era totul. Nu se putea mișca, și totuși nu exista în trupul ei nici un mușchi, nici un tendon sau nerv, care să nu-i cînte în minte cu desăvîrșita bucurie. Acela era secretul armoniei pe care unii n-o auzeau niciodată. Dacă viața avea nevoie de un sens, acesta era. Merita să trăiești și să mori pentru el, și nu din întîmplare era și momentul creațiunii.

Rickey se opri, așa cum n-avea încotro, căci acum mișcarea era cheltuită. Toate acțiunile conștiente erau neînsemnate în fața acelui moment reciproc al soartei.

– Da, spuse ea.

– O, Tari, șopti.

Simți panglicile prelungi ale dragostei țîșnind din el, ca razele de lună care le dansau pe trupuri. Le simți și ea, vii în ea, pline de viitor. Picioarele îi tremurară în timp ce-l primea și se zgudui și se cutremură cînd

Rickey i se dărui.

Tari era pentru el un vid, un superb receptacul pentru esența distilată a bărbatului pe care-l iubea. Îl cuprinse cu putere, nedorind să piardă nici o parte din miracolul care era el. Îşi înfipse degetele în spinarea lui şi, unde brațele nu puteau, îl strînse cu picioarele. Şi tot timpul se topi şi ea în vîrtejul propriului său orgasm. Din slăbiciunea trupului ei în acel moment se desprinse deplina forță a puterii iubirii. Pe nisipurile acelei insule din Bahamas, în marea caldă care dăduse naştere omenirii, Tari renăscu. Era o epifanie. Învățase în sfîrşit că dragostea putea fi şi pentru îndrăgostiți.

42

Marcus nu dormise. Petrecuse ultima noapte rugîndu-se şi, în timpul zborului de la *Heathrow* la *Kennedy*, meditînd. Rugăciunile nu-l consolaseră prea mult, iar gîndurile, nici pe-atîta. În esenţă, aşa era viaţa. Mîngîierea se găsea în acţiune. Acum, mergea grăbit fiindcă avea multe de făcut şi tot atît de multe emoţii de risipit... furie, răzbunare, gelozie şi, desigur, dragoste. Reuşise să se descurce fără dragoste aproape toată viaţa, iar acum îl ajungea din urmă tocmai cînd era cel mai puţin capabil să-i facă faţă.

Trecu repede prin aeroportul aglomerat, oprindu-se numai pentru a cumpăra ziarele de senzaţie care-i descriau în detalii stridente majoritatea lucrurilor pe care nu voia să le ştie. Titlurile erau gunoaie de soi ales:

„Un star de film răpeşte o bolnavă mintal. Psihiatrii din Miami îşi ies din minţi".

„Rickey Cage şi o schizofrenică, pe un iaht în Caraibe. Poliţia din Florida ezită să depună acuzaţia".

„Bolnavă, sfîntă sau îndrăgostită? Doctorii se ceartă pentru diagnosticul studentei la medicină".

Marcus se opri, cu furia crescîndu-i, în timp ce citea grăbit faptele. Lucru de neiertat, pierduse legătura. De

obicei, păstra un contact strîns cu clinica, dar şansa de a-l întîlni la Londra pe Lonza cel greu de găsit se ivise în ultimul moment. Abandonase totul şi zburase imediat la Londra, iar după extraordinara conversaţie cu contele de Lonza fusese prea preocupat ca să mai dea telefon acasă, pînă noaptea tîrziu. Cînd în sfîrşit luase legătura, medicul casei şi secretara, isterizată, îi dăduseră vestea. Tari părăsise clinica, pentru a merge la o petrecere cu Rickey Cage. Cumva, profesoara Hodges aflase şi luase măsuri pentru a pune în aplicare ordinul de internare împotriva ei, încă valabil. Avusese loc un soi de confruntare, în timpul căreia fusese rănit un infirmier, după care Rickey şi Tari dispăruseră. Nimeni nu ştia cu certitudine unde. Ziarele sugerau că puteau fi oriunde, între Key West, Mexic şi Bahamas. Fără îndoială, tabloidele de supermarket cercetau deja posibilităţi mai largi, inclusiv paradisul şi spaţiul cosmic.

Douglas se uită la ceas. Era ora trei. Încă mai avea timp să acţioneze, deşi nu prea ştia cum. Un lucru era sigur. Ştirea care se revărsa ca apa de canal nu era controlată de cei buni. Citatele le aparţineau profesoarei Hodges, lui Shindler, profesorul de medicină, şi Departamentului Poliţiei din Miami, care încerca disperat să evite o situaţie ce se arăta incredibil de rău promiţătoare. Nu avusese timp să parcurgă ziarele serioase. Dar trebuia să dea cîteva telefoane. Înainte de toate, trebuia să-şi consulte inima, ceea ce nu avea nici un sens, fiindcă era profund subiectivă. Bomba lui Lonza, detonată în sacrul secret al spovedaniei, îi sfărîmase lumea. Făcea ca tot felul de lucruri imposibile să devină posibile şi distrusese complet busola morală pe care o folosise pînă acum ca să se orienteze în viaţă.

Apoi, trebuia să vorbească cu Mark McKinley, preşedintele, directorul general şi editorul de la *World*

Publishers, Inc. Toată situația trebuia să aibă un impact major asupra cărții *Totul pentru iubire,* ajunsă acum departe pe țeava publicării și salutată deja ca un bestseller de proporții monumentale. Numele lui Tari figura pe copertă. Acum, publicul cititor afla că niște psihiatri serioși aveau mari îndoieli cu privire la sănătatea ei mintală; că refuzase un ordin de internare, într-o situație cu violență; și că dispăruse în Caraibe sau într-un alt asemenea loc, cu nimeni altul decît cu James Dean al zilelor noastre, pentru cei destul de vîrstnici ca să fi cunoscut originalul. Forța la limită ideea că orice publicitate era pozitivă.

Găsi o fisă. Președintele de la *World Publishers* părea să-i fi așteptat telefonul lîngă aparat.

– Unde *naiba* ești, Marcus? Ce Dumnezeu se întîmplă? Țin aici piept la toată presa și nu am nici un fapt concret. Nimic ce să *pretind* măcar că ar fi fapt.

– Unde sînt?

Nu întreba de ziarişti.

– Nu știu unde sînt. Speram să știi tu. Barca actorului a dispărut. Atîta știe toată lumea. Care e rolul lui Cage? E amantul lui Jones? Credeam că era încuiată în clinica ta.

– Gura, se răsti Marcus. Taci dracu' din gură.

Pe fir se lăsă tăcerea. McKinley știu instinctiv care cuvinte îl enervaseră pe Douglas. „E amantul lui Jones?" Era adevărat. Și lui Douglas nu-i convenea. De ce? Fiindcă voia să fie *el* amantul lui Jones. Preotul. Psihiatrul. Partea leului din profiturile de la *World...* acum, și în anii viitori.

– Scuză-mă, Marcus. Iartă-mă. Sînt enervat. Toți sîntem nervoși. M-a luat gura pe dinainte.

– Ascultă, Mark, o puteam întoarce și altfel. Dacă ne păstrăm toți capetele pe umeri. Tari nu e nebună. Crede-mă. Idioții ăia din Miami vor plăti cu conturile lor

din bancă, cu licențele, cu departamentele, cu sufletele lor nemuritoare, pentru ceea ce-au făcut. Ai încredere-n mine. O jur în fața lui Dumnezeu din ceruri.

McKinley trase foarte adînc aer în piept. Erau vorbe mari, din partea unui preot. Cuvinte de forță industrială, rostite de Marcus Douglas. McKinley începea să se simtă mai bine. Altcineva părea să fie stăpîn pe situație.

– Ce să fac?

– Convoacă o ședință la ora patru. Cu toți avocații. Toți oamenii de P.R. Adu cîțiva supergrei legali – Arthur Liman, Alan Dershowitz – dacă-i găsești. Dacă nu, organizează o teleconferință și cheamă și un avocat tare de drept penal ca F. Lee Bailey – e dinamită. A, și adu-i pe șefii cei mari de la A.C.L.U.[1] E domeniul lor. Promite-le o mie de dolari de la mine, pe ziua de azi, okay? Ai autoritatea să faci asta. Vorbește cu oamenii P.R. de la *Times* și spune-le că se coace un subiect major... atacuri asupra libertăților personale; invidii profesionale între psihiatrii; folosirea psihiatriei ca instrument de represiune; sisteme de credință suprimate din cauza neconformității cu normele convenționale... înțelegi, o luăm de unde-a lăsat-o Uniunea Sovietică... pune totul pe roate, și ne vedem la patru.

– Să trimit o mașină după tine? Unde ești, de fapt?

– La *Kennedy*. Tocmai am sosit de la Londra. Nu, n-am nevoie de mașină. A, și ar mai trebui să știi ceva. Tarleton Jones este... Tarleton Jones e...

Încercă să spună lucrul care ar fi trebuit să schimbe totul, dar întreaga lui viață din trecut urla la el să tacă.

---

1. – *American Civil Liberty Union* = Uniunea Americană pentru Drepturile Civile (n.tr.)

Nu putea încălca secretul confesional. Era posibil ca faptul pe care-l aflase de la Lonza să schimbe totul, dar era o carte pe care nu avea voie s-o joace. Sau, poate...? Pentru Tari? Şi pentru el însuşi, iadul şi damnarea? Încercă o ultimă dată:

– Mark, Tarleton Jones este...

– Este ce, Marcus?

Mîna sa puse receptorul în furcă. Nu putea. Şi rămase privind chioşcul din aeroportul aglomerat, în timp ce omul din spatele lui tuşea politicos ca să-i dea de înţeles că avea de dat un telefon.

Ameţit, Marcus se îndepărtă de telefonul public. Aici îl aduseseră noaptea de rugăciuni şi ziua de gînduri... la paralizia voinţei. Jurămintele lui îl ţineau prizonier. Era preot. Era slujitorul lui Dumnezeu. Niciodată nu fusese mai mult sau mai puţin decît atît, dar acum voia să fie mult, mult mai mult... şi mult, mult mai puţin. Undeva, în lume, se afla Tari, cu omul pe care învăţa să-l iubească. Iar aici, singur pe vecie în deşertul spiritului său, era Marcus Douglas. O dorea. Acum ştia asta. O dorea pe Tari. O dorea pentru el şi începea să înţeleagă ce însemna aşa ceva. Celibatul, biserica, Dumnezeu, preoţia lui, tot ceea ce era şi ce devenise, era periclitat în acea nebunie. Şi pentru ce? Ar fi sacrificat totul pentru o copilă care niciodată nu susţinuse că l-ar fi iubit? Era bătrîn. Niciodată, pînă în acel moment, nu ştiuse cît de bătrîn. Puţinul respect pe care Tari poate îl avusese vreodată pentru el se baza pe tot ceea ce fusese Marcus Douglas. Nu se baza pe nici unul din lucrurile pe care acum îndrăznea să le viseze. Pentru a o iubi, pentru a avea o şansă ca şi ea să-l iubească, trebuia să devină un simplu muritor. Toată mistica inaccesibilităţii lui avea să se spulbere în trista realitate a unui om a cărui viaţă devenise o promisiune încălcată. Dacă nu-şi

putea privi propriul chip în oglindă, cine altul s-ar mai fi îndurat să i-l privească? Nici cititorii lui, nici prietenii de-o viață şi nici Tarleton Jones.

Porni pe jos, în timp ce începeau să i se prezinte toate vechile soluții. Rugăciune. Mărturisire. Apelul la armata bisericii, bunii prieteni care ştiau cuvintele potrivite. Ar fi trebuit să discute cu Paulo, la Roma. Dar acestea nu erau soluții pentru momentul prezent. Pe o insulă, în chiar acel moment, fata pe care o iubea era iubită. Era iubită de o icoană a epocii în care trăia. Marcus văzuse vătămările din ochii băiatului rănit a cărui faimă nu oferea nici o protecție contra terorii din copilărie. Dar Tari n-avea să vadă această parte a lui Rickey. N-avea să cunoască pericolul, fiindcă era prea amăgită de energia şi entuziasmul care erau în acelaşi timp binecuvîntarea şi blestemul tinereții. Avea să-i vadă trupul tare şi tînăr şi să-i viseze visurile. Iar cei care se făceau de rîs urmau să fie oamenii înțelepți ca Marcus, deoarece comiseseră păcatul de a îmbătrîni.

Se aşeză pe o bancă, îngropîndu-şi capul în mîini, şi simți lacrimile, fiindcă nu putea vedea în fața lui decît deznădejde. Deasupra şi în jur, lumea mergea înainte. Se grăbea să prindă avioane şi să cîştige bani, să fugă şi să se întoarcă. Se prostea de bună voie, în timp ce glasurile fără identitate anunțau porți de decolare, curse anulate şi locuri cu sonoritate deprimantă, şi locuri exotice, şi altele grandioase. Marcus auzea totul şi nu auzea, căci inima i se frîngea şi ascundea un secret pe care nu-l putea dezvălui.

În buzunar îi mai rămăsese o monedă de douăzeci şi cinci de cenți şi o căută. Mai putea da un telefon, însă n-ar fi schimbat nimic. Cum ar fi putut să fie vreodată liberi oamenii lui Dumnezeu? Oare libertatea nu le era sortită decît păcătoşilor? Era libertatea răsplata lor?

Pedeapsa lor?

Se ridică, clătinîndu-se uşor. Ar fi trebuit să mănînce ceva în avion.

Cabina telefonică era din nou goală. Află numărul din cartea de telefon.

– Aici *Applegate, Myers şi Runne,* spuse o voce feminiască sintetizată pe computer.

– Pot vorbi cu domnul Bertram Applegate? La telefon doctor Marcus Douglas, într-o chestiune de supremă importanţă.

Nu se aştepta să rezolve ceva. Fără îndoială, avea loc o „întîlnire", dacă nu chiar o „călătorie de afaceri" de durată incertă. Îşi amintea bine ultima vizită la pomposul avocat patrician din Wall Street. Nu se despărţiseră în termeni buni.

– Aici Walter Hiscocks, asistentul domnului Applegate, spuse un glas politicos, după nu mai mult de treizeci de secunde.

– Vorbesc de la un telefon public, spuse repede Marcus, şi altă fisă nu mai am.

– Vă rog să-mi daţi numărul. Domnul Applegate vă va suna neîntîrziat. E nerăbdător să vă vorbească.

Marcus se simţi străpuns de săgeata emoţiei. Dădu repede numărul şi închise.

Păzi telefonul de doi posibili apelanţi. Sună aproape imediat.

– Sînt Bertram Applegate. Domnul doctor Douglas?

– Da. Bună ziua.

– Unde sînteţi, domnule doctor?

– La aeroportul *Kennedy.*

– Tocmai aţi sosit de la Londra, unde v-aţi întîlnit cu clientul meu, Antonio Lonza.

Emoţia scăpără din nou.

– Într-adevăr. Cum aţi aflat?

– Mă sună încontinuu de aseară, cînd v-aţi întîlnit la hotelul *Savoy*.

Tăcere. Applegate se desferecase la gură. Nici urmă de vechile ocolişuri patriciene. Marcus avu atîta minte să stea cu receptorul la ureche şi să tacă.

– A fost foarte impresionat de întîlnirea cu dumneavoastră. L-a afectat mult. Şi nu cred că mă exprim cu menajamente cînd o spun.

Marcus aşteptă în continuare, cu inima oprită în piept.

– V-a spus unele lucruri, foarte personale, pe care cu ocazia primei noastre întîlniri nu aveam libertatea să vi le dezvălui.

– Da, confirmă Marcus, cu voce slabă.

– Mi-a spus că v-a divulgat informaţii... informaţii care v-au fost date pe baza faptului că era o confesiune... Mă refer la o confesiune în adevăratul sens al cuvîntului, în biserica romano- catolică, cu toate implicaţiile discreţiei şi ale secretului pe care nu e cazul să vi le explic eu, doctore Douglas, în rolul dumneavoastră de preot catolic...

Applegate se opri, conştient în sfîrşit că dăduse atîtea informaţii şi nu primise în schimb nici o bucăţică.

– Tot ceea ce spuneţi e corect.

Applegate îşi drese glasul, într-un mod care cerea ciulirea urechilor.

– S-a gîndit mult peste noapte şi a luat o hotărîre. Mi-a comunicat-o telefonic azi dimineaţă şi mi-a confirmat-o prin fax. Am un exemplar al mesajului pe birou, în faţa mea.

– Ce conţine?

Sentimentul de ireal devenise foarte intens.

– Spune că vă eliberează de jurămîntul privind confesiunea lui. Contele de Lonza a cerut să tratati ca

neconfidențială informația pe care v-a dat-o. O puteți folosi cum doriți, în interesul tuturor părților implicate.

Marcus simți că i se lua o piatră de pe inimă. Era oare un dar de la Dumnezeu? Era mila Atotputernicului pentru un om aflat pe punctul să-l părăsească?

– Sînt eliberat de constrîngerile confesiunii contelui, spuse Marcus.

– Într-adevăr, dar vă pot spune că nu e numai atît. Nici pe departe. După cum probabil știți, îl lipsa dumneavoastră s-au ivit la Miami tot felul de probleme. Urlă ziarele. Sînteți la curent cu situația lui Tarleton Jones, fata despre care ne-ați vorbit contelui și mie cu prima ocazie.

– Așa este.

– Ei bine, iată ce trebuie să știți. L-am informat pe contele de Lonza despre situație. Asta s-a întîmplat acum cîteva ore. Tocmai am primit un document foarte important de la Londra și altul de la Roma. Urmează să vă spun conținutul lor.

– Ascult, răspunse Marcus, întrebîndu-se dacă în vis puteai asculta.

Acum Applegate era surescitat de-a binelea. Se auzea glasul unui om care în sfîrșit vorbea despre lucruri pe care le îndrăgea și le înțelegea, lucruri care depășeau cu mult ca interes dramele mărunte ale conștiinței, confesiunilor și secretelor. Își rostogolea limba în jurul faptelor ca și cum ar fi fost cele mai savuroase îmbucături de la Lutece, iar cînd termină în sfîrșit, Marcus avu impresia clară că, în stil chinez, Applegate urma să rîgîie.

– Deci, asta e tot, spuse el, părînd dezamăgit că nu mai urma nimic. Destul de dramatic, nu credeți?

Marcus se grăbi să răspundă:

– Domnule Applegate, știu cît de prețios vă e timpul,

dar ați putea să contramandați toate întîlnirile pe care le aveți azi după-amiază şi să vă întîlniți cu mine, aducînd documentele despre care tocmai am vorbit, la sediul central al *World Publishers,* numărul 560 Fifth Avenue, într-o oră... în cabinetul lui Mark McKinley, preşedintele?

Indiferent dacă pe altele putea sau nu putea să le aprecieze, Bertram Applegate era un pasionat al dramatismului.

– În situația creată, aş fi încîntat.

43

Rumoarea conversațiilor se potoli, cînd Marcus fu introdus în sala de consiliu a editurii *World Publishers.* Mark McKinley, într-un impecabil costum cu dungi subțiri ca vîrful de ac, se ridică să-l întîmpine. Reuşi să afişeze o expresie care conținea în acelaşi timp compasiune, îngrijorare şi încrederea calmă că, într-un fel, toate dificultățile aveau să fie învinse.

– Marcus! îl salută el simplu, indicîndu-i scaunul liber din dreapta lui. Bine-ai venit.

Marcus se apropie, iar strîngerea de mînă se prelungi cu îmbrățişarea amicală călîie a vechilor prieteni în momente grele. Se aşează pe scaunul Hepplewhite antic, simțind cum i se risipea oboseala cînd văzu chipurile curioase adunate în jurul mesei de şedințe din mahon lăcuit.

Îi ceruse lui McKinley să organizeze o întrunire de mare putere, în mai puțin de-o oră. Se părea că misiunea aproape imposibilă fusese îndeplinită că cu vîrf şi îndesat. Pe unii dintre oameni îi recunoscu. Pe ceilalți, McKinley începu să-i prezinte, în stilul său lustruit ca o bilă de biliard. Faptele şi complimentele se combinau cu iscusință.

– Ei, acum, că a venit şi eroul principal, cred că putem începe. Dumnealui, desigur, este foarte vechiul nostru prieten, psihiatrul de renume mondial, scriitorul şi preotul doctor Marcus. Marcus este deținătorul faptelor. Se cuvine să-i respectăm enormele cunoştinţe pe toate temele. Totuşi, Marcus, aşa cum ai cerut, am reuşit să obțin şi serviciile altora, ca să ne ajute cum pot. În primul rînd, chemat la teleconferință din Boston, de la *Harvard,* unde e profesor de drept, îl avem pe Alan Dershowitz. Din cabinetul său din West Palm Beach, Florida, statul de jurisdicție, avem participarea respectabilului avocat de drept penal F. Lee Bailey. Tot în teleconferință, de la secția de neuro-psihiatrie a Universității *Johns Hopkins* din Baltimore, îl avem pe profesorul Paul McHugh. Îți este prieten, Marcus, cred... şi un om care te poate sprijini moral în latura psihiatrică a situației...

McKinley tăcu, conştient că folosise un truc viclean. Sprîncenele lui Marcus se arcuiră. Paul McHugh era un psihiatru de vîrf, categoric, şi se cunoşteau, chiar dacă nu erau prieteni. Dar se vedea perfect limpede că participa nu neapărat ca să-l susțină pe Douglas, ci mai degrabă ca să-l urmărească. Opinia lui era a doua. Mark McKinley nu avea încredere în nimeni, nici chiar în „foarte vechiul prieten, psihiatrul de renume mondial".

Preşedintele continuă grăbit, arătînd în jurul mesei:

– Echipa noastră legală de la *World* o cunoşti. Dar avem şi norocul ca, într-un timp atît de scurt, să le urăm bun venit doctorilor Kanders şi Bronowski. Sînt doi dintre cei mai capabili şi mai stimați avocați ai Uniunii Americane pentru Drepturile Civile din New York City. Cred că vom găsi sfaturile lor deosebit de interesante. Pentru a suplimenta capacitatea excelentului nostru departament P.R., am convins-o şi pe Susan Magrino să ni se alăture. Susan e noua stea vie şi strălucitoare a publicității,

aici, în Big Apple. Vom asculta cu multă atenție tot ce are de spus.

Susan Magrino, drăguță și obraznică, în roșu, încadrată de doi asistenți cu priviri tăioase, le zîmbi tuturor.

– Pe ceilalți colegi din consiliul de administrație de la *World* îi cunoști, desigur.

– Aș dori să adaug, răspunse Marcus, că trebuie să sosească și Bertram Applegate, de la *Applegate, Myers și Runne.* Văd că încă n-a ajuns. Pot garanta că participarea lui va fi de cea mai mare importanță pentru orice decizie se va lua azi aici.

Tăcerea se lăsă ca o mantie a misterului. Cine era Applegate? Ce era?

Lui McKinley nu-i plăceau surprizele. Se vedea foarte clar, din expresia lui nemulțumită. Autoritatea sa asupra întrunirii fusese demolată fără nici un efort. O dorea înapoi.

– Cred că știm cu toții esențialul situației. Scopul acestei întîlniri este acela de a identifica amenințările la adresa editurii *World Publishers* și a domnișoarei Jones, autoarea noastră. Un alt scop este acela de a stabili măsurile necesare pentru a neutraliza acest pericol.

Marcus auzea pe sărite. În mintea *lui*, interesele lui Tari ocupau primul plan. Cele ale World Publishers îl preocupau pe McKinley. Spera să coincidă.

– Iată concluzia, continuă McKinley. Domnișoara Jones a scris o carte minunată, foarte importantă. *World* a investit enorm în ea. S-a sugerat că ar fi fost de inspirație divină. Vînzările în avans au zburat prin tavan. Interesul presei e enorm. Un bestseller numărul unu era pe cale să apară.

Făcu o pauză, pentru a lăsa cuvîntul „era" să-și facă efectul.

– Acum, domnișoara Jones este diagnosticată public

ca suferind de schizofrenie, de către niște medici presupus reputați. Face subiectul unui ordin de internare într-o instituție psihiatrică. Şi a dispărut. Dacă acest ordin şi diagnosticul aferent sînt lăsate să stea în picioare, necontestate, nerepudiate şi neanulate, atunci *World* nu mai poate publica *Totul pentru iubire.* Mai mult, considerabila reputație a firmei *World* va suferi o lovitură gravă şi păgubitoare. Oricum, consecințele finale pentru *World* vor fi enorme.

Descurajantele cuvinte plutiră peste masa lucitoare. Dădură din aripi, pe cabluri, pînă la Boston, West Palm Beach şi Baltimore. Sfredeliră psihicul lui Marcus Douglas. Ducă-se naibii *World* şi profiturile lor nenorocite. Cum rămînea cu Tari?

– Este adevărat, spuse Marcus, cu glasul greu de dispreț, că diagnosticarea greşită a lui Tarleton Jones ca schizofrenică ar fi o lovitură financiară pentru *World Publishers.* Dar ar exista, mă credeți sau nu, rezultate nefericite şi pentru Tari. Timp de o generație, ne-au îngreţoşat abuzurile psihiatriei sovietice. Am privit cu groază cum oameni inteligenți şi curajoşi erau transformați în legume deoarece convingerile lor erau considerate incomode de o elită brutală şi îngustă la minte, obsedată numai de menținerea propriei sale puteri şi prestigiu. Cu tot respectul cuvenit pentru poziția financiară a lui *World Publishers,* sînt zguduit şi şocat că nu interesele lui Tarleton Jones au fost puse la punctul unu pe ordinea de zi. Dacă urmează ca America să devină noul sediu al represiunii psihiatrice pe planeta noastră, atunci ar trebui să treacă peste cadavrul meu pentru a ajunge în acea poziție.

– Nici o clipă n-am vrut să sugerez... încercă McKinley, dar era prea tîrziu. Marcus îl întrerupse brutal:

– Ca să nu mai mîncăm rahat, iată care e problema.

Cum îi convingem pe cei doi semnatari ai ordinului de internare să revoce documentul? Profesoara Hodges şi profesorul Shindler trebuie să fie convinşi să se răzgîndească. Nu va ajunge doar să demonstrăm că diagnosticul lor e greşit, deşi *este* greşit. Există o procedură de revizie care poate anula ordinele de internare. Dar ar trece luni de zile pînă la audierea cazului. Un rol central în acest proces l-ar avea convorbirile cu Tari însăşi. dar Tari nu e aici şi nu ştim cînd va reveni...

Se opri în faţa implicaţiilor incredibil de triste ale acestui fapt. Apoi, furia i se revărsă peste marginile minţii. Creierul său ca briciul intrase iarăşi în acţiune.

– E o situaţie gen catch-22. Ordinul de internare nu se poate revoca la apel pînă nu se întoarce Tari. Tari, însă, nu se va întoarce atît timp cît ordinul este încă în vigoare.

– Pot interveni şi eu? întrebă profesorul McHugh, de la *Johns Hopkins*. Ce faci, Marcus? Marcus, pot să te întreb doar atît? În două vorbe, care e baza ordinului de internare?

– Salut, Paul. Ei bine, după cum ştii, baza oricărui ordin de internare este starea mintală a pacientului în conjuncţie cu testul de „pericol iminent". Tari a fost diagnosticată ca suferind de schizofrenie. După opinia mea profesională, acest diagnostic era incorect. Oricum, opiniile profesionale privind stări mintale pot fi dezbătute. Ceea ce nu intră în discuţie este testul de „pericol iminent". Tari nu a reprezentat niciodată un pericol iminent, nici faţă de ea însăşi, nici faţă de alţii. Nu a reprezentat nici un fel de pericol. Profesorii de la facultatea de medicină au acţionat într-o manieră paternalistă şi autoritară faţă de o studentă. Semnarea acestui ordin constituie o practică defectuoasă.

– Marcus are dreptate, spuse McHugh. Iar cuvîntul

cheie este „iminent". Testul spune clar. Nu de de-ajuns că ar putea deveni o amenințare mîine, sau că ieri a fost o amenințare. Trebuie să *fie* efectiv o amenințare, în momentul semnării ordinului. Dacă este sau a fost, ori nu, complet nebună, e irelevant, dacă nu se întruneşte criteriul de „amenințare". Şi nu a existat nici un semn de pericol față de ea însăşi sau de societate?

– Absolut nici unul. Recomand să se intenteze un proces-mamut de practică defectuoasă contra celor doi medici, pentru a-i intimida şi determina să retragă ordinul.

În acest punct, interveni Dershowitz:

– Un proces de practică defectuoasă ar trebui să fie intentat de Tarleton Jones şi nu de altcineva. Ea nu este prezentă, ca să introducă acțiunea. Şi, prin retragerea ordinului, medicii ar oferi dovezi prima facie ale unei decizii greşite. Orice avocat i-ar sfătui să n-o facă, nici chiar în cadrul unei înțelegeri cu cealaltă parte în afara tribunalului. Problema centrală a oricărei acțiuni civile împotriva medicilor este aceea că partea vătămată, domnişoara Jones, nu este aici ca să o înainteze. Acelaşi lucru ar fi valabil pentru defăimări, calomnii, încălcări ale confidențelor profesionale sau orice alte fapte similare.

– Poate ar merge ca *World* să-i dea în judecată pentru prejudicierea reputației profesionale, pierderi financiare cauzate de aici etc., propuse şeful echipei legale a editurii.

– E forțat, răspunse Dershowitz. N-ar avea şanse.

Degetele lui Marcus se albeau sub masă. Unde naiba era Applegate? De informațiile lui era nevoie la acea întrunire. Pînă acum, nu ajungeau nicăieri.

Şi, absolut pe neaşteptate, ajunseră.

– Pot interveni şi eu în punctul ăsta? întrebă Lee

Bailey, din West Palm; glasul său se auzea clar ca un clopoțel din difuzor. S-ar putea să avem de-a face cu o încălcare a drepturilor civile. Aceasta este o infracțiune gravă... un delict penal. Şi nu e crimă federală. Un procuror penal n-ar solicita prezența lui Tari în fazele inițiale. Dacă Departamentul Justiției din Washington ar putea fi convins că s-a produs o potențială violare a drepturilor civile față de Tari, ar putea ordona o anchetă federală cu mare juriu. Nici unul dintre profesorii din Miami n-ar fi încîntat să facă obiectul unei anchete federale. Ar interveni amenințarea cu închisoarea, pierderea licențelor medicale, ruinarea totală a carierelor.

– Poate că ăsta e domeniul nostru de specialitate, spuse doctorul Bronowski, un avocat cu ochelari de la A.C.L.U. Mai întîi, ar trebui să spun că donația extrem de generoasă a doctorului Douglas pentru organizația noastră nu are absolut nici un efect asupra recomandărilor şi atitudinilor noastre. E de la sine înțeles, dar totuşi e mai bine s-o precizăm.

Îşi îngădui un zîmbet mic, subțire.

– Oricum, este exact genul de caz care interesează A.C.L.U. O investigație a Departamentului Justiției nu va avea loc, vă asigur, decît dacă se exercită presiuni politice considerabile. Fără banda video infamantă, cred că drepturile civile ale lui Rodney King[1] n-ar fi ajuns în discuție. După cum ştiți, A.C.L.U. e o organizație politică dotată cu relații formidabile la Washington. Am putea fi de un ajutor considerabil pentru a porni o asemenea anchetă.

---

1. – Negrul bătut bestial de polițiști pe o stradă din Los Angeles (n.tr.)

– Să nu uităm, interveni Marcus, că avem dovezi foarte impresionante şi extraordinar de convingătoare privind starea psihică a lui Tari. Îndeosebi, acestea denotă clar că nu a reprezentat niciodată un „pericol iminent". Avem cartea *Totul pentru iubire.* Ce-ar fi să publicăm extrase din ea, mai mult sau mai puţin imediat? Acestea ar mări interesul presei deja intens şi ar crea presiuni la bază în Washington pentru a se lua măsuri.

– O idee foarte bună, răspunse McKinley; pentru un editor, publicitatea gratuită era întotdeauna o idee bună. Susan?

– Problema e timpul, spuse Susan Magrino. Dar am putea convinge un ziar ca *Newsday* să publice fragmente. E o practică uzuală. Dacă *Newsday* le publică, pot ajunge în stradă peste o zi, două. Revistele au un avans de timp de trei luni. Povestea e fierbinte. Ar putea să pornească şi să nu se mai oprească. Adică, serios... Dumnezeu, psihopatie, sex, o dispariţie misterioasă, un star de cinema... singurii care lipsesc sînt banii.

Ca la un semnal, uşa se deschise. În cadrul ei apăru Bertram Applegate. Dacă banii lipsiseră din intrigă, se părea că sosiseră şi ei. Avocatul iradia unde imense de plutocraţie, pe cînd intra în cameră. La fel şi oamenii care-l urmau.

Marcus sări în picioare. Niciodată nu-şi imaginase că putea fi atît de încîntat să-l vadă pe un individ dezgustător ca Bertram Applegate. Adversitatea îşi alegea prieteni ciudaţi.

Făcu prezentările, dar şi Applegate avea cîteva de făcut.

– Îmi prezint scuzele că am întîrziat puţin, însă a trebuit să-mi organizez echipa, spuse el, îndreptîndu-se spre capătul mesei, vis-a-vis de McKinley. Dumnealui e partenerul meu, Benjamin Myers. Asistentul meu, asis-

tentul lui, domnul... aşa, şi domnul..., da, şi secretara mea, domnişoara Marconi. Iar dumnealui este domnul Stephen Carruthers, vicepreşedinte senior al firmei *J.P. Morgan.*

Tuturor celor de faţă le veni simultan aceeaşi idee. Ce Dumnezeu căuta vicepreşedintele senior de la *J.P. Morgan,* una dintre cele mai vechi şi mai respectate bănci din America, la şedinţa consiliului de administraţie al lui *World Publishers?*

– Nu vreau să vă întrerup, continuă Applegate, fiind clar că exact asta făcea. Deschise o servietă atît de subţire încît semăna cu o bucată de carton. Dinăuntru scoase un singur dosar. Îl puse pe masă, în faţa lui. Cu toţii îl priveau, aşa cum era şi cazul. Îi zîmbi domnişoarei Marconi. Aceasta răspunse la fel, umezindu-şi buzele. Se vedea clar că viaţa lui Applegate era foarte bine organizată.

Marcus vorbi primul:

– Cred că ar trebui să amînăm actuala discuţie pînă auzim ce are de spus domnul Applegate.

Se lăsă liniştea. Se adînci. Fu risipită de dresul gîtlejului lui Applegate.

– Mă aflu astăzi aici, începu el, pentru a discuta despre Tarleton Jones şi unele aspecte ale vieţii sale care nu vă sînt cunoscute. Sînt la curent cu situaţia prezentă, cu ordinul de internare, cu dispariţia ei etc.

Îşi agită mîna în aer, expediindu-le pe rînd. Încetaseră să mai reprezinte nişte probleme, în lumina a ceea ce avea de spus. Urmau să devină nişte gigantice şi ridicole nimicuri. Mînuţa lui dolofană le eliminase din gîndirea minţilor serioase. Marcus fu nevoit să admită că o făcuse impecabil.

Toţi stăteau absolut nemişcaţi. Nimeni nu voia să-şi clintească nici nu muşchi, de teamă să nu facă zgomot.

– Firma mea, urmă Applegate, reprezintă interesele lui Lorenzo, conte de Lonza; ale fiului său, Antonio Lonza; şi ale companiilor din proprietatea lor. Cei mai mulţi dintre dumneavoastră cunoaşteţi aceste nume.

Miliarde. Cea mai bogată familie din lumea occidentală. În tăcere, se auzi zornăitul banilor.

– Aseară, la hotelul *Savoy* din Londra, Antonio Lonza s-a întîlnit cu doctorul Marcus Douglas. Subiectul discuţiei lor a fost Tarleton Jones.

Toţi ochii se aţintiră spre Marcus. Toţi. Îl sfredeleau din toate părţile. Douglas şi fiul miliardarului la *Savoy,* în Londra? Aseară? Unul sau doi oameni din asistenţă se uitară pe furiş la ceas. Applegate ridică dosarul, apoi îl lăsă iarăşi la loc.

– Clientul meu, tînărul conte de Lonza, a fost foarte afectat de unele lucruri pe care i le-a spus Marcus Douglas. A fost afectat foarte profund, într-un mod greu de descris prin simple cuvinte.

Luă încă o dată dosarul. Îşi potrivi ochelarii pe vîrful nasului, îl deschise şi citi o frază:

– „De la acest om sfînt mi s-a părut că aud voinţa lui Dumnezeu."

Puse dosarul înapoi, cu grijă. Cînd deschise din nou gura, vorbi rar:

– Contele a fost atît de afectat, încît i-a cerut doctorului Douglas să-i asculte confesiunea, iar doctorul Douglas s-a conformat... în Barul American al hotelului *Savoy.*

De la Boston pînă la Baltimore, din Florida în Manhattan, toţi aşteptau.

– Sînt autorizat de Antonio Lonza să spun că, pe parcursul acestei spovedanii, i-a mărturisit doctorului Douglas următoarele. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, s-a îndrăgostit de o femeie numită Maria Mira-

bella. Era servitoare în casa tatălui său şi devotată lui Dumnezeu. L-a cuprins dragostea obsesivă a unui tînăr răsfăţat pentru o femeie foarte frumoasă, foarte religioasă şi complet inaccesibilă. Din diverse surse, reiese clar că Maria era o persoană absolut remarcabilă. Se vorbea despre miracole produse în prezenţa ei, cam la fel cum se vorbeşte despre ele şi în legătură cu Tarleton Jones. Maria respingea constant avansurile lui Antonio. Spre eterna lui ruşine, într-o seară, a luat prin forţă ceea ce altfel nu putea primi. A violat-o pe Maria Mirabella. Ea a rămas însărcinată cu copilul lui. Şi a născut. Acel copil este Tarleton Jones. Am chiar acum în faţa mea confirmarea contelui de Lonza în acest sens.

Tarleton Jones Lonza. Era cu totul altceva. Nu mai era acelaşi lucru. Dar nu se terminase. Mîna lui Applegate se ridică, pentru a semnala că mai avea de vorbit. Se holbară ochi. Gurile rămaseră căscate.

– Maria Mirabella a venit în America şi a murit născînd-o pe Tari, care apoi a fost înfiată. Pînă ieri, nu a existat nici o relaţie între Tari şi familia Lonza, cu excepţia legăturii de sînge. Cu vreo treizeci de ani în urmă, însă, Lorenzo Lonza a înfiinţat un cont de depozit pentru nepoţii care urmau să i se nască. De-atunci, în fiecare an, contul a primit şi a investit cîte o jumătate din beneficiile întregului imperiu Lonza.

Se apropiau. Soarele răsărea în unii dintre ochii cei mai luminoşi.

Faţa lui Applegate începea să radieze. Avea obrajii scăldaţi în roşu. Se apropia de un soi de moment orgasmic.

– Dar alţi nepoţi nu există. Antonio a fost singurul copil al tatălui său şi nu s-a însurat niciodată. Niciodată nu şi-a revenit din experienţa cu mama lui Tari. Însă avocaţii care au întocmit titlul de cont au inclus o preve-

dere şi pentru această eventualitate. Conform termenilor titlului, declarația sub prestare de jurămînt a lui Antonio Lonza că el e tatăl unui copil este suficientă, în fața legii, pentru ca acel copil să devină unicul beneficiar al fondului Lonza, în ziua cînd împlineşte douăzeci şi cinci de ani. Cum am mai spus, am aici pe masă în fața mea o atare declarație.

O ridică, ținînd-o în aer ca pe un drapel peste un cîmp de luptă.

– Datorită intervenției doctorului Douglas, Tarleton Jones Lonza este singura beneficiară a Trustului Lonza, încheie Applegate, ca o lovitură de grație.

Nu mai rămăsese decît o singură întrebare. Applegate privi în jurul mesei. Cine avea curaj s-o pună?

– Cît? întrebă simplu Susan Magrino.

– Exact, dădu din cap Applegate, ca în fața unui elev eminent. Stephen?

Stephen Carruthers băgă mîna în buzunar şi scoase un plic foarte vechi şi cam jegos.

– La sfîrşitul trimestrului trecut, excluzînd impozitele pe venit şi cîştiguri de capital din ultimele două luni, aproximativ... două miliarde, şapte sute cincizeci şi cinci de milioane, şase sute şaizeci şi şase de mii, cincizeci de dolari şi treisprezece cenți.

44

– Ce-ai face, Rickey, dacă ai fi foarte, foarte bogat? întrebă Tari.

Zăcea pe spate, cernînd nisipul printre degete.

– Mi-aş petrece viaţa tolănit pe plaja asta, cu tine, răspunse Rickey.

Tari îi dădu un şut în picior, chipurile enervată.

– Nu, serios.

– Dar sînt bogat, rîse Rickey.

– Da, dar vreau să spun, putred de bogat. Ştii... cu miliarde.

– Gînditul cînd stai la plajă face rău la creier, replică Rickey. Ei, nu ştiu. Cred că mi-aş cumpăra cîteva case, cea mai frumoasă barcă cu pînze din lume, aş călători într-o mulţime de locuri, aş irita o grămadă de oameni. Şi aş înfiinţa o fundaţie.

– Serios? Ai înfiinţa tu o fundaţie?

– Mda, sigur. N-aş vrea să rămîn cu nici o vină pe conştiinţă.

Tari se ridică în capul oaselor, rezemîndu-şi coatele în nisipul alb şi fin ca făina. Privi spre grind. Doi bahamieni se scufundau goi după bureţi, dincolo de recif. Aveau o barcă de culoare verde vie, foarte mică pe

fondul albastru-închis al Gulf Stream-ului. Pentru ei, un miliard de dolari n-ar fi avut nici un înțeles. Şi poate că nu avea nici pentru ea, nici chiar pentru Rickey.

– Tu ce-ai face, Tari?

Dar gîndurile lui Tari se îndepărtaseră de el. Insulele din curent îi înceţoşau mintea, iar o nouă obsesie, Rickey, le făcea pe cele vechi să se şteargă. Acum era larg deschisă către o lume de simțuri pe care nu le mai percepuse niciodată. Trupul ei era, în sfîrşit, egal cu mintea. Patima se lupta cu iubirea pentru Dumnezeu, la fel cum prezentul se războia convingător cu trecutul atît de apropiat.

Despre ce fusese vorba? Ce însemnase? Ştia că nu era nebună, dar începea să se întrebe dacă fusese vreodată sfîntă. Care fusese natura convingerii că ar fi fost fiica lui Dumnezeu? O iluzie? O parte dintr-o boală? Sau numai o idee supraevaluată, una care dobîndise viață proprie într-o perioadă de intense experiențe religioase? Era adoptată. Nu avea tată. N-ar fi fost de înțeles să-l revendice pe Dumnezeu, pentru a umple vidul uman? Călugărițele erau fiicele lui Dumnezeu. Credința ei vorbea despre Dumnezeu, Tatăl. Nu el crease lumea? Nu asta credeau creştinii, inclusiv cei care o judecaseră nebună? „Tatăl nostru, carele eşti în ceruri." Asta spunea profesoara Hodges cînd îngenunchea să se roage, duminica. N-o credea? Dacă nu, atunci de ce s-o repete cu atîta credință?

A, da, dar oamenii aveau şi tați biologici, ăsta ar fi fost argumentul lor. Spermatozoizii, ovulele şi zigoții pe care-i formau alcătuiau adevărata religie în şcolile medicale din lumea apuseană. La început, însă, nu fusese nimic. Se formase ceva în supa primordială, în marea unde se scufundau culegătorii de bureți. Prin urmare, Dumnezeu se afla la începutul lanțului ştiinței biologice.

Chiar era atît de ridicol să te crezi fiica lui Dumnezeu? Începea să se plaseze în perspectivă. O idee supraevaluată. În psihiatrie, exista loc pentru aşa ceva. Erau vecine cu iluziile, cu boala, dar totuşi rămîneau puţin cam greu de acceptat pentru ceilalţi. Cei care le exhibau ajungeau clarvăzători şi charismatici, ca sfinţii şi swamii. În unilateralitatea lor, creau credinţa în ceilalţi şi atrăgeau discipoli... cei slabi de inimă, cei rătăciţi şi cei care-şi pierduseră orice scop şi speranţă. Dar creau de asemenea şi inamici printre pietonii vieţii. Oamenii conspirau împotriva lor fiindcă erau duşmanii mediocrităţii şi pentru că renunţau la minciună în schimbul necesităţii vieţilor de calmă deznădejde pe care le trăiau atît de mulţi. Asta fusese şi soarta ei. Era soarta ei acum. Deşi aici, pe plaja din Bimini, sub cocotieri şi casuarina, cu cel mai dezirabil bărbat din lume, se părea că soarta fusese nu crudă, ci generoasă.

– Auzi, miliardaro, unde te-ai dus? Ia întoarce-te aici!

Glasul lui Rickey îi risipi gîndurile.

– A, da. Ce? Aşa, planurile mele de cheltuieli.

Tari fusese cu ideea. Trebuia s-o ducă pînă la capăt. Dar nu voia să se mai joace. Dorea să-şi golească mintea şi să lase soarele să albească toată confuzia. Poate că Rickey avea dreptate. Plăjile şi activitatea cerebrală nu făceau casă bună cu sănătatea.

– Mai întîi, ar trebui să mă întorc acasă şi să fac ordine. Cred că la asta miliardele mi-ar fi de mare ajutor. Aşa se pare că e cu banii în America, nu?

Şi Rickey era de aceeaşi părere, dar partea cu „întorsul acasă" nu-l încînta. O cucerea. Minut cu minut, oră cu oră, se strecura în inima ei. O vedea cu ochii lui cum se întîmpla. Tari se umplea de el. Într-un punct crucial, cîndva curînd, n-avea să mai existe cale de în-

toarcere. Urma să fie stăpîn pe inima ei. Dar încă nu sosise momentul. Încă mai avea şi alte doruri.

Tari tăcu cîteva clipe, alegîndu-şi cuvintele.

– Înainte, publicarea cărţii *Totul pentru iubire* era totul. Credeam că după ce se întîmplă asta, nu va mai fi nevoie de nimic altceva. Cuvintele aveau să facă restul. Oamenii urmau să şi-o dea din mînă-n mînă, de la unul la altul, fiincă era adevărul, senzaţia perfectă pe care toţi încearcă şi nu reuşesc să şi-o facă despre viaţă. Acum, mă întreb dacă atîta e de ajuns. Trebuie să se vîndă. Chiar şi în America. Trebuie să i se facă publicitate şi reclame, să fie explicată şi scoasă în evidenţă. Ca să meargă, pentru ca iubirea să aibă o şansă, toţi trebuie să afle despre ea. Deci, cu miliardele mele, aş pune cartea în circulaţie. Aş dărui-o. Aş da-o la tradus în toate limbile globului. N-ar exista nici cel mai mic sat, nici cel mai izolat orăşel, cine ştie unde, în care oamenii să nu aibă contact cu ea. Mi-aş folosi banii pentru a da darul cuvîntului lui Dumnezeu, deoarece cred că de la El e cartea. El a inspirat-o. El mi-a dat- o.

Vocea îi răsuna de entuziasm. Cu fiecare propoziţie, tonul ei cîştiga în convingere, în timp ce zugrăvea imaginea unui viitor unde Rickey nu putea să vadă nici un loc pentru el însuşi.

– Şi aş întemeia o mare fundaţie, şi aş face un lucru minunat pe care guvernul nu-l face, ca de pildă găsirea leacului pentru SIDA. Aş lucra clipă de clipă pentru ca miliardele să se înmulţească şi să poată aduce mai mult bine şi mai multă fericire decît a făcut vreodată o avere. Şi l-aş chema pe Marcus să mă ajute... şi...

Tari bătu din palme, cu un entuziasm încîntat, întorcîndu-se spre el să i-l împărtăşească.

Dar Rickey nu era deloc entuziasmat. Un cuvînt îl pălise în moalele capului. Marcus. Încă mai exista. Ri-

valul. Opusul. Eroul acelei părți din Tari pe care el n-o putea atinge. Douglas era coautorul cărții *Totul pentru iubire.* Făcea parte integrantă din acest straniu viitor, la care Tari încă mai visa. În ultimele cîteva zile, pescuind în largul coastelor cubaneze, înotînd printre bancuri de sepii pe întinsul oceanului, prăjind peşti pe plajă în sunetele unei formații de reggae îndepărtate... Marcus Douglas părea să fi ieşit din mintea lui Tari. În locul lui, se furişase Rickey. Dar, ca un virus latent, continua să trăiască. Într-un tîrziu, cînd aveau să se întoarcă, pe cine urma să aleagă Tari? Aveau să ajungă pînă acolo? Avea să-şi urmeze acea parte din inimă pe care o ocupa Rickey – partea senzuală, iubitoare de distracții, a fetei pe care o interesau bebeluşii şi familia şi viața palpitantă a bucuriei din capătul luminos al normalității? Sau avea să asculte jumătatea din inimă peste care încă mai domnea Marcus – Tari cea cu doruri nemuritoare şi iubire nediluată pentru omenire, care ar fi abandonat orice gînd la propria ei fericire, în schimbul unei satisfacții mai profunde şi mai puțin imediate? Zăcînd astfel sub soarele arzător, Rickey ştiu că, nu peste mult, avea să fie luată această decizie. Nu ştia cum avea să se ia. Şi era sigur că nici Tari nu ştia.

Tari îl privea cufundat în gîndurile posomorîte şi i le cunoştea, pentru că o munceau şi pe ea. Îi părea rău pentru durerea pe care i-o cauzau acestui om care-i adusese libertatea, o a doua şansă şi atît de multă fericire. Se rostogoli pe nisip spre el, ajungînd cu trupul lîngă al lui, şi îl sărută.

– Hai să mergem în Bimini, propuse ea. Să căutăm un restaurant, să vizităm muzeul Hemingway şi să mai vedem şi noi fețe omeneşti.

Rickey îi zîmbi, recunoscător pentru căldura ei din momentul de îndoială.

– Sigur că putem. Avem nevoie de combustibil. Putem acosta la Big Game Club. Ar fi amuzant.

– Excelent! exclamă Tari. Vreau să-mi iau un tricou. Ceva ca dovadă că totul nu e doar un vis frumos.

Dar, în timp ce vorbea, avea straniul simțământ că de fapt nu era decît un vis.

45

Mergeau ținîndu-se de mînă pe strada principală din North Bimini, pe lîngă casele de placaj multicolore şi coşcovite, pe lîngă barurile sărăcăcioase, saloanele de biliard şi magazinele rare. În unele se vindeau camere de luat vederi şi articole necesare pe nave, dar numai pentru albii sosiți cu navele. Mirosea a scoici fripte, iar prin aerul încins se simțea izul sărat al mării. Erau înguste, strada şi insula, iar pe partea dinspre port catargele schoonerelor se înălțau deasupra clădirilor de lemn care făceau reclamă la camere ieftine pentru oameni necostisitori. Acolo toată lumea zîmbea, în sărăcia binevoitoare a insuliței pe care guvernul arhipelagului Bahamas, din motive politice, prefera s-o dea uitării. Uşurința strălucirii şi îngrijorarea nepăsării erau fermecătoare şi aparente.

Se opriră într-un bar întunecos, mulțumiți să scape de forța frontală a căldurii, unde comandară bere rece şi începură să urmărească un meci de hockey pe gheață de pe continent, la un televizor care pîrîia.

– Într-un fel, nu te aştepți să întîlneşti regi în Bimini, spuse Rickey.

Tari era fascinată. Totul era atît de aproape, şi în

acelaşi timp atît de departe. La doar două ore de drum, peste strîmtoare, se afla oraşul Miami şi toate problemele din lume. Aici se găsea o viaţă a uşurinţei şi a libertăţii. Cum se puteau reconcilia cele două?

– Vreţi să pun pe C.N.N.? întrebă omul de la bar. Erau singurii lui clienţi.

– De ce nu? răspunse Rickey. Echipa de hockey din L.A. era o intruziune nu tocmai binevenită.

Barmanul manevră telecomanda.

Era „Ştirea zilei". *Ei* erau ştirea zilei. Nimic mai simplu. Priviră încremeniţi. Ascultară şocaţi.

– În situaţia lui Tarleton Jones, studenta la medicină din Miami care a respins un ordin de internare la psihiatrie şi se crede că e undeva în Caraibe, pe un iaht, cu actorul de cinema Rickey Cage, au avut loc noi evoluţii extraordinare. Astăzi s-a anunţat că domnişoara Jones, care a fost adoptată, este de fapt nepoata industriaşului italian miliardar, contele de Lonza, şi fiica fiului său, Antonio.

Avocaţii imperiului de afaceri Lonza au anunţat azi dimineaţă că Tarleton Jones este unica beneficiară a unui cont de depozit al familiei Lonza evaluat la aproape trei miliarde de dolari. Este foarte probabil ca domnişoara Jones să nu ştie despre ascendenţa ei, nici despre participarea singulară la această fabuloasă moştenire. Revista *Fortune* a confirmat că domnişoara Jones este cea mai bogată femeie din America şi a doua din lume, după Regina Angliei.

Astăzi, într-o evoluţie aparent paralelă, Departamentul Justiţiei de la Washington a anunţat că a iniţiat o investigaţie asupra posibilei violări a drepturilor civile ale lui Tarleton Jones, de către doi profesori de la Colegiul Medical de Stat din Florida, care au emis un ordin de internare ce-ar fi plasat-o pe domnişoara Jones într-un

spital psihiatric, împotriva voinței ei. Un purtător de cuvînt de la Departamentul Justiției a declarat că s-au primit plîngeri de la Uniunea Libertăților Civile din America şi de la alte organizații, şi că există probe prima facie pentru trimiterea cazului în fața unui mare juriu federal. Un asemenea juriu ar analiza posibilitatea de a-i pune sub acuzare pe cei doi profesoride la Colegiul Medical de Stat din Florida.

La o conferință de presă ținută azi dimineață, doctorul Marcus Douglas, celebrul psihiatru şi autor de best-seller-uri, a susținut că medicii din Miami sînt vinovați de practică defectuoasă penală în emiterea ordinului de internare pe numele lui Jones. A spus, în termeni extraordinar de direcți pentru un medic care discută despre colegii lui, că profesorii din Miami au fost inspirați în acțiunile lor de către intenții criminale şi invidii profesionale şi că au acționat conspirativ, neetic şi ilegal.

Domnul Bertram Applegate, avocatul familiei Lonza, a subliniat la aceeaşi conferință de presă rolul vital al doctorului Douglas în reconcilierea familiei Lonza cu ruda sa de sînge, cu care pierduseră orice legătură. Conferința s-a încheiat cînd doctorul Douglas, care este şi preot romano-catolic, s-a înfuriat vizibil, fiind întrebat de un reporter dacă manifestă vreun interes romantic pentru domnişoara Jones. Vă vom informa în continuare despre desfăşurarea acestei situații aflate în mod clar într-o evoluție foarte rapidă...

Tari şi Rickey se priviră. Aveau prea multe gînduri şi insuficiente cuvinte. Ce să spună mai întîi? Ce să gîndească? Ce să simtă? Tari încerca să asimileze fragmentele. Un tată. O familie regăsită. Miliardele de care rîseseră pe plajă, cu nici o oră în urmă. Miliardele care puteau salva lumea, dar aveau s-o rupă de bărbatul pe care-l iubea. Şi Marcus. În miezul poveştii. Bunul, cinstitul

Marcus, care învățase s-o iubească şi care se înfuriase fiind întrebat despre iubirea lui. Lumea năvălise în barul de nicăieri din oraşul de nicăieri de pe insula de nicăieri unde fusese mai fericită decît oriunde, oricînd, oricum. Un tată care nu era Dumnezeu, ci om. Un preot celibatar care o iubea. Un erou capricios şi mohorît, cu umerii prăbuşiți lîngă ea, pe care îl adora.

– O, Tari, murmură el, iar Tari îi întinse mîna, ştiind că vestea nu putea decît să-l rănească.

– Crezi că înseamnă că mă pot întoarce? întrebă, cu voce mică.

– Am fi putut să fim fericiți, răspunse Rickey, iar ea îi văzu umezeala în ochi.

– E fapta lui Dumnezeu.

Fără îndoială, fusese planul Lui pentru ea. Crezuse că opera ei se terminase, dar nu făcea decît să înceapă. O pusese la încercare. Apoi, o salvase. Iar acum, îi dăduse armele pentru a purta războiul iubirii.

– Mă fut în el de Dumnezeu, răspunse Rickey, cu glas scăzut şi exploziv. Dădu cu pumnul în barul şubred. Ceața de peste ochi i se îngroşă, văzînd începuturile durerii care urma cu siguranță.

Tari îl atinse pe braț, pentru a-l mîngîia, dar simțea deja imensitatea viitorului ce-i apăsa umerii.

– Trebuie să telefonez la Miami, spuse, cu blîndețe.

În colț era un telefon. Sună cu taxă inversă la clinica lui Marcus. În cîteva secunde, acesta veni la aparat.

– O, Tari. O, Doamne, Tari! Unde eşti? Eşti bine?

– Sînt în insule.

Deja, o cuprindea un calm straniu.

– Tocmai am văzut ştirile C.N.N. Am aflat vestea. Sînt... Cred că sînt cam şocată. E adevărat? Este tatăl meu?

– Este. Da, e adevărat. Eu n-am văzut reportajul.

Toate canalele anunță. Altceva nu se mai discută, la televiziune sau în ziare.

– Cum e?

– Cine?

– Tatăl meu.

– A, desigur. Păi, nu ştiu. E okay. Este... vreau să spun că e... în fine, e italian.

Fu nevoită să rîdă. Era mai calmă decît el. Şi totuşi, întreaga ei viață se schimbase. Dar poate că la fel se întîmplase şi cu a lui Marcus.

– Seamănă cu mine?

– Dacă seamănă cu tine? Nu prea ştiu, Tari. Vreau să zic... da, cred că seamănă. Un fel de Al Pacino de înaltă clasă, dar tu unde eşti? Trebuie să vin şi eu.

Aveau priorități diferite. Sau, oare...? Era acesta începutul „lor"? Marcus ştia cum să facă toate lucrurile care erau de făcut. Dar era atît de serios. Chiar şi acum, la acea extraordinară răspîntie din viața lor, îi veni să rîdă de el.

– Deci, sînt fata din flori a unui miliardar, nu fiica lui Dumnezeu, spuse ea.

– Cred că poți fi şi una, şi alta, Tari.

Privi în jur. Barul era unul dintre cele zece mii de la tropice. Era cald şi murdar, iar ventilatorul se chinuia să țină în mişcare aerul plin de fum. Se auzea țăcănitul bilelor de biliard şi murmurul în surdină al argoului din insule, în timp ce localnicii îşi ispăşeau condamnarea colectivă la carceră în paradis. Pe taburetul barului stătea Rickey, exprimîndu-şi în limbajul trupului înfrîngerea. Pe perete, lîngă telefon, era numărul „comisarului", pentru a fi sunat cînd romul ajungea în pumni. Era scris mare, cu flawmaster negru, ca să-l poată citi şi cei mai miopi ochi.

Spuseseră că era nebună fiindcă Dumnezeu îi vor-

bise; se îmbarcase pe un iaht spre Bimini; iar acum, era cea mai bogată femeie din America. Cine *era?* Avea să ştie vreodată? Aceasta era crucea pe care urma s-o poarte pînă în mormînt, cîndva? Fusese adoptată, apoi o înfiase Dumnezeu. Dacă dorise să fie fiica Lui, atunci *era* fiica Lui. A n-o putea crede, fără o imaculată concepţiune, ar fi fost o atitudine grăitoare despre ea şi limitele credinţei sale. Deci, poate că Marcus avea dreptate. Putea fi amîndouă. A iubi pe altcineva din tot sufletul însemna a vedea chipul lui Dumnezeu. A iubi lumea cu o iubire adevărată şi oarbă însemna să fie divină. Simţi un fior rece pe şira spinării, în locul acela umed. Dumnezeu îşi ducea scopul la îndeplinire. Erau de făcut minuni.

– Pot veni acasă? întrebă ea.

– Cred că da. Cred că pînă diseară se va termina totul. Hodges şi Shindler sînt supuşi unor presiuni mai mari decît pot suporta. *Totul pentru iubire* a început să apară în serial, în *Newsday.* Nici nu se pot ţine exemplarele pe tarabe. Interesul e incredibil. Toţi ziariştii de fond din State aleargă după caz. Sînt unanimi. Nimeni care a scris cartea asta n-ar putea fi bolnav, n-ar putea reprezenta un pericol. *World* a primit comenzi în avans pînă la două milioane. Nici nu-i poţi prinde la telefon. Cum e pe-aici, nici nu-ţi pot spune. E vorba de bani, desigur. N-ar trebui, dar asta e. Toţi consideră că e ca un basm. Publicul e fascinat şi furios. Peste tot, numai îndreptăţită indignare. Oamenii politici vor cu disperare să intre şi ei în joc. Se discută şi în Congres. Dacă profesorii nu abrogă ordinul, vor fi linşaţi sau închişi, sau amîndouă. Restul, nu e decît începutul.

– Care e restul, Marcus?

– Care vrei tu să fie, Tari.

Distinse printre rînduri ce o întreba.

– Sînt aici cu Rickey.

– Ştiu.

Din nou, un cuvînt care spunea enorm.

– Sînt şi eu femeie.

– Dacă renunț la preoție, aş fi şi eu bărbat, replică Marcus.

Tari tăcu.

– Marcus, îl iubesc pe Rickey.

– Da, răspunse el simplu.

Rana aceea sîngerase deja.

– Nu-l poți părăsi pe Dumnezeu tocmai acum. Avem atîta de lucru pentru El.

– Avem?

– Da, desigur. Ai să mă ajuți, nu-i aşa?

– Nu ştiu dacă pot...

– Dacă tu mă iubeşti pe mine, iar eu iubesc pe altul?

– Cît de direct vorbeşti, Tari.

– Îmi ceri să aleg.

– Nu-ți pot cere asta.

– Dar mi-o ceri în felul tău.

Pe fir vibră tăcerea.

– Ce vei face, Tari?

– Nu ştiu.

46

Veronica Hodges dîrdîia de frică. Îi simțea mirosul prin doza suplimentară de Chanel No. 5 pe care şi-o aplicase pentru a răzbi pînă la capătul întrevederii. Lîngă ea, profesorul Shindler nu se simțea nici el mai bine. Arăta ca un şobolan căruia nu i s-a dat voie să fugă de pe vasul ce se scufundă. Pe fețele lor, în nări, se simțea posibilitatea, în cel mai bun caz, a unei cariere ruinate. În cel mai rău caz, era o gamă întreagă de nenorociri mult mai rele decît moartea.

La celălalt capăt al mesei, cei doi jurişti de la Departamentul Justiției şi escorta de agenți F.B.I. erau teribil de politicoşi. Manifestau politețea sinistră a celor care ştiu că au toate cărțile.

– Trebuie să subliniez, spuse principalul avocat, cu costumul său Brooks Brothers ca o cutie şi ochelarii gen Washington, că aceasta e o parte preliminară a anchetei. V-am recomandat să vă chemați avocații, fiindcă întotdeauna e mai bine să aveți prezent un avocat.

Rîse scurt, ca un lătrat.

– Dar e firesc să spun asta, nu-i aşa? adăugă el, ca să arate că era subuman. Ceea ce vreau să zic, continuă, fără să se aleagă cu altceva decît panică de la

şoarecii cu care se juca de-a pisica, este că nu vă voi citi drepturile cu această ocazie.

Cuvintele „cu această ocazie" rămaseră suspendate în aer ca un nor în formă de ciupercă.

– După cum vă va fi spus şi avocatul, în acest caz pronunţarea unei acuzaţii federale îi revine unui mare juriu. Noi avem rolul de a consemna fapte şi a determina dacă e necesar ca juraţii să le examineze. Ne aflăm aici pentru a afla dacă există o cauză probabilă de a se fi produs o încălcare a drepturilor civile. Deci, punem întrebări şi sperăm să primim răspunsuri.

Făcu o pauză.

– Şi s-ar putea să avem de spus unele lucruri care vă vor ajuta să decideţi cum e mai bine să procedaţi.

Hodges înţelese. Şi Shindler. Şi avocatul de lîngă ei. Jargonul ultimei propoziţii camufla un colac de salvare... tîrgul. Toţi trei se aplecară înainte, cu inimile bătîndu-le şi glandele apocrine de la subsuori pompînd intens.

Întrezăriseră luminiţa care putea fi morcovul. Acum, se pregăteau să cunoască şi băţul.

– Cazul depinde de problema „pericolului iminent". Deci, permiteţi-mi să vă întreb un lucru. Ce dovezi aţi avut – pe hîrtie, pe bandă, declaraţii etc. – despre faptul că Tarleton Jones reprezenta un pericol pentru ea însăşi sau pentru alţii?

Veronica Hodges crezu că avea să leşine. Nu exista nici o dovadă de pericol. Nimic mai simplu. Tari fusese internată fiindcă auzise voci, avusese o iluzie primară şi susţinuse că era fiica lui Dumnezeu. Prin urmare, suferea de schizofrenie. Prin urmare, trebuia să fie tratată. Cînd refuzase tratamentul, acesta îi fusese impus pentru că era în interesul ei, iar ea era studentă la medicină, şi fiindcă era dificilă, ofensivă, şi ceilalţi studenţi o adorau. Hodges şi Shindler o luaseră pe scurtătură prin drepturile

civile ale lui Tarleton Jones pentru că, în esență, nu credeau în drepturile altora. În schimb, credeau în drepturile lor de profesori, șefi și în general autocrați ai științei și ai tehnologiei. Puișorii nu se revoltau niciodată împotriva unor oameni ca ei, fiindcă puișorii bruscați de ei nu aveau miliarde de dolari și nici aliați puternici și periculoși ca doctorul Marcus Douglas.

Avocatul lor luă cuvîntul. Observase că ambii săi clienți își pierduseră darul vorbirii.

– Clienții mei se vor baza pe argumentul medical consacrat că au acționat de bună credință și că orice eroare de judecată care s-a putut produce a decurs din motivații de bună credință și...

Avocatul de la Departamentul Justiției îl întrerupse:

– Dați-mi voie să spun că am preluat depoziția unui psihiatru respectabil care neagă existența bunei credințe. Asta, ca s-o spunem delicat. Același medic susține de asemenea că diagnosticul dumneavoastră a fost nul. Nu cred că apărarea cu „buna credință" va elimina necesitatea unui mare juriu.

– Dar atunci? întrebă Shindler, cu voce mică.

– Da? adăugă și Hodges, cu voce și mai mică.

– Nu e datoria mea să vă spun ce să faceți acum, zise omul de la Justiție, cu un ușor zîmbet șiret. Treaba noastră e să investigăm dacă s-a putut *comite* un delict... în trecut. Esențialul e... că sau s-a produs, sau nu s-a produs.

Iarăși bățul. Profesorii se rugau să le mai arate și morcovul.

– Opinia mea personală, însă, este că retragerea ordinului de internare în acest stadiu, deși după consumarea faptului, ar putea avea o oarecare influență asupra deciziei mele și a superiorilor mei, cu privire la trimiterea în fața unui mare juriu.

– Dar dacă revenim asupra deciziei inițiale, dacă ne răzgîndim în privința unui diagnostic stabilit profesionist, vom ajunge...

Veronica Hodges încercă să pronunțe temutele cuvinte. Dar gura refuza să-i mai funcționeze.

– ...De rîsul lumii, completă Shindler, lîngă ea.

– Întocmai, confirmă Hodges.

Zîmbetul avocatului se întinse ca pielea de pe tobă.

– Mai bine de rîsul lumii, spuse el, decît în închisoare.

Veronica Hodges înghiți un nod, dar nu mai avea pic de salivă ca să-i ungă mișcarea. Mărul lui Adam îi sălta ca o sticlă pe mare.

– Totuşi, nu sînt sigur că o simplă anulare a ordinului ar fi de ajuns. Va fi necesară şi o scuză. O anume cantitate de cenuşă în cap... în public. Da, cred că asta ar trebui.

Stîlpul infamiei. Cu tichia de nătărău. Ouă stricate. Legume putrede. Secretul mediocrității Veronicăi Hodges avea să fie expus în sfîrşit sub ochii tuturor. Adevărul pe care încercase atît de mult şi atîta timp să-l ascundă avea să se dezvăluie. Era umilința supremă, pe lîngă care o celulă de închisoare putea fi o alternativă acceptabilă. Nu, nici aşa nu era bine. America nu făcea diferența între un deținut şi un idiot. În mintea poporului, erau unul şi acelaşi. Nimeni n-ar fi considerat că se sacrificase pe altarul principiilor profesionale. N-avea să fie privită ca o femeie care prefera să intre în închisoare decît să trădeze diagnosticul dictat de mărețul ei intelect. Avea să fie doar o doctoriță coruptă oarecare, ajunsă la zdup. Era de neconceput. Oricum, pierduse tot ceea ce era important pentru ea.

Veronica Hodges se ridică în picioare. Avocatul ei păru surprins. În pragul singurei tranzacții posibile, nu

mai era timp de plimbări. Era momentul să stea jos şi să se roage. Întinse braţul ca s-o reţină, dar profesoara se smulse.

Pentru a o opri, avocatul se grăbi să intervină:

– Cred că clienţii mei ar putea conveni ceva în acest sens.

Shindler dădu viguros din cap. *Ştia* că era deştept. Dacă se răzgîndea, n-avea să fie sfîrşitul lumii. Dacă era anchetat penal, da.

Dar Veronica Hodges se gîndea la altceva. Totul se destrăma. Generic ul final al filmului ei se derula pe ecran. Nu spuse nimic şi porni repede spre uşă.

– Veronica! o strigă profesorul Shindler; cum putea ajunge la o înţelegere, fără ea? Unde naiba se duce? îl întrebă el în şoaptă pe avocatul de alături.

Sprîncenele omului de la Departamentul Justiţiei se înălţară. Simţise victoria. Oare încorsetata felceriţă de cap avea vezica slabă? Nu conta. El avea o misiune. Să alunge presa de pe urmele administraţiei. Să proiecteze în trecut toată afacerea Tarleton Jones. Să-i determine pe doctori să-şi rupă ordinul de internare.

Veronica Hodges închise uşa după ea. În faţă, coridorul ducea spre grădina de pe terasă. Porni cu paşi atenţi, ca şi cum ar fi putut aluneca pe linoleumul cu aderenţă. În spaţiul fără ferestre ardeau tuburi de neon, dar în faţă, prin uşile de sticlă, se vedea soarele strălucind pe cerul albastru din Miami. Un medic tînăr trecu grăbit pe lîngă ea, ferindu-şi ochii. Veronica zîmbi strîmb, amar. Acum era intangibilă. Parcă nici n-ar fi existat vreodată. Toate luptele, toate întortocheliile şi treptele trumului spre vîrful moviliţei sale, se mistuiseră în scandalul care o înghiţise. Era victima unui singur fapt central, iar o mică parte din ea recunoştea acest lucru, în timp ce deschidea uşile batante şi ieşea pe terasă, la

şaisprezece etaje deasupra solului. Urcase pînă în vîrful unei profesiuni umane şi niciodată nu învățase să-i pese de oameni. Nici acum nu-i păsa. Cu un oarecare şoc, îşi dădu seama că niciodată nu-i păsase mai puțin. Inutilitatea întregii situații i se revelă cu putere, cînd îşi aminti un cîntec care-i plăcuse, demult: „Soarele la asfințit strălucea blînd în ochii lui Lucy Jordan, în timp ce mergea pe acoperiş cînd rîsul devenea prea puternic". Veronica Hodges trecu printre ficuşi, pe lîngă bougainvilee şi palmieri Areca, pînă ajunse la parapet. Nu pierdu vremea. Puse un picior pe marginea unei jardiniere. Se ridică pe balustradă. Trase o singură dată aer în piept şi sări.

47

Hidroavionul cobora treptat. Tari privi pe fereastră. Niciodată nu i se păruse oraşul Miami mai frumos. Apa era ca un lapte de smarald. Clădirea I.M. Pei strălucea în soare. Îşi şterse o lacrimă de la ochi, încercînd să se concentreze asupra frumuseţii, în timp ce pluteau spre pămînt. În urma ei era Rickey. În faţă o aştepta Marcus, şi lumea ei nouă şi înricoşătoare. Ce-i rezerva viitorul? Nu bucuria simplă a vieţii în insule. Cu siguranţă, nu asta. Aveau să fie limuzine şi avioane private, întîlniri nesfîrşite şi avocaţi, şi lupta pentru a rămîne pură în grămada de bani murdari.

Trase adînc aer în piept. Trebuia să fie puternică. Nu putea trăi numai pentru ea însăşi. Cum putea să-l iubească pe Rickey, să-i aducă pe lume copiii şi să devină o nevastă de la Hollywood, cînd Dumnezeu avea nevoie de ea pentru misiunea Lui, iar lumea cerea ajutor cu atîta disperare? Şi totuşi, încă nu se împăcase cu nimic. Mintea îi era un puzzle de gînduri dislocate. Unele fragmente păreau să se potrivească. Apoi, totul se destrăma din nou, într-o învălmăşeală ireală. Nu existau decît două puncte de referinţă. Rickey, în spate. Marcus, în faţă. Marcus avea s-o ajute. El ştia ce era de făcut şi, mai

important, cum să gîndească. Şi o iubea. Iar sentimentele ei faţă de el erau atît de tandre fiindcă fusese bun şi atent, şi-i permisese să fie şi să devină atît de mult. Dar era recunoştinţa de ajuns? Simpatia şi respectul puteau forma o temelie destul de fermă pentru a clădi pe ea un viitor? Ce erau, în comparaţie cu sentimentele pe care le avea pentru Rickey... patima atotputernică, obsesia, forţa şi toată gloria dragostei fizice adevărate?

– V-aţi încheiat centura de siguranţă, domnişoară Jones?

– A...!

Tari şi-o strînse, absentă. Avionul cobora pe apă, aterizînd paralel cu o ambarcaţiune care semăna puţin cu a lui Rickey. Simţi un fior de dor. Îşi amintea trista tăcere a despărţirii. Păruse de preferat să n-o lungească, atît pentru ea cît şi pentru el. Aşa că Rickey se întorsese pe mare, iar ea, mai tîrziu, cu Chalks Airline. Tari alesese calea de sus, iar el pe cea de jos. Şi totuşi, Rickey avea să ajungă în Miami înaintea ei.

Tari oftă. Un capitol se terminase. Profesoara Hodges sărise de la etajul şaisprezece al spitalului. Lui Tari i se trînse inima în piept, gîndindu-se la cumplitul sfîrşit al femeii care o persecutase. Prin ce oroare a sufletului trebuia să fi trecut. Tari nu dorise niciodată o asemenea răzbunare şi-i părea rău, dar moartea era o trecere, iar Dumnezeu domnea peste toate. Avea mult de lucru şi foarte puţin timp pentru regrete. Nu mai era nici un ordin de internare. O jumătate din el murise odată cu Hodges, iar Shindler se grăbise să rupă restul. Marcus îi spusese la telefon despre abjectele şi umilitoarele scuze pe care Shindler i le prezentase personal lui Tari, în absenţa ei. Deci, acum era liberă. Era liberă să facă tot binele pe care-l visase. Era liberă să aleagă. Era liberă să-şi refuze singura şansă de fericire personală pe care o

avusese vreodată.

Cu o mică zdruncinătură, avionul ameriză. Nu se deosebea de o aterizare pe pistă, dar hidroavionul încetinea mai rapid. Foarte curînd, ajunseră în golful de debarcare. Tari, bronzată şi ciufulită din insule, debarcă. Pe dinăuntru se simţea zguduită. Cînd atinse cu piciorul America, ştiu că nu mai era acelaşi loc. Se schimbase faţă de ea? Sau se schimbase ea însăşi? Un lucru era sigur. Urma să afle.

Îl văzu pe Marcus la poarta de sosiri. Slab, adus de umeri ca un copac puternic care supravieţuise prin multe furtuni, o aştepta. Îi făcu cu mîna, înainte de a intra la vamă. Controlul nu dură mult, iar Tari fu uşurată să constate că faima ei încă nu ajunsese la biroul de paşapoarte al portului de hidroavioane. Zîmbind, se apropie de Marcus. Se întrebă ce simţea la revederea cu el. Se îmbrăţişară fără o vorbă şi, ajunsă din nou în braţele lui, ştiu. Simţea căldură şi siguranţă. Avea sentimentul că orice ar fi fost posibil, în umbra lui ca a unui stejar. Se îndepărtară amîndoi cu un pas.

– Arăţi magnific, spuse el. Avea glasul plin de sinceritate.

– Şi tu, răspunse Tari, cu mai puţină convingere. Părea obosit. Ochii lui, mereu atît de adînci, păreau şi mai cufundaţi în chipul care purta toate grijile lumii.

– O, Tari. Cu ce să începem?

Surîse. Da, aceasta era întrebarea.

Dar ştia deja cu ce voia *el* să înceapă, şi să sfîrşească. Cu ea. Cu ei.

Marcus îi luă geanta şi porniră spre parking. Tari se uită după *Chevrolet*-ul lui rablagit. În schimb, văzu o limuzină luxoasă.

– Lumea nouă? întrebă ea şmechereşte, în timp ce şoferul îi deschidea portiera.

– Am vrut să am o şansă de a-ţi vorbi în linişte, înaintea conferinţei de presă, spuse el, aproape pe un ton de scuză. Va fi mare circ.

Se afundară în pernele canapelei.

– Vorbeşte-mi despre mama mea, îi ceru ea pe neaşteptate.

Maşina ieşi pe şosea, iar Marcus îi povesti, fără să omită nimic. Se oţeli să-i înfrunte durerea cînd descrise violul Mariei Mirabella de către Antonio Lonza.

Tari nu făcu decît să dea din cap. Era şocată pînă aproape de indiferenţă, de ritmul şi anvergura evenimentelor care se desfăşurau în jurul ei. Trupul şi mintea aveau un mecanism de siguranţă, care să rezolve asemenea suprasarcini de intrare. Se autosuspendau, intrînd într-o pauză amorţită.

– Ce mai copil dorit trebuie să fi fost, comentă Tari. Frisonul autocompasiunii străpungea haosul de zahăr din mintea ei.

– Eşti o adultă foarte dorită, replică Marcus.

Întinse mîna şi i-o atinse pe a ei, în semn de sprijin şi de încă în plus ceva.

Tari îi zîmbi complice.

– Prietenii mei din Roma au aflat foarte multe despre ea. Mama ta a fost o femeie cu totul deosebită. Cînd spun că era o sfîntă, nu exagerez. Avea unele sentimente de acelaşi gen cu ale tale...: apropierea de Dumnezeu, credinţa că pruncul ei era oarecum o parte din El.

Tari îl privi:

– Marcus, sentimentele acelea pe care le-am avut s-au şters. Vreau să spun, în insule, cu Rickey...

Îl văzu tresărind. Continuă:

– Nu cred că am fost bolnavă, dar nici că aş fi sfîntă

nu cred. Probabil am avut o experiență religioasă intensă și m-am agățat de ceea ce s-ar putea numi o idee supraevaluată. Se situa undeva între falsa convingere și adevărata credință. Se permite așa ceva?

– Tari, răspunse el. Sînt preot și psihiatru. Cum aș putea crede vreodată că lucrurile sînt fie albe, fie negre? Cred că ești foarte aproape de Dumnezeu. Cred că te-a atins. O mică mînă de oameni, pe tot parcursul istoriei, au fost aleși pentru așa ceva. Simplele minți nu pot înțelege. Simplele cuvinte n-o pot explica. Cred că în jurul tău s-au produs miracole. A fost extraordinar să aud cum a vorbit Lonza despre ea. E un om obsedat de amintirea ei. Mama ta n-a fost bolnavă. Iar eu te cunosc. Nici tu nu ești bolnavă. N-ai moștenit nici o boală de la ea. Însă s-ar putea să fi moștenit interesul aparte al lui Dumnezeu.

– Dar eu vreau să fiu normală, spuse Tari, cu o voce aproape de plîns.

– Lonza e tatăl tău natural. Nu mă îndoiesc.

Marcus se foi incomod pe canapeaua confortabilă. Tari voia să fie normală. Dar el ce voia? Pe ea. Două lucruri îl despărțeau de scopul lui, preoția și actorul de cinema. Pe prima ar fi putut-o da la o parte. Dar pe al doilea?

Tari simți că discuția își schimbase direcția. Înțeleptul, misticul, savantul devenise bărbatul cu nevoi trupești.

– Nu mă iubi, Marcus.

Păru lovit. În timp ce o asculta, îi căzu fața. *Nu te iubesc,* era adevăratul sens al cuvintelor ei. *Îi iubesc pe Rickey.*

Întinse mîna și i-o apucă pe a lui. Marcus i-o strînse,

privind pe fereastră spre marea albastră, pentru a-şi ascunde lacrimile care-i umpleau ochii.

Se calmă în tăcere.

– Te-ai hotărît? o întrebă.

Era pentru a doua oară cînd îi punea întrebarea.

Tari trase adînc aer în piept.

– Voi lucra cu tine pentru gloria lui Dumnezeu. Vom publica *Totul pentru iubire* şi vom folosi banii mei aşa cum se cuvine să fie folosiţi. Mă vei ajuta, nu-i aşa, Marcus?

A, da, ba bine că nu. Întoarse capul spre ea. Avea încă ochii umezi, dar acum cu speranţă. Deocamdată, se putea mulţumi cu locul doi. Încă mai aveau un viitor întreg în faţă.

– Va fi o misiune de-o viaţă, spuse el. Un angajament total, din partea amîndurora, adăugă, ca să nu încapă nici o îndoială.

– Ştiu.

Aşa era. Nu exista loc pentru luxul dragostei personale. N-avea să fie loc nici pentru Rickey. Cea mai bogată fată din America avea parte numai de sacrificii şi de satisfacţia secundară a datoriei împlinite.

– Trebuie să mergem chiar acum la conferinţa de presă? întrebă.

„Doamne, dă-mi putere, dar încă nu."

Marcus îi zîmbi tandru, conştient de lucrul la care tocmai renunţase. În următoarele ei zile de îndoieli, trebuia ca el să-i fie forţa conştiinţei.

– La *Intecontinental* aşteaptă o mie de ziarişti. Toată ziua te-au aşteptat.

– Da, înţeleg.

Înţelegea cuvintele.

– Ce trebuie să spun?

– Ce ai în inimă, Tari. Nu există nici o întrebare la care să nu poți răspunde.

Se întoarse spre ea, nedumerit că nu spusese nimic. Avea un motiv. Pe obraji îi şiroiau lacrimi.

48

La o stradă distanță de *Intercontinental,* emoția era palpabilă. Veniseră polițiști în plus, traficul era mai dens şi, pe trotuar, trecătorii păreau energizați de mediafestul care se anunța. Cînd limuzina coti pe aleea hotelului, proporțiile depline ale întregului spectacol deveniră clare. Esplanada era înțesată de echipe de televiziune, pregătite să prindă sosirea noii miliardare cu basmul ei despre drumul de la zdrențe la bogății. Ziariştii se înghionteau, sunetiştii moşmondeau cu microfoanele direcționale şi ochii tuturor pîndeau în toate părțile ca să nu scape momentul. În jurul hotelului, pe scări de incendiu, la intrări dosnice, peste tot se stătea de veghe. Dar artileria grea era în față, convinsă că nici un american cu sănătatea mintală acreditată n-ar fi ratat şansa de a apărea la televizor.

– Căcat, spuse Tari.

– Ar fi în dezavantajul lor să ne omoare. Profită de asta, răspunse sumbru Marcus, în timp ce de pe trotuar izbucneau primele strigăte de recunoaştere. Fotografi-kamikaze cu aparate Nikon o luară la fugă pe lîngă limuzină, luminîndu-i interiorul cu blizzurile, scăldînd fața lui Tari în fulgere de lumină, Valul presei de pe trotuar

porni spre treptele hotelului, revărsîndu-se într-un culoar de ziarişti carnivori şi prezentatoare de televiziune cu feţele ca nişte securi. Limuzina se opri şi o falangă de paznici din hotel, în formă de pană, se repezi înainte să elibereze spaţiul de trecere prin mulţime.

– Veţi prelua numele de Lonza? ţipă o blondă stridentă.

– Vă simţiţi ca o aristocrată? răcni vocea democraţiei.

– De ce v-au crezut nebună? urlă un păzitor din linia întîi al libertăţii cuvîntului.

Tari şi Marcus fură luaţi din limuzină aproape pe sus, de către paznici. Mai traşi, mai împinşi, ajunseră pe trepte, unde zburară spre intrarea hotelului ca navetiştii japonezi într-un tren. Cîţiva reporteri mai obraznici şi mai căpăţînoşi o atinseră pe Tari ca să le poarte noroc, în timp ce trecea prin dreptul lor. Zîmbi deznădăjduită, pe cînd era împinsă pe uşă în mausoleul de marmură al holului. Acolo îi întîmpină administratorul, împreună cu agenţii de publicitate ai hotelului, un delegat de la primărie şi un congressman local care „picase la un păhărel". Mai erau avocaţi ai trustului Lonza, murmurînd sfaturi şi complimente, echipa P.R. de la *World* şi Susan Magrino, cu instalaţia de sunet pe ea, vorbind cu mai mulţi oameni odată, după cîte se părea, prin microfonul cu cască.

– În sala de bal mai sînt locuri doar în picioare, mă tem, spuse administratorul, plesnind de încîntare.

Îi conduse într-acolo. Echipele de ştiri mai privilegiate dădeau tîrcoale grupului. Posturile de televiziune erau înăuntru, C.N.N.-ul, un post local mai influent şi echipe străine mai distinse, ca B.B.C.-ul.

Intrară în sala de bal pe o uşă laterală. O tradiţională masă cu pluş verde servea drept iarbă sub o pădure de

microfoane. Masa era înălțată pe un podium și luminată de reflectoare care o făceau pe Tari să transpire doar privindu-le. Un urlet de bun-venit se înălță din rîndurile dense ale gazetarilor. Tari se așeză și sorbi din paharul cu apă, luîndu-l într-o mînă tremurîndă. Lîngă ea, Marcus îi strînse cealaltă mînă, încurajator. Încet, dirijată de administratorul hotelului, rumoarea scăzu. Managerul ținu un scurt discurs de bun-venit și expuse cîteva reguli de bază. Apoi, îl alese pe reporterul revistei *People* să pună prima întrebare.

Omul n-o luă pe ocolite.

– Cum vă simțiți ca, dintr-o anonimă, să deveniți peste noapte cea mai bogată femeie din America?

Se lăsă o tăcere mormîntală. Pixurile așteptau deasupra carnetelor. Din acel moment, începea coborîrea.

Tari deschise gura.

– Pînă acum, nu m-am simțit nici un moment o anonimă.

Ce? Era clar că nu înțelesese întrebarea. O fi avut ceva la cap. Și felcerii fuseseră de aceeași părere, nu demult.

– Voiam să spun, reluă ziaristul de la *People*, pe un ton pe care-l spera amabil, că ați fost săracă, iar acum sînteți incredibil de bogată... aveți miliarde. Cum vă simțiți?

Tari ar fi vrut să spună adevărul. Adevărul era că nu se simțea nicicum. Dacă înainte fusese amorțită, acum era paralizată. Creierul i se transformase într-un bulgăre de vată. Totuși, era acut conștientă că senzația de vată nu era răspunsul pe care-l așteptau *People* și America.

– Cred că s-ar putea spune că sînt în stare de șoc. Dar nu numai din cauza banilor. Vreau să spun, faptul că mi-am descoperit familia de sînge, problemele cu medicii, și... și...

Degetele lui Marcus îi strînseră brațul.

– Dar miliardele, insistă omul de la *People*. E o sumă de bani aproape *incredibilă*. Dacă nu ne spuneți ce părere aveți despre ea, ne-ați putea spune cum o veți folosi?

A, asta era uşor.

– O va cheltui Dumnezeu, răspunse Tari.

Murmurul şocat se rostogoli prin sală. S-o cheltuiască Dumnezeu? O sumă de miliarde? Doar nu vorbea serios. Era mult mai nebună decît îndrăznise oricine să bănuiască. Unde erau medicii? Cel de lîngă ea nu era Douglas? De ce nu făcea nimic?

Tari privi în jur, deznădăjduită. Nici o clipă nu visase că avea să fie aşa. Şi nu era decît începutul. Era prima oră din restul vieții ei. O cuprinse groaza, forțînd de la margini amorțeala. Dintr-o dată, fu scăldată în oroare, leoarcă de o transpirație mintală care mirosea a carne în descompunere.

– Acum, că sînteți bogată, îl veți expedia pe Rickey Cage? răcni cineva din spate.

Tari se ridică. Întoarse capul spre Marcus şi spuse, foarte simplu:

– Regret.

Se răsuci la dreapta, îşi împinse scaunul înapoi şi, aproape în fugă, ieşi din sală.

49

Rickey zăcea pe podeaua murdară. Camera se învîrtea în jurul lui. Privi spre fereastră. Se întuneca. Întinse mîna după sticla de scotch. O duse la buze şi încercă să se ridice în capul oaselor. I se vărsă pe piept, lăsînd o pată udă pe vesta murdară. Era seară. Bea încontinuu, încă dinainte de crăpatul zorilor. Plecase din Bimini spre sfîrşitul nopţii şi, pînă la Miami, turnase în el bere rece. Acum, ajunsese la un alt nivel de alcoolizare, dar durerea nu voia să-i treacă.

În jur, tablourile îşi priveau artistul. Camera aceea era sufletul lui. Acolo trăia adevăratul Rickey. Acolo avea să moară adevăratul Rickey. Avea mintea tulburată de o învălmăşeală de idei, tristeţi şi şanse pierdute. Care era concluzia? Răspunsurile erau la fel de lunecoase şi greu de prins ca scotch-ul. Încercă să oprească încăperea din rotire. Încercă să se concentreze asupra şevaletului. Acolo era miezul chestiunii. Acolo se afla Tari.

Era numai Tari. Se apropiase de el, în avion, cu milenii în urmă, iar viaţa lui explodase într-o nefiinţă care era totul. Ideea îl făcu să zîmbească. Nimic şi totul în acelaşi timp. Ha, ha! Dar cam aşa era. Se tîrî spre scară şi privi în jos. Treptele se învîrteau la fel ca toate

celelalte, dar conțineau amintiri. Tari și el, încleștați în focul dragostei, jos pe prima treaptă, și sus în vîrf, unde stătea el acum. Se rostogoli pe spate, privind în tavan. Ridicarea în picioare avea să fie o problemă. Era prea beat. Cel puțin, mai știa cîteva lucruri.

Unde era acum fata pe care o iubea? Sus, pe norul banilor. Cu preotul ei felcer. Departe de el. Apucă sticla. Îi prinse strîns gîtul între dinți, ca un cîine mușcînd zdravăn un os. *Mhm, ia cară-te de-aici, pileală împuțită. Te-am prins.* Înghiți dureros. N-avea scăpare de scotch. Cu ăsta era însurat, precis, dacă nu se însura cu Tari.

Tari! Oh, Tari! Numele îi străpungea inima. Cuțitul se răsucea în rană. O dorea. Voia să se însoare cu ea și ajunsese atît de aproape. O simțise apropiindu-se atît de mult și deodată, într-o clipă, în fața unui televizor rablagit dintr-un bar împuțit, o pierduse. Fusese atins de dragostea ei. *Atît* de puternic. Se revărsase de la ea către el. Îl luminase. Luciri de basm în jurul inimii lui. Îi simțea aura caldă și acum, zăcînd beat pe jos. Începu să dea cu mîna în podelele goale pînă la durere. Își răsuci capul dintr-o parte în alta, apoi se lovi și cu capul, de neputință, agonie și singurătate.

Încă o dată, tabloul de pe șevalet îi atrase privirea. Acolo greșise totul. Era momentul cînd frumusețea începuse să se destrame. Aia era problema. Rămase nemișcat. Inspiră adînc. Apoi, se săltă în șezut. Se ridică, adunat de spate, și se împletici într-o parte. Dar nu căzu. Dădu ocol camerei, ținîndu-și echilibrul cu brațele întinse. Trebuia să dispară. Totul trebuia să dispară. Trebuia să facă curățenie. Era murdar și nedemn de ea. Întotdeauna fusese așa. El era starul, dar ce era un star, un fir de nisip pe plajă. Ea era cerul. Cutia cu terebentină era lîngă perete. O luă, agățînd cu degetul toarta de metal. O răsturnă. Lichidul se vărsă pe podea. Stropi

tablourile. Totul mergea perfect, acel combustibil al distrugerii. Acum nu mai greşea. Niciodată n-avea să mai greşească.

Avea pe undeva o brichetă. Tot timpul stătea acolo. O luă.

Cutia i se legăna în mîna dreaptă. Bricheta Bic era în stînga. Flacără şi combustibil. Într-o mînă, una. În cealaltă, alta.

Se opri în faţa capodoperei. O iubea şi şi-o amintea. Îşi amintea trupul ei, fiecare parte a sa minunată, şi îşi amintea întregul. Şi-o aminta pe femeia care-l învăţase cum să iubească. Îl podiriră lacrimile. Sălbatice şi libere, ţîşniră din el, fiindcă într-un fel ştia că era un soi de sfîrşit. Ridică braţul drept şi aruncă terebentina peste tablou. Se scurse în pîrîiaşe pe pînză. Îmbibă vopselele acrilice. Bălti pe faţa lui Tari, ploaia tare care avea să cadă.

Aprinse bricheta şi dădu foc picturii. Se retrase, în timp ce flăcările se învăpăiau. Căldura se stîrni într-o clipă. Făcu un pas înapoi. Îngenunche şi aprinse podeaua. Limbile portocalii se repeziră în jurul lui, săgetînd spre locuri noi, pînă cînd toate podelele studioului începură să danseze pe muzica focului. Spectacolul îl făcu să suspine. Toată viaţa lui ardea. Îşi dăduse singur foc, fiindcă n-o putea avea pe femeia dorită.

Flăcările se înălţau peste tot în jur. Trecu prin ele, ştergîndu-şi ochii de lacrimi. Se retrase din vîlvătaie, spre scară, clătinîndu-se dezechilibrat. Piciorul i se împiedică de prima treaptă şi căzu, agăţîndu-se cu mîna dreaptă de balustradă şi scăpînd cutia cu terebentină. Se rostogoli pînă jos, prin spaţiul strîmt, cu membrele zburîndu-i care-ncotro. Nu simţea durere, nici spaimă. Auzi zgomotul făcut de propriul său trup, în timp ce nările îi palpitau în mirosul de ars. *Buf. Buf. Buf.* Ajunse la

baza scării, iar de sus începură să plutească spre el nori de fum. Iată-l, un morman adunat, anesteziat, un fost om. Zgomotul căderii încetase. Avea brațul îndoit sub trup. N-avea să şi-l poată folosi ca să se sprijine, ridicîndu-se. Simțea cum îşi pierdea cunoştința. Respirația era problema, şi neputința de a se ridica, să deschidă uşa şi să iasă în stradă. Dar nu era nici o problemă. Nici o problemă. Se numea moarte şi li se întîmpla tuturor. Se lăsă în voia ei. Se relaxă, însă chiar şi acum, la sfîrşit, nu era decît tristețe.

Cînd auzi vîntul printre copaci şi vezi lumina soarelui pe apă... te rog să crezi că eu voi fi.

50

Tari alerga pe stradă, împrăştiind pisicile şi beţivii. Cerul înserării era deja plin de fumul clădirii care ardea. Ştia a cui era, încă înainte ca ochii să i-o confirme. Fugi şi mai repede, aruncîndu-şi pantofii din picioare, fără să-i pese de cioburile, cuiele şi celelalte gunoaie de pe asfaltul cald. *O, Doamne Dumnezeule din ceruri, ăsta-i adevăratul înţeles al rugăciunii! Mintea i se concentra atît de tare încît o durea. Numai un singur lucru avea în cap. Un singur cuvînt. Un nume. Rickey. Salvează-l, Doamne. Doamne, salvează-l!* Picioarele i se înmuiau de efort. Plămînii i se chinuiau în lupta de a respira. Cincizeci de paşi, patruzeci, mai puţin. Aproape ajunsese. Dar prin fereastra incendiată ieşeau limbi portocalii de flăcări. Răbufnea fum negru şi gros. Cerul era plin de scîntei. Trosnetele furioase ale focului erau banda sonoră a tragediei.

Se opri la uşa atît de cunoscută. Mai avea o ultimă rugăciune. O ultimă rugăciune, căreia i se răspunse. Era descuiată. Un nor dens de fum şi dogoare se repezi spre ea. Întoarse capul, tuşind, în timp ce se silea să intre în beznă. *Ţine-ţi respiraţia. Nu muri. Căcat, fii de* folos, *Tari*. Încercă să vadă prin întuneric, dar în ochi fumul şi

lacrimile i se amestecau.

– Rickey, țipă ea. Rickey, unde eşti?

Nu-i răspunse decît focul. Mugea deasupra ei. Sulițe de căldură se repezeau în josul scării, împungîndu-i fața. Apoi, simți ceva lîngă picior. Îngenunche, mai jos de fum şi îl găsi. Îi pipăi trupul spre cap, înfruntîndu-şi panica din inimă. Îi puse mîna pe gît, căutîndu-i pulsul. Inima îi bătea. Doamne sfinte, era viu. Îl apucă de picioare şi trase. Dar era agățat de ceva. Trase mai tare, şi mai tare, în timp ce adrenalina îi pompa prin sînge. În sfîrşit, se urni. Porni după ea. Căzu pe ultimele trei trepte, iar Tari îi auzi capul lovindu-se de podea după ce trecu de ea din urmă. Şi ajunseră în stradă, la adăpost de flăcări, dar cu ce preț?

Îi luă capul în brațe. Pieptul lui Rickey se înălța şi cobora.

– O, Rickey! O, Rickey, ce ți-am făcut? suspină ea.

Rickey se mişcă în brațele ei. Deschise ochii, încercînd să privească.

– Tari? Tari?

Era glasul năucit şi îndepărtat al unui om care nu mai putea avea încredere, nici în simțuri, nici în lume, în nimic.

– Rickey. Iubitule, Rickey, eu sînt.

Zîmbetul lui îi răspunse:

– Salut.

Scăpase. Îi simțea mirosul de alcool în respirație. Inhalase fum, iar brațul îi atîrna inert lîngă trup. Probabil suferise o comoție în cădere, dar acum îi rosti numele încet, repetîndu-l ca pe o mîngîiere.

– Tari. Tari. Te-ai întors.

– Da. Da. M-am întors. M-am întors, iubitul meu.

Acum i se porniră şi lacrimile de uşurare, căci n-avea să mai plece. Îl strînse cu putere la piept, deşi nu era cel

mai inspirat lucru, şi-şi aplecă faţa mînjită de lacrimi peste a lui, acoperindu-i-o cu sărutări.

În jurul lor se învîrteau beţivii, bombănind în lumina amurgului. De la cîteva străzi distanţă se auzi o sirenă. Prin uşile străzii pe care Dumnezeu o uitase şi acum şi-o amintea ieşeau siluete de oameni frînţi – prea timizi şi prea bănuitori ca să ofere ajutorul pe care ei nu-l primiseră niciodată

– Era să mor, acolo înăuntru, spuse Rickey; glasul i se frînse. Te-am salvat. M-ai salvat.

– O, Rickey!

Iubirea se înteţi în sufletul lui Tari... dragostea pentru un om, pentru un muritor, pentru fiinţa aceea umană atît de imperfectă dar şi atît de minunată din braţele ei.

– Te căsătoreşti cu mine, Rickey? îl întrebă.

– Asta era replica mea, răspunse el, mai treaz, în şocul noii lui naşteri.

– O vei face? Da? îl zgîlţîi şi-l strînse Tari în braţe.

– Da, murmură el.

Şi lacrimile li se amestecară pe strada din South Beach, în timp ce focul ardea şi iubirea li se învăpăia mai luminoasă decît focul, în acel prim moment al viitorului lor împreună.

Sfîrşit

EDITURA MIRON vă propune: cărțile existente în stoc
LA „CARTEA PRIN POȘTĂ“

1. ROMANȚĂ ÎN JUNGLĂ	Linda Warren	9.900 lei
2. BEVERLY HILLS	Pat Booth	12.500 lei
3. LADY BOSS	Jackie Collins	14.950 lei
4. LACE 2	Shirley Conran	4.608 lei
5. IA-MĂ DE SOȚIE, STRĂINE	Kay Gregory	11.900 lei
6. ÎN MREJELE DRAGOSTEI	Diane Pershing	13.500 lei
7. MAGNAȚII	Susan Crosland	6.900 lei
8. INOCENȚĂ	Suzanne Forster	15.900 lei
9. URMA DE HIBISCUS	Robert Mendelsohn	8.500 lei
10. MALIBU	Pat Booth	10.500 lei
11. BUNĂTATEA FEMEILOR	J. G. Ballard	15.900 lei
12. ȘOSELE ȘI SĂLI DE DANS	Diana Atkinson	12.900 lei
13. MIAMI	Pat Booth	13.900 lei
14. CĂILE DRAGOSTEI	Jessica Mandy	13.500 lei
15. O FATĂ SEDUCĂTOARE	Linda Lael Miller	10.470 lei
16. PALM BEACH	Pat Booth	13.900 lei
17. DE FIECARE DATĂ	Michelle Spring	10.900 lei
18. ZÎMBETUL LUI	Tonya Wood	13.500 lei
19. ÎN CĂUTAREA FERICIRII	Shirley Conran	10.200 lei
20. TRĂDARE INTIMĂ	Linda Barlow	12.500 lei
21. INTRIGI	Nancy Kelly	14.900 lei
22. FEMEIA FALSĂ	Jude Deveraux	10.950 lei
23. ÎNCĂ O PRIMĂVARĂ	Joan Hohl	11.900 lei
24. VINOVATA	Lynda La Plante	16.500 lei
25. UN BĂRBAT ATRĂGĂTOR	Sara Orwig	4.900 lei
26. SUBIECT DE BÎRFĂ	Deborah Chiel	8.500 lei
27. LOVITURĂ DE MAESTRU	Elizabeth Gage	16.500 lei
28. CĂDEREA LUI ADAM	Sandra Brown	9.900 lei
29. ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	2.750 lei
30. ANOTIMPURILE IUBIRII	Shirley Escapa	8.200 lei
31. MÎNAȚI DE AMBIȚIE	Susan Crosland	15.900 lei
32. ÎNTOARCEREA LA PEYTON PLACE	Grace Metalious	8.800 lei
33. DIMINEAȚĂ, LA PRÎNZ ȘI SEARA	Sidney Sheldon	5.500 lei
34. GEAMĂNA DE FOC	Jude Deveraux	11.900 lei
35. ȘI DACĂ MÎINE VA VENI	Sidney Sheldon	16.500 lei
36. MINCIUNI SINCERE	Nora Roberts	19.900 lei
37. BANII SAU IUBIREA	Sophie Weston	12.900 lei
38. DADDY	Danielle Steel	12.950 lei
39. MEANDRE	Jayne Ann Krentz	15.500 lei
40. UN SĂRUT DE FOC	Jude Deveraux	11.900 lei
41. VENDETA	Jackie Collins	17.950 lei
42. PĂCATUL ORIGINAR – VOL. I,II	Marius Gabriel	15.900 lei
43. ARMA SEDUCȚIEI	Joan Elliott Pickart	5.000 lei
44. FORȚE IREZISTIBILE	Marie Michael	10.500 lei
45. JOCUL CU DRAGOSTEA	Patt Bucheister	4.900 lei
46. UN ZÎMBET CA O RAZĂ DE SOARE	Iris Johansen	3.200 lei
47. GEAMĂNA DE GHEAȚĂ	Jude Deveraux	14.500 lei
48. MASCA TIMPULUI – VOL. I,II	Marius Gabriel	15.300 lei